

အိုင်

ကျွန်တော်ကမချင်၍
ကျွန်တော့်ကိုမချင်သေး

BURMESE
CLASSIC

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
- အုပ်စုပုံနှိပ်သူ - ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၄၂၃)၊ (၁)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

အခန်း (၁)

"ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလော့က်အညွှန်း" (CIP)

သျှင်မ ၀၉၅-၈၃
 ကျွန်တော်က မချစ်၍ ကျွန်တော့်ကို မချစ်သော/ သျှင်မ၊
 ရန်ကုန်။ ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၅။
 ၃၃၆ စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။
 (၁) ကျွန်တော်က မချစ်၍ ကျွန်တော့်ကို မချစ်သော

"ဒါလေးကိုများ ရေး ရယ် .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..."
 "မရယ်နဲ့ နော် .. ဒေါ်လာ နှစ်ရာပေမယ့် ဒီမိန်းမ ရူးသွားနိုင်
 သေး .."
 "အေးဟဲ့ .. ရုပ်ကို ကြည့်ပါဦး .. ခစ် .. ခစ် .."
 "အံ့မယ် .. ပြန်လာကြပြီး ဘာတွေ သဘောကျနေကြတာလဲ.."
 သဘက်ကျမှ သူငယ်ချင်းတွေ စုမိကြပေမယ့် ကုမ္ပဏီတစ်ခု
 ခြားမှာ လုပ်ကြသည့် အမွန် နဲ့ ရေး ကတော့ အချိန်တိုင်းလိုလို
 တွေ့ရတတ် ဖြစ်၏။
 သူမကပဲ ရေး ရဲ့စိတ်ကို အသိဆုံးဖြစ်ကာ မသိတဲ့လူက မေးလာ
 တိုင်း အဖြေထွက်လာပြီဆို သူမဆီက ..
 "နယူးယောက်မှာ ရာထူးရာခံနဲ့ အလုပ်လုပ်နေပြီးတော့ဟယ် ..
 မိန်းမမှာ တစ်ခါတလေ ဒေါ်လာ နှစ်ရာဖိုးလေး ရှင်းလိုက်ရတာကို
 တွေ့တတ်နေလို့ .."

“ဒေါ်လာ နှစ်ရာ တောင်လား ..”

ရွဲ့တာလား .. တကယ် ကိုယ့်ဘက်ကလားတော့ မသိ ..

နန္ဒာ က မျက်လုံးလေး အပိုင်းသားနှင့် နေရာမှ ထလာကာ ..

“ငါတို့ ရေးလေး က ပိုက်ဆံ ဒီလောက် နုမြောတတ်တဲ့ဥစ္စာ သွေးတက်ပြီပေါ့ .. နင်တို့က မစာမနာ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေကြတာလဲ ..”

“နန္ဒာ .. နင်က ဘယ်ဘက်ကလဲ ..”

“ရေး ဘက်ကပေါ့ .. နင်တို့က ရေး ကို ပိုင်းရယ်နေကြတာ ငါ့ကြည့်မနေနိုင်လို့ ..”

“ဒီလိုလား .. ခစ် .. ခစ် ..”

အမွန် နဲ့ လုံမေ တို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်စပစ်ပြီး ရယ်ကြတုန်း ..

ပြီးတော့ အလှအပတွေ ပြင်ဆင်ထားတာတွေကို ဖြုတ်၍ ကိုယ့်အိပ်ရာဆေးက မှန်တင်ခုံ စင်မြင့်လေးတွေပေါ်မှာ ဒီတိုင်း လှမ်းတတ်လိုက်ကြတာ ..

“နင်က မသိဘဲနဲ့ နန္ဒာ ရယ် .. ဒီမိန်းမ ရာထူးတိုးတယ်လေ .. ငါတို့က အဲဒါလေးကို နည်းနည်းလေးပဲ ကျွေးဖို့မွေးဖို့ ပြောတာပါ .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဒါပေမယ့် လင်းမင်းထွန်း တို့လည်း ရောက်လာရော .. လူတွေ တစ်ပြုံကြီး ဖြစ်သွားပြီး အောင်ဦး က ကြက်ဆင်သားလေး စားရတယ် .. ဝေလနဲ့ ပျွန် က ..”

“ကဲ .. တော်ကြပါတော့ .. သူများပိုက်ဆံကုန်တာကို တော်တော်ပဲ ပျော်ရွှင် မြူးထူးနေကြ ..”

ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ကိုယ့်အိပ်ရာမှာ ကိုယ်ထိုင်ပြီး တစ်နေ့တာ ငုန်ကျစရိတ်တွေ တွက်ချက်နေမိပေမယ့် ဒီလောက် သောင်းသောင်း ချချ ရယ်မောနေကြတော့ စိတ်တိုတိုနှင့် အော်ပစ်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ပိတ်ကာ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထည့်ထားလိုက်ရင်း ...

“ဒေါ်လာနှစ်ရာ မကဘူး သိရဲ့လား .. နောက်ထပ် ရှန်ပိန်နှစ်ခွက် ထည့်သေးတယ် .. အဲဒီကောင်တွေ လွန်ကို လွန်တာ ..”

“အေးလေ .. ရေး အရမ်းချွေတာမှန်း သိလို့ အဲဒါ တမင် လုပ်တာ ..”

“နန္ဒာ ရယ် .. သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ တမင်လုပ်တာလည်း ခင်းလို့ တောပဲဥစ္စာ .. ဘာပြောလို့ ရမှာလဲ .. ရေး က ပွစိပွစိ ပြောနေလေ .. ပျွန် က လက်တိုပြီး တစ်ဝတစ်ပြဲ စားလေ ..”

“ဟုတ်ပဲ .. ပျွန် နဲ့ မင်းထွန်းက အရမ်း အစသန်တာပဲ ..”

“အစသန်တာ မဟုတ်ဘူး .. အစားကို သန်တာ .. ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်ပြီး စားလုံးကြီး သောက်လုံးကြီး ..”

ရေး က ပြောနေရင်း ရှဲ့့မဲ့ ကဲ့ရဲ့လေသည်။

ပြီးတော့ ခေါင်းအုံးအောက် ထည့်လိုက်သည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ထုတော့မလို ဖွင့်ကြည့်၏။

မယူဘဲ ခေါင်းအုံးအောက်ကို ထပ်ထိုးထည့်၍ ပက်ခနဲ လှဲချလိုက်တာ ..

“ငါ့မှာ တစ်လ တစ်လ သင်တန်းစရိတ်နဲ့ ဇယားဒီ အဆောင်လစာနဲ့ ..”

“ဒီလောက် ကုန်မှာနီးရင်လည်း အလုပ်ထဲက အဆောင်မှာပဲ နေ

ရအောင်လေ .. ငါတို့က နှင့်ကြောင့် လိုက်အကုန်ခံနေရတာ နော် - သင်တန်းမတက်လည်း ဖြစ်တယ် .. တစ်ည သုံးနာရီ အလုပ်ထွက်မလုပ်လည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ..”

“အေးလေ ..”

“ဘာအေးလေလဲ .. နင်တို့ ငါ့ကြောင့် အလုပ်လုပ်ဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံတွေ စုမိနေတာ .. ပုန်မကန်နဲ့ ..”

“ပြောပြတာလေ .. ပိုက်ဆံ စုမိတာ ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် ငါတို့ကတော့ နှင့်လောက် မဆိုးဘူး နော် ရေး .. နင်ကတော့ ပေါင်မုန့်နဲ့ ငါးသေတ္တာ ရေနဲ့ မျှောချပြီး တစ်နေကုန် လိုက် .. ပေါင်မုန့်ကြမ်းပေါ်ချိတ်လေး မစပို့မပို့တင်ပြီး မျိုချနေလိုက် ..”

“ကဲဟယ် .. နင်တို့ကလည်း ..”

“အေးလေဟယ် .. တော်ကြပါတော့ ..”

အမွန် ကပါ စိတ်ကောင်းလေးဝင်ပြီး တားသံ ထွက်လာ၏။ တကယ်တော့လည်း တကယ်ပဲမို့ ..

“စုတာလည်း စုပေါ် ရေး ရယ် .. ငါတို့က နင် ရိုးသားတာ ကြိုးစားတာကို သဘောကျပါတယ် .. အဲဒါကြောင့် ပိုပြီးတော့လည်း ခင်တယ် .. တစ်အုပ်စုလုံးမှာ နှင့်ကိုပဲ ဦးစားပေး ဆုံးဖြတ်စေခဲ့တာလည်း အဲဒါကြောင့်ပဲ .. ငါတို့ ခုလို ပြောနေတာက ကဲ့ရဲ့နေတာ မဟုတ်ဘူးဟ .. နှင့်ကို အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲ အမြဲတမ်း မြင်နေရတာ စိတ်မကောင်းလို့ ..”

“ဘာမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ .. တစ်ပြည်ရပ်ခြားမှာ အလုပ်လာလုပ်ကြတာ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း မဟုတ်ဘူး .. အပန်းဖြေဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး ..”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ..”

“ဟိုဟာကလည်း ဟိုဟာပဲ အမွန် ..”

ရေး က လှဲနေရာကနေ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ ခေါင်းအုံးကို ခုတ်ခွင်ထဲ ဆွဲယူ ပိုက်ထား၍ ...

“အမေရိကမှာ နေခဲ့ဖူးတိုင်း အမေရိကန် ဖြစ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ ..”

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ ဒီကပြန်ရင် နိုင်ငံခြားပြန် ဝိသုကာတွေဖြစ်ပြီးလေ .. လာကြတုန်းကလည်း တစ်အုပ်စုလုံး ညီတယ် .. ဒီမှာ လိမ်လိမ်မာမာ နေကြတယ် .. အလုပ်လုပ်တယ် .. ငွေစုတယ် .. ပြန်ကြမယ်ဆိုရင်လည်း လေးယောက်စလုံး ညီညွတ်ပြီးသား ..”

နှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ကြပေမယ့် ရေး က ခေါင်းတွင်တွင် ခေါ်၏။

“ငါက အဲဒီလိုနဲ့ ပြီးဖို့ မဟုတ်မှန်း နင်တို့ သိသားနဲ့ ..”

“ရေး ..”

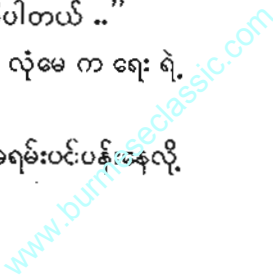
“ဘာလဲ ..”

“နင် အခု ဒီခိုင်နာသင်တန်း တက်နေတယ် .. မိတ်ကပ် ဆံပင် ညှောတွေလည်း နင် ပါလိုက်တာပဲ ..”

“ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ငါ့ဘဝကို စီးပွားရေး ဘာကထဲမှာပဲ ပြည့်စုံချမ်းသာအောင် ဖန်တီးမှာ .. ပညာတတ်ဖြစ်နေရုံနဲ့ ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ဘဝကို မရနိုင်တာ နင်တို့ သိပါတယ် ..”

ကိုယ့်ခုတင်တွေမှာ အသီးသီး ထိုင်မိကြပြီးမှ လှဲမေ က ရေး ရဲ့ နှုတ်ခြေရင်းမှာ လာပြောင်းထိုင်ကာ ...

“သိကြတယ်လေ ရေး ရယ် .. ငါတို့က နင် အရမ်းပင်းပန်းနေလို့

ပြောနေတာပါ။ .. ကြာကြာဝါးမယ့်သွား အရိုးကြည့်ရှောင်ရတယ်'တဲ့ .. နင်တို့မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာ .. ပြီးတော့ နင့်အစ်မက သူချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်သွားပြီ .. စီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေနေတယ် မို့လား ..”

“အေးလေ .. ကလေးလေးတောင် ရနေပြီ .. ချစ်စရာလေး ..”

တူမအသံ ကြားတော့ ရေး မျက်နှာလေး ပြုံးယောင်သမ်းလာ၏။

“ငါတို့တွေလည်း ဒီမှာ အလုပ်လာလုပ်ကြတာ အိမ်ပစ်ရာပစ်နဲ့ လေးနှစ်တောင် ကျော်နေပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် .. နင်က မိဘတွေ မရှိတော့ပေမယ့် ငါတို့က ရှိကြ သေးတယ် .. ပြီးတော့ နင့်လိုပဲ မပြည့်စုံကြတဲ့ မိသားစုတွေပါပဲဟယ်.. ဒါပေမယ့် နင် ပူသလောက်တော့ ငါတို့ မပူပါဘူး.. ဒီမှာ ငါတို့ ကြီး စားကြမယ် .. ရသလောက် စုနေကြတယ် .. ရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်း ပြည့်မြောက်တာနဲ့ ပြန်ကြဖို့လည်း အဆင်သင့် .. အားလုံးကို ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးပဲ ဖြတ်သန်းကြတာ မကောင်းဘူးလား ..”

“မကောင်းဘူး ..”

ရေး ကတော့ ဒါမှ ဒါပဲ တင်းခံနေ၏။ ကော်ဖီရောင်သမ်းနေ သော ပခုံးသာသာ ဆံနွယ်လေးတွေက ရွှေအိုရောင်လက်နေကာ ဖြူနီ ဝင်းနီးနုသည့်မျက်နှာလေးနှင့် တင့်တယ်နေတဲ့သူ ..။

မျက်နှာ မသွယ်မဝိုင်း .. ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်နှင့် ရေး က ဘယ်လို နေနေ ချစ်စရာကောင်း၏။

ဒီလေးယောက်ထဲမှာ သူမလောက် လှတာ သူမပဲရှိကာ ဘယ်သူမှ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဘဝအတွက် ရည်မှန်းချက်ကြီးနေခဲ့တာလည်း သူမပဲ ဖြစ်လေသည်။

“ငါ နင်တို့ကို ပြောထားပြီးသားပါ .. ငါ အမေရိကကို လာဖို့ အတွက် မမက သူ့ချစ်သူဆီက ငွေတွေ ယူခဲ့ရတာ .. ပြီးတော့ အဲဒီငွေ ကလည်း ကိုလူဇော် က အိမ်ဝိုင်းတစ်ခြမ်း ရောင်းထားတဲ့ သူမိဘဆီ ကနေ ပြန်ချေးပေးထားခဲ့တဲ့ ငွေတွေလေ ..”

“ဘယ်လောက်မှလည်း မများဘဲနဲ့ ရေး ရယ် ..”

“အခု ငါ အလုပ်အကိုင်ကောင်းလာလို့ ဒါက သိပ်မများတဲ့ငွေ ဖြစ်လာပေမယ့် ဟိုမှာတော့ အများကြီး တန်ဖိုးကြီးနေတုန်းပဲ ..”

“သူတို့ လက်ထပ်ပြီးပြီ.. ဘာမှ ပြန်ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ နင့် အစ်မ ပြောပြီးပြီပဲ ..”

“ဒါကြောင့်လည်း ငါ မြန်မာနိုင်ငံပြန်ဖို့ အပူတပြင်း မလုပ်တော့ ဘဲနဲ့ ခုလို အကြာကြီး နေလိုက်တာပေါ့ဟာ .. ဒါပေမယ့် ငါ ပြန်ရင် ဒါကို ပြန်ပေးချင်တယ် .. ကိုလူဇော် ကလည်း သူ့ဌေးမှ မဟုတ်ဘဲဟာ.. သူတို့ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးမှ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေကြတာလည်း ရှိနိုင်တာပဲ.. မမ တမင်တကာ ဘာမှမပြောဘဲ နေတာလို့ ငါ ခံစားမိနေတယ် ..”

“တွေ့လား .. နင်ကိုက သိနေတာကိုလည်း ပူ .. မသိတာကို လည်း ရှာကြံတွေးပြီး ပူ ..”

“ထားလိုက်ပါဟာ.. သူတို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်း ရှိတော့ တာကိုး .. ပြီးတော့ အမြှာညီအစ်မလေ .. ချစ်ကြတာကိုတော့ ဝေဖန် မနေပါနဲ့ ..”

ရယ်စရာတွေ ပြောဆို စနောက်ခဲ့ကြပြီး စီးပွားရေးတွေ ပါလာ တာနှင့် လေးယောက်စလုံး သက်ပြင်းတွေ ချ .. မရယ်နိုင်ကြတော့ဘဲ..

“နင်က မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဒီဇိုင်နာလုပ်ငန်းကိုပဲ တန်း လုပ်တော့မှာလား ..”

www.burmeseclassic.com

“မမနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမှာပါ ..”

“ငါကတော့ နှင်နဲ့ အတူတူ သင်တန်းတက်ထားပေမယ့် နှင် လောက်မှ မတော်တာ .. မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရောက်ရင် ဟိုဟာလည်း လုပ်မယ် .. ဒီဟာလည်း လုပ်မယ် ..”

“ဟမ် .. ဘယ်လို အမွန် ..”

“ဗီသုကာလေ .. ပြီးတော့ ရေး က လုပ်ငန်းတွေ ထူထောင်လို့ အဆင်ပြေနေရင် ရေး နဲ့ လက်တွဲမယ် .. နှစ်ဖက် ခွဲထားမှာကို ပြောတာ ..”

လုံမေ က လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ထောင်ကာ တစ်ဖက်က ဘယ်ကို သွား .. တစ်ဖက်ကို ညာကိုသွားတဲ့ပုံ လုပ်ကာ အမွန် နှစ်ဖက်ခွဲပြီး ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့မလဲဆိုတာကို ရှုံ့ရှုံ့ခွဲခွဲ သရုပ်ဖော်၏။

အမွန် က တစ်ခပ်ခပ်ရယ်ရင်း လုံမေ့ မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးနဲ့လှမ်းပေါက်သည်။

လုံမေ က ခေါင်းအုံးကို ရှောင်လိုက်ပြီးမှ ...

“မတွေးရဲစရာပဲ အမွန် ရယ် .. အဲဒါကြောင့် နှင်ကို ပျန် က ပြောတာ .. သူတို့ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက လူမည်းတစ်ကောင် အမွန် ကို မေးနေတယ် .. နောက်တစ်ခါ သူတို့အခန်းကို အမွန် ကို ခေါ်မလာနဲ့တဲ့ .. တော်ကြာ မက်မွန်သီးလေး အမေရီကမှာ ကျန်နေခဲ့လိမ့်မယ်တဲ့ ..”

“အံ့မာ .. အဲဒီ ကပ္ပလီကို ငါက ..”

“တော်ပါ အမွန် ရယ် .. သူ့ကို ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူးမှန်း သိလိုက်တည်းက ရှင်က ဖိုက် .. ဖိုက် .. ဖိုက် ဖြစ်နေတာ ..”

လုံမေက လက်ငါးချောင်းကို စုလိုက် ကျလိုက် လုပ်ပြနေကာ

အမွန် ဒေါသတကြီး ထလာတာ မြင်သည်နှင့် ချက်ချင်း ထပြေးတော့သည်။

“မိန်းမ .. သူများကို ကဲ့ရဲ့ရမယ်ဆိုရင် ပုံနဲ့ .. ပတ်နဲ့ .. လာပါ .. ဘာစမ်းပါ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ပြောပြတာ .. နှင်ကို လူမည်းနဲ့ ညားသွားမှာ စိုး .. အ!.. အမေ့ ...”

ခုတင်တွေကို ပတ်ပြေးရင်း ခေါင်းရင်းခေါင်းဖျားတွေကနေ ခုန်ဘက်လိုတက်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူကမှ မလျော့ ..။

ထိုစဉ် အဆောင်ပိုင်ရှင် ကပြားမလေးက တံခါးမှန်ချပ်ကနေ စာဆောင်ပြ၏။

ပြီးတော့ ရေး ကို လက်ညှိုးထိုးလျှင် ...

“ရေး .. ရေး .. ဟိုမှာ စာ ..”

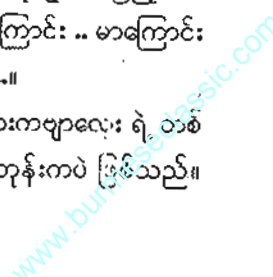
လုံမေ က ပြေးနေရင်း ရေး ကိုလည်း အကြောင်းကြားသေးသည်။ အခန်းထဲမှာ ပြေးတဲ့လူနဲ့ လိုက်တဲ့လူကို အားပေးအားမြှောက် လက်ခုပ်တီးပေးနေကြကာ ရေး စာထွက်ယူပြီး အသံတွေနဲ့ ဝေးအောင် မီးဖိုဆောင်လေးရှေ့မှာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

‘ညီမလေး ..’

မမဆီက စာမှန်း သိလိုက်တော့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ စာက တော်တော်ရှည်ပုံ ပေါ်ကာ စာရွက် သုံးရွက်အပြည့် ..။

အဆက်အသွယ်မပြတ်ကြပေမယ့် သတိရကြောင်း .. မာကြောင်း သာကြောင်းတွေကို မေးလိပုံပြီး ပြောနေကျပါ ..။

ဒီရောက်ပြီးကာမှ စာပို့လိုက်တာဆိုလို့ တေးကဗျာလေး ရဲ့ တစ် နှစ်ပြည့်မွေးနေ့မှာ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး ပို့တုန်းကပဲ ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေတာကိုတွေးမိရင်း စာကို အလျင်စလို ဖွင့်ဖတ်လိုက်မိ၏။

နင် ဒီစာကို ဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါ လူ့လောကကြီးထဲမှာ မရှိနိုင်တော့ဘူး ရေး ..။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ဘာမှမရှိခဲ့တဲ့ ငါ့ဘဝကို ငါ မလိုချင်တော့ဘူး .. ဒီသောကတွေကို အဆုံးသတ်ဖို့ ငါ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် နှင့်ကြောင့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး ..။

ငါ နှင့်ကို စိတ်မချနိုင်သမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ခံစည်းခံနေခဲ့ရတာ နှင့် သိရဲ့လား ..။

ခုတော့ ဒီတွေကို အဆုံးသတ်ချင်ပြီ .. နှင့် သိထားသင့်တာတွေ ကိုလည်း ပြောခဲ့ချင်တယ် ..။

တကယ်တော့ ငါ့ချစ်သူ ကိုဖော် နဲ့ ငါ လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..။ ငါ့ရဲ့သူငှား ဦးနေဂုဏ် နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတာ ..။

“ဟဲ့ .. ရေး .. ဘာတွေ ပါလို့လဲ ..။ နှင့်အစ်မဆီကလား ..”

အမွန် အနားရောက်လာပြီး မေးလည်း မေးကာ စာကို မရဲ့တရဲလှမ်းကြည့်၏။ လုံမေ က နောက်ကနေ အမွန် လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာ ...

“ဟိုမှာ .. မျက်နှာပေါ်က ဂျာသီဥတုကို ကြည့် ..။ လာခဲ့ ဒီကို..”

“အေးလေ .. သိပ်စပ်စုတဲ့မိန်းမ .. လာခဲ့ ..။ ငါတို့ ထားကြတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေကို အလွတ်ရွတ်ပြ .. မပြနိုင်ရင် နှင့်ကို လူမည်းနဲ့ ကြိုက်နေပါပြီလို့ မြန်မာနိုင်ငံကို ခုချက်ချင်း မေးလ်ဖို့ အကြောင်းကြားလိုက်မှာ နော် ..”

သူတို့အာရုံတွေနဲ့ သူတို့ ပြန်လည် လုံးထွေးသွားချိန်မှာ ရေး ရဲ့... အရှက်တွေကိုငံထားသော လက်တို့က ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေခဲ့လျက်...

နင် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ကိုဖော် ဆီကလို့ပဲ ငါ ညာထားခဲ့တာ.. တကယ်တော့ ငါ့ကို ဦးနေဂုဏ် ကိုယ်တိုင် သဘောတူ ချေးတာပါ..။ တိုယ့်အလုပ်သမားဖို့လို့ ငွေထုတ်ပေးပြီး ကူညီတာမျိုး လုပ်ခဲ့တယ်.. ငါ သုံးစွဲပြီးကာမှ အလုပ်ထဲက ငွေတွေကို အလှဲသုံးစားလုပ်သလိုလို.. ငွေတွေ ဆပ်ဈေးကန်ပြီး နှစ်ရပ်ပေါင်းပြီး ငါ့ကို ပြန်ဆပ်ခိုင်းတယ်..။

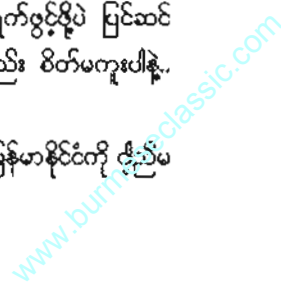
အဲဒီလိုနဲ့ မမ သူနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတာ.. ကိုယ့်အပေအရွယ်ကြီးတို့ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ပေါင်းနိုင်ပါ့မလဲ ညီမလေးရယ်.. နှင့် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး..။ ပြီးတော့ သူ့သားက မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ဘာနဲ့ နိုင်ပြုရမှန်းတောင် မသိဘူး..။

ငါ သူ့အပေကြောင့် အသက်တိုရတယ်ဆိုတာလည်း သင်း ကတော့ ဖော်နေမှာပေါ့.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီတွေကို ငါမှ မပြောရင် နှင့် ဘယ်တော့မှ သိရတော့မှာ မဟုတ်လို့ ပြောပြခဲ့တာ.. ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြီးပါစေတော့ ရေး ရယ်..။

ငါ နှင့်အတွက် ဘဝတက်လမ်း ဖွင့်ပေးနိုင်ခဲ့လို့ ကျေနပ်တယ်.. ငွေကြောင့် ဘယ်သူ့အောက်မှ မကျရှုံးရအောင် ကြိုးစား ဖော်.. ငါ့အပြစ်ကြောင့် နှင့်ကို ပိုကြိုးစားစေချင်တာ.. ဒီလူတွေကို နှင့် မုန်းဖို့ မဟုတ်ဘူး..။

ဒီစာကို ဖတ်ပြီး တက်ကျိုးမသွားရဘူး .. ရွက်ဖွင့်ဖို့ပဲ မြင်ဆင်ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံကို ချက်ချင်း ကောက်ပြန်လာဖို့လည်း စိတ်မကူးပါနဲ့.. တိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ပြီးဆုံးပါစေ..။

မမကို ချစ်ရင် မမ စကားကို နားထောင်ပါ .. မြန်မာနိုင်ငံကို ငါ့ညီမ

ဖျံ

ချက်ချင်း ကောက်ပြန်လာလို့လည်း ညီမလေးကို ကြိုဆိုမယ့်လူ
မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဘဝကို နာကျင်မှုတွေနဲ့ ရင်းပြိုး ဝမ်းစာရအောင်
ရှာစမ်းပါ။

ညီမလေး မပလို အပြစ်ဆိုးနဲ့ ဝေးပြီး နှစ်သက်ပြတ်နိုး အားကိုး
ချင်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်မက်ကောင်းနဲ့ တွေ့ပါစေ။

နောက်ဆုံးအနမ်းဖြင့် ...

မမ

“မမ .. မမ .. မသွားပါနဲ့ ..။ မဟုတ်ဘူး .. အဲ့ဒါတွေက အစစ်
အမှန်တွေ မဟုတ်ဘူး .. ရေး အိပ်မက်မက်နေတာ ..”

ရေး ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်ရင်း ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိ၏။

“ရေး ..”

“ရေး ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

ရေး အဖြစ်ကို နန္ဒာ နဲ့ လုံမေ က အရင်မြင်သွား၏။ အမွန် က
စာရွက်လေးတစ်ရွက် ရှာဖွေထုတ်လာပြီး အားပါးတရ ရွတ်ဖတ်နေ၏။

“ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစား၍ ဝင်ငွေတိုးစေမည် ..။ လူမျိုးခြား ..
ဘာသာခြားကို မနှစ်သက် လက်မထပ်ဘဲ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်
ဖြင့် အမိနိုင်ငံတော်ဆီ အရောက်ပြန်မည်။ မိမိနိုင်ငံမှာသာ ကိုယ်ပိုင်
စီးပွား .. ပွား .. ပွား .. ဟင်!...”

စာတွေ ဖတ်နေရင်းမှ ရေး တို့ သုံးယောက်ကို သတိထားမိသွား
ကာ ...

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ..”

သူမ မေးတာကို ဘယ်သူမှ လှည့်မဖြေနိုင်ကြပေ ..။

...တော်က မချစ်၍ ကျွန်တော်ကို မချစ်သော

...က သူမ စားပွဲရဲ့အံ့ဆွဲထဲက စက္ကူအိတ်လေးတစ်လုံးကို ထုတ်
... အထဲက ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ခဏလေးပဲ ထုတ်ယူကြည့်၍ ...

“ဘောက်!...”

“ဦး - ဦး ...”

“အချိုးယုတ်သွေး .. ကဲဟယ် .. ကဲ ..”

“ရေး!...”

“ဟော့တော်!...”

အမွန် တအံ့တဩ ရေရွတ်ရင်း ရေး လက်ထဲက အစိတ်စိတ်
... နုတ်ပြ လွင့်ကျကုန်ကြသော ဓာတ်ပုံအပိုင်းအစတို့ကို ငေးကာ
... နိုင်ထားသည့် စာရွက်လေးကိုပါ ယောင်ရမ်း လွှတ်ချမိလျက်...။
... ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါသနည်း ..။

အခန်း (၂)

“ဆည်းဆာ ..”

အာခေါင်ခြစ် အော်လိုက်သလို ဂုဏ် အသံက စူး၏။ ဆည်းခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“တောက်!...”

လက်က ဆွဲထွက်လာသည့် ကျောရိုးရှုံ့အိတ် သေးသေးလေး ဆိုဖာပေါ် ပစ်ပေါက်တင်ခဲ့လျက် ဂုဏ် က ဧည့်ခန်းကနေ ပေါ်ထွက်အောက်ကို ခြေသုံးလှမ်းလောက်နှင့် ချက်ချင်း ရောက်သွားကာ

“အခု မင်းခြေလှမ်းက ဒီကားကိုလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဒါ .. မင်း စီးရမယ့် ကားလား ..”

“ဘာ!...”

ဆည်းဆာ က တံခါးပေါ် တင်လိုက်ပြီးသည့်လက်ကို ပြန်ဖြုတ်၍ ဂုဏ် မျက်နှာကို စေ့စေ့လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ ဂုဏ်ထည်ဝါ .. ငါက သူ့ဌေး ဦးခနဂုဏ် ရဲ့ ဇနီး .. ငါ နှင်ရင် ဒီကားတင်မကဘူး ဦးခနဂုဏ် ကိုပါ နှာဖားကြိုးတပ်ပြီး ရတယ် ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

“ဒုန်း ..”

ဆည်းဆာ ရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ကာ သူမ အောက်ဒီမှာ ကျောက်ကျသွားသည်နှင့် ဂုဏ် လက်တစ်ဖက်က နှိပ်နဲ့ မြောက်တက်သွား၏။

“သား ..”

သူ့လက် ပြန်မကျမီ ဦးခနဂုဏ် က ထိုလက်ကို အချိန်မီ ဖမ်းဆွဲ လိုက်ပြီး ...

“မလုပ်ပါနဲ့ ..”

“ဖေဖေ .. ဖေဖေကို ဒီမိန်းမ ဘာပြောလိုက်သလဲ သိလား .. ငယ်လောက် မိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းမလဲ ..”

ဆည်းဆာ မျက်နှာလေးက ဒေါသနှင့် ထိတ်လန့်ခြင်းရော၍ ခဏ သေးပဲ ပျက်ကျသွားကာ ဦးခနဂုဏ် ရောက်လာသည်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို နှိပ်နဲ့ သားအဖနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ခပ်မိန့်မိန့် ပြန်ရပ်၏။

“နင်က ငါ့ကို မိုက်ရိုင်းတယ်ပြောရအောင် .. ကိုယ့်ဖအေရဲ့ဇနီးကို ငင်းတွေ .. ငါတွေနဲ့ ထိုးမယ်ကြိတ်မယ် ဖြစ်နေတဲ့ နင်ကတော့ ဘယ် လောက် ယဉ်ကျေးနေလို့လဲ ..”

“မင်းက ငါ့အမေ ဖြစ်ချင်သေးတယ် ဟုတ်လား ..၊ ဒီပုံစံမျိုးက ငါ့အမေ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဆည်းဆာ က နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲ မျက်တောင်ကော့ကော့တို့နဲ့ မျက်နှာလေးကို တမင် မော့သည်။ ခြောက်လက်မ ပွိုင့်ဒေါက်နှင့် ဖိမိတ် မြင့်ပေါ်မှာ အနီရောင်စကက်တိုကျပ်ကျပ် ရင်ပြတ်အင်္ကျီ အသားညှော်လေးနှင့် ကိုယ်ဟန်ကို လှလှပပလေး လက်ပိုက်၍ ခပ်စောင်းစောင်း ကနွဲကလျ ရပ်၏။

ကော်ဖီရောင် အပေါ်ထပ်အင်္ကျီရည်သာ မပါပါက သူမပုံစံသည်-
“နင့်အဖေက နုနုငယ်ငယ်ကိုမှ ကြိုက်တာလေ .. အဘွားကြီး ကြိုက်ရင် သူ့အရွယ် အဘွားကြီးတွေထဲက ရှာယူမှာပေါ့ .. အဲဒါကြောင့် ငါက လှသထက် လှ .. နုသထက် နုအောင် နေရတာ .. ဦးခနဂုဏ် ပြောလိုက်လေ ..”

“တောက်!... မင်း .. မင်းကွာ ..”
“တော်ပြီ သား ..! ဆည်းဆာ .. မင်း သွားစရာရှိတာ သွားထောင့်လေ ..”

ဆည်းဆာ က ဟွန့်ခနဲ မဲ့လိုက်ပြီးမှ ကားထဲ ဝင်ထိုင်သည်။
“မောင်ဝင်း .. ဟေ့ ..”

ဦးခနဂုဏ် က ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းခေါ်ပေးမယ့် ...
“ဘာလုပ်ဖို့လဲ .. ဒရိုင်ဘာ မလိုပါဘူး .. ကားလေးစီးစလုံး ဝမ်းရှော့ ရောက်နေပေမယ့် ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ကားတွေ ရှိသေးတာပဲ .. ဦးခနဲ အမြော်အမြင်ရှိရင်တော့ ရှိုးရွန်းမိမှာ ကားသွားကြည့်ထားလေ ..”

ပြောနေရင်း စက်နှိုးကာ ...
“ကားမောင်း မကျွမ်းကျင်လို့ ဟိုတိုက် ဒီတိုက် တိုက်မိတာ အပြစ်မြင်ပြီး မှတ်လောက်အောင် ထားမယ်ဆိုလည်း ရတယ် နော် ဆည်းဆာ တို့က ဘဝသမား .. ဘာတွေ ရှိရှိ မရှိရှိ ..”

“ဟာကွာ!... ဒီမိန်းမ ..”

“ဒုန်း ..”

ထွက်သွားသည့် ကားနောက်ခြံကို ထိထိမိမိ လွှဲကန်ပစ်လိုက်၏။

“နီနီမှာပဲ ဦးခနဂုဏ် စိုက်ခနဲ ယိုင်လဲသွားလျှင် ...”

“သူဌေး ..”

လူယုံ ဦးကျော်ထွန်း ၏ အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရမှ ...

“ဖေဖေ!...”

ဇုတ် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခြေအနေတွေတည်းက ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကို သူ သတိ

မိခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အမုန်းတရားနှင့် ဒေါသတွေသာ

ကပ်ထမ်းပိုး ပိုမို များနေခဲ့လျက် ...

“ကိုကိုကြီး ..”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ .. သွား ..”

ထားကဗျာ ဆိုတဲ့ ကွဲစိကွဲစလေးကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ကြည်

ကြည်လင်လင် မရှိခဲ့တဲ့ သူ့မျက်နှာကိုပဲ တကြည့်ကြည့် ...!

ဘယ်လိုစကားမျိုးမှ အကောင်းနဲ့လည်း နားမထောင် .. ကောင်း

ကောင်းလည်း မပြောခဲ့ဖူးဘဲ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုပဲ လာပြော၏။

ထိုပြဿနာသည် အဲဒီ ပေါက်စနမလေး စကားမပီခင်တည်း

တောက်လျှောက် ဒီအတိုင်း ..

“မေမေ ..”

“ဘာလဲ ..! သွား .. သွား အထဲပြန်ဝင်နေ .. မလိုက်ရဘူး ..”

“မီးမီး လိုက်ချင်လို့ပါ ..”

“အို .. မလိုက်ရပါဘူး ဆိုမှ ..”

ဒီကောင်မလေး မအေးဆီကလည်း ယုယနွေးထွေးမှု မရခဲ့ရှာပေ။ ကိုယ့်ဘာသာလည်း မခေါ်ချင်ပေမယ့် ဆည်းဆာ ဆိုတဲ့မိန်းမ နွားမတစ်ကောင် သားမခင်သလိုအချိုး ချိုးနေတာကျတော့လည်း ဒေါသတွေ ဖြစ်နေစိတ် ပြန်သည်။

ဒီအိမ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ...
“တောက်!...”

မနေချင်ပေမယ့် နေနေရသည်။ မမြင်ချင်တာတွေလည်း မြင်နေရ၏။ သူ တက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးကျော်ထွန်း က အနားရောက်လာ၏။

“သူဌေးလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး လူလေးရယ် .. အဖြေအဆို ဆင်ခြင်ပါ .. ဒေါသကို လျှော့ပါ .. ဆည်းဆာပန်းချီ နဲ့ တူပြိုင်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေရင် သူက သူဌေးကို ဂရုစိုက်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး .. လူလေးက ကိုယ့်အဖေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူဌေးကို ပြန်ငဲ့ရမှာ ..”

“ဖေဖေက ဘာရောဂါဖြစ်နေတာလဲ အဘ .. ဘယ်တုန်းက ဘာရောဂါမှ မရှိခဲ့ဘဲနဲ့ သူ လုပ်ချင်ရာလည်း လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ .. အခု ဒီမိန်းမကို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်နေလို့ ကောက်ရတဲ့ ရောဂါလား ..”

“ဟင်း ..”

ဦးကျော်ထွန်း က ရုတ်တရက် ဘာမှ မပြောပြခဲ့ပေ ...

“အဘက ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းတွေ ချနေတာလဲ ... ကျွန်တော် ဒီကိုဟာတာ.. ဒီမိန်းမနဲ့ ဖေဖေကို မကွဲကွဲအောင် တိုက်ထုတ်ဖို့.. ခုတော့ ကျွန်တော်ကချည်း လက်သီးဆုပ် အကြိတ်နေခဲ့ရတယ် .. ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အရှုံးပေးနေရအောင် တမင် ရောဂါပြနေတာလား ..”

“အဲ့ဒါတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး လူလေးရယ် ..”

“မဟုတ်ရင် ဘာလဲ .. ဒီမိန်းမယုတ် ဖေဖေကို ရအောင် ယူထား ..”

“မဟုတ်ဘူး ဂုဏ် .. လူလေး ထင်တာ အဲ့ဒီကနေ စပြီး မှားခဲ့တာ .. ဘာပန်းချီ ကို သူဌေးကပဲ မတရားတဲ့နည်းနဲ့ ဖြားယောင်းပြီး ယူခဲ့တာ ..”

“ဘယ်လို!... အဘ .. အဘ ပြောတဲ့စကား ဘယ်လောက် အပြစ် ..”

“အဘ သိရဲ့လား .. အဲ့ဒါ စော်ကားတာ နော် ..”

“ဦးကျော်ထွန်း က ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် မျက်နှာကို တွင်တွင်ငုံ့ ..”

“အဘက သူဌေးအတွက် အသက်တောင် ပေးဝံ့တဲ့သူပါ .. သူဌေးက အဘရဲ့ညီဆိုလည်း ဟုတ် .. သားဆိုလည်း ဟုတ်တယ် .. ဟောဒီ ..”

“ဦးကျော်ထွန်း က ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် မျက်နှာကို တွင်တွင်ငုံ့ ..”

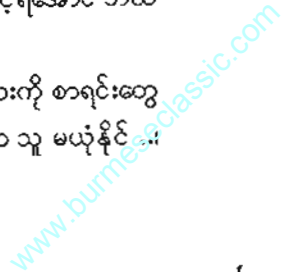
“အဘက သူဌေးအတွက် အသက်တောင် ပေးဝံ့တဲ့သူပါ .. သူဌေးက အဘရဲ့ညီဆိုလည်း ဟုတ် .. သားဆိုလည်း ဟုတ်တယ် .. ဟောဒီ ..”

“ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း သူဌေးက ခွင့်ပြုလို့ ပြောပြတာပါ ..”

“ဘာအကြောင်းတွေကိုလဲ ..”

“မိန်းကလေးကို သူဌေး သဘောကျပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ဘယ် ..”

“ဆည်းဆာပန်းချီ ဆိုသည့် စာရင်းကိုင် မိန်းကလေးကို စာရင်းတွေ ..”

ဖေဖေက အစဉ်အဆက် ချမ်းသာပြည့်စုံစွာ ဆင်းသက်လာခဲ့လို့ လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းထဲက ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမြတ်ခဲ့တဲ့သူပါ ..

ဖေဖေလိုလူက ဒီလို လုပ်ယူပါ့မလား ..

“မိန်းကလေးကလည်း ချောချောလှလှလေး ဖြစ်တယ် .. သူ့လည်း အားနည်းချက်တွေ များနေတော့ ကိုယ့်အပေါ် အလွယ်တကူ ပစ်ကျမလာနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်တဲ့စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ ရအောင် ယူခဲ့တာပဲ ..”

“အဲ့ဒီလို ယူနိုင်ခဲ့တော့ရော သူ အခု စိတ်ချမ်းသာနေရလို့လား ..”

“ဒါမျိုးက မှားပြီဆိုမှ နားလည်ကြတာမျိုးပဲ .. ပြီးတော့ အမိန်းကလေးကို သူ နေရာတကာ ခွင့်လွှတ်နေခဲ့တာ အကြောင်းရှိတယ် ..”

“ဘာအကြောင်းလဲ ..”

“မိန်းကလေးမှာ ..”

အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုး ရှိနေသည်ဆိုသည့် စကားကို ထပ်ကြားလိုက်သဖြင့် ထိုအချိန်မှာ သူ့မျက်နှာ ဘယ်လောက်ထိ ပျက်ယွင်းခဲ့သလဲ ဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားမိကာမှ သတိရ၏။

“ဒါ .. ဒါဆို ဖေဖေမှာလည်း ဖြစ်နေပြီပေါ့ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. သူ့ဌေးကနေ ဆည်းဆာ ကို ကူးစက်ခဲ့တာ ..”

“ဟာ!... အဲ့ဒါ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး ..”

ဒီအဖြစ်ကြောင့် သူ ဖေဖေဆီကို ဒိုင်းခနဲ ရောက်သွားခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် သား .. ဖေဖေဆီကပဲ .. ဒါပေမယ့် ဒီရောဂါက တစ်ခုစီရခြင်းအကြောင်းတွေထဲက တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာ မှန်တယ် .. လိင်ကိစ္စကြောင့် လုံးဝ မဟုတ်ဘူး သား .. ဖေဖေကို ဒါ တစ်ခုကိုတော့ ယုံကြည်ပေးပါ .. ဆည်းဆာ ကို မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက်သေး ..”

ဘာတွေ ဖြစ်လာမှာမှ မကြောက်ရွံ့ မတုန်လှုပ်မိအောင် ချစ်ခဲ့မိတာ အမှန်ပဲ .. ဒါပေမယ့် ဖေဖေ တဏှာရူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဖေဖေ ဘာမှ မမှားခဲ့ဘူးဆိုရင် သူ့ကြောင့်ပေါ့ ဖေဖေ ..”

“ကာယကံရှင်ထက် ပိုမသိချင်ပါနဲ့ သားရယ် .. ဖေဖေသာ ကိုယ့် ဆရာဂါကို သိလျက်နဲ့ ဆည်းဆာ ကို ဒုက္ခပေးခဲ့မိတာ ..”

“ဒါဆို .. ဟိုကောင်မလေးကရော .. ဘေးကဗျာ ..”

“သမီးလေးကို မွေးပြီးမှပါ ..”

“ဒါဆို မကြာသေးဘူးပဲ ဖေဖေ .. ဒီရောဂါကို ကုလို့ ရနေပါပြီ.. ဆေးဖေကို ..”

“နေပေစေတော့ သား .. ဆည်းဆာ က ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ဘူး.. သူ မကြာခင် ဖေဖေကို ခွဲသွားတော့မှာ.. ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး ဆက်ရှင်နေရမှာလဲ ..”

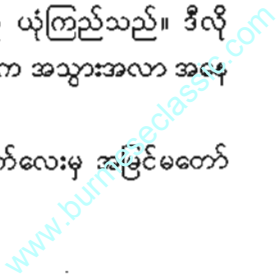
“ဟာ!... ဖေဖေ .. အဲ့ဒါ မဟုတ်ဘူး နော် ..”

“ဖေဖေစကားကို နားထောင်ပါ သားရယ်.. ဆည်းဆာ အပေါ်မှာ ဖေဖေ မတရားမှုတွေ ကျူးလွန်ခဲ့တာ အများကြီးပါ .. သူလည်း ဖေဖေ ကြောင့်ပဲ မကြာခင် သွားရတော့မှာပါ .. သူ ပျော်သလို နေပါစေ .. သားက သည်းခံပေးပါ ..”

ဖေဖေရှေ့မှာ သူ ဘာမှ မပြောခဲ့သော်လည်း ဒါကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင် ..

ဖေဖေက မယုံနိုင်လည်း ဖေဖေကို သူ ယုံကြည်သည်။ ဒီလို ရောဂါ တွယ်ကပ်လာရလောက်အောင် ဖေဖေက အသွားအလာ အနေအထိုင် စည်းကမ်းမဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ပေ ..

ဘာလုပ်လုပ် .. ဘယ်လိုနေနေ တစ်စက်လေးမှ အမြင်မတော်

သော ဆည်းဆာပန်းချီ သည်သာ ဒီရောဂါပိုး သယ်ဆောင်သူ ဖြစ်ရမည်။ အထပ်ထပ်တွေ့ရင်း ဒီတိုင်းပဲ သတ္တုချလိုက်မိ၏။ သို့သော် ...

“သားနဲ့ သမီးငယ်လေးအတွက် ဖေဖေ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ကပ်ဝက်စီပေးခဲ့မယ် .. ဆည်းဆာ ရော ကျေနပ်ရဲ့လား .. ကိုကြီးတို့ သူတို့အတွက် ခုလို ပေးခဲ့မှ ..”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဦးမနု ရယ် .. ဘာအမွေလဲ .. အဲဒါတွေကို ဘယ်သူက မက်နေလို့လဲ .. ရှင်ကြီးပဲ မသေခင်လေး သေချာ ထုပ်ပိုးသိမ်းထားပါ .. နောက်ထပ် ကျွန်မထက် နုတာ ငယ်တာလေး တွေ့ရင် အမောပြေ လက်ဖျစ်တီး ခေါ်လို့ရအောင်ပေါ့ .. ဟွန်း .. ရှင် လိုချင်တာ ရဖို့ ငွေတွေ လိုတယ်လေ .. ကျွန်မအတွက် မလိုဘူး ..”

အားလုံးရှေ့မှာ ပြောချလိုက်တာ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ..။ ပြီးတော့ ဂုဏ်ဇူ ဖျက်နှာကို မေးဆတ်၍ ...

“အမွေတစ်ဝက် ပေးရတော့မယ်ဆိုပြီး ရှင်သား သွေးတက်ဆောင့် ဦးမယ် .. တေးကဗျာ ကို ခေါင်းထဲ ထည့်မနေနဲ့ .. ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မပိုင်ခဲ့တာ ဘယ်သူ့အတွက်မှလည်း မပူဘူး .. ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို စီမံခဲ့မယ်လို့လည်း မတွေးမိဘူး .. တေးကဗျာ ကို ဒီအိမ်မှာ လူဦးရေထဲ မထည့်လည်း ရတယ် .. ကျွန်မကို ဖျက်နှာပူဖို့ မလိုဘူး ..” တဲ့ ..။

တော်တော် မိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းမ ..။

ကိုယ်က မုန်းရမလား မှတ်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မွေးထုတ်ထားပြီး သူကချည်းပဲ မုန်းပြနေတာ ဆရာခေါ်လောက်သည်။

“ဟဲ့ .. ဝေးဝေး နေစမ်း .. ငါ နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောနေတယ် နော် ..”

သူမ အခန်းအောင်းလာခဲ့သော နေ့များထဲက တစ်နေ့မှာ ဧည့်ခန်း လွန်သည်နှင့် စကားသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာရင်း နားစွင့်ထားမိဆဲ ..။

“နင့်ကို ငါ လိုချင်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး .. နင့်ကို မြင်တိုင်း ငါ့ဘဝ နဲ့ ငါ သနားလွန်းလို့ ..။ သွား .. သွား .. ဟဲ့ .. မယ်စိန် ..”

စိန်စိန် ကမန်းကတန်း ပြေးလာပေမယ့် အခန်းတံခါးနားမှာ သူ့ ခြေ မြင်လိုက်တော့ တုံ့သွား၏။

လူမြင်သွားသဖြင့် ဆက်ကွယ်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ဝက် ထားသည့် အခန်းရှေ့က အဖြတ် ..။

“တောက်! .. သွားဆို မသွားဘူး .. ကဲဟာ ...”

“ဒုန်း ..”

“အား! .. မေမေ .. ဟီး .. ဟီး ..”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် ခဏလေးမှာပဲ ကလေးကို ခုတင်ပေါ် နေဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်ခြင်း ..။ တေးကဗျာ ပုံခနဲ လဲကျသွားခြင်းက ဆက်တိုက် မြန်ဆန်စွာ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ..။

“မင်း ဒီလောက်တောင် လူစိတ် မရှိလှချေလား .. မင်း ဘယ်လို ခန်းမလဲ ..”

မျိုသိပ် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရမှာကို ဘယ်လိုမှ မျိုသိပ်ချိန် မရလိုက်ဘဲ အခန်းထဲကို သူ ဘယ်လိုရောက်သွားခဲ့မှန်း မသိ ..။

ပြီးတော့ သူမနည်းတူ သူ ဘယ်လိုမှ ကြင်နာလို့ မရခဲ့သော အားကဗျာ ကို ပြေးကောက်လိုက်မိ၏။

သို့သော် ချက်ချင်း ပြန်ဆောင့်လွှတ်မိကာ ...

“မယ်စိန် ..”

မယ်စိန် ပြေးဝင်လာပြီး ကလေးကို ခေါ်ထုတ်သွားတာမှ ...

“မင်းလိုမိန်းမကို ငါ့အဖေ ဘယ်လိုအင်အားတွေနဲ့ သည်းခံခဲ့သလဲ မသိဘူး .. ငါ ကြာကြာနေရင်တော့ မင်းကို လည်မျိုညှစ်သတ်မိတော့ မှာ ..”

“အိုး .. လုပ်စမ်းပါ .. ဘယ်သူက ကြောက်နေလို့လဲ ..၊ နင့်အဖေ ဖြစ်ဖြစ် .. နင့်အဘိုးဖြစ်ဖြစ် .. ရှိသမျှ ဘိုးဘေးတွေ စုပြုံလာလည်း ဂရု မစိုက်ဘူး .. ဦးနေဂုဏ် ဆိုတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်း အတ္တသမားကြီးကို ငါ မသေခင် နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ဒုက္ခပေးသွားမှာ .. သူ အသက် မထွက်သေးဘဲ မြန်မြန် သေချင်လွန်းလို့ ကိုယ့်ဘာသာ တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင့်ပစ်တဲ့အထိ ..”

“အခု မင်း အရင်လုပ်လိုက်ပါလား .. မင်းက သေလောက်အောင် မုန်းနေတာဆိုတော့ မင်း အရင် သေသင့်တာလေ .. ဘယ်လိုလဲ .. ငါ ထူပေးမယ် ..”

“ငါ့ကို မမေးနဲ့ .. နင့်အဖေကို သွားမေးလိုက် .. လိုအပ်ရင် ထူ ပေးလိုက်ပေါ့ .. သူလည်း သေချင်နေတာ ..”

အခြေအနေတွေ အဆိုးဆုံးထိ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့လျက် ..၊ တင်းမာခဲ့ သော အခြေအနေတွေ ဒီတိုင်းနဲ့ပဲ ဆည်းဆာပန်းချီ ဆုံးသွားခဲ့၏။

ဖေဖေကတော့ ထိုအချိန်မှစ၍ အခန်းအောင်းခဲ့တာ ထမင်းဟင်း တောင် ထွက်မစားတော့ပါ ..၊

ဘယ်လို အတိတ်က အကြောင်းကံတွေနဲ့လဲ ..၊

အခန်း (၃)

“ကိုကိုကြီး ..”

“... ..”

“ကိုကိုကြီး ..”

ဟင်!...

ဂုဏ် ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မျက်နှာ မှာ ရောက်တတ်ရာရာတွေ စဉ်းစား ငေးမောနေခဲ့ရင်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အိပ်ပျော်သွားသည်တောင် မထင်ခဲ့ ...။

စီးကရက်ကတော့ တိုက်ပဲသွားတာပဲ ရှိကာ လက်တင်မှာ တင် ထားသည့် လက်ကြားမှာ မီးခိုးငွေ့ဖြူတို့ တလွန်လွန်နှင့် ရှိနေဆဲ ...

“ကိုကိုကြီး ..”

“ဘာလဲ ..”

“စိန်စိန်ကြီး က မံမန် စားမယ်တဲ့ ..”

“မစားသေးဘူး ..”

သူ ဒါပဲ ပြောကာ စီးကရက်ကို ခွက်ထဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး နေရာထဲ
ထသည်။

သနားစရာ အကြောင်းအချက်တွေ ခိုင်လုံစွာ ဘယ်လိုရှိနေ
ဒီမိန်းမကို သူ ဘယ်လိုမှ နားလည်ပေးလို့ မရပါ။

ထိုသို့သော ငြိုငြင်မှုများထဲမှာ တေးကဗျာ ဆိုသည့် ကလေးငယ်
လေးပါ ပါနေခဲ့လျက် ...

“ဟိတ် .. ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ ..”

“ကိုကိုကြီးကို စောင့်နေတာ ..”

အပြာနုရောင် နှစ်ထပ်တွန်းနှင့် ဂါဝန်တိုတိုဝဲဝဲလေးက ခြေ
ထောက်က အဖြူရောင်ဖိနပ်လေးရယ် .. ဇာအဖြူခြေအိတ်လေးရယ်နှင့်
တေးကဗျာ က အရုပ်မလေးလို ချစ်ဖို့ ကောင်းနေ၏။

စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး ချစ်တဲ့စိတ် မဖြစ်ဘဲ ရှုံ့မဲ့ ခေါင်းခါသွားခဲ့တာ
ဂုဏ် ပဲ ဖြစ်ကာ ...

“မစောင့်နဲ့ သွား .. မစားဘူးလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား ..
ဘာလေးမှန်း မသိဘူး .. သွားတော့ ..”

မှန်းတာ မဟုတ်ပေမယ့် ‘ကိုကိုကြီး’ လို့ ခေါ်ခဲနေရတာကိုပဲ ရှုထင်
နေမိသည်။

ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ် ဦးဦး ဒါမှမဟုတ် လေးလေး ဘာညာ ဒါပဲ
ဖြစ်သင့်တာ မဟုတ်ဘူးလား ..

ခုကျတော့ ကိုယ့်တူမအရွယ် .. ကိုယ် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရင်လည်း
ဒီအရွယ်လေးက ကိုယ့်သမီးလောက်ပဲ ရှိတာ ..

ဒါကို မောင်နှမ လာဖြစ်နေရသည့်အဖြစ်က ရှက်ဖွယ်လိမ့် ..
“ကလေး ဘာလို့ ငိုသွားတာလဲ လူလေး ..”

သိပ်မကြာခင် ဦးကျော်ထွန်း ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ သူ
သိပြီးသား ..

“လူလေး ရယ် .. ကလေးက ..”

“အဘ ..”

သူ ကျောခိုင်းနေရာကနေ တံခါးဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ ...
“ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကြောင့်လို့ ကျွန်တော် ပြောပြီးသား .. အဲဒီ
ဆက်ဆံပါတွေ လာမပြောပါနဲ့ .. တတ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ရှေ့ထိ ရောက်
မလာစေနဲ့ဗျာ ..”

“ရောက်မလာအောင် ထားဖို့ဆိုတာ ကလေးက သက်မဲ့အရပ်
လေး တစ်ရပ်မှ မဟုတ်တာ လူလေးရယ် .. လူလေး ရှိတဲ့နေရာကိုပဲ
ရှာဖွေပြီး သူ့ဟာသူ ရောက်ရောက်နေတဲ့ကိစ္စ ..”

“ဒါဆိုလည်း သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတာတွေပဲ .. ကျွန်တော် ဘယ်လို
နေနေ .. အဘ ဘာမှ လာမမေးပါနဲ့ .. လာလည်း မပြောနဲ့ .. လွှတ်
ထားလိုက် ..”

ဦးကျော်ထွန်း ခေါင်းတခါခါနှင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်
ထမင်းပန်းကန်နဲ့ ရေဘူးလေး တင်ထားသည့် ဗန်းလေးနှင့် မယ်စိန်
ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကာ ...

“မယ်စိန် ..”

“ရှင် ..”

“သူဌေး ထမင်း စားရဲ့လား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဒါပေမယ့် နည်းနည်းလေးပဲ ..”

“အင်း .. ရပြီ ..”

ဦးကျော်ထွန်း လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ဆုပ်ရင်း မျက်နှာ မသာ
မယာနှင့် ခဏ ငိုငံနေ၏။ ပြီးမှ ...

“ကလေးကို တတ်နိုင်သမျှ မျက်စိအောက်က မပျောက်စေနဲ့ ..
ပြီးတော့ သူ့အစ်ကို့ဆီ ရောက်သွားတယ်ထင်ရင် အုပ်မိအောင် လိုက်
ခေါ် .. ကြားလား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

ဦးကျော်ထွန်း မယ်စိန်နဲ့အတူ လျှောက်လာရင်း ကလေးဆီကို
လာခဲ့မိသည်။

သို့သော် တေးကဗျာ သည် ...

“ကိုကိုကြီး ကို ချစ်တယ် .. ကိုကိုကြီး ကို ချစ်တယ် .. ကိုကိုကြီး
ကို ချစ်တယ် ..”

အရပ်လေး ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားရင်း ပခုံးလေးတွေ တုန်အောင်
ရိုက်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ ရေရွတ်နေတာ တစ်စက်လေးမှ မနား..။

“သမီးလေး ..”

ဦးကျော်ထွန်း က တေးကဗျာ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းလေး
ကို ဖွဖွလေး ထိကိုင်ကာ ...

“ကိုကိုကြီး ကလည်း သမီးလေးကို ချစ်ပါတယ် သမီးရယ် ..”

“ချစ်ရင် မီးမီးကို ဘာဖြစ်လို့ ဆူတာလဲ ဟင် ..”

“သမီးတို့ ဖေဖေကြီး ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ သူ စိတ်ညစ်နေ
တယ်လေ ..”

မျက်ရည်ကြောင်းလေးတွေနှင့် မျက်နှာလေးက ဦးကျော်ထွန်း
ပြောသမျှကို နားလည်ချင်နေသော မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေကြောင့် ပို၍
သနားစဖွယ် ဖြစ်နေရကာ ...

“ဒါဆို ကိုကိုကြီး က စိတ်တွေ ခဏခဏ ညစ်နေမှာပေါ့ ..”

“အင်း .. ဟုတ်တာပေါ့ .. သမီးလေးက ကိုကိုကြီး စိတ်ညစ်နေ
သိရင် အနားမသွားနဲ့ နော် ..”

“ဒါဆို မီးမီးက ဘယ်သူနား သွားရမှာလဲ ဘိုးဘိုးကြီး ..”

ဦးကျော်ထွန်း မဖြေရသေးခင် သူမဘာသာ စဉ်းစားမိသွားသလို
... ကြည့်၍ ...

“မကြီးက နေမကောင်းလို့ မီးမီးနဲ့ စကားမပြောနိုင်ဘူးတဲ့ ..။

“မကြီးက မီးဖိုချောင်ထဲထိ မီးမီး မလိုက်ရဘူးတဲ့ .. အေးပုံ တို့က

... မီးမီးနဲ့ မကစားဘူး .. မီးမီး ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောရတော့ဘူး

... ဟင် ..”

“ဘဘကြီး ရှင့် .. သူဌေးက ကလေး ခေါ်လာပေးပါတဲ့ ..”

အေးပုံ က မလှမ်းမကမ်း ရောက်လာပြီး ခေါင်းလေးငုံ့ရင်း
... ဝိုင်းပို့သည်။ သူဌေးဆိုတာ သူမလေးရဲ့အဖေကို ပြောတာမှန်း သိ

... ပြင် တေးကဗျာ ဝမ်းသာအားရလေး ထရပ်၏။

“မကြီး ခေါ်နေပြီ ဘိုးဘိုး ..”

ဦးကျော်ထွန်း ကလေးကို ကောက်ချီလိုက်ပြီး ဦးခနဂုဏ် အိပ်ခန်း
... ဝင်လာခဲ့သည်။ ဦးခနဂုဏ် သည် ပိန်လို့ချိနဲ့သော မျက်နှာနှင့်

... ဘက်ဒ်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေကာ ...

“သမီး ..”

“ဖေဖေကြီး ..”

တေးကဗျာ က အအေရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်တော့သည်။

ဦးခနဂုဏ် သမီးငယ်လေးကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေ
... လာ၏။

သူရယ် .. ဆည်းဆာပန်းချီ ရယ် .. သမီးလေး တေးကဗျာ
သုံးယောက်မှာ ဘယ်လို ဆိုးရွားတဲ့အထိ အတိတ်က ကံကြမ္မာ
ပါလာခဲ့တာလဲ ..

“သူဌေး ..”

ဦးကျော်ထွန်း မတ်တတ်ကနေ မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့၍ ...

“ကလေးရှေ့မှာတော့ မပျော်ပေမယ့် ပျော်ရွှင်တဲ့ပုံစံ နေသင့်တယ်
လို့ ကျွန်တော် အကြံပြုပါရစေ ..”

ကလေးကို ပွေဖက်ထားရင်း မျက်တောင်ဖျားတို့ထိ စိုစွတ်ထူထပ်
သည့် မျက်ရည်စတို့ကို ဦးကျော်ထွန်း အသံ ကြားမှ သတိရ၏။

“ကလေးက ကလေးအရွယ်လေး ငယ်သလောက် သူ့အသံ
အမြင်တွေထဲမှာ သာယာချမ်းမြေ့မှု တစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိခဲ့သေးပါဘူး
သူ့ဘက်က အားလုံးကို ချစ်သလောက် သူ့အပေါ်မှာတော့ ..”

“မချစ်ဘဲ နေပါ့မလား ကိုကျော် ရယ် .. သမီးလေးကို ကျွန်တော်
တင်မကဘူး .. သူ့အစ်ကိုကလည်း ချစ်ပါတယ် .. သူ့ရင်ထဲမှာ အ
ရှိတယ် .. တစ်နေ့နေ့ကျရင် သူ့ညီမကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်
ဆိုတာတွေ ပွင့်အံလာမှာပါ ..”

ထိုတစ်နေ့နေ့ဟာ သူ မရှိတော့တဲ့နေ့ပဲ ဆိုတာကိုတော့ မပြော
တော့ပါ ..။

“သား အိမ်မှာရှိလား ကိုကျော် ..”

“ရှိတယ် သူဌေး .. ခေါ်ပေးရမလား ..”

ဦးခနဂုဏ် ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ နေရာမှ ထရပ်ကာ
ကဗျာ လက်လေးကို ဆွဲ၍ စာကြည့်စားပွဲဆီ လျှောက်သွား၏။ သူ
ရင်း တိုးလျှော့သောလေသံနှင့် ...

“သူ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောချင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်
သိတယ် .. ဒီအိမ်မှာ မုန်းကြတာ မဟုတ်ဘဲ အချစ်ကတော့ ပျောက်ဆုံး
ခဲ့တယ် .. အချစ်ကို ခံစားမိကြပေမယ့် အချစ်ကြောင့်ပဲ ဒီမှာ တွယ်ငြိ
မိကြတယ် .. ကျွန်တော့်ကို သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး .. ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော့်ကို ထားပြီးတော့လည်း မသွားနိုင်ရှာဘူး ..”

ပြောနေရင်း သမီးလေးကို ပေါင်ပေါ် တစ်ဖက်ထားကာ စားပွဲ
အောက်က လက်ပံတော့ပုံကို ဖွင့်နေ၏။ ဒီထဲမှာ ဆည်းဆာ နဲ့ သူ့ရဲ့အရိပ်
ချစ်သူ နေသည်။

သမီးလေး ကိုယ်ဝန်နဲ့ ဆည်းဆာ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးခဲ့သလဲ...။
သူ့အဖေအချိန်မှာ သူ ဘယ်လောက်ထိ ပျာယာခတ်နေခဲ့သလဲ ..။ ပြီး

တော့ သမီးလေးကို ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေ ..။
ပြီးတော့ သမီးလေးရဲ့ မွေးနေ့တွေမှာ အားလုံး ပြုံးရယ်နေကြ

မယ့် သူ့အတွက် အပြုံးအရယ်မဲ့နေသော ဆည်းဆာ ရဲ့ အေးစက်
သည့် မျက်နှာလေး ..။

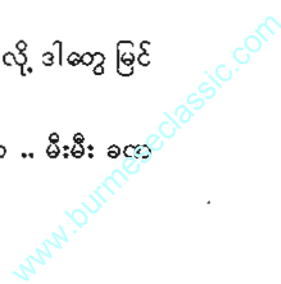
ဒါတွေကို သမီးလေးကို ဒီတိုင်း ကြည့်နေစေခဲ့သည်။ သမီးလေး
မျှကိုလည်း အမှန်အတိုင်းပဲ သူ ပြောခဲ့သမျှ ...

“ဖေဖေကြီးကို မေမေက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပဲဆိုးနေခဲ့တာလဲ ဟင်..”
တေးကဗျာလေး ဒီတစ်ခါတော့ မေးလာခဲ့ပါပြီ ..။

“ဖေဖေကြီးကို မေမေက မရယ်ဘူး .. ဒေါသတွေလည်း ထွက်နေ
တယ် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် ..”

“သမီးကို ဖေကြီး ပြောပြခဲ့တယ်လေ .. ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေ မြင်
မေးနေတာလဲ ..”

“ဖေကြီးကလည်း ဒါကိုပဲ ခဏခဏ ပြတာလေ .. မီးမီး ခဏ

ခဏ ကြည့်နေရတာကိုး ..”

“မီးမီးက မကြည့်ချင်တော့ဘူးလား ..”

“ကြည့်ချင်တယ် .. ဖေဖေကြီးကို မေမေက ရယ်ပြတာလည်း ကြည့်ချင်တာပဲ .. မေမေက ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာလဲ ဟင် ..”

“မီးလေး မေမေက ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး မီးလေး ရဲ့ ..”
“ဟင်!..”

‘သူ ပြန်လာမှာပါ ..’လို့ အမြဲတမ်း ပြောခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့ ဦးခနဂုဏ် အမှန်အတိုင်း ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်၍ ...

“မီးမီး မေးသမျှ ဖေကြီး အားလုံး အမှန်တွေပဲ ဖြေခဲ့တာပဲ ဒါပေမယ့် သမီး မေမေ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတာ ဖေကြီး မပြောရက်လို့ ညာခွဲမိတယ် ..”

“မေမေက ပြန်မလာတော့ရင် ဘယ်ကို ထွက်သွားလို့လဲ ဟင် ..”

“တမလွန်ကို သွားပြီ သမီး .. တမလွန်ဆိုတာက သေဆုံးသွားလို့ လူတွေ ရောက်တဲ့နေရာပေါ့ .. အခု မီးမီး မေမေ ဆုံးသွားတာ ငါ့ ကျော်ပြီ ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”

သူပေါင်ပေါ်ကနေ တေးကဗျာ က လျှောချဆင်းကာ ခေါင်းမာနာနာ .. ပြီးတော့ ဖွင့်ထားသည့် ဗီဒီယိုဖိုင်ထဲက ဆည်းဆာ ရဲ့ ရယ်ပြတာ သည် မျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“မေမေ ပြန်လာမှာ .. ကားလှလှလေးနဲ့ ခဏပဲ ထွက်သွားတာပဲ ဘိုးဘိုးကြီး ပြောပြတယ် .. မေမေ ပြန်လာမှာ ..”

ဦးခနဂုဏ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားကာ မျက်လုံးတွေပါ ပြာလာခဲ့၏။

သူလည်း ရက်ပိုင်းလောက်အတွင်းမှာ ဒါမှမဟုတ် နောက် တစ်နှစ်လောက်ထိ အသက်ရှင်ခွင့်ရရင်တောင် သမီးလေးကို ထာဝရအချိန်အချိန်က နီးကပ်နေပါပြီ ...။

သူ ဘာဖြစ်လို့ အသက်ကြီးမှ အချစ်ကြောင့် ရူးမိုက်ခဲ့ရတာလဲ..။ မိသားစုတစ်ခုကနေ မကောင်းမှုတွေ ဆက်တိုက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သမီးလေး တစ်ယောက်တည်းကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအညစ်အကြေး နှုတ်ထင်ခဲ့ရတာလဲ ...။

“သမီး ရယ် ..”

ဦးခနဂုဏ် သမီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ထားရင်း မျက်နှာက ကျလာခဲ့လျက် ...

“ဖေကြီး သမီးလေးကို ဝတ္တရား မကျေနပ်တော့ဘူး သမီးရယ်.. ဖေကြီးကို မမှန်းပါနဲ့ .. ဖေကြီးကြောင့် မီးလေး ဘဝတစ်ခုလုံး မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ ..”

“သူဌေး ..”

ဦးကျော်ထွန်း က ဦးခနဂုဏ် ထိုင်နေသည့် ဘေးမှာ ခူးထောက် ချီလိုက်ပြီး ကလေးရဲ့ပခုံးလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက အသာလေး ဆွဲထား ...

“မီးလေး .. ဘာမှ နားမလည်သေးပါဘူး သူဌေးရယ် .. သူ နားမလည်သေးမယ့်အချိန်ကျရင် မိဘတွေအပေါ် နားလည်သွားနိုင်ဖို့အတွက် ဘာတို့ ကြိုးစားချိန် ရှိပါသေးတယ် .. ကလေးကို နာကျင်စေမယ့် ဘာတွေ မပြောပါနဲ့ ..”

“ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး ကိုကျော်.. သမီးလေး .. သမီးကို ဒီတိုင်းပဲ ထားခဲ့ရတော့မယ် .. ကျွန်တော် ..”

ဦးစနေဂုဏ် ယောက်ျားကြီး မတန်မယ့် ရှိုက်ငိုလေသည်။

“ဖေဖေကြီး .. ဖေဖေကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် .. မေမေ ပြန်မလာ တော့လို့လား ... မငိုပါနဲ့ .. ဖေကြီး မငိုပါနဲ့ .. ဟီး .. ဟီး .. ဘိုးဘိုးကြီး ဖေကြီးကို ချောပေးပါ .. ဟီး .. ဟီး ..”

“မငိုနဲ့ မီးလေး .. မငိုနဲ့ နော် .. လာ .. ဘိုးဘိုးကြီးတို့ ကန်ထဲမှာ လိပ်ပေါက်စလေးတွေ သွားချကြမယ် ..”

ဦးကျော်ထွန်း တေးကဗျာ ကို ချိပိုး၍ ထွက်သွားလျှင် အခန်း တစ်ဖက်အကွယ်မှာ ဂုဏ် က ရပ်နေလျက် ...

“တောက်!...”

နံရံမှာ လက်သီးဆုပ်နဲ့ နဖူးထိကပ်ရင်း ပြင်းရူသော တက်ခေါ သံသည် ...

အခန်း (၄)

ပီတောက်ကို သိပ်တော့ မကြိုက်ပေမယ့် ခုလို တစ်စုံတစ်ရာအပေါ်မှာ မချစ်ရမ်း အကြိတ်နေရသည့် အချိန်တွေမှာတော့ သွားကြားထဲ နေသည့် ပီကေကို ဖိကြိတ်ဝါးမျှီနေရတာ အရသာတစ်မျိုး ဖြစ်

မြင်ကွင်းထဲမှာ အဝါရောင်ဂါဝန်ကားကားလေးနှင့် သူမလေးရဲ့ ခပ်စာလောက်ရှိသော အရပ်လေးကို ဖက်ထားသေးသည်။ ဆံပင် ဝန်းလောက်လေးပဲ ဖြစ်ပုံရှိကာ ခေါင်းစည်းကွင်းလှလှလေး ချိုစောင်းနှစ်ဖက်မှာ စည်းထား၏။

“လေးလေးက ချစ်စရာလေး နော် .. အဲ့ဒါ နင့်တူမလေးလား”
“ဟုတ်တယ်”

“စတီယာရင်မှာ လက်တင်ထားရင်း သေချာလိုက်ကြည့်နေပြီး ချက်လုံးတွေ ရေး ဆီ ပြန်ရောက်ကာ ...”

“အောင်မယ်လေး .. ကိုယ့်တူမလေးကို ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးလည်း ရေး ရယ် .. တော်တော်လေး ချစ်ခင်ကြင်နာချင်နေတဲ့ပုံပဲ ..”

“ဟွန်း ..”

ရေး မျက်နှာလေးမှာ အေးစက်စက်အကြည့်တွေက တစ်လေးမှ မှေးဖျော့မသွားခဲ့ပေ ..။ တေးကဗျာ နဲ့ ဘေးမှာ အိမ်အထူအမျိုးသမီးတို့ ခြေဟန်လက်ဟန်တွေနဲ့ စကားပြောသွားတာကို ကာထဲကနေပဲ စိုက်ကြည့်နေလျက် ...

“ငါ့ဘက်က ချစ်ခင်ကြင်နာစရာ ဘာအကြောင်း ရှိလို့လဲ ..”

“နင့်အစ်မအရင်း အမြွှာညီအစ်မက မွေးခဲ့တာလေ .. ဒီကလေးကို ဘာကြောင့် ချစ်သင့်သလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်း နင်က မတော်တာလား ..။ သွေးထက်ရင်းတာ ဘာရှိလို့လဲ ရေး ရယ် ..”

“ငါ့အစ်မက မွေးခဲ့ပေမယ့် လူယုတ်မာကြီးရဲ့သွေးတွေ ပါတာ ဒီလူကြီးက ငါ့အစ်မကို ဘဝပျက်စေခဲ့တာ .. အသက်ကိုပါ သေတာ ..”

ဒါကျတော့ အမွန် ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပေ ..။

“မမက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသလိုလို ငါ့ကို စာရေးခဲ့တာ ငါ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်ကာမှ မမ ဘာကြောင့် သေခဲ့ရမှန်း သိတယ် ..”

“အေးနော် .. မမစိုး ရဲ့ယောက်ျား ကိုစောနောင် က အစတုတ်ခပ်ရှုပ်ရှုပ်မို့ ဒီရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားခဲ့တာ .. နင့်အစ်မ ခုလိုဖြစ်တာ တော့ ..”

“ဒီလူကြီး ယုတ်မာတာလေ .. လူယုတ်မာကြီး ကိုယ်မှာ ဒီလိုရှိထားမှန်း သိရက်နဲ့ ငါ့အစ်မကို ယုတ်မာတာ ..”

“ဒါ .. ဒါဆို ကလေးမှာရော ဒီလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ နော် .. နင်အဲ့ဒါရော သေချာ သိထားသေးလား ..”

“မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် ကလေးမွေးတုန်းက မမကို အပ်ထားတဲ့ အိမ်နဲ့ ငါ တွေပြီးပြီ .. ကလေးက ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်တဲ့ .. သူ့ကြီးရော မိခင်ပါ ဘာမှ ချို့ယွင်းချက် မရှိဘူးတဲ့ ..”

“ဒါဆို ..”

ရေး က ဆက်မပြောပေမယ့် အမွန် က သူမဘာသာ ရှေ့ဆက်ဆွေးနေမိတာ ...

“ဒါဆို .. သူ နင့်အစ်မကို ယုတ်မာချင်တာသက်သက်နဲ့ ယူတာ တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ .. ယူပြီးမှ ..”

“ယူပြီးမှ ရှုပ်တာပွေတာကတော့ ကောင်းတယ်ပေါ့ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. တကယ်ချစ်လို့ယူတာ မဟုတ်လို့ နောက်ထပ် အပျော်လိုက်တာပေါ့ ..”

“ဒါနဲ့ နင် ပြောတော့ နင့်အစ်မကို အရမ်းချုပ်ချယ်တာပဲဆို .. ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်နေတာတောင် အိမ်ထဲမှာ ကင်မရာတွေ တပ်ထားတာ ဆို ..”

“အဲဒါ အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျတာလေ .. နင် အသာနေစမ်းပါ အမွန် ရာ .. မမ ပြောဖူးတာတွေနဲ့ ငါ အခု စုံစမ်းလို့ သိရတာတွေကို ချိန်ထိုးကြည့်ရင် ငါ မသိတာတွေလည်း ရှိသေးတယ် .. သိလာခဲ့တာတွေလည်း အများကြီးပဲ .. မောင်းဟာ .. သွားရအောင် ..”

“နင် လိုက်ကြည့်ဦးမှာလား ..”

“အင်း .. သူတို့နောက်က လိုက်မယ် ..”

www.burmeseclassic.com

အမွန် က ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်၍ လာတဲ့အတိုင်း ပြန်ကွေ့လိုက်ကာ ...

“ကလေးကို လမ်းလျှောက်ခေါ်လာတာ ထင်တယ် နော် .. သူတို့ကလည်း ကိုယ့်ခြံကြီးလည်း အကြီးကြီးပဲဥစ္စာ.. အလုပ်သမားနဲ့ ကလေးကို အပြင်လွှတ်ရတယ်လို့ ..”

ဘေးမှာ အဒေါ်ရင်းတစ်ယောက်လုံး ငုတ်တုတ်ရှိနေပေမယ့် အမွန်ကချည်း ပူပန်စွာ ရေရွတ်နေခဲ့၏။

“အေးလေ .. ညနေတိုင်း ထွက်ကြတယ်ဆိုတော့ အန္တရာယ်မရှိလို့ပေါ့ .. ငါ ထင်တယ် သိလား ရေး .. ဒီလိုဖြစ်ကြပြီဆိုရင် ကူးစက်ခံရတဲ့ လူတွေပဲ အရင်ဖြစ်ကြတာ .. ခုလောက်ဆို ဟိုသူဌေးကြီးလည်း အခြေအနေမကောင်းဘူး ဖြစ်နေနိုင်တယ် ..”

“မြန်မြန်ဆွေအောင် အရောက်ပို့ဖို့တောင် ငါက စိတ်ကူးပြီးပြီ ..”

“သိပါတယ် ကြော်ငြာမနေပါနဲ့ .. ငါ တွေးနေတာက အသက်ကြီးမှ ကလေး ထပ်ရတော့ ဒီလူကြီး မချစ်ဘဲတော့ နေမှာ မဟုတ်ဘူးဟာ .. ခုလောက်ဆို လူကလည်း ဆေးခါနီးနေပြီ .. ကလေးက ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဘယ်လောက်များ ခံစားနေရမလဲ မသိဘူး နော် ..”

“အမွန် ..”

“ဟင် ..”

“အစ်မတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ ငါ့ရင်ထဲကိုတော့ နင် အဲဒါမျိုး ဝင်တွေးကြည့်ဖူးလား ..”

“ဟယ် .. ရေး ရယ် .. နင်ကလည်း ပြောရက်လိုက်တာ ..”

“အေး .. ပြောရက်တယ် .. ငါ ကြိမ်းဝါးနေရင်တော့ .. တော်ပါ.. လျှော့ပါနဲ့ .. ငါကပဲ သိပ်ရက်စက်နေသလို ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ရေး ရယ် .. နင် ဘာပဲလုပ်ချင်လုပ်ချင် နင့်အစ်မအဖေတို့ သွေးသားအရင်းချာလေးက ရှိသေးတယ်လေ .. နင် အခုအိမ်ကြောင့် သွေးဆူနေလို့ပါ .. မှားပြီးမှ နောင်တရမှာစိုးလို့ပါ ရေးရယ် .. နင် ငါတို့ကို ဒီတိုင်း ထင်နေခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား ..”

အမွန် ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြရင်း ကားကပါ ဟိုဒီ ယမ်းခါသွား၏။ ရှေ့ကို ကြည့်၍ သတိထား မောင်းနေရင်း ...

“ငါတို့ကို တလွဲမထင်ပါနဲ့ဟာ .. နင့်ကို မစာနာလို့ မဟုတ်ပါဘူး - မှားမှာစိုးလို့ပါ ..”

“တလွဲထင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး .. အစကလည်း မထင်ခဲ့ဘူး .. အိမ်မယ့် ငါ့ရှေ့မှာ အဲဒီလူတွေအကြောင်း ဘာမှ မပြောနဲ့ ..”

“ငါက ..”

“ကောင်းတာရော .. မကောင်းတာရော ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟာ .. ငါ အရမ်းမုန်းလို့ နာမည်တွေ .. အသံတွေလည်း မကြားချင်ဘူး ..”

“အေးပါ .. အေးပါ .. ဟိုမှာ ..”

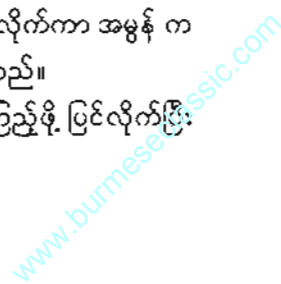
အမွန် ခမျာ ရေး ကိုလည်း သည်းခံရှာပါ၏။ ခေါင်းညိတ် ကတိသွေးနေရင်း ကလေးနဲ့ အမျိုးသမီးကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့လည်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မေးဆတ်ပြရင်း ...

“ဆော့နေကြတာဟာ .. ဒီအိမ်မှာလည်း ကလေးရှိတာကိုး .. ဟိုမှာ များလေးလည်း ရှိတယ် .. ကြည့်စမ်း ..”

အလှမ်းဝေးသည့်နေရာမှာ ကားကို ရပ်ထားလိုက်ကာ အမွန် က အော်ရိုဘုတ်ထဲက မုန်ဘီလူးလေး ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာ မျက်လုံးနား ကပ်ကြည့်ဖို့ ပြင်လိုက်ပြီး

“ - ”

“အဟုန်း .. ရော့လေ .. ကလေးကို အနီးကပ် ကြည့်ကြည့်ပါလား ..”

“မလိုပါဘူး .. နင် ကြည့်ချင် ကြည့်ပေါ့ ..”

“အေး ..”

ခွင့်ပြုချက်ရမှ ပျာပျာသလဲ ချောင်းကြည့်ကာ ...

“မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ အောင်မယ်လေး ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ဟယ် .. ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ရယ်လိုက်တာ ပါးချိုင့်လေးနဲ့ သိလား ..”

ရေး ကို သတိမေ့ကာ အမွန် စိတ်လွတ်လက်လွတ်ပြောရင်း မျက်လုံးလည်း မခွာနိုင် ..

“သွားတန်းလေးတွေ သေးသေးချွန်ချွန်လေးတွေ စီနေတာကအစ နင်နဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲ .. မေးရိုးကားသလိုလို .. မျက်ခုံးထူသလိုလို ရှိတာကတော့ သူ့အဖေ .. အဲ့ ..”

အဖေကဏ္ဍကျမှ ရေး ကို သတိရ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရေး က ဖုန်းလာနေတာကို ငုံ့ကြည့်နေတာ မြင်မှ ..

တော်ပါသေးရဲ့ ..။

အမွန် မှားယွင်းဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို ရေး က တမင် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်တာပါ ..။

ပြီးတော့ ဖုန်းခေါ်သူကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးတာမို့ ...

“ဟလို ..”

“ရေး .. ငါ ဒေါက်တာ ချစ်ထူးမောင် နဲ့ အားလုံး ပြောဖြစ်ခဲ့တယ် သိလား ..”

“ဘာတွေ သိခဲ့ရလဲ ..”

“သိရတယ် .. ဒေါက်တာ ချစ်ထူးမောင် က သူ့အဖေ လက်ထက်တည်းက ဦးခနဂုဏ် တို့ရဲ့ ဖွဲ့မလီဒေါက်တာလေ .. သူ တော်တော် သိတယ်ဟ .. သူ့ဌေး ဦးခနဂုဏ် က အစက ဘာရောဂါမှ မရှိဘူးတဲ့ .. အိမ်ချီအိုင်ဗွီ စဝင်တည်းက သူ သိတယ်တဲ့ ..။ သူ သိသလောက်ဆိုရင် ငါတို့အဖေက တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပဲတဲ့ ..”

“အေးပေါ့ .. သူ အဲ့ဒီလို ဖြစ်ချင်တာပဲဟာ ..”

“မဟုတ်သေးဘူး နော် .. သူ့ဌေးက သူ့အတွက် မပြောတဲ့နဲ့ သူ့အဖေကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုပေးဖို့ ပြောတာ အရူးလိုပဲတဲ့ ..။ ဟိုနိုင်ငံ ဦးမယ် .. ဒီနိုင်ငံပို့မယ်နဲ့ တဲ့ ..”

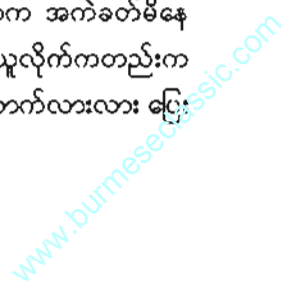
“ကြားကောင်းအောင် ပြောတာ ..”

“အေးလေ .. ဒေါက်တာ ပြောပြတာကတော့ သူ့ဌေးက သူ့ဇနီးကို ထောက်ခံချစ်တာ ဆိုပဲ ..”

နားထောင်နေရင်း ဂါဝန်လေး တစုတစုနှင့် ခြံရှေ့မှာ တခြားလေးမလေးတစ်ယောက် .. ခွေးလေးတစ်ကောင်နဲ့ ဆော့နေသည့် အေးကဗျာ ရဲ့ ပုံရိပ်လေးကိုလည်း စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

လိုက်ပို့ပေးရသည့် အိမ်အကူ အမျိုးသမီးကလည်း ကလေးရဲ့ အနီးအနားမှာပဲ ဘာလုံးလေး ကောက်ပေးလိုက် .. ကလေး လဲကျသွားတာ ဖြစ်သည်နှင့် ကမန်းကတန်း ပြေးထူ၍ ဖုတ်ဖတ်ခါပေးလိုက်နှင့် ခုတ်တိုက် စောင့်ကြပ်နေ၏။

“သူတို့ အိမ်ကွင်းရေးကိုတောင် ဒေါက်တာက အကဲခတ်မိနေသေးတယ် .. သူ့ဌေးကြီးရဲ့သားက သူ့အဖေ မိန်းမယူလိုက်ကတည်းက အိမ်က ထွက်သွားတာ .. ကလေးလေး လောက်လောက်လားလား ပြေးသွားတတ်ကာမှ ပြန်ရောက်လာတာ တဲ့ ..”

၄၆

၂၆

“ဘာပြန်လုပ်တာတဲ့လဲ .. ဟွန်း .. ငါ့အစ်မကို သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်မျိုး စိတ်ဒုက္ခပေးနေကြတာလေ .. ခုတော့ ပျော်နေကြရောပေါ့ ..”

“ဘယ်ကလာ ဖျော်ရမှာလဲ .. သူဌေး တော်တော်လေး ခွေလဲနေမှပဲ သူ့ကို ခေါ်တယ်တဲ့ .. သူဌေးက ဆေးကုတောင် မခံ ..”

“တော်ပြီ .. တော်ပြီ .. စုံစမ်းပေးတာ ကျေးဇူးပဲ ဈာန် ..”

“ဟ .. ငါ သိတာတွေ မကုန်သေးဘူးလေ ..”

“ရပြီဆိုမှ သိပ်ပြောချင်နေတာလား ..”

“အေး .. နောက်တစ်ခုက သူဌေးသားက တော်တော် မာနကြီးပြီး ရုပ်လည်း ချောတယ် ဆိုပဲ ..”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ပြောပြတာလေ ..”

ဖုန်းထဲကနေ စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာကြီးကို ဒီဘက်က လှမ်းမြင်နေရသလိုရှိကာ ရေး က ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်၏။

သိချင်တဲ့ထဲမှာ ဒါတွေ မပါ ...။

အခန်း (၅)

“သူဌေး ရရဲ့လား ..”

“အင်း .. ရပါတယ် .. ဖယ် .. ခင်ဗျား ဖယ်ပါ .. တော်ကြာ သွယ်သည်တွေ တစ်မျိုး ထင်ကုန်ကြလိမ့်မယ် ..”

ဦးကျော်ထွန်း က ဦးမနုဇာတ် ရဲ့ အင်္ကျီပွပွအောက်က ချိနဲ့နဲ့ပုံစံကို မြင်နေရသဖြင့် နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရပေမယ့် စိတ်မချနိုင် ...။

ထို့ကြောင့် လက်တပြင်ပြင်နဲ့ အနားကို ထပ်တိုးလိုက်ကာ ...

“ကလေးရဲ့မွေးနေ့ ဆိုပေမယ့် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲ သူဌေးရယ် .. သူဌေး ကျန်းမာရေးမကောင်းတာလည်း သိနေကြတာပဲ .. အိမ်ထဲမှာ ခဲ ..”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုကျော် ရယ် .. သမီးလေး ဝမ်းနည်းသွားမှာပေါ့ ..”

ပြီးတော့ သမီးမေမေ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးလို့ အမှန်အတိုင်း ပြောပြခဲ့ပေမယ့် သမီးလေးက လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ် ...။

သူ့စိတ်ထဲမှာ သေခြင်း ရှင်ခြင်းအပေါ်မှာ တိတိပပလည်း နားလည်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ သူ့အမေ ပြန်လာမည်ပဲ စွဲလမ်းနေရာတာ ဖြစ်သည်။

ဒီညမှာ မမေးပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းနေရမှာပါ ...။

“ကိုကျော် .. သမီးလေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ပြင်ထားရဲ့လား ..”

“အဆင်သင့်ပါပဲ သူဌေး ..”

ပြောရင်း ကတ္တီပါသေတ္တာရှည်လေးကို အဆင်သင့် တင်ထားသည့်အပေါ်ကနေ သွားယူလာပြီး ဖွင့်ပြသည်။ အထဲမှာ ဟန်းချိန်းပျော့လေးနှင့် ဖု(ထ်)ချိန်းကအစ လက်စွပ် ဆွဲကြိုး အားလုံး စိန်တစ်ဆင်စာက ပြုံးပြက်လက်နေ၏။

ဒါတွေကို ငုံ့ကြည့်ပေမယ့် ဦးခနဂုဏ် မျက်နှာက မသာမယာ ခဲ့သည်မို့ ...

“သူဌေး ဘာများ အလိုမကျ ဖြစ်လို့လဲ .. ပြောပါဦး ..”

သူ ခေါင်းခါရင်း ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ဦးကျော်ထွန်း က သေတ္တာကို ပိတ်၍ ချထားလိုက်ကာ ဘီးကအေး ရေမွှေးပုလင်းအဆုံး လိုလေးသေးမရှိ ယူပေး၏။

ဦးခနဂုဏ် က ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ...

“သမီးလေး ဒါတွေကို မက်မောပါ့မလား မသိဘူး .. တကယ်ဆို ကလေးကို ကစားစရာတွေ .. သူ့ စိတ်ပျော်ရွှင်သွားစရာတွေ ပေးရမှာ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ ..”

“မီးမီးလေး ပျော်နေမှာပါ သူဌေးရယ် .. တန်ဖိုးကြီးတာ မကြီးတာ ကလေးက နားမလည်သေးပေမယ့် မိန်းကလေးမိမိဆိုတာ အလှ

လည်းလေးတွေကို မက်မောတတ်တာပဲ .. သူဌေးက လက်ဝတ်လေးတွေကိုပဲ ဒီဇိုင်းဆန်းလေးတွေ လုပ်ပေးထားတာ .. မက်မောမှာပါ ..”

သူတို့ ထွက်လာကြတော့ ခြံထဲမှာ လှလှပပ စိုစိုပြည်ပြည်လေး တာမို့ ဦးခနဂုဏ် ကျေနပ်သွားသည်။

အောင်စုံမီးတွေက ခပ်မှိန်မှိန် မဟုတ်ဘဲ အရောင်တွေ ပြေးကာ ချိန်နေ၏။ စားပွဲဝိုင်းတွေ သိပ်မများဘဲ ခပ်ကျဲကျဲ ချထားပုံက ချစ်နေကျသည်။

သူ့အနက်တင်ထားသည့် စားပွဲကို တခမ်းတနား အလှဆုံး တာမို့ ဦးခနဂုဏ် မျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာခဲ့၏။

“ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုကျော် .. အရာအားလုံးထက် အတွက် ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်တယ် ..”

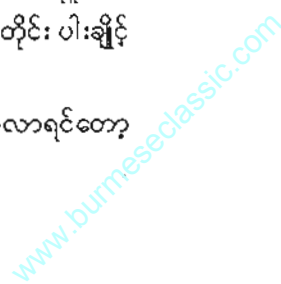
ဦးကျော်ထွန်း က မျက်လွှာချထားရင်း ပြုံးနေ၏။

အညှိခံပွဲ၏ ထိပ်ဆုံးညာဘက်ခြမ်းမှာ ကလေးတွေ ဆော့ဖို့ အရပ်ကလေးတွေလည်း စီစဉ်ထားသေးသည်။

အချို့ကလေးတွေက အရပ်ကြီးတွေ တလှုပ်လှုပ်ပေါ်မှာ ထိုင်စီးနေကြပြီး ဖြစ်တာ တေးကဗျာ က လက်ခုပ်တီးပြီး ဘေးကနေ ရယ်မော

ခြေဖျားမထိတထိ စနိုးပိုက်ဂါဝန်လေးနှင့် ခေါင်းမှာ သရဖူလေး တွေက မျက်နှာလေးက ဖြူဖြူပုံပုံလေးမို့ ရယ်လိုက်တိုင်း ပါးချိုင့်ထင်းနေ၏။

သမီးလေးက သူ့အမေလိုပဲ လှကာ အရွယ်ရောက်လာရင်တော့ ထက်တောင် ပိုလှနေမလား မသိပါ ..။

သမီးလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့အမေကတော့ ကိုယ့်ကို အဆုံးလူအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့တာကို သတိရမိသည်။

သမီး ကြီးပြင်းလို့ ဒါတွေကို နားလည်လာတဲ့အခါ ဖခင်အထင်လွဲ မုန်းတီးဦးမှာလား - ဒီတိုင်း ဆက်ပြီး ချစ်ပါ့မလား -

“ဖေဖေကြီး လာပြီ ..”

“ဟာ!...”

“သူဌေး!...”

ဖခင်အကို မြင်တာနှင့် လှစ်ခနဲ ပြေးလာပြီး ဖက်ပစ်လိုက်တဲ့ ဦးခနဂုဏ် ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

တစ်နေရာကို ငေး၍ သတိလက်လွတ်နေတာလည်း မဟုတ်

ဒီသမီးလေးကိုပဲ ငေးကြည့်နေတာဖြစ်ကာ သူ့ဆီကို ပြေးလာလည်း မြင်ပါလျက်နှင့် ခါးကို ခုန်ဖက်လိုက်တာမှာ လူက ယိမ်းသွားခဲ့၏။

အနားမှာ ဦးကျော်ထွန်း သာ ရှိမနေလျှင် သူ ခွေခေါက်လဲသွားသောချာသည်။

“သူဌေး လာပါ .. ဒီမှာ ခဏ ထိုင်နေပါ ..”

“ကိုခနဂုဏ် ရရဲ့လားဗျ ..”

“နေမကောင်းသေးဘဲ ထွက်လာတာလား ..”

“ရတယ် .. ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး .. သမီးလေးအထူးစကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ တရိပ်ရိပ် မူးဝေလာသည်။

တွေ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုင်ထားပါလျက် သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ရာကို ထိကိုင်ထားသည့်တိုင် ..

ဘာမှ ဆုပ်ကိုင်မထားမိသလို ခံစားနေရသည်။

“ဗကြီး .. ဖေကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် ..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး မီးမီး .. ဖေဖေကြီးက ထိုင်ချင်လို့တဲ့ နော် ..”

“ရတယ် .. ရတယ် .. သမီး နေပါစေ ..”

“သူဌေး ..”

“ဖယ် ..”

ကလေးကို ဦးကျော်ထွန်း က ခေါ်ထုတ်ဖို့ ပြင်၏။ ဦးခနဂုဏ် ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးဖက်ထားကာ ဦးကျော်ထွန်း လက်ကို ဖယ်ချ

ထိ၏။

“သမီးလေးအတွက် ဘတ်(သ်)ဒေး ဝှစ်(ရှ်)လေး လုပ်ရအောင် .. ပြင်လိုက်ပါ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး .. ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

“ကိုခန နေမကောင်းဘူး ထင်တယ် ..”

“ဦးခနဂုဏ် ဆားကို ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတချို့က ဂရုတစိုက် ထလာ

သူ ပြုံးတော့ ပြုံးထားခဲ့ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဟုတ်တိ ပတ်တိ မဆိုနိုင် ..

“ဖေဖေ ..”

ဟင်!...

သားအသံ ကြားတော့ စိတ်က လှုပ်နှိုးခံလိုက်ရသလို အသံနောက် အကြည့်ရောက်သွား၏။

“သား ..”

“ကျွန်တော် ကိစ္စရှိလို့ အပြင်ထွက်သွားတာပါ .. နေမကောင်းဘဲနဲ့ ပွက်လာတာလဲ ဖေဖေ ..”

“ဪ .. သား ရယ် ..”

ဦးဓနဂုဏ် မပြုံးနိုင်သည့် နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားပေမယ့် မဲ့တဲ့တဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ...

“သမီးလေး ဘေးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိလို့မှ မဖြစ်တာ သားရယ် ဂုဏ် အသံ တိတ်သွားတော့ သူ ပို၍ နားလည်သွားခဲ့၏။ ဘာတာဖြစ်လို့ ဒီအချိန် အပြင်ရောက်နေသလဲဆိုတာ သူ သိသည်။ လာဖော် ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ ...။

ဆည်းဆာ ကို သူ သိမ်းပိုက်ရယူထားပြီးတည်းက မကြည့်သော ကိုယ်ခန္ဓာကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်မှလွဲလျှင် ထံမှ ဘာကိုမှ မရခဲ့သလို .. သားတစ်ယောက်၏ ကြည့်ညိုပျက်ခြင်း ရက်စက်စိမ်းကားခြင်းတွေသာ သူ့ဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ခုချိန်ထိ အထီးကျန်ခြောက်သွေ့စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း အဖတ်တင်လျက် ...

“လူလေးရေ .. လူလေးအဖေကို အထဲ ပြန်ခေါ်သွားလို့လား ..”

“လူကြီးဆိုတာ ကျန်းမာရေး မကောင်းနေတုန်း ပိုကရုစိုက်ရတာ ကွယ့် ..”

“သမီးလေးက ချစ်စရာလေး ..”

လူတွေက သူ ရောက်လာတာနှင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်သွားကြသည်။ ဂုဏ် မျက်နှာကတော့ ပြုံးချိုပျိုငှာခြင်း ကင်းလှပေ

“လူတွေက ကိုယ့်ဟာကိုယ် မနေတတ်ကြဘူး ..”

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်ရင်း ...

“နေမကောင်းဘဲနဲ့ ဖေဖေလည်း ထွက်မလာသင့်ဘူး .. ကလေးမွေးနေ့က ဒီတစ်နှစ်ပဲ လုပ်ရမှာမဟုတ်တာ ..”

“ဗေမက ဒီတစ်နှစ်ပဲ လုပ်ပေးနိုင်မှာ ဆိုရင်ရော ..”

သားအဖ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည်။ ဦးဓနဂုဏ် က သားရဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“ဗေမ အသက်ကြီးမှ အစစအရာရာ ဆုံးဖြတ်မှာပဲပါတယ် .. သမီးလေးလေးကိုတော့ အသက်ကြီးမှ ရလိုက်လို့ ပိုချစ်တာပဲ .. သား .. သားကြီးထက်လည်း ပိုမချစ်ပါဘူး ..”

“ပိုချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ဒီကလေးပေါက်စလေးနဲ့ တိုင်းပြီး ကျွန်တော်က သဝန်တိုစရာလား ဖေဖေ .. အခု ဖေဖေကို ပြောနေတာက..”

“လူတွေ ပြောစရာဖြစ်အောင် ဖေဖေ ထွက်လာတယ်လို့ သားကတော့ ဘာကို ဖေဖေက ..”

“ကျွတ်!...”

ဂုဏ် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ .. ကျွန်တော့်အတွက်ဖြစ်ဖြစ် .. ဘယ်သူ့အတွက်ဖြစ်ဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်က အဲလောက်ထိ အရေးမပါဘူး .. ဒါပေမယ့်

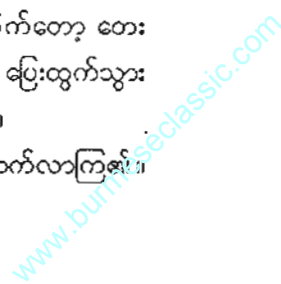
ဗေဖေအတွက် အဲဒါတွေအားလုံးက အရေးပါနေတယ် .. ဒီအခါက သက်စလေးက ပိုပြီး အရေးပါနေသေးတယ် .. သူ ဖေဖေသမီး

မချစ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ဖေဖေ သက်ရှိကျန်းမာနေမှ ဖေဖေသမီးမှာ .. ဖေဖေ ဂရုစိုက်ရမှာက လောလောဆယ် ကျန်းမာရေးပဲ..”

“သူဌေး အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ ..”

ဗွေးနေ့ကိတ်မှာ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ စိုက်လိုက်တော့ တေးသီချင်းလှမ်းမြင်ပြီး သဘောကျသွား၏။ ရင်ခွင်ထဲကနေ ပြေးထွက်သွား

သက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ခုန်ပေါက်နေလေသည်။ ထိုစဉ် ကလေးတွေ မွေးနေ့ကိတ်နားမှာ စုပိုင်းရောက်လာကြ၏။

“ကဲ .. ကဲ .. သမီးလေးက ဖယောင်းတိုင် မှုတ်ရအောင် ..”

“လာ သမီး ..”

“ပေးပါ သူဌေးရယ် .. ကျွန်တော် ချီထားပေးပါမယ် ..”

“ဟင့်အင်း .. ဖေကြီးနဲ့ နေမှာ ..”

“နေပါစေ .. ကျွန်တော် ရတယ် .. မခေါ်ပါနဲ့ ..”

လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်ကြားမှာ ကလေးနဲ့ ဖေဖေရယ် ဦးကျော်ထွန်း ရဲ့အဖြစ်ကို သူ ဘေးစားပွဲကနေ ဒီတိုင်းပဲ ရပ်ကြည့် မိသည်။

တချို့တလေက သူ့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပေမယ့် ထိုအကြည့်ကို သူ ဂရုမစိုက် ..။

တွေးနေမိတာက ဆည်းဆာပန်းချီ ဆိုသောမိန်းမနဲ့ ဒီကလေး သူတို့မိသားစုအတွက် ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်လား .. နိမိတ်လား ..။

ခုချိန်ထိတော့ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲများစွာဖြင့် ကြိမ်မိသလို ခံစားနေခဲ့ရခြင်းတွေ ဘာတစ်ခုမှ မရပ်တန့်ခဲ့သလို ဖေဖေအထူး သေခြင်းတရားက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နီးကပ်လာခြင်း ..။

“ဟေး ..”

“ဖြောင်း .. ဖြောင်း .. ဖြောင်း ..”

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားကာ မွေးနေ့ဆုတောင်းသံတွေနှင့် လှိုင်ဝေသွား၏။

ကလေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေကို အားလုံးရွှေဖွင့်ပြကာ ဦးဓနဂုဏ် က ကိုယ်တိုင် ဝတ်ဆင်ပေး၏။

လူကြီးတွေ လက်ခုပ်တီးရင်း ပြုံးနေကြကာ တေးကဗျာ

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အရပ်တွေ စီးဖို့သာ အားသန်နေခဲ့၏။

ဆတ်ဆင်ပြီးသည်နှင့် ကလေးချင်း လက်ဆွဲပြီး ပြေးကြလေသည်။

“အိုး .. အိုး .. စိန်တွေ ပြုတ်ကျပါမယ် သမီးလေးရဲ့ ..”

“ကလေးဆိုတော့လည်း ဘာမှမသိဘူး .. ဘယ်လောက် အေးချမ်း

..”

“တိုဓန တို့ကတော့ အသက်ကြီးမှ သမီးချောချောလေး ထပ်ရ

တုန်နေတာပဲ နော် ..”

“သားတစ်ယောက် .. သမီးတစ်ယောက် အဆင်ပြေလိုက်တာ

..”

“မိတဆိုးလေးဆိုတော့ သူ့အစ်ကိုကြီးကလည်း ချစ်မှာပဲ ..”

ဓပဖန် ပြောဆိုသံတွေက သူ့ထဲ အရောက်ပို့နေသလိုပင် ..။

ဦးဓနဂုဏ် က အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ရင်း အနီးဆုံးစားပွဲမှာပဲ

လှိုင်လိုက်၏။

နေထိုင်မကောင်းပေမယ့် သမီးလေး ကစားပြီးတဲ့အခါ ‘ဖေကြီး

လို့ ပြန်ပြေးလာရင် သူ့ကို မတွေ့လို့ မဖြစ် ..။’

“ဟေး ..”

“ရွှီ ..”

သားအဖ နီးနီးလေးရှိပြီး တစ်နေရာစီ ရပ်နေမိကြစဉ် သူငယ်ချင်း

ချောက်လာကြသဖြင့် ဂုဏ် ခြေလှမ်းတွေ သွက်သွားသည်။

“ငါတို့ နောက်မကျသေးဘူးမို့လား ..”

“မကျသေးဘူး .. ဝါသနာပါရင် ဟိုမှာ အိုးလိုက်ခွက်လိုက် ပါးစပ်

ဆောင်းထည့်လို့ ရတယ် ..”

“ခွေးကောင် ..”

ဟိုတယ်လ်စာတွေနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက စားချင့်စဖွယ် အသင့် ထား
ခင်းထားတာမို့ ပရိသတ်နည်းနေပေမယ့် စားစရာတွေက အလွန်
ရှိနေ၏။

“နေဦး .. ငါတို့ ကလေးကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ် ..”

“လုပ်မနေနဲ့ ..”

“အန်ကယ့်လ်ကိုရော ..”

“ထိုင်စမ်းပါကွာ .. ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး ..”

“အေးလေ အဲဒါကြောင့် ..”

“မလိုဘူး ဆိုမှ ..”

မူန့်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာနှင့် အဝင်ဝစားပွဲ ထောင့်ကျကျမှာ ဂုဏ်
ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့အတွက်ကိုတော့ အိမ်က အလုပ်သမား
တွေကပဲ ပြည့်စုံအောင် လာပြီး ပြင်ဆင်ပေးသွားသဖြင့် ...

“အားပါး .. ရှယ်ပဲကွာ ..”

“မရှယ်နဲ့ .. ဘတ်(သ်)ဒေး ဝှစ်(ရှ်)လေးတောင် သွားမပေးရဘူး
ဘယ်မျက်နှာနဲ့ မျိုချရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ..”

“ပိုမနေစမ်းပါနဲ့ .. မျက်နှာက မျိုချမှာ မဟုတ်ဘူး .. ပါးစပ်
မျိုမှာ ..”

ဂုဏ် က တစ်ခွန်းမှ အကောင်းမပြောဘဲ သူ့ဘာသာ တစ်နှုတ်
ထည့်သောက်၏။

ကလေးကလည်း ကစားကွင်း လုပ်ပေးထားသည့်ထဲလေး
ဆော့နေသည်မို့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောနေသည့် ဦးဓနဂုဏ်
လည်း လှမ်းကြည့်ရင်း သူတို့ ဝိုင်းထိုင်လိုက်တာ စားပွဲတစ်လုံး ငြိမ်
သွား၏။

“မင်းကလည်း ဂုဏ် ရာ.. အန်ကယ့်လ် သနားပါတယ် .. သူ့ခမျာ
အိမ်ထဲဝယ်လေးကလည်း မကြင်နာ .. မင်းကလည်း တစ်မျိုး ..”

“ကိုယ့်သမိုင်းနဲ့ ကိုယ်ပဲ ..”

“အခု ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းဘူး မို့လား ..”

သူတို့တွေ သိထားကြတာက ဂုဏ် အဖေတစ်ယောက် စိတ်ထောင်း
ထိပ်ကြေဖြစ်ကာ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်သွားခဲ့သည်ဟု ...

“အခု ဆည်းဆာပန်းချီ လည်း မရှိတော့ဘဲနဲ့ မင်း ကိုယ့်အဖေနဲ့
အိမ် ပြေလည်အောင် နေသင့်တယ် ..”

“အေးလေကွာ ..”

“ငါက စစ်ချီစစ်မောင်းနဲ့ စိန်ခေါ်နေလို့လား .. စားစရာရှိတာ
မကြုံ .. လူကို ညစ်အောင် လာမလုပ်နဲ့ ..”

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ အခု လှမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့ မင်းတို့သားအဖ
အခြေအနေကို သိတယ် ..”

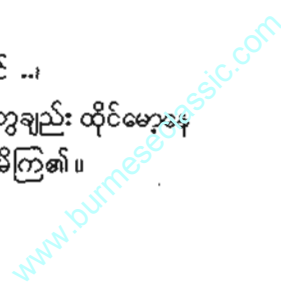
“ဦးလေးကလည်း ဒီလိုသားမျိုးကို ချောပေါင်းနေသေးတယ် ..
ငါ့သားဆို ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်ပြီ ..”

ဂုဏ် ဘယ်လိုနေနေ ဘယ်လိုဆန္ဒပြပြ ဦးဓနဂုဏ် က ခွင့်လွှတ်
နေခဲ့တာ သူတို့အသိ ...

သူတို့ မသိတာက ဂုဏ် ဘက်ကလည်း ရက်စက်ဟန် ပြနေပေ
မယ့် ဒီအဖေကို ထားခဲ့ပြီး နောက်ထပ် ပြန်ထွက်သွားသလားဆိုတော့
အည်း မဟုတ် ..

ဒါပေမယ့် ဂရုစိုက် ကြင်နာတာလည်း မမြင် ...

သူတို့တွေ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်မိကြပြီးမှ ဂုဏ် ဝိစကီတွေချည်း ထိုင်မော့နေ
သဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။

တက်ညီလက်ညီ ထွက်လာကြတုန်းကတော့ ကလေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ မှာ ဂုဏ် ရှိနေသည်ဆိုတော့ သားအဖ မပြေလည်တာတွေ အတော် အတန် အဆင်ပြေနေပြီဟု တွက်ခဲ့ပြီး ...

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ .. စားကြလေ ..”

“မင်းကရော ဘာတွေ စိတ်ညစ်ပြီး ဒါတွေ တစ်ခွက်လုံး တစ် ကျိုက်တည်း မော့ချနေရတာလဲ ..”

“အေးလေ ဂုဏ် ရာ .. တစ်ခုခု ညစ်စရာရှိနေရင် ငါတို့လည်း ဝိုင်းညစ်ပါ့မယ် .. ပြောစမ်းပါ ..”

“ဟာ!... ဟာ .. ဟောကောင် .. ဟိုမှာ ..”

စကား အတူတူပြောနေကြတုန်း ရဲရင့် က ပြူးတူးပြဲတဲ ထဖြစ် ကာ ဆတ်ခနဲ ခါးဆန့်လျက် လက်ညှိုးထိုး၍ ...

“ဟိုမှာ ကြည့်ပါ ဆို ..”

သူတို့တွေအားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလျှင် ...

“ဟ!..”

“ဆည်းဆာပန်းချီ ..”

“သရဲ လာခြောက်တာလား ..”

“ဟာကွာ .. သရဲဆိုရင်တောင် အဖြူရောင်ဂါဝန်လေးနဲ့ ပီညာဉ် ဆန်ဆုံး လှတပတ နေမှာပေါ့ .. ခုဟာက အနက်ကြီး ..”

သူတို့တွေသာ ရေရွတ်နေကြပြီး ဂုဏ် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင် ... အတွင်းခံ လည်ဟိုက်အနက် ဆောင်းဘီရှည်အနက်နှင့် တံတောင် ဆစ်လောက်ထိ ခေါက်တင်ပြီး ကြယ်သီးတပ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီ

ရှည်ကလည်း အနက်ရောင် ...

တစ်ကိုယ်လုံးသာ နက်ရွေးနေတာ မဟုတ်ဘဲ ပုံကျလှပသော

... ခမ်းသားတို့မှာ ပန်းခရမ်းရောင်သမ်းနေသော နှုတ်ခမ်းနီကလည်း အနက်ရောင်ပြောင် အိနေသည်။

မျက်တောင်ကော့တို့နှင့် အပြာရောင်လဲ့သော မျက်ဝန်းအိမ်တို့က ... ရောင်နေကာ ပန်းကျော်ရုံဆံ့နွယ်တို့ကလည်း မီးရောင်အောက်ကျမှ

... ရောင် လက်သွားတတ်ပေမယ့် နက်ရွေးရွေး ... ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းနေသော မွေးနေ့ပွဲတစ်ခု

... သူမက အနက်ရောင်တို့ဖြင့် အကျည်းတန်စေလေသည်။ “လျှောက်ပြောမနေနဲ့ .. လုံးဝ သရဲ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် ဆည်းဆာပန်းချီ ပဲကွ ..” “ဆည်းဆာပန်းချီ လည်း မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟောကောင် ဂုဏ် .. ဟိုမှာ မင်းအဖေဆီ သွားနေတာ တွေ့ ...”

လက်ဆောင်ဘူးတစ်ခုကို ကိုင်ထားပေမယ့် ဘူးက အလှအပ ထုပ် ... ပြင်ဆင်ထားတာ မတွေ့ ... ပြီးတော့ သူမ ကိုင်လာပုံက မြန်မြန်

... ဆန်ဆန် လှင့်ပစ်လိုက်ဖို့ လိုအပ်နေသော အမှိုက်တစ်စကို ပစ်လိုရတဲ့ ... ရောရောက်အောင် ပြီးစလွယ် ဆွဲချလာတာမျိုး ...။

စားပွဲတွေရဲ့အလယ်လမ်းလေးကနေ အဖြတ်မှာ စကားသံတစ်ချို့ ... ရင်ဆုံး တိတ်ကျသွားကြသည်။ နောက်ထပ် ရယ်မော ဆူညံသံတွေ

... တိတ်ကျသွား၏။ “ဆည်းဆာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ဖို့လား ..”

“ကောင်မလေးက သေသွားပြီဥစ္စာ .. တူတာ နေမှာပါ ..” ဦးနေဂုဏ် မျက်လုံးငွေ့ မှိတ်ထားလိုက်ပြီး ခဏလေး အပန်းဖြေ

... မိစဉ် ဆည်းဆာ ဆိုသည့် နာမည်သုံးသုံးနှင့် ရုတ်ခြည်း တိတ်ကျသွား

သည့် အခြေအနေတစ်ရပ်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။
 ထို့ကြောင့် မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်လျှင် ...
 “ဟင်!...”

သူ့မျက်စိရှေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ..
 သူမမှာ ကိုင်ထားတာဆိုလို့ ကတ်ထူဘူးတစ်ဘူးသာ ပါခဲ့လျက်
 စူးရဲသည့်မျက်ဝန်းတို့က သူ့ကို မျက်တောင်ဖျားတို့ စင်းချ၍ စူးစိုက်နေ
 ခဲ့ပြီး ...

“မွေးနေ့လာတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့ ဦးခနဂုဏ် .. ရှင့်အတွက်
 အကြို လွမ်းသူ့ပန်းခွေ လာချတာ ..”

“မင်း .. မင်းက ..”

စားပွဲပေါ်တင်၍ မျက်နှာမှာ ထောက်ထားသည့် လက်ကို ဖြုတ်
 လိုက်မိကာ ဦးခနဂုဏ် မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်နေသည်။

အံ့ဩလွန်းသဖြင့် အိပ်မက်မက်ရင်း စကားထပြောနေသူနှင့် တူ
 နေခဲ့ပြီး ...

“မင်းက ဆည်းဆာ ရဲ့ ညီမလား ..”

ဟုတ်တယ်ဆိုတာ သိနေပေမယ့် အမြဲညီမ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း
 မသိ .. ဒီလောက်ထိ ချွတ်စွပ်တူနေတာကိုလည်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ
 ရတာ ...

“မင်းတို့က အမြွှာလား ..”

“ဘာတွေ ထပ်သိချင်သေးလဲ .. ကျွန်မက ရှင် မေးတာတွေကို
 ဖြေဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ကိုင်ထားသည့်ဘူးကို သူ့ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ
 ခပ်ရိုင်းရိုင်း ချပစ်လိုက်သည်။ ဦးခနဂုဏ် ကလည်း ဘူးနောက်ကို မျက်

ထူး ပါသွားကာ ခဏအတွင်းမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်
 ဆိုက်၏။

အထဲမှာ မြက်ခြောက်တွေ မြက်စိမ်းတွေ ရောခွေထားကာ ခေါင်
 နှစ်သန်းတစ်ပွင့်နှင့် ..

ထိုပြင် စုတ်ပြဲနေသော စက္ကူအပိုင်းအစတွေကို တစ်စုံတစ်ရာမှန်း
 သိလိုက်ပြီး တစ်စကို ယူကြည့်လိုက်လျှင် ...

“ဟင်!...”

သမီးလေး တေးကဗျာ ရဲ့ပုံ ..

ဒေါသက ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဘူးတစ်ခုလုံးကို အမှိုက်တွေ
 ထဲ လွှမ်းသူ့ပန်းခွေလို ဘယ်လိုပုံစံပဲ လုပ်လာပါစေ သူ မတုန်လှုပ်ပါ...။

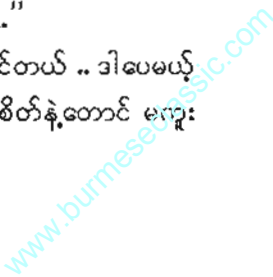
ခုတော့ ...

“မင်း တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းကလေးပါလားကွ .. ဟေ..”

ဒေါသနှင့်ပြောရင်း နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ သူမက ပီကေဝါးနေ
 ဆာ ခပ်လှုပ်လှုပ်နှုတ်ခမ်းတို့နှင့် လက်တစ်ဖက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ
 ထည့်ထားကာ ...

“ရက်စက်မှန်း သိသွားတာ ကျေးဇူးပဲ .. ထပ်ပြီး ရက်စက်ဖို့ ရှိ
 သေးတာက ရှင် မြန်မြန်သေဖို့ လိုသေးတယ်ဆိုတာပဲ .. ရှင် မသေသေး
 ဆဲ နေ့စဉ် မိုးလင်းတိုင်းမှာ မျက်လုံးဖွင့်တာနဲ့ ကျွန်မမျက်နှာကို မြင်
 သောင်လိမ့်မယ် .. အဲ့ဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင် မြန်မြန်သေဖို့
 ကျွန်မက မိုးလင်းတိုင်း ဆုတောင်းနေမှာမို့လို့ပဲ ..”

“ဆုတောင်းပေးစမ်းပါ .. မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ် .. ဒါပေမယ့်
 မင်း ငါ့သမီးလေးကို ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း စိတ်နဲ့တောင် မကူး
 ဝါနဲ့ ..”

“ဟင် .. မေမေ .. မေမေ ပြန်လာပြီ ..”

အားလုံး အနားထလာရမလား .. ဒီတိုင်း ကြည့်နေကြရမလား - ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ အခြေအနေကို အံ့သြ ငေးမောနေကြတုန်းမှာ ကလေးက လည်ပတ်နေသည့် အရုပ်ပေါ်ကနေ လှမ်းမြင်သွား၏။

“မေမေ .. မေမေ နေပါဦး ..”

အရုပ်တွေက စက်ဝိုင်းလို အရှိန်မှန် လုပ်နေရာ တေးကဗျာ အလောတကြီး ခုန်ချပစ်လိုက်လျှင် ...

“ဒုန်း ..”

“အား!...”

“ဟင်!... ကလေး ကျွဲပြီ ..”

“သမီး!...”

ဦးခနဂုဏ် အသံပြာအောင် အော်ခေါ်ရင်း ကတိုက်ကရိုက် ပြေး သွား၏။

ညှို့ခံပွဲတစ်ခုလုံး ပြေးလွှားသွားကြကာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန် လေသည်။

“သမီး .. သမီးလေး ..”

“မေမေ .. မေမေကို ခေါ်ပေး ..”

“သမီးလေး .. ခေါင်းထိသွားပြီ ..”

“မီးလေး ..”

“မေမေ ..”

တေးကဗျာ သည် ဘယ်သူတွေ ခေါ်နေနေ .. အားလုံး၏လက်ထဲ ကနေ ရုန်းနေကာ ‘မေမေ ..’ဆိုသည့် စကားသံကိုသာ အဆက်မပြတ် အော်နေခဲ့၏။

ရုတ်ရုတ်သံသံ အားလုံးကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ‘မေမေ..’လို့ စူးစူး ခေါ်သံ ခေါ်သံကြောင့် ရေး ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒါ့တော့ နှုတ်ခမ်းမှာ မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ဖြစ်ထွန်းသွားခဲ့ပြီး နောက် နှစ် ခြေလှမ်းအရွှေ့ ..။

“နေဦး ..”

သူမ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်ကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံ ညိုတ်ရကာ ...

“ပြဿနာ လာရှာပြီး မင်း ထွက်သွားချင်တိုင်း သွားရအောင် ဒါ ကစားကွင်း မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာလုပ်တာလဲ .. ဖယ် .. လွှတ်စမ်း ..”

ရေး က ခါးခါးသီး အော်ပစ်ကာ ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ခါ ထုတ်ပစ်၏။ သို့သော် ...

“ရှင် လွှတ်လို့ ပြောနေတယ် နော် ..”

ဆွဲခေါ်သွားသည့်နောက်ကို ယိမ်းယိုင်ပါသွားပြီးမှ ခြေစုံရပ်၍ ဆောင့်ရုန်းလိုက်လျှင် ကိုင်ထားသည့်လက်က ပြုတ်ထွက်သွားသည်။

ရေး ရဲ့ဒေါသက အရှိန်မသေနိုင်ဘဲ လက်လွတ်သွားတာနှင့် သူ ဝါးကို လွှဲရိုက်ချလိုက်၏။

“ဟာ!... မင်း ..”

ဂုဏ် က သူမထက် ပိုမြန်သည်။ ဒါတောင် သေလုမြှောပါး မော့ ရောင်လိုက်ရကာ လက်ဖျား၏ရိုက်ချက်က မျက်နှာရှေ့ကနေ ပိုခေါ် ခြွတ်သွားတာ အေးခနဲ ..။

“တောက်!... မင်းက စွာလှချေလား ..”

“ဖြန်း ..”

“အား!...”

ပါးတစ်ဖက်ကို ထိထိမိမိ ရိုက်ပစ်လိုက်လျှင် ရေး ခွေခနဲ ပုံကျ သွားသည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်ပါသွားပြီလား ထင်ရကာ ရုတ် တရက် လေတိုးသံတွေ တရွှီးရွှီး မြည်နေသည်။

ပါးက နာကျင်တာထက် ခေါင်းတွေ တရိုက်ရိုက် မူးနောက်လာကာ မျက်လုံးတွေထဲမှာ မှောင်မိုက်နေသည်။

သို့သော် ရေး မြက်ခင်းပြင်မှာ ထောက်ထားမိသည့်လက်ကို နောက်ထပ် ခွေခေါက်ကျမသွားအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးရင်း အားတင်းထားခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ..

“မေမေ .. မေမေ့ကို ခေါ်ပေး .. ဖေကြီး မေမေ ရှိတယ် .. ဟိုမှာ မေမေ့ကို တွေ့တယ် .. ခေါ်ပေးပါ .. ခေါ်ပေး .. ဟီး .. ဟီး .. မေမေ့..”

ရေး ခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း ...

“မဟုတ်ဘူး .. ငါ နင့်အမေ မဟုတ်ဘူး ..”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စကားတွေ ပြောနေသည် ထင်သော်လည်း သူမ မြက်ခင်းပေါ် ခွေခနဲ လဲပြိုကျသွားခဲ့သည့်နောက် ..

အခန်း (၆)

ထေမဆုံး ခံစားမိလိုက်သည်က မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး ကိုက်ခဲ နှင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“အား!... ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ခုံနဲ့ ကပ်ထိရင်း မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုက်

... ..

“ဟင်!...”

ရေး ချက်ချင်း သတိဝင်လာသည်။

“ရှင်တို့ ..”

နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်လျှင် သူမဘေးမှာ တေးကဗျာလေး အိပ်ပျော်နေ၏။

ဦးတော့ သူမ ရှိနေသော မွေ့ရာခုတင်၏ ခြေရင်းမှာ ဝိုင်းပတ်ရပ် ခြံတာ ဦးစနဂုဏ် နှင့် သူလူယု ဦးကျော်ထွန်း အပြင် မိန်းမကြီးတစ် ဘက် .. လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မျက်လုံးပြူးပြူး ပါးစပ်အဟောင်း နှင့် အံ့သြသည့်ပန်းချီပုံတစ်ခု ထောင်ထားသလို မိန်းကလေးတစ် ဘက်လည်း ရှိသေးသည်။

၂၂၀

သူမသည် ကျစ်ဆံမြီးတိုနဲ့နဲ့လေး နှစ်ဖက် ကျစ်ထားကာ ကို ကြည့်၍ အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ထွန်းနေသော မျက်နှာပြင်မှာ တစ်ခုမှ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲမသွားဘဲ မျက်တောင်လည်း မခတ်အား

“ဘာကြည့်နေကြတာလဲ ..”
“အမေ!..”

ရေ အသံကြားမှ လွန်စနဲ့ ဖြစ်သွားကာ လူကြီးတစ်ယောက် နောက်ကို ကမန်းကတန်း ကပ်ကွယ်သွားခဲ့၏။

“ကျွန်မကို ရှင်တို့အိမ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်တာလား ..”
“မင်း သတိလစ်သွားလို့ပါ ..”

ဦးခနဂုဏ် က တည်ငြိမ်အေးဆေးသည့်လေသံဖြင့် ရှင်းပြရင်း
“ခဏလေး စိတ်အေးအေးထားပြီး နားထောင်ပါ ..”

“မထောင်နိုင်ဘူး ဦးခနဂုဏ် .. ရှင်တို့ရဲ့ သူများမကောင်းကြောင့် ကိုယ့်ကောင်းကြောင်း တရားတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး ..”

ပြောပြီး တေးကဗျာ ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ မွေးနေ့ဂါဝန်ပင် မလဲရသေးပေ ..။ ထို့ပြင် သရဖူအစား ခေါင်းမှာ ပတ်တီးဖြူဖြူ နှင့် လက်တံတောင်ဆစ် နှစ်ဖက်မှာလည်း ဒဏ်ရာတွေ ရှိနေ၏။

သေချာ ငဲ့ကြည့်ပြီးမှ ကိုယ်ပေါ်က စောင်ကို ဆွဲခွာချပစ်ပြီး ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

သူမကိုယ်ပေါ်က ခွာချပစ်လိုက်သော အခါမှာ မည်သောအခါ ကျသွားမှုကြောင့် ကြမ်းရှုသောလေတွေ ရိုက်ပုတ်သွားကာ တေးကဗျာ မျက်နှာလေး တွန့်သွားသည်။

ပြီးတော့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပွင့်လာခဲ့လျက် ...
“မေမေ ..”

ကျွန်တကာ မချစ်၍ ကျွန်တော်ကို မချစ်သော

“သမီးလေး မထနဲ့ဦးလေ ..”

“မေမေ ဘယ်သွားမလို့လဲ ..”

“အေးကဗျာ က ဘယ်သူ့စကားမှ နားမထောင်ဘဲ ခုတင်ပေါ်က

“မင်းကာ ရေး ဆီ ပြေးသွား၏။”

“အတုတု ခါးကို မခိုတမီ လှမ်းဖက်ထားလိုက်ကာ ...”

“မေမေ ဘယ်သွားမလို့လဲ ဟင် .. မီးမီးနဲ့ပဲ နေပါ .. မေမေ

“မင်းနဲ့ ..”

“ဟဲ့ .. ဖယ်စမ်း ..”

“မေမေ မသွားရဘူး ..”

“ငါ နှင့်အမေ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. မေမေရယ်ပါ ..။ မီးမီးတို့နဲ့ နေပါ .. မသွား

“ဦးခနဂုဏ် ..”

“သူက မင်းအစ်မရဲ့ ရင်သွေးပဲ .. ပြီးတော့ မင်းတို့ ဒီလောက်

“အကို ကလေးကို ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ ..”

“ဦးခနဂုဏ် စကားကြောင့် ရေး မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် ဦးခနဂုဏ် .. ရှင်ကြီးက ကျွန်မနဲ့

“အတုတုချေလားဆိုပြီး စိတ်ကူးတွေ ဖြစ်နေတာလား ..”

“ဦးခနဂုဏ် စိတ်ပျက်သလို ခေါင်း တွင်တွင် ခါနေ၏။

“ဟွန်း .. ကျွန်မက ဆည်းဆာပန်းချီ ရဲ့ညီမ မေမယ် ..”

“ဟေ့ .. နေဦး .. မင်း စကားတွေနဲ့ ထင်သလို ပစ်ပေါက်ဖို့

“အခု .. ငါ မင်းကို မြင်လိုက်လို့ အံ့သြတာပဲ ရှိတယ် .. ပြီးတော့

“အထပ် ဖြစ်လာတာက သမီးလေး တမ်းတနေတဲ့ ..”

www.burmeseclassic.com

“ရှင် တော်တော့ ..”

“ငါက သေလူ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ မင်းလည်း သိပါတယ် .. မင်းလည်း ငါတို့ဘက်ကလူတွေကို သေပါစေ .. သတ်ပါစေဆိုပြီး လာတဲ့သူ .. အဲဒီတော့ ငြိမ်းချမ်းရေး ပြောကြဖို့လည်း အချိန်မရှိတော့ဘူး .. ငြိမ်းချမ်းသွားမှာလည်း မဟုတ်တော့ လိုရင်းကိုပဲ ပြောလိုက်တာ .. ဦးမနုဂုဏ် မျက်နှာက ငိုနေသည့် သမီးငယ်လေးရဲ့ မျက်ကြောင့် ခွန်အားသစ်တွေ ဖြစ်ထွန်းနေခဲ့လျက် .. လမ်းပျောက်နေလမ်းစတွေ့လိုက်တာမျိုး ..”

“ငါ့သမီးအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်တယ် .. မင်းကို လိုက်ပြောလိုက်ရတဲ့အတွက် မင်းဘက်က တစ်မျိုးထင်စရာ ဖြစ်လာမှာ ရှိရင်လည်း ငါ ကြိုပြီး တောင်းပန်တယ် .. ကလေးကို မင်းထက် သတ်မှတ်ပါ .. နူးညံ့ကြင်နာပါလို့ မတောင်းဆိုဘူး .. မျှော်လည်းကောင်းလင့်ဘူး .. ဒါပေမယ့် မင်း ငါ့သမီး နားမှာ နေပေးပါ ..”

“ဘာ!...”

ဒေါသတကြီး မဟုတ်ဘဲ အံ့ဩလှောင်ပြောင်လိုက်သည့် သံက ခဲ့ပြုံးတစ်ချက်နှင့် ရောထွေးကာ ...

“ရှင် ရူးသွားပြီလား .. ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ နားကြား မှားလား ..”

“မင်း မရှူးပါဘူး .. နားကြားလည်း မမှားဘူး .. မင်းနဲ့ ငါ သဘောအရ ဆွေးနွေးကြတာလို့ သဘောထား ..”

“ဘယ်လို!...”

“မေကြီး မေမေ့ကို ပြန်မလွှတ်ရဘူး .. မေမေ မပြန်ရဘူး ..”

“မပြန်ဘူး မီးမီး .. လာ .. လာ .. မေမေ့ကို မုန့်ကျွေးဖို့ ..”

...အောင် .. မီးဖိုချောင်ထဲမှာ စိန်စိန်ကြီး ဘာတွေ လုပ်ထားလဲ ..”

“ဦးကျော်ထွန်း က ကလေးကို ယုံကြည်အောင် ပြော၍ ကောက်တာ မယ်စိန့် လက်ထဲကို ပြောင်းထည့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ ဦးကျော်ထွန်း ပြန်ပိတ်ကာ ဦးမနုဂုဏ် အတွက် ကုလားထိုင် ရွှေပေးလိုက်တာ ..”

“သူဌေး ဒီမှာပဲ ထိုင်ပြောပါ .. ရပ်နေတာ ကြာနေပြီ ..”
သူတို့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ရေး က လိုက်ကြည့်နေရင်း စကားပြောမိတိုင်း နာကျင်နေသည့်ပါးပြင်ကို သတိရလာသည်။

“ဘယ်သတ္တဝါ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ..”

“အရိုင်းအစိုင်းကောင် .. လူရမ်းကား ..”

“သူသားကလည်း မိုက်ရိုင်းရမ်းကားလိုက်တာ ရေး ရယ် ..”တဲ့..။

“စာထဲမှာတောင် မမ သူ့အကြောင်း ထည့်ပြောထားသေးသည်။”

“တော့ ပါးတစ်ဖက် စော်ကားခံလိုက်ရတာ လက်တွေ့ပါ ..”

“ဆိုယ့်ပါးကို ပြန်မစမ်းရဘဲ တဖျင်းဖျင်း နာကျင်နေခြင်းက လူကို ချစ်သေးနေ၏။ ဒီမိသားစု ဒီလူတွေကို သူမ မသိခဲ့ပေ ..”

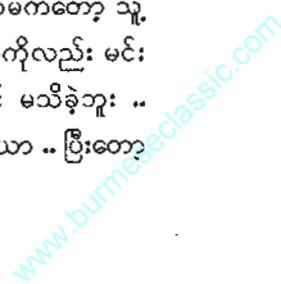
“သိခဲ့တာက မမ သူ့ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်သွားသည်ဟု သာ ..”

“ဒုတော့ သူမ သိထားခဲ့တာတွေ .. သိခဲ့တဲ့လူတွေ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ..”

“ဘယ်သူ့ဘာသာ အလယ်မှာ ..”

“ငါတို့က မင်းကို သိခွင့်မရှိကြပေမယ့် မင်းအစ်မကတော့ သူ့အကြောင်း ရှိတာတွေ မင်းကို သတင်းပို့မှာပဲ .. ဒီလူတွေကိုလည်း မင်း သိနေတယ် .. ငါကတော့ မင်းကို နာမည်တောင် မသိခဲ့ဘူး ..”

“ဘာမှာ ညီမရှိတယ် .. သူက ဗိသုကာအင်ဂျင်နီယာ .. ပြီးတော့ ..”

နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်တယ် .. ငါ သိခဲ့တာ ဒါပဲ .. အမြဲညီနောင်
ဖြစ်နေမှန်းလည်း မင်းကို မြင်မှ သိရတာ ..”

“အဲဒီတော့ ရှင် သိခဲ့တာတွေ .. မသိခဲ့တာတွေအရ အခု ဘာ
ရှိသလဲ ..”

“မင်းဘက်က မင်း သိခဲ့တဲ့အတိုင်း အမှန်းအငြိုးတွေ ပြင်ဆင်
ခဲ့သမျှ ငါတို့က ဘာမှ မသိဘဲ ခံလိုက်ရတယ် ..”

“ဘာလဲ ဦးဓနဂုဏ် .. ရှင်သား ပါးရိုက်ပေးလိုက်တာကို မ
သေးတာလား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီအတွက် ဆောရီးပါ .. ငါ
တောင်းပန်တယ် .. မင်း မကျေနပ်ခဲ့တာတွေကို ဖယ်ထားပြီး
လုပ်ရပ်အတွက် မင်း ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ပါတယ် ..”

“ဘာကိုလဲ.. ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်အတွက်ဆိုတာ ဘာကိုလဲ
အစတည်းက သင်းက ဘယ်မှာ ရှိနေခဲ့တာလဲ ..”

လူကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စကားသံကပါ တစ်ထပ်တည်း
ခိုင်းကြဲ ပါလာတာ ...

“ဘာမှ တောင်းပန်စရာ မလိုဘူး .. ကျွန်တော်သာ
မရှောင်နိုင်ခဲ့ရင် သူတစ်ချက် .. ကိုယ်တစ်ချက်ပဲ .. မိန်းမဖြူ
လောက် လက်ယဉ်တာ .. ကိုယ့်မိုက်ပြစ်နဲ့ကိုယ်လို့ သဘောထား
ရင် မင်း ငြိမ်းချမ်းသွားလိမ့်မယ် ..”

“ဂုဏ် .. မင်း ဝင်မပါနဲ့ ..”

“မပါစေချင်ရင် သားဆိုတဲ့ကောင် မပါအောင် ဆင်ခြင်
ကိုယ့်မျက်နှာကိုချည်း ကြည့်ပြောနေတော့ ရေး နှုတ်ခမ်း
တို့ ဖြစ်လာခဲ့လျက် ...

ကျွန်တော်က မချွတ်၍ ကျွန်တော့်ကို မချွတ်သော

“ဟုတ်တယ် .. ဒီအိမ်မှာ ကိုက်တတ်တဲ့ခွေး ရှိမှန်း သိသားနဲ့
တ ဆင်ခြင်သင့်တာ ..”

“ဘာ!... မင်း .. ဘာပြောတယ် ..”

“ဂုဏ် ..”

“လူလေး မလုပ်နဲ့ ..”

ခုထက်ထိ မထိုင်ဘဲ နေနေသည့် ဦးဓနဂုဏ် က အနီးဆုံးမှာမို့
တို့ လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ ဦးကျော်ထွန်း က အပြေးအလွှား ရောက်လာ
ချေက ပိတ်ရပ်ထားလိုက်ကာ ...

“ဒေါသ ရှေ့ထားတတ်တာ မကောင်းဘူး .. နောက်ထပ် သူများ
ထားတာ မခံချင်နဲ့ ..”

“ဒေါသဖြစ်လောက်အောင် တမင် မိုက်ရိုင်းစော်ကားနေတာကို
ဖြစ်လို့ သည်းခံရမှာလဲ .. လူတစ်ယောက်ကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း
ခွဲနေတာကျတော့ ကောင်းလား .. တောက်!... မင်း .. မင်းကွာ..”

“ဒုန်း ..”

ဂုဏ် က ချာခနဲ လှည့်သွားကာ ကြေးပန်းအိုးကြီး တင်ထားသည့်
ချင်းထောက်စင်ကို လှဲကန်ပစ်လိုက်၏။

အားလုံး လဲပြို ပြန်ကျတုန်လျက် တစ်ခန်းလုံး ဆူညံသွား၏။
တ ဂုဏ် နဲ့ အပျက်အစီးတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို
ဆွဲ ပိုက်၏။

ပြီးတော့ ဦးဓနဂုဏ် ဘက်ကို ငဲ့၍ ...

“ရှင် တောင်းပန်တာကို ကျွန်မ လက်ခံလိုက်ပြီ.. အဲဒီတော့ ဆက်
ပြောပါ ..”

ရှေးရှေးခိုင်းခိုင်း ထွက်သွားပြီးမှ တံခါးအပြင်ကို လှမ်းသည် အခြေ

လှမ်း တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒီမိန်းမ တမင် ရန်စဖို့၊ မြဲလှမ်းဝင်လိုက်တာလား ..။

သူ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ပြန်ကြဲဖောက်ခွဲမှုတွေအတွက် အား
နေသော ဖေဖေမျက်နှာက တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဖို့ အဆင်သင့် နှိုး
ကာ ...

“ဖေဖေ နေဦး ..”

ဂုဏ် ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ဝင်သည်။ ဦးကျော်ထွန်း က သူ့
ကြိုတင် ကာဆီးထားလျက် ...

“လူကြီးတွေက ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ အားလုံး သိနေပြီ
ပါ။ ဒီအတွက်ပဲ တို့တွေ ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာ လူလေး .. ခဏလေး
ဘေးရှောင်နေလိုက်ပါကွယ် ..”

သူ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင် ..။

ဒီမိန်းမ ကောင်းသောလာခြင်းနဲ့ မဟုတ်မှန်း သိနေလျက်
ဖေဖေတို့ ဘာတွေ မျှော်လင့်နေသေးတာလဲ ..။

“သူဌေးကြီး ရှင် .. သူဌေး .. ဟင်!...”

သူတို့တွေ အဆင်ပြေမှုကို ရှာဖွေမရသေးခင် အိမ်အကူ
ကလေးတစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်လာ၏။ သို့သော် အခန်း
မြင်ကွင်းကို ဆွေသည်နှင့် နောက်ပြန် တွန့်သွားကာ ...

“ဟို .. ဟို ဥစ္စာ ..”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မိနင်း ..”

“ကလေးကို ဘယ်လိုမှ ချောထားတာ မရလိုတဲ့ .. အဲ့ဒါ
ခေါင်းက ဒဏ်ရာကလည်း သွေးစိမ့်နေလို့ ..”

“ဟင်!...”

ဦးဓနဂုဏ် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလျှင် ဦးကျော်ထွန်း က
ထက်ကာပြု၍ ...

“သူဌေး စိတ်ချနေပါ .. ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ပါ့မယ် .. ကလေး
ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး ..”

စိတ်ချပါ ဆိုပေမယ့် ဦးဓနဂုဏ် ၏ ပျက်ယွင်းကျန်ရစ်သော
မျက်နှာမှာ သမီးအသံ ကြားလိုက်တည်းက ဗုန်းဗုန်းလဲတော့မတတ်
နိုင်တာ ...

“မင်းကို ..”

ရုတ်တရက် ရေး ဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်၍ ...

“မင်းကို ငါ ပြောချင်တာက သမီးလေး တေးကဗျာ ဟာ ..”

“ဖေဖေ ..”

ဂုဏ် က ဦးဓနဂုဏ် စကားမဆက်နိုင်အောင် မျက်နှာရှေ့ထိ ပြန်
ဝင်လာပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ...

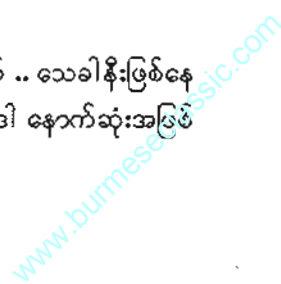
“ဖေဖေ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ .. ကလေးလေးတစ်ယောက်ရဲ့

စိတ်က ပန်းကလေးတွေလိုပဲဆို .. အပြောင်းအလဲ အရမ်းမြန်တာ ဆို
တာတွေ ဖေဖေပဲ ပြောခဲ့တာ .. ဒီကလေးရဲ့စိတ်ကို အေးချမ်းဖို့ ဖေဖေ
ဒီလောက်ထိ လုပ်ပေးဖို့ မလိုဘူး ..”

“ဂုဏ် ..”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ .. သူများ ချခင်းတဲ့ အကွက်ထဲ အလွယ်တကူ
ဝင်ပြီး အနင်းမခံပါနဲ့ ..”

“ငါ့သား မင်းကို ဖေဖေ တောင်းပန်ပါတယ် .. သေခါနီးဖြစ်နေ
တဲ့ မင်းအဖေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် အယူအဆတွေကို ဒါ နောက်ဆုံးအဖြစ်
ခင်း ယုံကြည်ပေးပါ ..”

ဦးခနဂုဏ် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြည့်သိပ်လာလျှင် လက်မောင်းမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဂုဏ် ရဲ့လက်တစ်ဖက်က လျှော့ရိလျှော့ရဲ့ လျှော့ကျသွားခဲ့၏။

“ဖေဖေ မှားခဲ့တာတွေ ရှိပေမယ့် ဒီတစ်ခါ အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်အောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ .. ဖေဖေကို နားလည်ပေးပါ သားရယ်.. နော် ..”

ဂုဏ် ရဲ့ နောက်ထပ် လက်တစ်ဖက်ပါ လျှော့ကျသွားခဲ့ပြီး ကျိခန့်အံ့ကြိတ်၏။

သူမကို ဒီထဲမှာပဲ ထည့်ထားပေးဖို့ ပြောပြီး သတိရလာတဲ့အထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေကြတည်းက လူကြီးတွေ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ပြင်ဆင် မျှော်လင့်နေကြပြီဆိုတာ သူ တွေးမိသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ထိတော့ ..

အခန်း (၇)

“ဒါတော့ သူ့ဘိုးတော်က လွန်တာပဲ ..”

“အချစ် .. နင်က အရေးထဲ သွားတင်းပြမနေနဲ့ .. ဒီကောင်က အလိုလိုကမှ ပြောမကောင်း ဆိုမကောင်း ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ဆည်းဆာ နဲ့ ချွတ်စွပ်တူနေလို့ ကလေးက သူ့အမေ ထင်နေတာက တစ်ပိုင်း .. ဒါကို ခုလိုမျိုး အိမ်မှာ ခေါ်ထားပြီး ..”

“အေး .. မခေါ်မဖြစ်လို့ ခေါ်ထားလိုက်ရတာလေ .. ကလေးက ဒဏ်ရာနဲ့ .. ပြီးတော့ အဲ့တစ်ယောက် ထွက်သွားတာနဲ့ သေမလို ရှင်မလို ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာ ..”

“ကျွတ် .. အချစ် နင် ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါဟာ .. နင် တင်းနေတာ ငါ သိပါတယ် ..”

“မိုးခြိမ်း နော် .. မစွပ်စွဲနဲ့ ..”

“မင်းတို့ကလည်း သူများခြံထဲ လာပြီးတော့ကွာ ..”

www.burmeseclassic.com

အချစ်ဦး နဲ့ မိုးခြိမ်းညံ က စကားပြောတိုင်း အမြဲတမ်း အတိုက်အခံ ...။ ဝေလ နဲ့ မြတ်သူ ကျတော့ ပျော်တတ်ပေမယ့် ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မငြင်း ...။ ပြဿနာတိုင်းကို စိတ်ပါဝင်စားတတ်ကာ ကူညီချင်စိတ် ရှိကြတာချင်း တူ၏။

ဒါပေမယ့် အားလုံးက ဂုဏ် အပေါ်မှာတော့ သည်းခံစိတ်ရှည်ကြံ ဝတ်ချင်း တူကာ ခင်လည်း ခင်ကြသည်။ အချစ်ဦး ကတော့ ခြွင်းချက် ဖြစ်ကာ ...

“ငါကတော့ အပိုလုပ်တာလို့ပဲ ထင်တယ် .. ဒါ လိုမှ မလိုတာ..”

သူမက ဒါကိုပဲ ထပ်ပြော၏။ ပြီးတော့ ရှေ့တည့်တည့်ကနေ မြင်နေရသည့် တိုက်ကြီးကို မကျေနပ်သည့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလိုမျိုး မောကြည့်၍ ...

“ရောက်လာတဲ့သူကရော ဒီယုန် မြင်လို့ ဒီချုံ ထွင်တာ ...။ ဂုဏ်တို့ ဘယ်လောက်ချမ်းသာသလဲဆိုတာ သူ့အစ်မက မသေခင်တည်းက မက်ဆေ့ချ် ပို့ထားတာ နေမှာပေါ့ ..”

“အဲ့ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ...။ သူတို့ ချမ်းသာတာကို ကလေးက ရရင်တောင် ကလေးကို နောက်ထပ် အုပ်ထိန်းမယ့်သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သေးဘူး ..”

“နင်ကလည်း ငါ့ကို မပြော ပြောအောင် လာဆွပေးနေပြန်ပြီ မြတ်သူ ရယ် .. ကလေးဆီက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို မရနိုင်ပေမယ့် လူကြီးကို ရရင်တော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိနိုင်တော့ဘူးလား .. အစတည်းက ဒီညီအစ်မက အခြေမဲ့ အနေမဲ့ မိဘမဲ့တွေ ..”

“အဲ့ဒီလိုပြောရမယ်ဆို အချစ်ဦး တို့ ဆီ ရေ လေ ပိုင် ဘာမှမလိုဘူး ..”

မိုးခြိမ်းညံ က မကြားတကြား ပြောကာ ကုတ်ဒီတစ်ဘူး ဖောက် ညိုက်၏။ ပြီးတော့ ဒီတိုင်း မော့လိုက်သဖြင့် ပါးစောင်တွေ ကြားကနေ ပြန်စီးကျကုန်လျှင် ...

“ခွက်မလို .. ပိုက်မလို ဒီတိုင်း မော့ရလောက်အောင် ငတ်တာက နင် ..”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. အန္တရာယ် ကင်းတယ် ..”

“တော်ကြတော့ .. ဂုဏ် ပြန်ထွက်လာပြီ .. အဲ့ဒါတွေ ဘယ်သူမှ မေးနဲ့ .. သူ ပြောတာပဲ နားထောင်ရအောင် ..”

သူတို့တွေ ကလေးရဲ့ဓမ္မနေ့ညက ဘာတွေ ဆုံးဖြတ်ကြသလဲဆိုတာကို သိချင်လို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်တာ ဖြစ်သည်။ ဒါကို ဂုဏ် က ဒီကိုလာခဲဖို့ ချိန်းလိုက်သဖြင့် ရောက်လာခဲ့ကြပြီး ဘာမှ သေချာမပြော ဖြစ်သေး ...။

ဂုဏ် က အနက်ရောင်တွေပေါ်မှာ ခရမ်းရင့်ရောင် ဝစ္စကုတ် ထပ် ဝတ်ထား၏။ သူ့ရဲ့ ခပ်ပါးပါး ခပ်ပျော့ပျော့ဆံပင်တွေက ပခုံးကျော် အောင် ရှည်နေကာ ဒီတိုင်း အလယ်ခွဲပုံထားသဖြင့် လူက အရပ်မြင့်မြင့် ဖို့ တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းသည်။

ပြီးတော့ ဂုဏ်ထည်ဝါ ဆိုသည့်အတိုင်း ဂုဏ် ရဲ့ အထူးကျော်ကြား ခြင်းက မာနကြီးသည်ဆိုသော သတင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ချမ်းသာလို့ မာနကြီးတာလား .. ချောလို့ မာနကြီးတာလား ...။ တချို့ကတော့ ဂုဏ် မှာ နှလုံးသားဒဏ်ရာ ရှိခဲ့ဖူးသည်လို့ ဆိုလေသည်။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်ခဲ့သော သူ့စတိုင်လ် ကြောင့် ပို၍ ဝေဖန်လာကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ဒီထဲမှာ အချစ်ဦး ကတော့ တော်တော်လေးလည်း လှကာ

ယောက်ျားလေးအုပ်စု တစ်ခုလုံးထဲမှာ သူမ ပါဝင်နေသဖြင့် ခပ်ကဲကဲ ရဲရဲလေး ဖြစ်၏။

တခြားသော မိန်းကလေးတွေက သူမကို အထင်ကြီး အားကျနေကြသလို သူမကလည်း အားလုံးထက် ထူးချင်သူ ဖြစ်ရကာ ...

“သူ့မျက်နှာ ညိုနေရင် ငါတို့တစ်ဖွဲ့လုံးပဲ စိတ်ညစ်ရတယ် နော်.. တကယ်ပါပဲ ..”

ဂုဏ် ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူမအသံပဲ ထွက်လာ၏။ မိုးခြိမ်းညံ့က နှာခေါင်းရှုံ့ပွပွနှင့် ...

“ဘယ်သူမှ မညစ်ဘူး .. နင်ပဲ ဖြစ်နေတာ ..”
“အေးပေါ့ ငါပဲ ညစ်နေတာလေ.. မိန်းကလေးဆိုတာ ယောက်ျားလေးတွေထက် ..”

“ဂုဏ် နဲ့ ချစ်သူဖြစ်လို့ ရတယ်လေ ..”
“ကဲ.. မင်းတို့နှစ်ယောက်တော့ ခေါင်းချင်းတိုက်ပေးလိုက်မှ ထင်တယ် ..”

ပြောနေကြတုန်း ဂုဏ် က အနားရောက်လာကာ ...

“ဆောရီးကွာ .. ဖေဖေ အပြင်သွားစရာရှိလို့ တဲ့ ..”
“မင်း လိုက်သွားရမှာလား ..”

ဂုဏ် က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး သူတို့လိုပဲ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

အချစ်ဦး ရဲ့ဘေးမှာ တစ်နေရာစာ ရှိနေပေမယ့် မြတ်သူ ရဲ့ကျောနောက်မှာ ထိုင်လိုက်သဖြင့် မိုးခြိမ်းညံ့က အချစ်ဦး ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်၏။

စားသောက်ဆိုင်မှာ .. ကန်ပေါင်မှာ ဘယ်မှာပဲ စုဝေးဖြစ်ကြပါ

အချစ်ဦး က ဂုဏ် ဘေးမှာပဲ နေရာယူတတ်ကာ သူမက ထိုင်နှင့် နေသည့် သူမရဲ့ဘေးမှာ ဂုဏ် အတွက် နေရာ အမြဲတမ်း ချန်တတ်

ဂုဏ် ကတော့ ဘယ်မှာထိုင်ဖြစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှတ်တပဲတွေပဲ ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ...

“ဖေဖေ ကျန်းမာရေးက ပိုပိုဆိုးလာပြီကွ.. ငါ အဲ့ဒါကြောင့် ဖေဖေ အတွက် ထည့်စဉ်းစားနေရတာ ..”

ဂုဏ် လိုလူက မိဘကို ပြန်နားလည်နေသည်ဆိုတော့ ဒီအိမ်ရဲ့ အတွင်းရေးထိ သေချာ သိမထားကြသည့် မြတ်သူ တို့ အံ့ဩသွားကြ

“အေးနော် .. အန်ကယ်လ်က ကြည့်တော့သာ သိပ်မဖြစ်သလိုလို

တဖြည်းဖြည်း ပိန်ကျသွားတာ တစ်ခေါက်နဲ့တစ်ခေါက် သိသာလာ

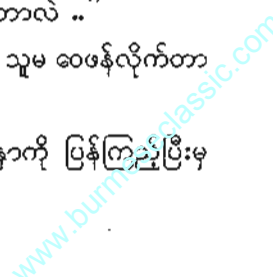
ထင် .. ငါတို့ပဲ တစ်ခါ တစ်ခါမှ မြင်လို့လား မသိဘူး ..”
“ငါတော့ သိတယ် .. အဲ့ဒါ သူ့မိန်းမစိတ်ကြောင့်ပဲ ..”

အချစ်ဦး က ကောက်ခနဲ ဝင်ပြောသည်။ ထိုပြင် ...
“အခု .. သူ့ညီမက ထပ်ရောက်လာပြန်ပြီ .. ယူ ဖို့လို့ပဲ လက်ခံ

ထိုက်တာ အံ့ရော ဂုဏ် ရာ .. ဒီမိန်းမကို လက်မခံရလို့ ရောဂါတိုးလာ

ထင်ဆိုရင်လည်း အဲဒါ အသိသာကြီး .. အန်ကယ်လ်ရောဂါက အချစ်

ဦးအိမ်ရဲ့အရှင်သခင် .. ဂုဏ် ရဲ့ဖခင်ကြီး ..”
“နင် စကားပြောတာ တစ်ဖက်လူ မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ပြီးမှ

ပြောပါဟာ .. သူတို့မှာလည်း ငဲ့စရာအကြောင်းတွေ ရှိလို့ပေါ့ .. အဓိကက ကလေးပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် ချစ်ဦး ..”

ဂုဏ် မျက်နှာက တည်ငြိမ်နေသည် ထင်ရပေမယ့် ခက်ထန်သည့် ဘက်ကို ယိမ်းနေကာ ...

“နေရာတကာ ပွင့်လင်းလို့ ရတယ် .. ဒါပေမယ့် ငါတောင် ပြောမပြခဲ့တဲ့ ငါတို့အိမ်က နင်တို့ မသိသေးတဲ့ အကြောင်းတွေကို မဝေဖန်ပါနဲ့ ..”

အချစ်ဦး မျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်။ မြတ်သု ကတော့ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်စေချင်သည်မို့ ...

“ကဲပါကွာ .. ရင်းနှီးရင် စကားမှားတတ်ကြပါတယ် .. ငါတို့တွေ အားလုံး မင်းကို ထိခိုက်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ ဘယ်သူ့မှာမှ မရှိကြပါဘူး -”

“ငါကလည်း စိတ်ဆိုးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး မြတ်သု .. ဒါပေမယ့် စိတ်ဆိုးစရာ ပါလာရင် ငါ ခွင့်မလွှတ်တတ်ဘူး .. အဲ့ဒါကြောင့် ကြိုပြောထားတာ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. မကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူး ..”

အချစ်ဦး က နှုတ်ခမ်းလေး စုနေပေမယ့် တောင်းပန်ရှာသည် ပြီးတော့ သူမပဲ အမှတ်မရှိ ...

“ဒါပေမယ့် ပြောပါဦး .. အဲ့ဒီတစ်ယောက်က ကလေးကိုလည်း မကြင်နာဘူးမို့လား .. ငါတို့အားလုံး ဧည့်ခံပွဲတုန်းက မြင်လိုက်တာဟာ ..”

“အေးကွ ဟေ့ကောင် .. ဒါတော့ ငါလည်း အံ့ဩတယ် ..”

မြတ်သု ကလည်း ထောက်ခံနေကာ ...

“သူ့အဖေတုန်းကလည်း မင်းအဖေကို ရွံ့ပြီး မအေက ကလေးကို မကြင်နာဘူးဘဲ နော် .. ဒါပေမယ့် ကလေးကတော့ မအေကို ချစ်နေတာပဲ ..”

“မရှိတော့လည်း တမ်းတနေတယ် ..”

“ဒါကတော့ မချစ်ဟန်ပြနေပေမယ့် ချစ်ခဲ့တာ ရှိလို့ပေါ့ကွ .. သူ့အဖေကလေးကို မကြင်နာတဲ့မိခင် ရှိပါ့မလား .. သားအမိကလေးကလေးနဲ့လို့ ချစ်တာပါ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့အစ်မဆိုရင် သူ့ယောက်ျား ရှုပ်ပွေလာပြီ ထင်တာပဲ ..”

“တကောင်ကောင် လိုက်တာမနေဘူး .. ဘာလုပ်လဲ သိလား..”

“ထဲ .. ပြောချင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး .. မေးနေသေးတယ် ..”

“အဲဒါက ဆရာကြီးအထာနှင့် တဖဲဖဲ ရယ်ကာ ..”

“ကလေးကို အိမ်ဖော်တွေနဲ့ ပစ်ထားပြီး ခပ်ဟော့ဟော့ ဒီဇိုင်းနဲ့ ချစ်တာလေ .. ယောက်ျားက တစ်လှမ်းဆို သူ တစ်လှမ်းပဲ ..”

“အဲဒါက အိမ်အကူတွေနဲ့ လက်ဝါးရိုက်ထားတာကွ .. အပြင်ကနေ အကူအညီ ထမင်းကျွေးချိန် .. စာကြည့်ချိန် .. အိပ်ချိန်တွေကို ဖုန်းနဲ့ ချစ်လုပ်နေတာ ..”

“ဟုတ်လား ..”

“အေး .. ယောက်ျား ပြန်လာရင်တော့ မိန်းမက မရောက်သေး..၊ အဲဒါနဲ့အခါကျတော့လည်း အခန်းထဲမှာ မိတ်ကပ်မပြယ့်တပြယ် အကူအညီပေးပြီး .. ကလေးက ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်လိုအိပ် .. ကလေးကလေးပေါ်မှာ အိပ်လို အိပ် ..”

“ယောက်ျားက ပိုရွံ့ပြီပေါ့ကွ .. မအေတောင်မှ ဂရုမစိုက်ရင် အဲဒါက ယောက်ျားပဲ ..”

“မချို ကလည်း ယောက်ျားက ပြန်ရွဲတာကို ဂရုကို မစိုက်ဘဲ ဗျာ .. ကလေးကို လူလစ်မှ လာပွေခေါ်ပြီး ချောမယ် .. မိုးမလင်းဘဲ ကလေးထိန်းလက်ထဲ ပြန်ထည့်တယ် .. ကြာတော့ ယောက်ျားက အပေးရတဲ့အဖြစ် ရောက်ရော ..”

“ဒါကတော့ ဒီယောက်ျားမို့လို့ပါကွာ ..”

“မင်းကလည်း ဒါတော့ မပြောနဲ့ ဟေ့ကောင် .. ဖြစ်နိုင်တယ် ယောက်ျားက ကြိုက်သလောက် ကဲလို့ရတယ် .. အိမ်ပြန်လာရင် အဖေအရပ် ဘာမှ မလျော့ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့ခြံဝင် ငါ့နွားဆိုတာ ယောက်ျားတွေကို တွေ့တာ ..”

“အချစ် ..”

“ဘာလဲ .. နှင့်စကားကို ထောက်ခံတာ ..”

အချစ်ဦး နဲ့ မိုးခြိမ်းညံ ဇာ် မတည့်လောက် သဘောတရားမတူ နေရာတကာမှာ ဤသို့ ရှိ၏။

“ငါ ပြောချင်တာက အဲဒီယောက်ျားက သူ့မိန်းမကို ချစ်နေတာ ဆိုရင် ဒီတိုင်း ဘယ်လိုမှ ကြာကြာ ရွဲမနေနိုင်ဘူး .. ကလေးတွေကလည်း ရှိသေးတယ် .. မိန်းမဆိုတာကလည်း အလုံးအရပ် လျော့နိုင်တယ် ဆိုတော့ ..”

“ရှိမှ မရှိတာ .. ဘာလျော့စရာ ရှိလို့လဲ ..”

“မရှိရှိတာ လျော့မှာပဲကွာ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. အဲဒီ မရှိရှိတာဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးတာ ..”

“မင့်ကြီးတော်ကို ပြန်မေးလိုက် ..”

“ကြီးတော်က အပျိုကြီးကွ ..”

“အပျိုကြီးပေးမယ့် ရှိတယ် ..”

“အေး .. ဘာတုံး ..”

“တဲ .. တော်ကြပါတော့ကွာ .. ငါ ပြောထည့်လိုက်ရရင် မကောင်းဘူးဘာမှမယ် ..”

“အေးလေ .. အခု မင်းအစ်မနဲ့ ခဲအိုတောင် ပြန်တည့်သွားကြပြီ ..”

“တည့်ရုံတင်မကဘူး .. ချစ်မှ ချစ်ပဲ .. ဆိုလိုတာက မအေတွေက ကလေးလည်း ဟန်ဆောင်နိုင်ကြတယ် ဆိုတာပဲ ..”

“ပြောသမျှကို နားထောင်နေပြီးမှ ဂုဏ် က ခေါင်းခါ၍ ..”

“ဆည်းဆာပန်းချီ ဆိုတဲ့ မိန်းမက မင့်အစ်မလို အမေမျိုး မဟုတ်ဘူး ..”

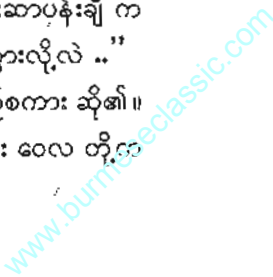
“ဟုတ်မဟုတ် မင်းက သူ့ခြေရိပ်ကိုပဲ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ ကြည့်နေဖူးလို့လား ..”

“တစ်ခါတလေမှ မဟုတ်ဘဲကွ .. နှစ်နဲ့ချီပြီး မချစ်ဟန်ဆောင်နေတာလား .. ကလေး သူ့အိပ်ရာနား ကပ်သွားလို့ ဆောင်ကန်ထည့်တာ ငါ့ရှေ့တင် ..”

“မင်းရှေ့တင် ဆိုတည်းက မင်း မြင်အောင် လုပ်တာ ဖြစ်နိုင်တာ ..”

“တဲ .. သူ မြင်တွေ့နေရတာ သူ သိနေလို့ပေါ့ .. မချစ်ပါဘူးဆိုမှ မဖြစ်လို့ ချစ်တယ် ဇွတ်ပြောနေကြတာလဲ .. ဆည်းဆာပန်းချီ ကလေးက အကျိုးဆောင်ခ ဘယ်လောက်တောင် ပေးသွားလို့လဲ ..”

“အချစ်ဦး က မိုးခြိမ်းညံ ကို ပေါ်တင်မေး၍ မတည့်စကား ဆို၏။ အခုက ရှေ့ဆက် ငြင်းခုံခွင့် ပေးထားလို့ မဖြစ်မှန်း ဝေလ တို့က ..”

သိနေကာ ...

“စကားတစ်ခွန်းပြောရင် လိုရင်းကို တန်းမရောက်ဘူး .. နင်
ငြင်းမနေစမ်းပါနဲ့ .. အခု ဂုဏ် တို့မှာ ဖြစ်နေတာက ဆည်းဘာယန်
ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ..”

“အဲဒါကိုပဲ ချစ် က ပြောနေတာလေ .. ကလေးက တမ်းတ
တာကို ဂုဏ် ပြောသလို တခြားနည်းနဲ့ ဖြေသိမ့်ပေးဖို့ ကြိုးစား
ရတာပဲ .. ကလေးကိုလည်း ကြင်နာတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့
တစ်ယောက်ကိုမှ အန်ကယ်လ်က အိမ်မှာ ထားလိုက်ရတာလဲ
မြွေပွေး ခါးပိုက်ပိုက်ရာတောင် ရောက်သေးတယ် ..”

ပြောပြီး ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံးက ငြိမ်နေကြသဖြင့် ပို၍
တက်သရော ဖြစ်သွားကာ ...

“သူ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ အန်ကယ်လ်ကို မြန်မြန် သေစေချင်
တွေ ပြောနေခဲ့တာ .. ကိုယ့်နားမှာ နေပြီး လုပ်ကြံမသွားဘူးလို့ ပြော
မလား ..”

“ဒါကတော့ အန်ကယ်လ်လည်း တွေးမိမှာပါ .. သူ့ခိုးကို ဘာ
တိုက် အပ်တာမျိုး .. ရန်သူကို အနီးမှာထားလိုက်တာဆိုရင် အန်ကယ်
လုပ်တာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ် ..”

မြတ်သူ က လျော့ပေါ့ စဉ်းစားပေးနေသည်။ ဒါကို
ကိုယ်တိုင် ဘာမှ မဖြေနိုင်ခဲ့ပေ ..။ ဖေဖေကို ငဲ့ညာဖို့ပဲ စိတ်က
ဖေဖေ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတုန်းမှာ စိတ်ချမ်းသာပါစေဆိုသည်
နဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဖေဖေဘက်က ဘယ်လိုစိတ်ကူးရှိနေတာ .. ဘာတွေ
ဘယ်လို စီစဉ်နေတာ သူ ဘာမှ မတွေးခဲ့ပါ ...။

တို့ယုံဘက်က မကောင်းခဲ့သမျှ အရာရာအတွက် ဖေဖေမှာ ကျန်
နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ ဘယ်လိုသံသယနဲ့မှ နောက်ဆဲမတင်
ပုံချ ပေးဆပ်ထားလိုက်ချင်တာ ဖြစ်သည်။

တို့ယုံဘက်က ဒီတိုင်း သတ်မှတ်ခဲ့ပေမယ့် ထင်ထားသလို အရာ
ကောင်းတိုင်း ဖြစ်လာတာ ဖြစ်မလာတာကတော့ ...

“အဲဒါကို .. အဲဒီတစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ်နဲ့လည်း ဘာမှ
အားလုံး .. သူ့အစ်မလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး .. ကလေးကိုလည်း
အားလုံး ဆိုပြီးတော့ ယောက်ျားတွေကြားထဲမှာ မျက်နှာပြောင်လှချေ

“အချစ် ..”

“ဘာလဲ ..”

“နင် အဲဒါကို ပြောလို့ မကုန်သေးဘူးလား ..”

“ကိုယ့်လူ နစ်နာမှာစိုးလို့ ပြောနေရတာ ..”

“ထဲထဲဝင်ဝင် မဝေဖန်ပါနဲ့လို့ သူ ပြောထားတယ်လေ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. မပြောတော့ဘူး ..”

“အစား ဝေလ ကပဲ ကြားဝင် ရန်ဖြစ်နေရတာ ...

“ကားပြောရတာ အဲတစ်ယောက်တွေချည်း ထပ်နေတယ် ..
ညီက ဘာတဲ့လဲ ဂုဏ် ..”

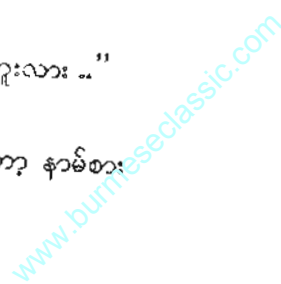
“အဲဒါနဲ့ မြဲမိသည့် က သတိတရ ဝင်မေး၏။

“အေး .. ဟုတ်သားပဲ မင်းလည်း ခုထိ မသိသေးဘူးလား ..”

“သိတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ..”

“မင်း ဘာမှ မလုပ်ပေမယ့် သူ့အကြောင်းပြောတော့ နာခံစား
တာပေးပါက ..”

“ဘာပေးပါက ..”

မျှော်

“ရွှေရေးပန်းချီ တဲ့ ..”

“ဟမ်!...”

“ဟား!... ရေရေလည်လည် လန်းတာပဲ ..”

မိုးခြိမ်းညံ က လက်ဖျစ်ထွေဘာတွေ တီး၍ အချစ်ဦး ကို ချစ်ပစ်ကာ ...

“အချစ်ဦး .. နင် ကျန်ခဲ့ပြီ ..”

“ဘာ!...”

“နာမည်ချင်း ယှဉ်ရင် ပြောတာ ..”

“ဘာနဲ့ ယှဉ်လို့မှ အချစ် က ကျန်ခဲ့စရာ မရှိဘူး .. အချစ် တဲ့ .. သူများထက် ဦးပြီးသား ..”

“အေးပေါ့ .. နာမည်လေး ဖတ်ပြီး ကျေနပ်နိုင်တာလည်း ချစ်သာဖွယ်ပဲ ..”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ခွေးနဲ့ ကြောင် ကျနေတာပဲ - မြတ်သူ က သူတို့ကို စိတ်မရှည်သံနှင့် ပြော၍ ဂုဏ် ဘာ လှည့်ကာ ...

“အခု ကလေးက အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ..”

“ဖျားနေတယ် ..”

“ဖျားတော့ .. အဲ့ဒီ ရွှေရေးပန်းချီ က ပြုစုရောလား ..”

အချစ် က မေးပေမယ့် ဂုဏ် က မဖြေ ..

“ဂုဏ် တို့ မေးတာကို ဖြေလေ ..”

ထပ်မေးကာမှ ဂုဏ် က လှည့်ကြည့်၏။

“သိနေသားနဲ့ ဘာလို့ မေးနေတာလဲ .. သူ့မေတ္တာတွေထိ

လင့်ပြီး ခေါ်ထားလိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“တို့ ပြောချင်တာ အဲ့ဒါပဲလေ .. သူ ရှိနေတဲ့အတွက် ..”

သူမ စကားမဆုံးလိုက်ခင် ဖုန်းသံ မြည်လာသဖြင့် ထုတ်ကိုင်

...
“ငါ့မာပီ ခေါ်နေပြီ .. ဆော့ဒိုးဟာ .. ငါ ပြန်မှ ဖြစ်မယ် .. ဒီနေ့

ခန်းသွားနေလို့ အလုပ်ထဲမှာ မာမီ တစ်ယောက်တည်းရယ် ..”

“သွားလေ .. ရပါတယ် ..”

အလုပ်ပဲ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးကြသည့် မျက်နှာသေလေးတွေနဲ့

ညှိတ်ကြကာ သူမ ထွက်သွားသည့်နောက်မှာမှ သက်ပြင်းချသံ

...
“ခွဲမှပဲ မကောင်းကြောင်းတရား ဟောနေတာတွေ နားအေးသွား

...
“လာသေးတယ် .. သွားလေရာ အချစ်ဦး ကို ဖုန်းဆက်ဆက်ပြီး

...
“ဘာ ဘယ်သူလဲ ..”

“အဲမာ မိုးကြိုးပစ် .. ငါက အိမ်ချင်းကပ်နေရတာ.. အသွား မသိ

...
“အပြန်ကျ သိတာပဲ .. ဂုဏ် ဆီ သွားမှန်း သိသားနဲ့ သူ့ကို

...
“မင်း ဘာဖြစ်သွားမလဲ သိလား ..”

“မသိဘူး ..”

“မသိရင် မပြောနဲ့ .. ငါ လာဘ်ပိတ်ကုန်မှာတွေ .. ငါပဲ သိတာ..”

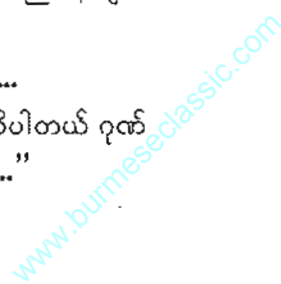
...
“မြတ်သူ က ကြောက်လန့်တကြား ပြောပြီး မိုးခြိမ်းညံ ကို ဖျက်

...
“...သို့သည်။

...
“...တော့ ဂုဏ် ကို တောင်းပန်သလို ကြည့်ကာ ...

...
“သူ့ကြောင့် မင်း ညစ်နေရတာတွေ ငါလည်း သိပါတယ် ဂုဏ်

...
“ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီကောင်မလေးက တကယ့်ကျွန်ုပ် ..”

မျှင်

ဂုဏ် က မျက်နှာ မကြည်ပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ နေ၏။ မြတ်
မှာ ချစ်သူ ရှိသည်။ ကောင်မလေးက ဆင်းရဲရုံမကဘဲ မိဘ အ
အစိုင်းထဲမှာလည်း နာမည်ပျက်တွေ ရှိနေခဲ့၏။

ဒါတွေကို သူငယ်ချင်းတွေထဲကနေ အချစ်ဦး က အကုန် သိ
သည်။

သူမကို မသိစေချင်တာ မှန်သမျှ သတင်းအစ ရတာနှင့် အ
လိုက်စုံစမ်းခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ဒါတစ်ခုနဲ့ပဲ မြတ်သူ ကို နေရာတကာ ခြိမ်းခြောက်
အနိုင်ယူနေခဲ့တာ မပြီးနိုင် ...

“ဂုဏ် .. မင်းက ငါ့ကို တင်းနေတာလား ..”

“မတင်းပါဘူး .. ဒါပေမယ့် မင်းအတွက်တော့ စိတ်မထေ
ဘူး ..”

“အေးပါကွာ .. သူကလည်း မင်းနဲ့ နီးနီးနေချင်တယ် .. နီး
အောင် လုပ်ပေးပါလို့ ပေါ်တင်ကြီး တောင်းဆိုထားတော့ .. ငါ့
မိုးခြိမ်းညံ က ကပျာကယာ ကိုယ်ကို မတ်၍ ...

“အဲ့ဒါ တောင်းဆိုတာလို့ မခေါ်ဘူး .. မသိရင် မှတ်ထာ
ခြိမ်းခြောက် အကျပ်ကိုင်တာ ..”

“မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မင်း ပျော့ညံ့လွန်းတာ မြတ်
သူ မင်းအကြောင်း တိုင်ပြောမှာကို ကြောက်တာထက် သူတို့
ညာချင်တဲ့စိတ်တွေပဲ များနေတာ ..”

ဂုဏ် က မြတ်သူ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အတိအကျ ဝေဖန်
ပြီးတော့ အအေးဘူးတွေရှိသော စားပွဲနား တိုးကာ တစ်ဘူး လှူ
ရင်း ...

“မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ငါ ဒီလောက်ထိ ခေါင်းရှုပ်ခံနေခဲ့
တာလည်း မင်းကြောင့် ဒါ ပထမဆုံးပဲ .. ငါ့အကြောင်း မင်းတို့ သိပါ
ထယ် .. ငါ ဘယ်လိုမှ အထင်ကြီးလို့ မရတာ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့
မိန်းမတွေပဲ ..”

သိပါတယ်ဆိုသည့် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မြတ်သူ က ခေါင်းညှိတ်
မင်း ရှုံ့မဲ့နေ၏။ ပြီးတော့ ...

“အဲ့ဒါလည်း သူ သိအောင် ပြောပြတာပဲ .. ဒါပေမယ့် မင်းက
ထယ်သူနဲ့မှ မနီးစပ်ခဲ့လို့ မလှုပ်ရှားတာတဲ့ .. အဲ့ဒါကို သူ့ဘာသာ ကြိုး
ဆွဲဖို့ စိုင်းပြင်းနေတာ ..”

“တော်ပြီ ..”

ဂုဏ် က အအေးဘူးကို ဖွင့်၍ ဒီတိုင်း မော့သောက်နေရင်း လက်
ကလေးသည်။

ဝေလ က အအေးသောက်နေသည့် ဂုဏ် ကို ကြည့်နေပြီး သက်ပြင်း
ချစ်၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“အင်း .. မင်းပဲ အယူလွဲနေတာလား .. အချစ်ဦး ကပဲ ချွတ်မရတဲ့
အဖွဲ့လား .. မလွယ်ဘူး ..”

အခန်း (၈)

“မေမေက စားပြီးသွားပြီလား ဟင် ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ကလေး သွားခေါ်ခဲ့ ဆိုတည်းက ရေး က ကော်ဖီသောက်လက်စကို ချကားလိုက်ပြီဖြစ်ကာ ကလေးက မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရောက်လာသဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲက မထွက်ရသေးခင် ဆုံမိခဲ့၏။

မနက်တိုင်း သူမလေးကို ကော်ဖီပိုင်းမှာ မဆုံမိအောင် ရှောင်နိုင်ခဲ့ပြီး ဒီနေ့ကျမှ ...

“ရွှေရေးပန်းချီ ..”

ဒါ ဘယ်သူ့အသံလဲ ဆိုတာ ရေး သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ခြေထောက်ကို တုံ့ပစ်လိုက်လျှင် ဦးကျော်ထွန်း သူမဘေးကို ရောက်လာကာ ...

“မင်းကို ပြောစရာ ရှိလို့ ..”

ရေး က ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ သူ့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်ရပ်လိုက်သည်။

“ ဦးကျော်ထွန်း မျက်နှာမကောင်းစွာ ရှိရင်း ရေး ကို မပြောချင်ဘဲ ခြစ်နေပုံလည်း ရှိ၏။

ဒါပေမယ့် ပြောဖို့လည်း အားယူနေရတာ ...

“မင်းနဲ့ ဒီအကြောင်း ပြောလို့ မကောင်းဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိပါ့တယ် .. ဒါပေမယ့် မပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ..”

“ကလေးကို ဘယ်လို ဆက်ဆံပါ .. ဘယ်လို နေထိုင်ပါ ဆိုတာ ဆွဲလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ ရေး ကလည်း ဦးလေးတို့ မကြားချင်တာတွေကို ပြောရမှာပဲ .. နံပါတ်တစ်က ဒီကလေးက ရေး ရဲ့အစ်မ အလိုမတူ ခြိမ်းဆိုက်ခံရပြီး မလိုလားစွာ ရခဲ့တဲ့ ကလေး .. နံပါတ်နှစ်က ကလေး နဲ့ရော သူ့အဖေကိုရော ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ် .. နံပါတ်သုံး ..”

ရေး က နံပါတ်သုံးလို့ ခေါ်ပြီးမှ လှေကားကြီးပေါ်က ဆင်းလာသည့် ဂုဏ် ကို မြင်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းမဲ့၏။ ပြီးတော့မှ ဦးကျော်ထွန်း ဆက်ကို လှည့်၍ ...

“နံပါတ်သုံးက ဘယ်သူ့ကိုမှ မေတ္တာမရှိပေမယ့် ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာ အနေခဲ့တာ နောက်ထပ် မကျရှုံးချင်လို့ ..”

သူမ ကြည့်လိုက်သည့်နေရာကို ဦးကျော်ထွန်း က လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဂုဏ် ကို တွေ့တော့ ပင့်သက်ရှိက်၏။

“ကျွန်မ ဒီမှာနေဖို့ မပြောနဲ့ ဒီလူကို မုန်းတဲ့အမုန်းတွေနဲ့သာ ဦးအောင်ခဲဘူးဆိုရင် ခြံရှေ့ကတောင် ဖြတ်လျှောက်မိမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် တုံ့ပြန်ဖို့ လာခဲ့တဲ့ ကျွန်မက နောက်ထပ် စော်ကားခံလိုက်ရတယ် ..”

“ရွှေရေးပန်းချီ .. ဂုဏ် နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့က ..”

“သူနဲ့ပတ်သက်တာ သူပဲ ပြောပါစေ .. ရေး သူနဲ့ ရှင်းဖြစ်တဲ့အထိ စောင့်မယ် .. သူ့ကို ဘယ်လိုဒုက္ခပေးရမလဲပဲ ခေါင်းထဲ ထည့်မယ် - ကျွန်မ ဒီမှာနေရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒါ ..”

ဦးကျော်ထွန်း မျက်နှာ တင်းမာသွားခဲ့၏။ ထမင်းစားခန်းထဲကို တက်ကြွစွာ ဝင်လာသော တေးကဗျာလေး ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင် ယောင်ကာ ငိုမဲ့မဲ့လေး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့အထိ တွေးမိတော့ ရင်ထဲမှာ မှုကောင်းနိုင် ..။

“အေး .. မင်း ဒီမှာ နေဖို့ လက်ခံခဲ့တည်းက သူဌေးကို ဒီတိုင်း ဖွင့်ပြောပြီး ကြေညာခဲ့တာ ကျုပ် သိတယ် .. သူဌေးကလည်း သူ့သားကို လည်ပင်းညှစ်ပဲ့မယ် ကြိမ်းတီးနေတဲ့ မင်းကို လည်စင်းပေးပြီး နေပါ ထိုင်ပါလို့ ခွင့်ပြုခဲ့တယ် ..”

ဟုတ်တယ် လို့ အတည်ပြုပေးသည့် မခိုးမခန့်မျက်နှာနှင့် ရော့ က ခေါင်းညိတ်ပေးနေ၏။

ဦးကျော်ထွန်း က ကျီခနဲ အံကြိတ်၍ ...

“ဒါပေမယ့် မင်း နားလည်သင့်တာက မင်းကို ဒီလို ဘာဖြစ်လို့ ပုံချပေးခဲ့သလဲ ဆိုတာပဲ ..”

“ကလေးနားမှာ ရှိစေချင်လို့ပါလို့ ဦးခနုဂုဏ် ပြောတာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခုလိုမျိုး ကလေးကို ရှောင်ထွက်လာဖို့ မဟုတ်ဘူး .. ကလေးနဲ့ မဆုံအောင် ရှောင်တိမ်းနေဖို့လည်း မပါဘူး .. မင်း မေတ္တာမထားနိုင်တာ ကျုပ်တို့ အပြစ်မဆိုဘူး ရေး ..”

သူမကိုယ် သူမ တစ်ခါတလေ ‘ရေး ..’ လို့ ထည့်ပြောတတ်တာနဲ့ ဦးကျော်ထွန်း နှုတ်မှ ရေး လို့ ပြောလိုက်မိကာ ဒီတိုင်းပဲ ဆက်၍ --

“ဒါပေမယ့် အလိုက်သင့်ဆိုတာလောက်တော့ မင်းဘက်က ရှိသေးတယ် .. နောက်ဆုံး မင်း ဒီအိမ်သားတစ်ယောက်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးမည်တယ်ဆိုရင်တောင် မင်း ဒီမှာ နေလို့ရဖို့ မလိုအပ်ဘူးလား ..”

ရေး မျက်မှောင်ကုတ်သွားတာကို သူ စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ကလေးကို မင်း ဒီလောက်ထိ စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် မနေပါနဲ့ .. ကိုယ့်အိမ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး .. တောင်းဆိုတာ ..”

ဦးကျော်ထွန်း က ပြောပြီးတာနှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ရေး သူ့မှာပဲ ရပ်ကျန်ခဲ့၏။

သူ ပြောသလို သူမ တကယ် လုပ်သင့်သလား ..။

သူမ ဒီကို ရောက်လာခဲ့တာကရော မုန်းလို့လား .. ချစ်လို့လား..။

တေးကဗျာလေး ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိကာ ရေး မျက်နှာတွေ ဖျတ်ခနဲ မှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

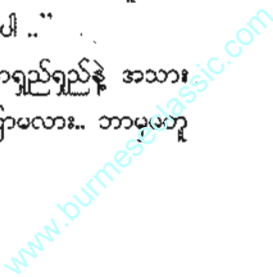
“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး တဲ့ .. ငိုတူမလေး မလှဘူးလား ..”

“အေးနော် .. ရယ်နေလိုက်တာ ပါးချိုငွေလေးတွေကို ခွက်ဝင်နေတာပဲ.. အဲဒါပဲ ပါးလေးတွေ ဖောင်းနေလို့လား မသိဘူး .. နင်တို့ ပါးချိုငွေလေးတွေ ထောက် မကြီးဘူးနော် .. အသက်ကြီးရင် ပျောက်သွားမလားဘဲ ..”

“ပပျောက်ပါဘူး .. နင် ငိုတူညီအစ်မ ငယ်ငယ်က ဓာတ်ပုံတွေ မမြင် နေဖို့ပါ .. ဒီတိုင်းပဲ ..”

“ဟုတ်လား .. ကလေးကလည်း နင်တို့နဲ့ ချွတ်စွတ်ပဲတယ် .. သူ့အပေ က ဘယ်လိုပုံစံလဲ .. ဖအေနဲ့ ဘယ်နေရာတူလဲ ပြစမ်းပါ ..”

“တူတာ မပါပါဘူး .. ကိုလူဇော် က မျက်နှာရှည်ရှည်နဲ့ အသား ထုတ်ရုံပဲ.. ကြည့်ကောင်းပေမယ့် မျက်နှာရင့်တယ် ပြောမလား.. ဘာမှမဟုတ်ဘူး ..”

ဘူး ..”

“ကဲ .. ကဲ အဲဒီဓာတ်ပုံရောက်တည်းက လက်ကကို မချတော့ဘူး -
လာ ထမင်းစားမယ် .. လူစုံတုန်းလေးပဲ အတူတူ စားရတာ ..”

မျက်လုံးတွေ ခဏလေး မှိတ်လိုက်တာနှင့် မနေ့တစ်နေ့ကရဲ့ ဟို
နောက်ပိုင်းပုံရိပ်တွေက အစီအရီ ပေါ်လာခဲ့သည်။

တေးကဗျာ ဆိုသည့် နာမည်လေးကို သဘောကျသည်။ ဓာတ်ပုံ
လေးကို ရောက်လာတာစက ညတိုင်း ထုတ်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့၏။ ထုတ်ကြည့်
ဖြစ်တိုင်း နမ်းရှိုက်မိခဲ့သည်။

ကြာလာတော့ မကြာခဏ ထုတ်ကြည့်မိ၏။ စိတ်ကူးခဲ့သည့်
အချိန်ထက် စောစောပြန်ကာ မမနဲ့ တူမလေးကို ပြေးတွေ့ဖို့ အစီအစဉ်
သစ်တွေလည်း ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါတွေက ခုတော့ ..

“မေမေ ..”

ဒီတိုင်းချထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို နူးညံ့နွေးထွေးသည့် လက်
ဖဝါးလေးတစ်ဖက်က လာ၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ...

“မီးမီးတို့ ခြံထဲ ဆင်းရအောင်လေ ..”

ရေး ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်တောင်ရှည်ကော့ကော့လေးတွေ
မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ အောက်စပ်မှာ ဖြန့်ကပ်နေတဲ့အထိ တေးကဗျာ
က မော့ကြည့်နေကာ ...

“မီးမီးတို့ လိပ်ကန်မှာ အစာကျွေးရအောင်လေ .. ကန်ထဲမှာ
လိပ်တွေ အကြီးကြီး ဖြစ်နေပြီ .. တကယ်ပြောတာ ဟောလောက်ကြီး
အကြီးကြီး ..”

လက်လေးနှစ်ဖက် ကားပြီး ဝိုင်းပြတာ ဆန်ကော အသေးစား

အောက် ရှိ၏။

ဒါ သူမလေးကို အမှတ်တမဲ့ ငုံ့ငေးနေမိဆဲ ..။ နောက်က လူရိပ်

ကြောင့် အသိစိတ်က ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ထိုအတူ ကလေးကိုင်လိုက်သည့် လက်ကိုပါ သူမလေး မဆုပ်ကိုင်

နိုင် လှဲရှောင်ပစ်လိုက်၍ ...

“မသွားချင်ဘူး ..”

“မေမေ ..”

ဦးနေဂုဏ် ရှိနေမှန်း သိလိုက်သဖြင့် ရေး နေရာမှ လျှောက်ထွက်
အောင်ခဲ့သည်။ တေးကဗျာ က အားမလျော့ဘဲ နောက်ကနေ ‘မေမေ’

အော်နေရင်း တတန်းတန်း ပြေးလိုက်လေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ရပ်ငေးနေရင်း ဦးနေဂုဏ် မျက်နှာမှာ အားငယ်

အနာကျနေခဲ့လျက် ...

“ငါ မြင်နေရတာ တကယ်လား .. ဟန်ဆောင်မှုလားဆိုတာ
အစ်မနဲ့တော့ ကွဲပြားလာမှာပါ .. အဲဒီအချိန်ထိ မင်း .. သို့မဟုတ်..

ငါ ချီနေပါစေ ..”

အခန်း (၉)

ထိုင်နေတာကတော့ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။ စေလ
တို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်တာလည်း သွားချင်စိတ် မရှိသဖြင့် ငြင်းခဲ့လိုက်၏။

ခြံထဲမှာပဲ အနေများလာခဲ့သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာတွေ ချစ်
ထွေးနေခဲ့သလဲဆိုတာ ပြန်မေးမိတိုင်းလည်း အဖြေရှာ မရ ...။

ဖေဖေရောဂါ အခြေအနေကို သူ သေချာ သိချင်နေသည်။ ဖေဖေ
ဘာတွေ စိတ်ကူးပုံဖော်နေသလဲဆိုတာလည်း သိချင်နေခဲ့၏။ ဒါပေမယ့်
သူ့ကို ဖေဖေ ဘာတစ်ခုမှ သေချာ မပြောဖူးခဲ့ပေ ...။

သူ့ကိုယ်တိုင် ဖေဖေကို စွန့်ခွာထွက်ခဲ့ပြီးတည်းက ဖေဖေ သူ
အပေါ်မှာ လုံးဝ မရင်းနှီးခဲ့တာလား.. သားတစ်ယောက်ရယ်လို့ ယုံကြည်
အားကိုးစိတ်တွေ လျော့ပါးသွားခဲ့တာလား ...။

သူ မုန်းတီးခဲ့တာကတော့ ချောချောလှလှ ကိုယ့်သမီးအရွယ်လေး
ကိုမှ လက်ထပ်ယူခဲ့ရသလားဆိုသည့် လုပ်ကွက် တစ်ခုတည်းကိုပါ။

ဖေဖေ ဒီလို ဆုံးဖြတ် လုပ်ကိုင်ခဲ့တာကို မနစ်မြို့ခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေ
ကို သူ မုန်းတီးခဲ့တာ မဟုတ်ပေ ...။ ဒါမှမဟုတ် လူကိုဖြစ်ဖြစ် .. ပြုလုပ်
ချက်တစ်ခုခုကို ဖြစ်စေ .. မုန်းခဲ့တာချင်းက အတူတူပဲလို့ ဖေဖေ ပုံဖော်
ခဲ့သည်လား ...။

သူတ ခွန်လွတ်ပေမယ့် ဖေဖေဘက်က ဘယ်သောအခါကမှ
ပြတ်သားမှုကို မပြခဲ့ပေ ...။ အချိန်မရွေး သူ့အကြောင်းကို
...။ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်လာခဲ့ဖို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့်
...။

ဒါတွေဟာ တကယ်တော့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ သဘောထား
...။ တွေဖြစ်ကာ သားတစ်ယောက်လို ယုံကြည်အားကိုးမှုတွေက
...။ ခင်တည်းက ကုန်ဆုံးသွားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်၏။

သူ့ယုံကြီး ဦးကျော်ထွန်း သိထားသလောက်တောင် သားဖြစ်သည့်
...။ သိခွင့်မရှိရခြင်း အကြောင်းတွေနှင့် ပတ်သက်၍ ...

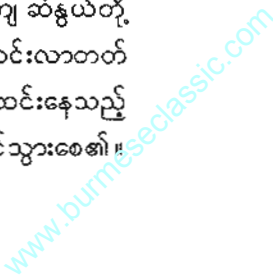
...။ တုတ်ပါတယ် .. အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါ
...။

...။ ဖုန်းပြောသံကြောင့် ဂုဏ် အသိတွေ အသံလာရာဆီ အာရုံပြောင်း
...။ ရေး က အနီရဲ့ရဲ လည်ကပ်လက်ပြတ် ကိုယ်ကျပ် ခါးရှည်
...။ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအနက်ကို ဝတ်ထားကာ ကော်ဖီရောင်ဖျော
...။ နှုတ်နဲ့နေသည့် ပရုံးထောက်ရုံသာသာ ဆံနွယ်လေးတွေကို လက်
...။ တံက ဖွနေရင်း ဖုန်းပြောနေ၏။

...။ ခင်တွေက ခေါင်းလျှော်ပြီးဖြစ်ပုံရှိကာ ရေ မခြောက်တခြောက်
...။ အရုံနှင့် ဖုန်းပြောရင်း ထွက်လာတာ ဖြစ်မည်။

သူ့ယုံ၍ မြင့်မားသော ကိုယ်လုံးအလှက ဝတ်ထားသည့်ပုံစံ
...။ ဝို၍ ကြော့ရှင်းနေ၏။ ပြီးတော့ ဘေးခွဲမကျတကျ ဆံနွယ်တို့

...။ နှာလေး တစ်ခြမ်းပေါ် မကြာခဏ အုပ်ဝဲပြုဆင်းလာတတ်
...။ တစ်တစ်ဖက်က ထိုးသိမ်းတင်လိုက်တိုင်း ကော့ထင်းနေသည့်
...။ လုံးလေးက မျက်နှာတစောင်းအလှကို ပေါ်လွင်သွားစေ၏။

အပေါ်ထပ် ကုတ်အင်္ကျီလက်ရှည်တွေနဲ့ အနေများကာ ကုတ်အင်္ကျီ မပါတိုင်း သူမကို လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးတွေနဲ့သာ တွေ့ရတတ်၏။ ပြီးတော့ ဆင်စွယ်ရောင် ဝင်းနှစ်စုံပြည်သော အသားရောင်သည့် ဆည်းဆာပန်းချီ အသားဖြူပုံနှင့် ဘာမှမဆိုင် ...

ကိုယ့်မျက်စိရှေ့ကို ရောက်လာတာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် မြင်လောက်သည့် နေရာမှာ သေချာ လာပြောနေတာမို့ ဂုဏ် ဒီတိုက်ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အနေအထားသည် သူမက ဇီဝေါပင်နှစ်ပင်ကြားက ခုံတန်းမှာ ကာ သူမက မြက်ခင်းပြင်ပေါ်က ထီးပုံစံ အမိုးလုပ်ထားသော စားပွဲနဲ့ ခုံတန်းလေးမှာ ...

အလှမ်းကွာပေမယ့် ပြောသမျှကို ကြားနေရသည်။ သူမ ပြုံးလိုက်တာ ခေါင်းခါတာ .. အမူအရာတွေကိုလည်း မြင်နေရ၏။ သူမ ထားပြီး စိုက်ကြည့်နေတာက ပြုံးတာနဲ့ပင် စကားပြောတာက အစ သူမ နှုတ်ခမ်းသားတွေ လှုပ်ရှားနေကိုင် လှုပ်ရှားစွာ လင်းလက်နေကြသလို ပါးချိုင့်လေးတွေပဲ ဖြစ်၏။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး လှကြသည်။ တစ်ယောက်က ပိုလှပေမယ့် တစ်ယောက်ကလည်း လှတာပဲ ဖြစ်၏။ ထူးခြားသော ပါးလေးတွေနှင့် အများထက် ထူး၍ ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းနေလည်း မှန်သည်။

ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ခြင်းအတွက် သူ ကံဆိုးလား .. သူမတို့ ကံဆိုးနေတာလား ...

ဆည်းဆာပန်းချီ ရောက်လာခဲ့ပြီး ဖေဖေကိုလည်း မချစ် သူ့ကိုမှလည်း မခင်တွယ် ...

သူမကိုယ်တိုင် မွေးထားခဲ့သည့် ရင်သွေးကိုတောင် ဥပေက္ခာထား မှန်းတွေ ရင့်ခဲ့သည်။

သူမအို သူဌေးကို လိုချင်လို့ အဖေအရွယ်ကိုတောင် မရှောင်ဘဲ ချစ်သည်ဆိုသော သူ့ရဲ့ ဆည်းဆာ အပေါ် အထင်သေး မှန်းတီး ကာယက အစပြန်ကောက်ပြီး ဘာပဲလို ရှေ့ဆက်ရမှန်းမသိ ကြသည်။

ဆည်းဆာ ရဲ့ မည်းမည်းမြင်ရာ ရန်လိုနေခြင်းများနှင့် ပဋိပက္ခတွေက ပြင်းထန်နေခဲ့ပေမယ့် ခေါင်းစဉ်မဲ့နေ

အောက်ထပ် ရောက်လာခဲ့သည့် ရွှေရေပန်းချီ ...

ပြောနေသည့် အမူအရာတွေကို တေးက ထိုင်ကြည့်နေရင်း သူမသည်သာ မှုန်ကုပ် တင်းကလာခဲ့၏။ ဒီညီအစ်မတွေနဲ့ ဖေဖေ ရောက်တွေ ပါနေခဲ့သလဲ ...

တန်းကျင် ကဲ့ရဲ့ခံရခြင်းက မလွတ် ...

သူမအတွက် ဘာကျန်ခဲ့သလဲဆိုတာ မှန်းတီး စော်ကားခံရခြင်း ဆင်းရဲသောကအပြင် ဘာမှ မရှိ ...

သူမပေမယ့် သူမတို့အပေါ်မှာပဲ ဖေဖေ အမြစ်တွယ်နေခဲ့သည်။

ဆည်းဆာပန်းချီ ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး၍ သည်းခံခဲ့ပါသည်ဆိုလျှင် မှန်းချီ ကို ဘာကြောင့်လဲ ...

သူမ လား ...

... ..

... .. အဲဒီခြံကိစ္စကို ငါ အမွန် နဲ့ ပြောထားပြီးသား .. သူတို့က မခင် လာအစ်တာ ..

"... .."

"ကိုယ့်အတွက်မှ အဆင်မပြေတာ ဘာလုပ်မှာလဲ လုံမေ .. ချရသေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး .."

"... .."

"ဟုတ်တယ် .. နင်တို့လိုပဲ အမွန် ကလည်း အလုပ်တစ်စုံတစ်ရာကို ကူချင်တာမျိုး .. ငါကတော့ တစ်ခုခုမှာ စိတ်နှစ်ပြီး လုံ့လတစ်ခုခု တာပဲ ကြိုက်တယ် .. နှစ်ဖက်လှမ်းထားပြီး နှစ်နေရာမှာ ဘယ်လို အစီအစဉ် စိုက်မှာလဲ .."

"... .."

"အေး စဉ်းစားလေ .. ငါကတော့ အဲဒီလိုဆို လက်မခံဘူး .. လုပ်ငန်းကိစ္စ ငါဘာသာ ဖြစ်ပါတယ် .. အစတည်းက ငါ ဘယ်တုန်းက တွဲမယ် .. ဘယ်သူပါမှ ဆိုတာတွေ စိတ်ကူးခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ .."

"... .."

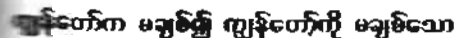
"မဟုတ်ပါဘူး .. နင်တို့ အာရုံတွေ များနေမှာ စိုးလို့ ပြောတာပါ .. ငါ့အတွက် မလိုဘူး .."

"မေမေ ရေ .."

သူမ ဖုန်းပြောနေသည့်နေရာကို တေးကဗျာ ပြေးသွားတာ လိုက်သည်နှင့် ဂုဏ် ရဲ့ အေးဆေးမှုတွေက စူးစိုက်ခြင်းအမှတ်သို့ ရောက်ချင်း ပြောင်းသွားခဲ့၏။

ရေး ကလည်း ဖုန်းပြောခြင်းကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြတ်တမ်းပြီးစီးစေကာ ကလေးအသံ ကြားတာနှင့် လှည့်ကြည့်၏။

တေးကဗျာ က မယ်စိန် နဲ့ အတူထွက်လာပုံရှိကာ သူမ ပြေးလာတာကတော့ မယ်စိန် တားဆီးချိန် မရလိုက်တာပဲ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အောက်မှာ ရပ်ကုန်ရစ်သည့် မယ်စိန် က ထိတ်လန့်နေသလိုရှိကာ သွားရမလိုလို .. လှည့်ပြန်ရမလို ဖြစ်နေ၏။

"မေမေ .."

သူမ ထိုင်နေသည့် ဘေးကို စွေ့ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ဖုန်းနဲ့ အတူတူ တစ်လှည့်စီ ကြည့်၍ ...

"မီးမီးတို့ နောက်က တောတန်းထဲ သွားရအောင်လေ .. အဲဒီမှာ နေထိုင်ဖို့ ရှိတယ် .."

"ဘာ .."

"ဟုတ်တယ် .. ကျောက်ဆောင်တွေနဲ့ ရေတွေ အများကြီးကျနေတာကို မြင်လို့ ဖေကြီး လုပ်ထားတာ .."

ဒါ့နောက်ပိုင်းမှာ ကလေး ကစားဖို့ တောတန်းတစ်ခု .. ရေတံခွန်တစ်ခု လုပ်ထားတာရှိမှန်း ကြားတော့ ကြားနေပါသည်။ တစ်ခါမှ

သူ့မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ ..

"ကိုယ့်ဘာသာ သွားဆော့ပါလား .. သွား .. သွား .. ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အတွက် .."

"မေမေကလည်း .. မေမေ ဒီမှာ ထိုင်နေတာ ဥစ္စာ .. မီးမီးကို ကြည့်တာ .."

"တေးကဗျာ .."

သူမလေး စကားမဆုံးခင် ရေး က လက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို နှိုးနှိုးပြီး ခပ်လှုပ်လှုပ် ဆွဲခါ၍ ...

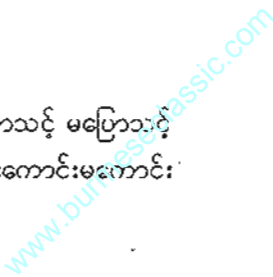
"နင် ငါ့ကို မေမေလို့ မခေါ်နဲ့ .. ငါ နင့်အမေ မဟုတ်ဘူး .."

"ဟုတ်ပါတယ် .."

"မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနေတာကို မှတ်ထားလိုက် .. မရှည်နဲ့ .."

ငါက နင့်အဒေါ် .. နင့်အမေရဲ့ ညီမ .. အဲ့ဒါရော နားလည်လား ..
 တေးကဗျာ က သူ့ကို ငေးငေးလေး မော့ကြည့်ကာ ခေါင်းခါး
 “အေး .. နားမလည်ရင် မှတ်ထား .. ငါ နင့်အမေ မဟုတ်ဘူး
 နောက်ကို အန်တီလေးလို့ ခေါ် .. ဒါပဲ ..”
 “မေမေ ..”
 “ဟဲ့ .. နင့်ကို ပြောနေတယ်လေ ..”
 “မေမေ့ကို မီးမီး မှတ်မိပါတယ် .. မေမေက မေမေပါ ..”
 “မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ တေးကဗျာ .. နင့်အ
 ငါက အမြွှာညီအစ်မ .. အမြွှာဆိုတာ .. ကျွတ်!...”
 ဘာပြောပြော နားလည်မှာမဟုတ်သည့် ကလေးကို ဘယ်
 ရှင်းပြရမှန်းလည်း မသိ ..။ မမနဲ့ ချွတ်စွတ်တူသည့် အမြွှာညီအစ်မ
 ဖြစ်ရခြင်းအတွက် ပထမဆုံး စိတ်ပျက်မိခြင်းက တိုင်နဲ့ ခေါင်းခါး
 ပြေးဆောင့်ပစ်ချင်တော့သည်။
 “တေးကဗျာ .. နင့်အမေနာမည် ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း ..”
 “ဆည်းဆာပန်းချီ ..”
 “အေး .. ငါက ရွှေရေးပန်းချီ .. ဆည်းဆာပန်းချီ ရဲ့ ညီမ ..”
 “မေမေကရော ..”
 “နင့်အမေ ..”
 သေပြီ ဆိုတဲ့စကားကို ပြောဖို့ကျမှ ပါးစပ်က ဒိုးဒိုးဒေါက်ခေါက်
 မယွက်တော့ ..။
 “သေပြီလို့ ပြောလိုက်ပါလား .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”
 ဘောင်းဘီထဲ လက်ထည့်ရင်း စမတ်ကျကျ လျှောက်ထည့်
 ကတော့ မင်းသားစတိုင်လ်ပါပဲ ..။

ဒါပေမယ့် ရေး မျက်လုံးထဲမှာ ဒီသားအဖ ဘယ်လိုနေနေ ..
 ပြောပြော ဓားစက်ကွင်းနဲ့ ချော်ရည်ပူတွေ ကဲ့သို့ ..။
 “သူ့အဖေကို မေးတာ ဆိုရင်တော့ ခုတည်းက ဖြေပေးလိုက်လို့
 .. သူ့အမေက ကျွန်မအစ်မ ဖြစ်နေလို့ ..”
 “အေး ကလည်း ချက်ချင်း တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့သူ ..”
 “ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သေသွားမှတော့ သေတာက သေတာပဲလေ..
 .. ခြင်းကောင်းမကောင်း ဆိုတာလည်း ..”
 “ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”
 “အေး က နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ ကလေး မျက်နှာကို
 ကြည့်တက်ကြည့်တက် နှစ်ယောက် အလယ်မှာ တေးကဗျာလေး က နှစ်
 .. အေးငေးနေရင်း မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာ၏။
 ပြီးတော့ နောက်ကို တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်သွားကာ အင့်ခနဲ ရှိုက်
 .. နောက်ထပ် ဆုတ်လိုက်တာနှင့် ခလုတ်တိုက်မိပြီး ဘိုင်းခနဲ
 .. လေသည်။
 “မီးမီးလေး ..”
 လှမ်းကြည့်နေသည့် မယ်စိန် က အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး
 .. သွားတဲ့အထိ ရေး နဲ့ သူ ခပ်စောင်းစောင်း တစ်ချက်ပဲ လှမ်း
 .. ခြည့်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာမှာ ဘယ်သူမှ အားလျှော့ကျန်ခဲ့
 .. မဟုတ်သည့် ဒေါသတို့နှင့် ...
 “ရှင် ပါးစပ်မို့ ပြောထွက်တယ်နော် ..”
 “ပြောမထွက်တဲ့စကား ခုထိ မရှိသေးဘူး ..”
 “စကားကတော့ ပြောတိုင်း ထွက်တာပဲ .. ပြောသင့် မပြောသင့်
 .. ခေါင်းက နားလည်ရမှာ .. ကျွန်မအစ်မ သေခြင်းကောင်းမကောင်း

မပြောခင်... ရှင့်အဖေ အခု နေခြင်းကောင်းမကောင်း ပြန်ကြည့်ဖို့ သာ
ရဲ့လား ..”

ဂုဏ် က ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံး၍ စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ကိုယ့်ကိုယ်မှာဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာ ကိုယ်ပဲ ခံရတာ ဘယ်သူမှ အ
ဝင်ခံပေးလို့ မရဘူး .. နေခြင်းကောင်းဖို့ မကောင်းဖို့ကလည်း ငါ
တာဝန်ပဲ ..။ အဲဒီတော့ သေခြင်းကောင်းဖို့ မကောင်းဖို့ကို ဘယ်သူ
တာဝန်ယူဖို့ လိုသလဲ ..”

“မလိုဘူး .. ဒါပေမယ့် ရှင် သူများကို မပြောခင် .. ကိုယ့်ဘဝ
ပြန်ကြည့်ဖို့ပဲ လိုတာ .. ကျွန်မအစ်မကို ဒီရောဂါတွေ ဖြန့်ပေးခဲ့
ရှင့်အဖေ ..။ သူများသားသမီးကို မစာမနာ ဖျက်ဆီးစော်ကား ..”

“မင်း တိတ်စမ်း ရွှေရေးပန်းချီ ..”

“ကိုယ့်လက်ပူတော့ ပူမှန်း သိလား ..”

“ဒီရောဂါ ဘာကြောင့်ပဲရရ အဲဒါ ငါ့အဖေရဲ့ သမိုင်း .. ဒါပေမ
ရေထဲဆင်းလို့ ရေနစ်ခဲ့တာ .. သူဌေးနဲ့ သူ့ရဲ့အလုပ်သမား ငြိမ်
တည်းက .. အဲဒါ နီးစပ်မှုပဲ ..။ နီးစပ်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာအောင်
သင့်ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူ ပိုနားလည်သင့်သလဲ မင်း စဉ်းစား ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

“မင်းအစ်မဆီမှာ တရစ်ရစ် နစ်ကျဲနေတဲ့ ငွေတွေကရော ..
တွေ နှစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး .. ငွေထုတ်
တိုင်း လက်မှတ်ထိုးထားတာတွေ နေ့စွဲနဲ့တကွ ရှိတယ် ..”

ရေး မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဒါက ငါးမြင်လို့ ငါးစာချတာတွေလေ .. မိန်းကလေး
ယောက်ကို ချုပ်ကိုင်လို့ရတဲ့ အကောင်းဆုံးနည်းပဲ ..”

“ငါးစာ ချရအောင် မင်းအစ်မက ငါးမှ မဟုတ်ဘဲကွ .. လက်မှတ်
သို့တောင် သူ သိနေရင် ဒါရဲ့ နောက်ဆက်တွဲတွေ ဘာဖြစ်လာမလဲ
သိဘူးဆိုတာ သဘာဝကျလား ..”

“ရှင် အဲဒီလို ပြောရဖို့အတွက် တော်တော် ကြိုးစားပြီး စုဆောင်း
ဘာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့အဖေ လူကောင်းဟုတ်မဟုတ် ငါ မပြောနိုင်
ပေမယ့် လူဆိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ် .. လူရိုးလို့ မပြောနိုင်ပေမယ့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တံခါးပိတ် စော်ကားရလောက်အောင်
မသုတ်မာဘူး .. အဲဒါလည်း ငါ ပြောနိုင်တယ် ..”

“နေပါဦး .. ရှင်က ဒီအဖြစ်တွေကို ဘယ်လောက်သိလို့ ပြောနေ
တာလဲ ..”

“မင်းထက်တော့ သိတယ် ရွှေရေးပန်းချီ .. မင်း ဟိုကနေ သိနေ
တာ မင်းအစ်မ မေးလဲပို့တာတွေပဲ .. ငါက အဲဒီလူနှစ်ယောက်စလုံးနဲ့
အတူ နေနေတာ ..”

“အတူတူနေတိုင်း သူတို့ရဲ့ရင်ထဲကို ရှင် မမြင်နိုင်ဘူးဆိုတာ
ထက်ခံထားစမ်းပါ ..”

ရေး က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အော်ပစ်လိုက်မိ၏။

“သူတို့ ရန်ဖြစ်နေကြတာတွေ .. ကျွန်မအစ်မက ဒေါသတွေ
ထွက် ဆူညံပေါက်ကွဲနေတာတွေ .. ရှင် သိတာ အဲဒါတွေပဲ ..။ ရှင့်အဖေ
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး အရာရာကို အရှုံးပေးနေရသလို မာယာတွေ ပြ
နေတော့ ကျွန်မအစ်မက မိန်းမဆိုး ..”

ပြောရင်းနဲ့ ဒေါသတွေ ပါလာကာ ...

“မမမှာ ချစ်သူရှိတယ်.. သူ့ချစ်သူနဲ့ သူတို့လက်ထပ်ကြတာမှာ..”

“ဒါဆိုလည်း ရှင်းနေတာပဲ .. ချစ်သူကိုတော့ လက်ထပ်မယ် .. သူဌေးကိုတော့ ချူမယ် .. ဒါပဲလေ .. မိန်းမတွေ မာယာများတတ်တဲ့ အောက်မှာ ယောက်ျားတိုင်း ပြားပြားဝပ်မသွားဘူးဆိုတာ မင်းအစ်နားလည်သွားတာ .. အဲဒီမှာ စွေ့စွေ့ခုန်သွားတာပေါ့ ..”

“ရှင်!... ရှင် .. ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ မပြောနဲ့ နော် ..”

“မင်းတို့ ထင်တိုင်း ပြောနေတာကျတော့ နားထောင်ကောင်း သလား ..”

“နားထောင်မကောင်းကြပေမယ့် ယောက်ျားတိုင်း ရှင့်လို မိန်းကလေးကောင်းရန်တွေ့ မလုပ်တတ်ဘူး ..”

ဂုဏ် မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မ ရှင်တို့ ခြံဝင်းထဲထိ ခြေချခဲ့မိတာ .. ဒီနေ့ ဒီလိုဖြစ်ကြရုံ မဟုတ်ဘူး .. ရှင့်အဖေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ‘မြန်မြန်သေပါစေ’ လို့ ကျိန်စာတိုက်ချင်လို့ .. မသေမချင်း နေ့တိုင်း ဆုတောင်းပြီး ကျိန်စာ တိုက်နေမယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် အသိပေးချင်လို့ ..”

“ဒါပေမယ့် မင်းလည်း ဒီအရိပ်ကို ခိုနေရပြီမို့လား .. ဟွန်း -”
နီမြန်း တင်းမာနေသည့် ဂုဏ် မျက်နှာက မဲပြုံးနှင့်ဆိုတော့ တော်တော် ကြည့်ရအုံးနေခဲ့လျက် ...

“မင်း ရောက်လာတာကို ငါက အဲဒီလို မထင်ခဲ့ဘူး ..”

ခဲခက် ဆိုးဝါးသော စကားလုံးတွေ ထွက်ကျလာတော့မည်ဆိုတာ သိလိုက်သည့်အတိုင်း ...

“ရုပ်ချင်းလည်း တူ .. ကလေးကလည်း သူ့အမေလိုပဲ ထင်မှာ သေချာနေတော့ ..”

“ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”

“ငါ ဆုံးအောင်ပြောလို့ မရဘူးလား ..”

မေးပုံက ခပ်တည်တည် ...

“ကလေးကိုလည်း မင်း ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး .. ဖေဖေကို ဆက်ဆံတာက ဆည်းဆာပန်းချီ လိုပဲ ဆိုတော့ ..”

“အဲဒီတော့ ဆက်ပြောလို့ ရပြီ .. ပြော ..”

“ပြောပါ ဆိုရင်တော့ မပြောချင်တော့ဘူး .. မင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ .. မင်း နေနေတာ ဦးမနဂုဏ် ရဲ့ အရိပ်ထဲမှာ ဆိုတာ မမေ့နဲ့ .. အဲ.. ဖေဖေ မရှိတော့တဲ့အခါ ဂုဏ်ထည်ဝါ ရဲ့ အရိပ် ..”

“ရှင့်အဖေ သေတဲ့အခါဆိုတဲ့ အချိန်ကို မျှော်တွေးမနေပါနဲ့ .. ဒီနေ့နဲ့ မနက်ဖြန် ဘာတွေဖြစ်မလဲဆိုတာတွေက အရေးကြီးတာပါ..”

ရေး က ဖုန်းကို ဒီတိုင်း ကိုင်ထားလျက်နှင့် ခါးတစ်ဖက် ထောက် ထိုင်ကာ ...

“ခုနက ရှင့်အဖေ အပြင်ထွက်လာသေးတယ် .. ဒါပေမယ့် နည်းစနစ် မရောက်လိုက်ပါဘူး .. လဲကျ မေ့မြောသွားလို့ အခု ခုတင်ပေါ် ခြံခံရောက်ပြီး စန့်စန့်ကြီး ဖြစ်နေပြီ ..”

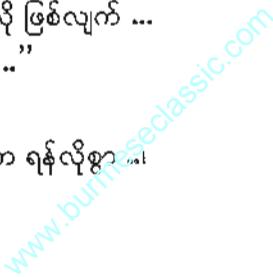
“ဘာ ...”

ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည့် ဒေါသထက် မယုံနိုင်သလို ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် ‘ဘာ ..’ က တိုးလျှော့ ရေရွတ်မိသလို ဖြစ်လျက် ...

“မင်း!... မင်း .. ဘာပြောလိုက်တယ် ရေး ..”

“သိချင် သွားမေးကြည့်လေ ..”

မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်၍ ဒက်ခနဲ ပြန်ဖြေပုံက ရန်လိုစွာ ...

“တစ်ခုခု ဖြစ်စေချင်ရင် ထိုင်ဆုတောင်းနေရုံနဲ့ ဖြစ်မြောက်မှာ မဟုတ်တော့ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ရတာပေါ့ ..”

“ရွှေရေးပန်းချီ ..”

“လူလေး ..”

သူ ရှေ့ကို ဒေါသနှင့် တိုးလိုက်မိသည်နှင့် ဦးကျော်ထွန်း ၏ ပျာယံပျာယာအသံကို ကြားလိုက်ရကာ ...

“လူလေး .. လာဦး မြန်မြန် .. သူ့ဌေး သတိကောင်းကောင်း မရဘူး ..”

မြက်ခင်းအစပ်ထိ ရောက်လာပြီး လက်ယပ်ခေါ်၏။

“တောက်!...”

ရေး ကို ပြန်ကြည့်ပြီး တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ကမန်းကတန်း လှည့်ထွက်ခဲ့လျှင် ...

“ဂုဏ်ထည်ဝါ .. ကျွန်မ ရောက်လာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှင်သိပြီ နော် ..”

သူ့ခြေလှမ်း တုံ့သွား၏။

“ဒါပေမယ့် တာ့ဂတ်က တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး .. မိန်းတာ့ဂတ်က လာဦးမှာ ..”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ဂုဏ် အံကြိတ်သည်။ ပြီးတော့ ...

ပြောတိုင်း ရတာပဲ ရေး .. မင်း ပြောထားဦး ..၊

ဒါပေမယ့် .. ပွဲက ခုမှ စမှာ ..၊

အခန်း (၁၀)

ဦးခနဂုဏ် သတိကောင်းကောင်း ရနေပြီပေမယ့် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ လုပ်ပြနေသည်မှလွဲ၍ စကားဟဟလေးတောင် မဆို ..၊

မျက်ဝန်းတို့သည် ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းတံခါးမှနေ၍ တိုက်တာပစ်ပင်တို့၏ ထိပ်ဦးစွန်းဖျားနှင့် ထိစပ်နေသော မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ခြေထောက်နေခဲ့၏။

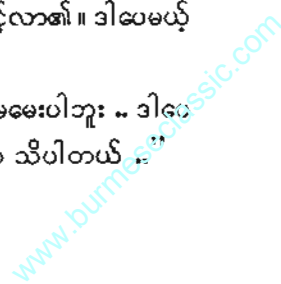
ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေကို ကြာရှည်စွာ မှိတ်ချထားတာလည်းရှိကာ မျက်ဝန် ပြန်သွားပြီး ဦးကျော်ထွန်း နှစ်ခေါက် ဝင်လာသည်။ နှစ်ခါ ပြန်ထွက်သွားခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် လှည့်လည်း မကြည့် .. စကားလည်း မပြော ..၊

“သူ့ဌေး ..”

ခေါ်လိုက်တော့ မျက်လုံးတွေ ဣန္ဒြေကြီးစွာ ပွင့်လာ၏။ ဒါပေမယ့် မထူးပေ ..၊

“သူ့ဌေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲလို့ ကျွန်တော် မမေးပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ရွှေရေးပန်းချီ နဲ့ပဲ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ သိပါတယ် ..”

ပြောပြီး သူဌေးမျက်နှာကို အကဲခတ်၏။ ဦးမနဂုဏ် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေမှ ...

“သူဌေး ဘာဖြစ်ချင်သလဲ .. ရင်ထဲမှာ ဘာမှထားပါနဲ့ .. ကျွန်တော်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် သူဌေး ကိုယ်ရှင်သန်နေထိုင်ခွင့် ရှိနေတဲ့သက်တမ်းကို ကိုယ့်ဘာသာ သိနေပါတယ် .. ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ခံစားနေတာလဲ သူဌေးရယ် .. ကျန်ရှိနေတဲ့ အချိန်တွေကို လောကီမှာရော .. လောကုတ္တရာ ကောင်းကျိုးအတွက် ရော သူဌေး အများကြီး လုပ်ရဦးမှာ ..”

ဦးမနဂုဏ် မျက်တောင်ဖျားတွေ လှုပ်ခတ်လာခဲ့ရင်း စိုက်ကျသွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ ပြန်မှိတ်သွားပြီး ငြိမ်သက်နေပြန်သည်။

“ရွှေရေးပန်းချီ ကို ဒီမှာ ခေါ်ထားတာ ဘာအတွက်လဲဆိုတာ သိပါရစေ .. အခု ဘာအတွက် သူဌေး စိတ်ဆင်းရဲနေတာလဲဆိုတာ လည်း ပြောပြပါ .. မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမယ့် သေခြင်းတရားအတွက် ဒီလောကီထိ သူဌေး နေ့စဉ် သောကများနေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ် .. သူဌေးက စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ .. ဒါပေမယ့် အခု ..”

သူ ပြောနေတုန်းမှာ သူဌေး လက်ကာလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်ထွန်း ပြောလက်စကို တိခန့် ရုပ်ပစ်သည်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုခု ပြောလာပြီထင် လိုက်သည့်အတွေးက မှားယွင်းခဲ့၏။

ဦးမနဂုဏ် ရင်ထဲမှာ ပြောလိုခြင်းတွေထက် မျိုသိပ် ခံစားခြင်းဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒဏ်ခတ်၍ ကျေနပ်နေချင်တာကို ဦးကျော်ထွန်း မသိနိုင် ..

ဘာကယ်တမ်းကျတော့ မိမိ(ကိုယ်)ကို အပြစ်ပေးနေခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့အပေါ် ချစ်ခြင်းကို သူ မရခဲ့ပေ ...။

ဒါပေမယ့် သူ ဘာလုပ်နိုင်ခဲ့သလဲ ..။ အခု ဘာလုပ်ခွင့် ရှိသေးသလဲ ..။

မျှော်လင့်ခဲ့ရသည့် အရာရာဟာ ဒီနေ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် ပြုလုပ်ခဲ့ရပြီဖြစ်လျက် .. ဒါကို ပြန်လည် ထူမတ်နိုင်စွမ်း သူ့မှာ မရှိတော့မလား ...။

သမီးလေး အကြိုက်ဆုံး မွေးနေ့လက်ဆောင် အရုပ်မလေးရဲ့ နာမည်က ဦးထုပ်ကို ယူပြီး ဖိတ်ကျကုန်သည့် ကော်ဖီတွေကို အကျအနစ် သတ်နေသည့် မြင်ကွင်း ..။

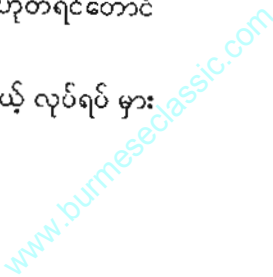
ဒီမြင်ကွင်းက သူ့ရင်တစ်ခုလုံးကို ထုနှက် ဆုပ်ချေခံလိုက်ရသလိုပင် ..။

သူ ပြန်ပြောပြလိုက်တော့ ဦးကျော်ထွန်း က အလေးအနက် စဉ်းစားပြီးမှ ...

“အစတည်းက သတ်မယ်ဖြတ်မယ်လို့ ကြိမ်းဝါးပြီး ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ သူဌေးရယ် .. သူဌေးက သူ့တူမကိုတော့ ချစ်တဲ့စိတ်ကလေးနဲ့ မှီခိုမယ် .. သွေးက စကားပြောမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီလို မျှော်လင့်ခဲ့တာ ..။ သမီးလေး ငတ်မွတ်နေတဲ့ မိခင်မေတ္တာကို သူ့အဒေါ်ဆီက အပြည့်အဝ မဟုတ်ရင်တောင် ချစ်ခင်စိတ်လောက်တော့ ရစေချင်တယ် ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ သူဌေး မျှော်လင့်တာ မမှားပေမယ့် လုပ်ရပ် မှားယွင်းလို့ ကျွန်တော် ပြောရတော့မှာပဲ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“သူဌေးကို မုန်းလို့ ဒီကလေးကို သူ မုန်းနေတာ .. သူဌေးရှေ့မှာ သူ ဘယ်တော့မှ ကြင်နာမှာ မဟုတ်ဘူး .. သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ချစ်နေနေ .. မချစ်သလို နေမှာပဲ ..”

“ချစ်တာ မုန်းတာကို ဟန်ဆောင်လို့ မရဘူး ကိုကျော် ..”

“လူအမျိုးမျိုး ရှိတယ်ဆိုတာကို သူဌေး မေ့နေလို့ပါ ..”

ဦးစနဂုဏ် က အားနည်းသောအပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကမ္ဘာကြီး တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတယ်ဆိုတာ လည်း လူတွေရဲ့ဟန်ဆောင်နိုင်တဲ့စွမ်းအားတွေ ဘယ်လောက် တိုးတက် မြင့်မားလာသလဲဆိုတာကို ပြနေတာပဲ ..”

တစ်ယောက်တည်း ညည်းညူသလို ပြောနေရင်း မျက်ဝန်းတွေက မိုးကောင်းကင်ဆီ ရောက်ပြန်၏။

ပြီးတော့ ...

“အဆင့်အတန်းရှိတယ်ဆိုတဲ့ လူတိုင်းမှာ ဟန်ဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိကြတယ်.. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မပါခဲ့ဘူး ထင်တယ်..”

“ဟန်ဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ချင်း တူပေမယ့် အကြောင်း အရာတွေ ကွဲနေလို့ပါ .. သူဌေးကို ကျွန်တော် ဖြေသိမ့်ဖို့ ကြိုးစား နေတာ မဟုတ်ဘူး .. မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောတာ .. ဟန်ဆောင်နိုင်တာ အရည်အချင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ရင် ဖြစ်မယ် .. မလိုအပ်ဘဲနဲ့တော့ ဘယ်သူ့ အပင်ပန်း မခံပါဘူး .. သူဌေးက ရိုးအတွဲလူ မဟုတ်သလို အရာရာ ကို ရယူလိုနေတဲ့လူစားလည်း မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ကြောက်ရင် နှစ်ခါသေတာမျိုးလို့ ပြောရမလား .. ‘မခိုးတတ်တော့ လူမိ’ ဆိုတာနဲ့ လား..”

“ဟုတ်ဘူး .. ကျွန်တော် ခင်ဗျား ပြောသလောက် မရိုးသားခဲ့

“ဒါက သူဌေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ပုံချနေတဲ့စိတ်ပါ.. သူဌေး

“အချိုးနဲ့ဆိုရင် ဆည်းဆာ ထက် အများကြီးသာတဲ့ မိန်းကလေး

“ဦးအိန္ဒြေအောင် ပျော်လို့ ရပါတယ် .. ဂုဏ်သိက္ခာကျဖို့ မလိုဘူး..

“အလည်း မလိုဘူး .. သူဌေးရဲ့ နူးညံ့ရိုးသားတဲ့စိတ်ကြောင့် ခုလို

“အဲဒါက သွားခဲ့တာ ..”

“ဒီဂုဏ် မျက်နှာက ဒီစကားတွေကြောင့် ထူးခြားသည့် ပြောင်း

“အဲဒါက မလော့ဘဲ တွေ့နေခြင်းလျှော့နေဆဲ ရှိလျက် ...

“ဒီဆွေကို ကျွန်တော် ..”

“တစ်ခါတလေ မျှတမှုအတွက် အချိုးချလို မရတတ်တာတွေ

“ဒါကို မရမက ကြိုးစားတဲ့အခါ မျှတမှုက နေရာတကာမှာ

“အဲဒါက အလေးအနား ဖြစ်လာတယ် .. အဲဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ

“အဲဒါက ကောင်းဆန်လိုက်ရတာတွေ ရှိလာတာပေါ့ .. သက်ရှိသတ္တဝါ

“အဲဒါကိုယ်ကိုသာ ချစ်ကြတဲ့ အတ္တစိတ် ကိုယ်စီ ရှိကြတာပဲ ..

“အဲဒါကိုယ်ကိုယ် လူထဲကလူပဲလို့ ပုံချပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တွေးကြည့်ပါ

“အဲဒါက .. သူဌေး ပင်ပန်းလှပါပြီ ..”

“ဒီဂုဏ် က ခေါင်းခါရင်း ထူးဆန်းစွာ ပြုံး၏။

“ကျွန်တော် ပင်ပန်းရင်လည်း သိပ်မကြာတော့ပါဘူး .. ကျန်ခဲ့

“အဲဒါက တစ်ဘဝလုံး ပင်ပန်းကြရဦးမယ့်အဖြစ်ကို တားဆီးဖို့

“ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား

“သူဌေးက ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ ..! သမီးလေးနဲ့ ဂုဏ် ကို

www.burmeseclassic.com

လား .. သူတို့က ခွန်အားတွေ အများကြီးနဲ့ အနာဂတ်ကို လှမ်း
မယ့် လူငယ်တွေပါ ..”

ဒါကိုလည်း ဦးဇနဂုဏ် ခေါင်းပဲ ခါနေခဲ့၏။ ဘာဆိုတာ
မပြောတော့ဘဲ ...

“ရပါပြီ.. ကျွန်တော် သက်သာပါပြီ.. ကိုကျော် သွားတော့
ဦးကျော်ထွန်း အသံ ခဏ တိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ရှေ့နည်း
ထပ်တိုး၍ ...

“သူဌေးကို တစ်ခုလောက်တော့ မေးခွင့်ပြုပါ ..”

ဘာလဲ ဆိုသည့် မေးခွန်းနှင့် ဦးဇနဂုဏ် အကြည့်တွေ သူ့ဆီ
လာတာကို စောင့်ပြီးမှ ...

“မမေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းမို့လို့ သူဌေး ငြိုငြင်မှာလည်း နှိုးပါ
ဒါပေမယ့် အခု သူဌေးက ဂုဏ် တို့ လောင်နှမကိုတောင် အ
ပေးမဝင်ဘဲ သီးခြား နေခဲ့တာ ..”

“အင်း .. မေးပါ ..”

“ကျွန်တော် သိချင်တာထက် သူဌေး ရင်ထဲမှာ တစ်
တည်း မျိုသိပ်မထားစေချင်တဲ့ စေတနာပါ ..”

ဦးဇနဂုဏ် က နားထောင်နေ၏။

“သူဌေးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော်
ဘယ်သူမှ ပိုမသိနိုင်ဘူး .. သူဌေးမှာ ဒီရောဂါပိုး ရှိလာခဲ့တာ
ဦးဇနဂုဏ် အကြည့်တွေ ဖျတ်ခနဲ ဝင့်တက်လာတော့
ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွား၏။ ပြီးမှ ...

“သူဌေး မှားယွင်းခဲ့တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပဲ ကျွန်တော်
ကြည်နေတုန်းပဲ ..”

အကြာဖြေ လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်ကနေ ဦးဇနဂုဏ်
တွေက ပို၍ စူးစိုက်လာ၏။ ဒါပေမယ့် ရိုဝေ ဖျော့ကျသွားခဲ့ပြီး
ပြန်လွှဲသည်။

“အကျော်ထွန်း အနားကို ထပ်တိုးလိုက်မိကာ ...

“ဆည်းဆာ အတွက် ငဲ့ညှာပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်ထားလိုက်တာ
ရယ် .. ဆည်းဆာ က မရှိတော့ဘူး .. ရှိနေတုန်းကလည်း သူက
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ .. သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ သူဌေးရဲ့
ကျွန်တော် ဘာကို ထိခိုက်ခံနိုင်မလဲ ဆိုရင် ..”

“ခင်ဗျား ထင်သလို မဟုတ်ဘူး ..”

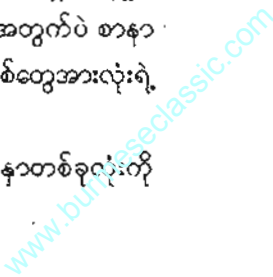
“အသိပြန်အေးဆေးစွာ ချေဖျက်လိုက်သည့် စကားသံကြောင့် သူ
တိခနဲ တိတ်ကျသွား၏။

“မှားဖူးတဲ့လူ မရှိဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား ယုံကြည်ရင် ဒါ ကျွန်တော်
ဆိုတာကိုလည်း ယုံလိုက်ပါ .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရှုပ်ပွေမိလို့
တော့ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဦးဇနဂုဏ် မျက်နှာမှာ ယူကျွန်းမရခြင်းများနှင့် ဝိုချလိုက်တော့
ရုံနေကာ ...

“ဘယ်အရပ် ဘယ်နေရာက ရောက်လာတဲ့ ဝင့်ကြွေးကြမ္မာလဲ..
ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူး .. ဆည်းဆာ ကို အပြစ်မမြင်ပါနဲ့ .. သူ့မှာ
ဘာကြောင့် ချစ်သူနဲ့ လွဲခဲ့တယ် .. မျှော်လင့်ချက်မဲ့တဲ့ ရှင်သန်မှုနဲ့
မဲ့တယ် .. ခုတော့ အသက်ပါ ဆုံးရှာပြီ .. သူ့အတွက်ပဲ စာနာ
.. ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးမို့လို့ အပြစ်တွေအားလုံးရဲ့
ကျွန်တော်ပါ ..”

“ဦးဇနဂုဏ် က အဆက်မပြတ် ပြောနေရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို

လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ထဲ မှောက်ချ၍ ပွတ်သပ် အံ့ကြိတ်နေ၏။

“ဒါကြောင့် သမီးလေးကိုပါ မထိခိုက်စေချင်ဘူး .. ကျွန်တော်နား ကပ်လို့ အမှတ်တမဲ့ ထိခိုက်ပွန်းရှပြီး ဒီရောဂါ ကူးသွားမှာတယ် ..။ သူ့အမေကို အပြစ်တွေမြင်ပြီး သမီးလေးအပေါ်မှာ အပြစ်တွေ ထပ်ဆင့်နေမှာလည်း စိုးတယ် .. ကျွန်တော်သမီးလေးကို မမြင်ပါနဲ့ .. သူ့အစ်ကိုရဲ့ ကြင်နာနွေးထွေးမှုတွေ ရအောင် ကိုကျော် ကြည့်ပေးပါ..”

ဦးကျော်ထွန်း မျက်လုံးချင်း မဆုံပေမယ့် ခေါင်းညိတ် ကတိနေမိသည်။ ပြီးတော့ နောက်ကို မသိမသာ ဆုတ်လိုက်ရင်း ပင့်အမှုှိုက်၍ ...

“သမီးလေးကိုရော .. သူ့အမေကိုရော ကျွန်တော် မငြိုငြင်ပါဘူး ဘယ်တုန်းကမှလည်း မလိုမုန်းထားတဲ့ အကြည့်နဲ့ မကြည့်ခဲ့ဘူး .. တုန်းတည်းက ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်တာက သူ့ဌေးအပေါ်မှာ ကြည့်စေချင်တာ တစ်ခုတည်းပါ .. သူ့ဌေး အသက်လောက်မြတ်နိုးမိန်းကလေးကို မပြောနဲ့ .. တိရစ္ဆာန်လေးတစ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ် .. သူ့မြတ်နိုးတွယ်တာနေတဲ့ ဘယ်အရာမဆို ကျွန်တော် ရအောင် ထူထပ်တယ် .. အသနားခံ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ် ..”

“မှန်ပါတယ် ..”

“အစတည်းကနေ ခုချိန်ထိ အဲဒီ အမှန်တရားအတိုင်းပါပဲ သူ့ရယ် .. ဒါက ဆည်းဆာပန်းချီ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် အထင်အမြင် .. ငြိုငြင်မိတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ သစ္စာစကားပါ .. တော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ် ..”

ဒီစကားရောက်မှ မျက်လုံးချင်း ပြန်ဆုံဖြစ်ကြကာ ...

“ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်တဲ့အတွက် သူ့ဌေး ထိမ်ချန်ထားတဲ့ မှန်တွေ ရှိတယ် ..”

ဦးဓနဂုဏ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ဖြေချ၍ အဲဒါသည်ဟန် ပြင်လိုက်လျှင် ...

“ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ဌေးကို ယုံကြည်ခဲ့တာ မမှားဘူးလို့ ကိုယ့်အယုံအကြည်တိုယ် ယုံကြည်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ထင်တာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မှန်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုလည်း ယုံကြည်နေဆဲပဲ ..”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ နေသလို ဦးကျော်ထွန်း ကလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည့်ထွက်သွားလေသည်။

ယုံကြည်ချက်တိုင်းက အမြဲတမ်း မှန်နေပါ့မလား ..။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၁)

“သူဌေး မှန်နေနေ မှားနေနေ ဒီအချိန်မှာ လူလေး ဘာမှ မထင်တော့ဘူး။ ဝါနဲ့ကွယ် ..”

“ဝေဖန်မလို့ မဟုတ်ဘူး အဘ .. ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကြောင့် စိတ်ချမ်းသာအောင် ဂရုစိုက်သင့်တာလည်း ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ နေတဲ့နည်းက အတွက် စိတ်ချမ်းသာစေတာလား .. ဖေဖေ ကျန်းမာရေး .. ပြီးမှ ဖေဖေ ဘာလုပ်ခဲ့ချင်သလဲ .. အခု ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ .. အဲ့ဒါတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေးခွင့် မရှိတော့ဘူးလား ..”

ဒီငိုင်းဆက်နေဖို့ သူ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ပေ .. အပြင်ထွက်လာတာ တစ်ခါတစ်ခါ တွေ့သည်။ ထွက်လာမှာပဲ ပေမယ့် ပြန်ပျောက်သွားခဲ့သည်။

ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကို သိချင်လို့ အခန်းထဲ ဝင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ အခါခါ ..

ဘယ်ခါမှ ဝင်ခွင့်မရဘဲ လှည့်ပြန်ခဲ့ရ၏။

“ဒီနေ့ မနက်ဖြန်တောင် စိတ်မချရလောက်တဲ့ အခြေအနေအထိ မပြစ်သေးပါဘူး .. ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့အထိ ဒီတိုင်း အခန်းတံခါးပိတ်ထားမှာတဲ့လား ..”

သူချည်းပဲ မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက် မေးနေကာ ပြန်ဖြေတာကို မထင်တော့ဘူး ..

“အဘ ပြောသလို ဖေဖေ သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ ကြိုတ်ဖြေနေတာ မဟုတ်ဘူး .. ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ခတ်နေတာ .. ဖေဖေ အဲဒီအတိုင်း နေတာ ..”

“လူလေး ရယ် ..”

“ကျွန်တော် ထွက်သွားခဲ့တာကို ဖေဖေက ..”

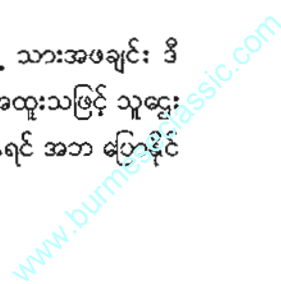
“မဟုတ်ဘူး လူလေး .. မင်း မှားနေပြီ .. အခု လူလေး ဝင်သွားရင်း ကျန်းမာရေးကို မေးဖြစ်မှာက အကြည့်တစ်ချက် .. စကားများနဲ့ပဲ .. စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေပဲ ပြောဖြစ်ကြမှာ ..”

“ဘယ်လို!...”

“အဘ ပြောမယ် .. မင်းရင်ထဲမှာ ခု သိပ်သိချင်နေတာ ကျန်းမာစွာ နံပါတ်နှစ် ပါ .. နံပါတ်တစ်က ရေး ကို ဘာကြောင့် ဒီမှာ နားလဲဆိုတာပဲ မို့လား .. အဓိကက အဲ့ဒါ ..”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီအဖြေကို မဖြေချင်လို့ ကျွန်တော့်ကို မနှုတ်မခံချင်တာပေါ့ ..”

“အဘက မတွေ့စေချင်တာပါ .. လူလေးတို့ သားအဖချင်း ဒီလိုမှာ ဘာကြောင့်မှ ပဋိပက္ခ မဖြစ်စေချင်ဘူး .. အထူးသဖြင့် သူဌေးဆင်းရဲစေချင်တာ .. လူလေးက သိပ်သိချင်နေရင် အဘ ပြောနိုင်

ပါတယ် .. ဒါ လျှို့ဝှက်ရမယ့်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါဘူး .. တစ်ခုခု ရှိတာပေါ့ ..”

ဦးကျော်ထွန်း က ဂုဏ် မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ ...

“ဆည်းဆာပန်းချီနဲ့ ရွှေရေးပန်းချီ ရုပ်ချင်း ခွဲမရအောင် တူဆည်းဆာ အပေါ် ထားခဲ့တဲ့ မေတ္တာမျိုးနဲ့ လုံးဝမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောပါရစေ .. သူဌေးရဲ့ အလိုချင်ဆုံးဆန္ဒက တေးကဗျာလေး အမှာ သွေးသားရင်းလို မေတ္တာထားနိုင်မယ့်သူက ရွှေရေးပန်းချီပဲနဲ့ သူ့ကို ဒီမှာ ရှိနေစေချင်တာ ..”

အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ကြားနေရသလိုမျိုး ဂုဏ် မျက်နှာ ခြေသည်။

“လောလောဆယ် အမှန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်မိကြပေမယ့် ..”

“နောက်လည်း ဒီတိုင်းပဲ သွားမှာ .. ဒို့ထက် ပိုဆိုးလာဖို့ မသလောက် .. ကောင်းလာနိုင်ချေ လုံးဝကို မရှိဘူး .. အဲ့ဒါ ကျွန်ပြောရတယ် ..”

“အပြောနဲ့ လက်တွေ့ဆိုတာ တစ်ထပ်တည်း ကျခဲပါလို့လေးရယ် .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစက မထိတွေ့ မရင်းနှီးကြဘူး .. မသင့်မြတ်သေးပေမယ့် ထိတွေ့ ရင်းနှီးဖူးကြပြီ .. ‘သိသာသိဆီစေ့တဲ့’ .. မမြင်သေးခင်မှာ ဘယ်လိုမှန်းမှန်း .. ဘယ်လောက် ဝါးနေပေစေ .. မြင်လာရရင် ..”

“အဘ အဲလို ထင်သလား ..”

“ယုံကြည်နေတာ .. သွေးက စကားပြောလာမယ့်နေ့ကို အတွက် သူဌေး မရှိတော့ရင်တောင် အဘကိုယ်တိုင် ဒီယုံကြည်ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်သွားဖို့လည်း ကတိပေးထားတယ် ..”

“ဘာ!... ဘယ်လို ..”

ဂုဏ် ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင် ..

အဘက ဖေဖေ လှုပ်ကြီးဆိုတာ နားလည်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ထိတော့ ...

“သူဌေးက ခွင့်ပြုရင် လူလေး ဝင်တွေ့လို့ ရပါတယ် .. ဒါပေမယ့် မေးခွန်းတွေကို ဆင်ခြင်ဖို့တော့ အဘ တောင်းပန်တယ်ကွယ် ..”

ရင်ထဲမှာ တစ်စစ်စစ် နာကျင်သွားသည်။ ပြီးတော့ စီးမျောနေသည့် သွေးတို့က တဖျင်းဖျင်း ပူရှိန်းလာ၏။

နားထဲမှာ ခုထိ ကြားနေတုန်း..

“ဂုဏ်ထည်ဝါ .. ကျွန်မ ရောက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှင် သိပြီ နော် ..”

“တော့ဂတ်က တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး .. မိန်းတော့ဂတ်က လာဦးမှာ ..” တဲ့ ..။

မဖြစ်နိုင်ပေ ..။

လူမမာကို ထိုင်ကြည့်ပြီး ပြန်ရအောင် သူက ပြုစုဖို့သက်သက် ဆီထားတဲ့ သူ့နာပြုမှ မဟုတ်ဘဲ .. ပြေးကြည့်မှ ဒီသားအဖပဲ ရှိတာ.. သူ့မှာ ပြောဆိုဆွေးနွေးခွင့် ရှိသည်။ ဖေဖေရင်ထဲက အစီအစဉ်တွေကို ဆဖေကိုယ်တိုင် ပြောတာကိုပဲ ကြားရမှ ဖြစ်မည်။

ကိုယ့်အတွက် ဘာကောင်းကျိုးမှ မဖြစ်မည့်ပြင် ခုချက်ချင်း လူကို ငှက်ဖုန်းလဲသွားအောင်လည်း လုပ်လိုက်ပြီးပြီ ..။

နောက်ကျောက ဓားနဲ့ထိုးလို့ ခံလိုက်ရတာဆို ကြားလို့ ကောင်း သေးသည်။ ခုတော့ ရှေ့ကနေ နာမည်ခေါ်ပြီး ဓားနဲ့ ပြေးလာတာ မြင် လျက်နှင့် လည်စင်းပေးနေရသည့်အဖြစ် ..။

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

တံခါးခေါက်လိုက်တော့ အခန်းထဲက တုံ့ပြန်သံ မကြားရပေ။
တွန်းကြည့်တော့လည်း အထဲကနေ ပီတိထား၏။

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

“ဖေဖေ .. ကျွန်တော် ခဏဝင်လာလို့ ရမလား ..”

“ဖေဖေ ဆေးသောက်ထားတာ ခဏလောက် မှိန်းချင်လို့ သား
ရယ် .. ဖေဖေ ပြန်နိုးရင် ထွက်ခဲ့မယ် ..”

တံခါးခေါက်နေသည့် သူ့လက် ပြန်လျှော့ကျသွားသည်။
ဘယ်သူ ကံကောင်းပြီး .. ဘယ်သူက ကံဆိုးနေတာလဲ ..။

အခန်း (၁၂)

“ဒီမှာ စာသင်နေတယ် .. တီဗွီ အသံ တိုးပေးပါ ..”

ဂုဏ် က အတွင်းဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်
ညီရင်း လက်ရေ့ပွဲ ကြည့်နေတာ ဖြစ်သည်။

ရေး နဲ့ ဟေးကဗျာ က အပြင်ဧည့်ခန်းမှာဖြစ်ကာ သူမက လက်
ညှိုးဆိုးဆေး မခြောက်သေးသည့်လက်ကို မှုတ်နေရင်း လက်တစ်ဖက်
မှာ ဖုန်းနှင့် ...

စာရေးနေသည့် ကလေးရဲ့နောက်မှာ ဟန်ကြီးပန်ကြီး လမ်း
ညွှတ်ရင်း ဒီထဲကို လှမ်းပြီး အမိန့်တွေ ပေးနေသေးသည်။ ငွေမှုန်တွေ
လက်လက်နှင့် လွန်လူးနေသော ဇာကန့်လန့်ကာ တစ်ထပ်သာ ခြား
တာရို့ ဒေထဲနဲ့ အပြင်ကို မြင်နေရ၏။

ဂုဏ် က စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဟွန်ခနဲ မဲ့သည်။ ပြီးတော့ ရီမှ(တ်)
ပစ်ချပြီး လက်ပိုက်ထားလိုက်၏။ သူ လုပ်နေတာကို ရေး ကလည်း
ဆန်းလျှောက်နေပေမယ့် မြင်သည်။

“မေမေ .. မီးမီး စာမရေးချင်တော့ဘူး ..”

တေးကဗျာ က ရေး ကို လည်ပင်းလေး လိမ်အောင် လိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာမဲ့မဲ့လေးနှင့် ပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့ စာမရေးရမှာလဲ ..”

“လက်တွေ နာနေပြီ .. မီးမီး ကဗျာဆိုမယ်လေ ..”

“မဆိုနဲ့ နားငြီးတယ် .. နေ့မှန်း ညမှန်း နားမလည်ဘဲ လူလိုမသိတာမျိုး စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ .. ပေးထားတာ သုံးမျက်နှာစလုံး ပြည့်အောင် ရေး .. မပြီးရင်လည်း ရိုက်မယ် .. မလှရင်လည်း ရိုက်မယ် ..”

ပြောနေတုန်း ဖုန်းလာတော့ လက်သည်းကို မှုတ်မလို့ စူလုံးသွားသည့် နှုတ်ခမ်းလေးက ဖုန်းပြောခြင်းသို့ ရောက်ကာ ...

“ဟလို ..”

“... ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ ခေါ်ထားတာ .. ဘာတွေလုပ်နေလို့ မအားတာလဲ ပြောပါဦး ..”

“... ..”

“အံ့မယ် .. ဘယ်သူ ပြောတာလဲ .. ငါ့လောက် အလုပ်ရှုပ်နေတာ ငါပဲ ရှိတယ် လုံမေ .. အချိုးမပြေတာရော .. မသိတတ်ဆိုးရွားတာတွေရော .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ဘုံဘဝကို ရောက်နေမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ..”

“ဘုန်း .. ဘုန်း ..”

ဖုန်းပြောနေရင်း လှည့်ကြည့်တော့ တေး က စာအုပ်ဖွင့်လျက်သားကို စုံကိုင်မြှောက်၍ ဘာကို လိုက်ရိုက်နေမှန်း မသိ ။

“အမုန့် ကို ပြောလိုက်ပါဦး .. ငါ ပြောထားတဲ့ ..”

“ဘုန်း ..”

“ဟဲ့ .. ဘာဖြစ်နေတာလဲ .. စာအုပ်ကို ခု ချလိုက်စမ်း ..”

ဖုန်းကို လက်နဲ့အုပ်ထားပြီး တေးကဗျာ ကို လှမ်းဆူသည်။ ပြီး

တေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“အေး .. အဲဒါတွေ နောက်မှ ပြော .. ငါက ငါမှန်တယ် ထင်ရင်

ဘယ်သူ တားတား .. ဘယ်သူ ဘာပြောပြော .. ဂရုမစိုက်ဘူး ..”

“ဘုန်း ..”

“ကျွတ်!...”

ဖုန်းကို ပိတ်ထားလိုက်ရခြင်းသို့ ရောက်ကာ ...

“တေးကဗျာ ..”

“အား!...”

လက်မောင်းလေးကို တွန်းတာရော ပြန်ဆွဲတာရော ဆောင်ခါသလို ဖြစ်နေကာ တေးကဗျာ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွား၏။

ပြီးတော့ ညည်းညူ ရန်းဖယ်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာခဲ့လျက်...

“မေမေ .. မီးမီး နောက် မလုပ်တော့ပါဘူး .. ကြောက်ပါပြီ ..”

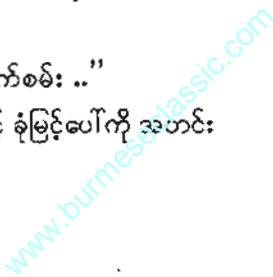
“... ..”

“ဘာ မလုပ်တော့ပါဘူးလဲ .. ဖုန်းပြောလို့ မရအောင် ဒီလောက် ခက်ခဲပြောလည်း မရ .. နှစ်ခါပြောလည်း မရ .. လာခဲ့ ..”

“မေမေ .. မေမေ ကြောက်ပါပြီ ..”

“မလိုချင်ဘူး .. တက် .. ဒီပေါ်ကို ခု တက်စမ်း ..”

ပန်းအိုးကို ဆွဲချပစ်ကာ ခြေထောက်ရှည်နှင့် ခုံမြင့်ပေါ်ကို အတင်းထက်ခိုင်း၏။

ပြီးတော့ သူမဘာသာ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဆွဲချီ၍ ခုံပေါ် တင်ဖ် လိုက်ပြီး ...

“အဲဒီမှာ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေ ..”

ခုံက လှုပ်လှုပ်.. ကိုယ်က ဟန်ချက်မညီဘဲ ဖြစ်နေကာ တေးကဏ္ဍ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပခုံးလေးတွေ တုန်လျက် ...

“ဟင့်အင်း .. မီးမီး ကြောက်တယ် .. ဟင့်အင်း .. မေမေ့ မီးမီး ကို ခေါ်ပါ .. ပြန်ချပေးပါ မေမေ့ ..”

“တိတ်စမ်း ..”

လက်ပြန်ရွယ်ကာ တအားအော်ပစ်လိုက်သဖြင့် တေးကဏ္ဍ အသံ လေး ကိုခနဲ တိတ်သွား၏။

“တိတ် .. ရှိုက်သံ လုံးဝ မထွက်နဲ့ .. ဘာသံမှ မကြားချင်ဘူး - အသံ ပြန်မျိုချ ..”

“ကလေးအသံက သာယာနာပျော်ဖွယ် ဖြစ်ပါတယ် .. ခု မင်းအသံ မင်း ပြန်မျိုချကြည့်ပါလား ..”

ဂုဏ် က အနားလျှောက်လာကာ ...

“အလုံးလိုက် ပြန်ဝင်သွားတာ မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် လုပ်ပြစမ်း ပါ ..”

ရေး က မျက်နှာလှည့်ရင်း ဆံပင်တွေကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်ကာ-

“ရှင် ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ .. သားသမီးကို ဒီလို နိုင်နင်းအောင် ဆုံးမ တာမျိုး ကြားတောင် ကြားဖူးရဲ့လား .. ဟွန်း .. ဒါမျိုးက ကိုယ်တို့ ခိုဆုံးမခံဖူးမှ သူများကို ဆုံးမတတ်တာ .. ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ နာခံတတ်တဲ့အကျင့် ပျက်နေသလဲဆိုတာ ဒီကလေး ကြည့်တာနဲ့ သိ တယ် ..”

ဂုဏ် မျက်နှာ တင်းသွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ တေးကဏ္ဍ = လက်လေးပိုက်၍ မဲ့နေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို မရမက ဖိပိတ် ထားရှာသည်။

ထို့ပြင် အင့်ခနဲ .. အင့်ခနဲ ရှိုက်နေကာ အသံမပါဘဲ ရင်ဘတ်လေး တစ်ခုလုံးက တသိမ်သိမ် တုန်ခါလျက် ...

“ဒီကလေးကို မွေးခဲ့တာက မင်းအစ်မ နော် .. ငမေနေသလား ပြီး ..”

“မွေးတဲ့လူက မရှိတော့ဘူး .. သားသမီး မွေးတာ ဝမ်းကကျွတ် နဲ့နဲ့ တာဝန်ကျောသွားတာ မဟုတ်ဘူး .. ကျွေးမွေး ပြုစုလာတဲ့လူ တွေ ..”

“မင်း အဲဒီလိုပြောချင်လို့ ဒီကလေးကို ခုနစ်သံချို ဟစ်ပြီး ထုရိုက် ထားတာလား ..”

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့ .. ဒါပေမယ့် ပြောတယ်ဆိုတာလည်း ကြားဖို့အကြောင်း ရှိလို့ ပြောရတာ .. ရှင်ကလေးကို ရှင် မမြင်ဘူးလား.. တစ်ခွန်း ‘ဟဲ့ ..’လို့ မရ ..၊ နှစ်ခွန်း ‘ဟဲ့ ..’လို့ မရ ..”

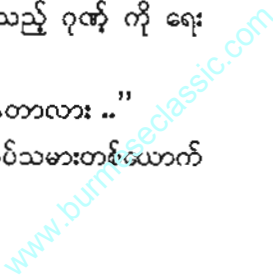
“ဟဲ့ .. လို့ မရရင် မရတဲ့အကြောင်းကို မင်း မေးလေ ..”

“မလိုပါဘူး .. စာအုပ်ကြားထဲက ပိုးကောင်လေး ထွက်လာလို့ ခိုက်ရိုက်နေတာ မြင်သားပဲ ..၊ ကျွန်မ လိုချင်တာ သူ ဘာလုပ်နေသလဲ ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး .. ဘာလုပ်နေနေ ချက်ချင်း ရပ်ပစ်လိုက်ဖို့ ..”

ပြောနေရင်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာသည့် ဂုဏ် ကို ရေး က မချီမချင် မဲ့ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ .. ရှင်က ရှင်ညီမကို ထိလို့ နာနေတာလား ..”

“ငါ့ညီမကို မဟုတ်ဘူး .. ခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်

ယောက်ကို ဖြစ်ဖြစ် .. မင်း နိုင်လိုမင်းထက် ဆူပြောနေတာတွေကို ဆင်ခြင် .. ဒီအိမ်မှာ မင်းအတွက် အလောက်ထိ အခွင့်အရေး မရှိဘူး..”

“ဪ .. ဪ .. ဟဲ့ .. ခု ပြန်ထစမ်း .. ရပ်ဆို ရပ်နေလိုက်..”

ဒီဘက်မှာ ပဋိပက္ခ ဆင်နွဲရင်း ကလေးကို အပြစ်ပေးဖို့ကိုလည်း လုံးပမ်းသေးသည်။

တေးကဗျာ က မျက်ရည်တွေကို မသုတ်နိုင်ဘဲ မျက်တောင်တွေ ဖိပိတ် ညှစ်ချရင်း တုန်တုန်ယင်ယင် ထရပ်၏။

လက်လေး ပိုက်ထားပေမယ့် လက်ပိုက်ထားတာနှင့် မတူတော့ပေ ..၊ ပြုတ်ကျမှာ ကြောက်ပြီး ဒူးတုန်လက်တုန် ကွေးကုပ်ထားတာနှင့် သာ တူ၏။

ကလေးဆီ သူ့မျက်လုံး ရောက်သွားတာကို ရေး က အမိဖမ်း၏။ ပြီးတော့ ရယ်၍ ...

“ကျွန်မကလည်း ဒီအိမ်ပေါ်ကို အခွင့်အရေးတွေပြပြီး တက်လာတာ မဟုတ်မှန်း ရှင် သိပါတယ် ဂုဏ်ထည်ဝါ .. ဧည့်သည်ပေမယ့် အိမ်ရှင်က ရှိခိုးဦးတင် ခယတောင်းပန်တဲ့အတွက် နေတဲ့ ဧည့်သည်..”

မျက်နှာကြည့်၍ တစ်ခွန်းချင်း ပြောသွားပုံက ရင့်သည်။

“ဟွန့် .. မိန်းမသားဖို့ အင်အားနဲ့ အနိုင်မတိုက်နိုင်ပေမယ့် အနိုးအနိုင် ဆုံးဖြတ်ဖို့ဆိုတာ လက်ပါတတ်မှ ဖြစ်တာ မဟုတ်မှန်းလည်း ရှင်ကို သိစေချင်သေးတယ် ..”

“မင်းက ..”

“အင်း ..”

“ငါ့ကို ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဘာလဲ .. ဒီကလေးကို ရိုက်နှက် နှိပ်စက်ပြပြီး ငါ့ဒေါသတွေ နှုတ်ချအောင်လား ..”

“အဲဒါမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ..”

“မင်းကို မပြောနိုင် မဆိုနိုင်နဲ့ ငါ စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာ ဖြစ်နေရမယ် ဆိုတာထားတယ်ပေါ့ ..”

“ရှင် ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ကြိုသိနေတာပဲ ..”

“အရေးပန်းချီ ..”

“ဟေ့ ..”

“မင်း ခုချက်ချင်း ဒီကလေးကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး အပေါ်ထပ် တာတနေ သွားပစ်ချလိုက်လေ ..”

“ရှင် ခိုင်းတိုင်း လုပ်ရအောင် ကျွန်မက ရှင်ငှားထားတဲ့ ကြေးစား ခံသမားမှ မဟုတ်တာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ရှင်က က တကယ် ရယ်ချင်နေသည့်ပုံစံနှင့် အူလှိုက်သည်းလှိုက် ခြားပြီးမှ ခါးထောက်၍ ...”

“ဒီကလေးက မင်းအစ်မ ရင်နဲ့ လွယ်မွေးတဲ့ ကလေး ..”

“အဲဒီတော့ ..”

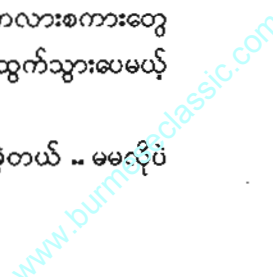
“ငါ့ဘက်က အနေသာကြီးပါ ..”

“ဒါဆို .. ရှင် ခု ဟိုဘက်ကနေ ဘာလို့ ထလာတာလဲ ..”

“ရှင် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်၏။ ကလေးကလားစကားတွေ တာလားလို့ အော်ပစ်လိုက်ချင်အောင် ဒေါသထွက်သွားပေမယ့်

“ရှင်က ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိ ..၊

“မမက သူ မလိုလားတဲ့ ကလေးကို လွယ်ပေးခဲ့တယ် .. မမလိုပဲ

အဲဒီကလေးကို ကျွန်မကလည်း မုန်းတယ် ..”

“မင်းက ..”

“ပြောပြတာ ..”

သူမက သူ့စကားကို ပိတ်၍ ...

“အဲဒီတော့ .. ရှင် ကျွန်မရင်ထဲက သူ့အတွက် မေတ္တာ တွေ

တွေ ရှာမနေဘဲ ရှင့်ကိုယ်ရှင်ပဲ မကြင်နာတတ်အောင် နေစမ်းပါ”

“ရေး ..”

ဦးကျော်ထွန်းက ခေါ်သံကို အရင်ပို့ထားပြီးမှ လူက အသံ

နောက်ကျ၍ ရောက်လာကာ ...

“မင်းတို့ ..”

နစ်ယောက်စလုံးကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ကြည့်ကာ က

ပျာပျာသလဲ ပခုံးပေါ် ထမ်းတင်၏။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်၍ -

“မင်းတို့ချင်း ရှင်းစရာရှိတာတွေ ကလေးရှေ့မှာ နောက်

တော့မှ မပြောမိပါစေနဲ့ ..”

“သူ မပြောဖို့ပဲ လိုတာပါ ..”

ကလေးချို၍ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပြီးမှ ဦးကျော်ထွန်း တုံ့ခနဲ ပြော

၏။ ရေး က သူ့ကျောပြင်ကြီးကို ကြည့်နေရင်း နောက်ထပ်

ဘက်ကို လှည့်၍ ...

“ကျွန်မဘက်က ရောင်ရန်ဆောင်ရန် မရှိဘူးဆို ကာ ပြော

ပါ ..”

ပြောပြီးတာနှင့် သူမက အရင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်

ဦးကျော်ထွန်းလည်း နေရာမှာပဲ ရပ်နေဆဲရှိကာ ဂုဏ်

ဘာမှမပြောဖြစ်လိုက် ...

သူ ကြည့်လိုက်တော့ တေးကဗျာ က ဦးကျော်ထွန်း ပခုံးပေါ်မှာ

တေးကလေး လေး ခိုလျက် မျက်ရည်စိုလူးနေသည့် မျက်ဝန်းလေး

မိုတ်နေ၏။

ကလေးမို့ အိပ်ချင်နေတာလည်း ရှိကာ ငိုထားသည့်အရှိန်နှင့် ရှိုက်

ကွာ မပျောက်သေးပေ ...။

ဒီကလေးကြောင့် သူ ဒီနား ရောက်လာခဲ့တာလား ...။ သူမ ပြောဆို

အသံကို မုန်းတီး၍ ချေပချင်တာ သက်သက်လား ...။

“ဆာကံ!...”

ခင်ကြိတ်ကြိတ် တက်ခေါက်ရင်း မျက်လုံးတွေပါ မိုတ်ပစ်၍

လှည့်လိုက်မိသည်။

သူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သိနေသည်။ ထို့ကြောင့်

သူမသည့်ဒေါသက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လား .. ဘယ်သူ့ကိုလဲ ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမိန်းမကို သူ အနိုင်မပေးနိုင် ...။

အခန်း (၁၃)

“လန်ပြီး ဖျားသွားတာ ..”

အခန်းထဲက ဒေါက်တာ့ စကားသံကြောင့် ရေး ခြေလှမ်းထဲ
သည်။

“ကလေးက ငယ်သေးတော့ ခဏ ခဏ လန့်တာ မကောင်း
ဖျားနာတဲ့အထိဆိုတော့ အန္တရာယ်ရှိတယ်လေ .. ကလေးကို
ပါ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ .. သူဌေးကို ဝင်ကြည့်ရင်တော့
ဖျားနေတာကို မပြောလိုက်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ ရယ် ..”

ဦးကျော်ထွန်း အသံ ကြားပြီးမှ ရေး ခြေလှမ်းတွေ ဆယ်
ရွေ့လျားလာခဲ့ပြီး ခြံထဲကိုပဲ ထွက်လာမိတာ တောက်လျောက်

“အေး .. အမွန် လား .. ငါ စကားပြောချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာ ..”

“... ..”

“နင်ကလည်း ငါ့အသံကြားတာနဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေပဲ အ
တာပဲ ..”

“... ..”

“တွေ့တာက ငါမှ အပြင်မထွက်ဖြစ်တာ .. နင်တို့ကလည်း
ချွန်နေလဲ .. လေးငါးနှစ် အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အတူနေလာ
- လွမ်းလောက်စရာ ဘာရှိသေးလို့လဲ ..”

“ပြောနေရင်း ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကာ ခြေချင်းချိတ်ထား
သည်။

“ဟုတ်တယ် စကားပြောချင်လာလို့.. ငါ ရင်တွေပူနေတာ အရမ်း

“... ..”

“အင်းလေ .. ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ဘာမှ အကောင်မဖော်နိုင်သေး
ထင်မှတ်တဲ့နေရာမှာ လာပြီး သောင်တင်နေရတယ် ..”

“... ..”

“အောင်တရုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါ ငါ ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့လမ်းပဲ..
ပြောတယ် .. ငါ ကံကောင်းနေလို့ပါ .. ဟုတ်လား ..”

“... ..”

“ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် အမွန် .. ခုချိန်ထိ ငါ မှန်တယ် .. ငါ လုပ်
တာတို့ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်တယ် .. ဒီလူကြီး ဘယ်လို ရည်

“... ..”

“... ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ဆာလူပဲ .. သူ အန္တရာယ်ပေးဖို့ ကြိုးစားလည်း
... ကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ့မှာ ရှိပြီးသား .. ဒီလူကြီး ဘယ်လို

... တယ် .. ဘယ်လိုဘာညာတွေနဲ့ ကောင်းကြောင်းတော့ လာ
... နော် .. ခုချိန်ထိ ငါ ထင်သလို လုပ်ခွင့်ရနေတာ ငါ့တရား

မှန်နေလို့ .. သူ သည်းခံလို့ မဟုတ်ဘူး .. ဒါပဲ ..”

“... ..”

“စိုးရိမ်မနေနဲ့ အမွန် .. ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖြစ်အောင် လုပ်ရဦးမယ်လို့ ဂုဏ်ထည်ပါ ဆိုတဲ့လူ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ပါးတစ်ချက်အတွက် နင့်အတွက် အောင် ပြန်ပေးခဲ့မယ် .. ငါ ရအောင် ယူချင်တာ အဲဒါပဲ .. သူ့အတွက် တည်းက တိုက်ဖျက်တော်လှန်ရေးသမားပဲဟာ .. ငါ့ကို အိမ်မှာ ထားထားချင်မလဲ .. ဒါကြောင့် သူ မထားချင်မှန်း သိလိုက်တဲ့အတွက် ဒီမှာနေဖို့ ဖြစ်သွားတာပဲ ..”

“ကလေးကတော့ မမနဲ့ တူနေတဲ့ ငါ့ကို သူ့အမေပဲ ထင်နေပေါ့ ..”

“... ..”

“ဘာ!...”

“... ..”

“မမေးနဲ့ .. မြန်မာနိုင်ငံမှာ ငါ ချစ်ခင်ကြင်နာရမယ့်လူ မရှိဘူး ..”

ပြောရင်း ငိုသံပါလာခဲ့သည်။ အမွန် ကပဲ မေး .. အမွန် ပြောနေခဲ့လျက် တော်တော်ကြာမှ ...

“ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ဟာ .. ငါ အဲဒါတွေ မကြားချင်ဘူး .. ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာ ဒီမိသားစုတွေကို ဒုက္ခပေးချင်တယ် .. ဒါပဲ ..”

“... ..”

“နောက်ဆုံး သေခါနီးမှ မသေနိုင်ဖြစ်နေတဲ့ လူမမာကို လည်းကောင်း သတ်ခဲ့ဦးမှာ ..”

အမွန် ဘုရား 'တ' သွားပေမယ့် ရေး ကတော့ အံ့ကြိတ်နေခဲ့

“သိတာတူး .. မုန်းခဲ့တာက ဦးခနဂုဏ် ပဲ .. ဒါပေမယ့် သူ့အတွက် အရမ်းမုန်းတယ် .. လူမမာက အခန်းထဲက မထွက်တော့

“... ..”

“... ..”

“ပြောပြီးပြီပဲ .. ငါ မကြောက်ပါဘူးလို့ ..”

“... ..”

“သိပ်မကြာပါဘူး .. နင်တို့ စိုးရိမ်သလိုပဲ .. ငါက အမြဲတမ်း

“... ..”

“... ..”

“... ..”

“ဟုတ်တယ် .. သေတာကို စောင့်ကြည့်ရဦးမှာ .. ဒါကြောင့်

“... ..”

“... ..”

“... ..”

“... ..”

“... ..”

“... ..”

“... ..”

“... ..”

“... ..”

“... ..”

“... ..”

“သေတာကို စောင့်ကြည့်ဦးမှာ ..”

“နောက်ဆုံး ထွက်သက်ထိ ..”

“စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ မျက်ရည်တွေ ကျသွားရမယ်”

“တော်တော် အငြိုးကြီးပြီး အတင့်ရဲတဲ့ မိန်းမ ..”

လှည့်ထွက်လာခဲ့ရင်း ရေရွတ်မိသည်။ ဖေဖေက ဒီလို မိန်းမ

ကိုမှ ဘာကြောင့် မရမက နေစေချင်ခဲ့တာလဲ ..။

ဆည်းဆာ နဲ့ တူနေလို့ ဖြေသိမ့်ရာရာချင်တာလားဆိုတဲ့ အ

မုန့်တော့ နောက်ထပ် မတွေးချင်တော့ပါ။

ဖေဖေ ပုံစံကလည်း ဒီလို ထင်ချင်စရာ ရှိနေခဲ့တာ မဟုတ်

ဒါပေမယ့် ရေး ကို ဘာအတွက် ဒီမှာ ထားတာလဲ ..။

သူ့စိတ်တွေ ဒီမေးခွန်းမှာပဲ အဖန်တလဲလဲ ဖြစ်နေသည့်အ

အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ကနေ ငုံ့မိုးကြည့်နေသော ဦးဓနုရထံ

လည်း ရှုပ်ထွေး ငေးငိုင်းနေလျက်ရှိကာ ...

“ရွှေရေးဝန်းချို က မချောလို့လား ..”

တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်ရင်း ဖုန်းပြောနေသည့် ရေး နဲ့ နောက်

လှည့်သွားသည့် ဂုဏ် ခြေလှမ်းတွေကို တစိုက်မတ်မတ် လိုက်ကြည့်

ခဲ့၏။

“ဂုဏ် မျက်စိထဲမှာ ရေး ရဲ့အလှက ဘာလို့ တိုးမပေါက်နိုင်

လဲ ..။ ဘာဖြစ်လို့ မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတာလဲ ..”

အိပ်မက်မက်ရင်း ထယောင်နေသလို တစ်ယောက်တည်း ပြော

ခဲ့ပေမယ့် သူ့နောက် ရောက်နေသည့် ဦးကျော်ထွန်း က အားလုံး

ကြားနေရသည်။ ဦးဓနုရထံ မြင်နေရသလို သူ မမြင်ရပေမယ့်

မြင်ပြီး ရေရွတ်နေမှန်းကို ခန့်မှန်းမိနေခဲ့၏။

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း နေလို့ မရဘူးလား ကိုကျော်..”

ဦးဓနုရထံ က လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောကာ ...

“ကျွန်တော် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် သေသွားမှာ စိုးလို့လား ..”

“ဟုတ်ပေမယ့် မဟုတ်ပါဘူး ..”

ဦးကျော်ထွန်း က နောက်မှာပေမယ့် ခေါင်းငုံ့နေမိလျက် ...

“မဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် နေထိုင်မကောင်းမှန်း သိနေတဲ့ သူဌေးရဲ့

အမှာ ကျွန်တော် ရှိနေချင်လို့ပါ .. သူဌေး မျှိုသိပ်ထားတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ

ပြောချင်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် အဆင်သင့် ရှိနေချင်တယ် .. သူဌေး

ပြန်ချင်တာတစ်ခုခုကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့

ထလည်း သူဌေးနားမှာ အမြဲရှိဖို့ လိုအပ်တဲ့အကြောင်းပါပဲ .. အဲဒါတွေ

ပြောပြပါ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနေရင် အသက်

ချွတ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေတာတွေပဲ ..”

ပြောပြီး ဦးကျော်ထွန်း ဘက်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ဦးကျော်ထွန်း

အဲ့လိုတိုးပြီး ဘေးတိုက်ကနေ မျက်နှာလှည့် ရပ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါကို ကျွန်တော် မငြင်းခုံပါဘူး .. ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်

သူဌေးက သေဖို့ နီးကပ်နေပေမယ့် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး .. အဲဒါ

ပြောပြပါ ..”

“ဘယ်လို!...”

ထပ်မေးလိုက်မှ ဦးကျော်ထွန်း က မျက်လွှာချလိုက်ကာ ...

“သူဌေးစိတ်ထဲမှာ မျှိုသိပ်ထားတာတွေ ရှိတယ် .. ပြီးတော့ ဖြစ်

ချင်တာတွေလည်း ရှိနေသေးတယ် .. အဲဒါတွေ ဘာမှ မဖြစ်မြောက်

သူဌေး ဘဝကူးသွားမယ်ဆိုရင် .. သူဌေးရဲ့ ..”

“ကျွန်တော် သိပြီ ..”

“ကျွန်တော့်ကို ဒေါသထွက်မယ်ဆိုရင်လည်း ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ .. ဒါပေမယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးတွေရဲ့ စိတ်ရင်းစေတနာအတိုင်း သေဆုံးခါနီးအချိန်မှာ ဓမ္မမီးအိမ်နဲ့ လမ်းပြပေးနိုင်သူက မိတ်ဆွေကောင်းပါ .. သူ့ဌေးကို လမ်းပြပေးဖို့အထိတော့ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ပေမယ့် .. အားလုံးကို စိတ်ချ အေးချမ်းစွာနဲ့ ဘုရားတရားကို အာရုံဖြည့်သွားနိုင်ဖို့တော့ ဆောင်ရွက်ပေးချင်မိတယ် ..”

ဦးဓနဂုဏ် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော် .. ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အတွက် မိတ်ဆွေကောင်းလည်း ဟုတ် .. ဆရာဆိုလည်း မှန်တယ် .. ကျွန်တော့်ကို နားလည်နိုင်ဆုံးလူပါ ..”

နှမ်းယဲ့ ထိုင်းမိုင်းနေသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆင်ခြင်မိကာ ဦးကျော်ထွန်း ပြောသွားတာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်စွာ ခေါင်းဆုံညိတ်နေမိ၏။ ထို့ပြင် မျက်ဝန်းမှာ ကြည့်နူးဂမ်းသာသော မျက်ရည်တို့ စိုစွတ်လာခဲ့ပြီး ...

“ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေတယ် .. အဆိုးဆုံးက မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘဝနစ်မွန်းသွားခဲ့တာကို သေတဲ့အထိ ပြောနိုင်ပါ့မလားလို့ တွေးနေမိတာပဲ ..”

“ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာကတော့ ပုထုဇဉ်ပီပီ ရမ္မက်နဲ့မှာ ကျွန်တော်ရတာပါ သူ့ဌေးရယ် .. ပြီးတော့ မိန်းမငယ်လေး သေဆုံးတဲ့အထိ ဖြစ်တာကတော့ သူ့ဌေးအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး .. သူ့ဌေးက ခုထိ ကျွန်တော့်ကို မျှီသိပ်ဖို့ ..”

“အဲဒါကို ထပ်မမေးပါနဲ့ ကိုကျော် .. ကိုယ့်လက်နက်နဲ့ ကိုယ်ပြန်ထိတာမျိုးကို ဘယ်သူမှလည်း မသနားပါဘူး ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီလက်က သူ့ဌေးဆီက ..”

“တော်ပါတော့ ..”

ဦးဓနဂုဏ် ပြတင်းဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ရေး မရှိတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် အပေါ်ထပ် ခါးတို ခါးရှည် တစ်မျိုးမျိုး အမြဲတမ်း ခပ်ဝတ်ထားတတ်သည့် သူမရဲ့ပုံစံကို ခုံတန်းမှာ ထိုင်လျက်သားအတိုင်း မြင်ယောင်နေခဲ့၏။

“ခင်ဗျား အဲဒီလိုထင်နေတာ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လို သုံးသပ်ချင်လို့လဲ ..”

ဦးဓနဂုဏ် က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ပြောပါ .. စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောပါ ..”

“သူ့ဌေးက စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း မပြောသေးဘဲ ကျွန်တော်က အဘကို သုံးသပ်ပြရမှာလဲ ..”

သူ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်မိ၏။

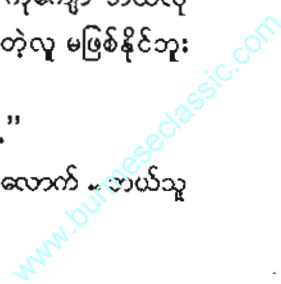
“မဆိုးဘူး .. ခင်ဗျား တော်တယ် ..”

ချီးကျူးသံတို့က နှစ်ထောင်းအားရစွာ ဆိုခြင်းထက် ကြေကွဲမှုက ပိုတော့နေခဲ့ပြီး ...

“ပြောပြမှာပါ .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ကိုကျော် ဘယ်လို ချစ်ခင်လေးစားပါစေ .. ကျွန်တော့်လို သည်းခံနိုင်တဲ့လူ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာတော့ ဝန်ခံတယ်မို့လား ..”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ သူ့ဌေး .. ဘာအတွက်လဲ ..”

“ကျွန်တော် အသက်လို တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်သလောက် .. ဘယ်သူ

မှ ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ..”

“သူဌေး ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ သူဌေးကို ချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ပဲ ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် သည်းခံနိုင်တယ်ဆိုရင် မယုံကြည်သေးဘူးလား သူဌေး ရယ် .. ဆည်းဆာပန်းချီ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ..”

“အဲ့ဒါကို ထပ်မမေးပါနဲ့တော့ .. ကျွန်တော် မသေခင်တော့ ပြော ခဲ့မှာပါ .. ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်တာက သေသွားတဲ့လူနဲ့ မပတ်သက်ဘူး ..”

“ရွှေရေးပန်းချီ နဲ့ ဂုဏ် ကို သူဌေး နီးစပ်စေချင်နေတာမို့လား...”
ဦးဓနုဂုဏ် မျက်နှာမှာ အံ့ဩသည့်အရိပ်တွေ ဖြတ်ပြေးသွားခဲ့၏။
ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဆည်းဆာ နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာတွေအတွက် ရွှေရေးပန်းချီ အပေါ် မှာ ခင်ဗျား လက်ခံချင်စိတ် ဖြစ်ရဲ့လား ..”

“သူဌေး ရယ် ..”
ဦးကျော်ထွန်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာ ငုံ့ကျသွား ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်မော့ကာ ...

“သူဌေး ဒီလောက်ထိ ဆန္ဒပြင်းပြတဲ့ အရေးကိစ္စကို မဆိုထားနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ထိခိုက်နစ်နာသွားနိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးဆိုရင်တောင် ကျွန် တော် ဘာဖြစ်ဖြစ် အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ .. ရွှေရေးပန်းချီ ဖြစ်ဖြစ် .. ဆည်းဆာ ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ သူတို့ကို ငြိုငြင်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် တောင် သူဌေးအတွက်ပါပဲလို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် ..”
“သူဌေး သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေနေ .. မရှိတော့တဲ့အခါ ဖြစ်ဖြစ်- သူဌေး ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြူဆို ဖြူပါ့မယ် .. မည်းဆို မည်းဖို့လည်း

အဆင်သင့်ပဲ .. ရွှေရေးပန်းချီ ကို ဂုဏ် နဲ့ နီးစပ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် ငြိမ်စားပါ့မယ် ..”

“နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အငြိုး အာယာတတွေ များနေတဲ့အတွက် ဒါ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ် .. ဒါပေမယ့် သမီးလေးဘဝ စိတ်ချရဖို့အတွက် ဒီတိုင်းဖြစ်လာမှသာ အရာရာ အဆင်ပြေသွားမှာ..”

ဦးဓနုဂုဏ် က တွေးဆ ပြောနေရင်း ...
“ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လောက် မာနကြီးပြီ မာကျောတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် သူ့ရဲ့ တကယ့်အတွင်းစိတ်ကို သိချင်သေးတယ် .. တကယ် တဲ့ ဒီအငြိုးအာယာတတွေက ကျွန်တော် သေတဲ့အထိ မပြေဘဲ ဒီ ဘလေးအပေါ်မှာ ခုတိုင်းပဲ ..”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သူဌေးရယ် .. ဒီခြံထဲကို ဝုန်းဒိုင်းကြံပြီး ဝင်လာတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ် သူဌေး မျှော်လင့်ချက်ထားနေခဲ့တာကိုက ဒါက ဆက်သွယ်ချက်တစ်ခုပါ .. သူ့အစ်မအတွက် ဒီလောက်တောင် ရန်ငြိုး ဆားနေတဲ့မိန်းကလေးက အစ်မကဗျားခဲ့တဲ့ ကလေးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ် တစ်စိုးတစ်စိမှ မရှိဘူးဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်သလောက် ရှားပါတယ်.. ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်လိုက်ပါ ..”

ဦးဓနုဂုဏ် မျက်ဝန်းမှာ ဖြစ်တည်လာခဲ့သည့် မျှော်လင့်ခြင်းတွေ တို့ မြင်လိုက်ရကာ ဦးကျော်ထွန်း ကျေနပ်သွားမိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ...

“ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်ဖို့သက်သက် ပြောပေးတာ မဟုတ်မှန်း သိပါတယ် .. ကျေးဇူးလည်း တင်တလေ .. ဝမ်းလည်း သုတယ် .. ဒါ မလွယ်ကူဘူးဆိုရင်တောင် ခင်ဗျား တကယ်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေး နိုင်မယ်ဆိုတာကိုလည်း ယုံကြည်တယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

“သူဌေး ဂုဏ် အတွက် စိတ်ပူတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကလေးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ထားတာ ပေါ်လွင်လာခဲ့ရင်တောင် ဂုဏ် နဲ့ အဆင်ပြေဖို့ လွယ်ပါ့မလား .. သမီးလေးကို ဘယ်သူ့ဘက်မှ ပါမသွားစေချင်သလို .. ကျွန်တော် မရှိတော့တဲ့အခါ ကျရင် ကလေးအပေါ်မှာ မကြင်နာတဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဒါကြောင့် ပဋိပက္ခ ဝိုကြီးလာနိုင်တယ် ..”

‘ပေါ့စေလို၍ ကြောင်ရုပ်ရေး .. ဆေးအတွက် လေး’ ဆိုတာလို ဖြစ်မသွားဘူးလို့ မပြောနိုင် ..။

“ပြင်းထန်တဲ့ အင်အားနှစ်ခု ထိစပ်ခြင်းကပဲ ပေါက်ကွဲမှုကို ဖြစ်စေနိုင်တာပါ .. သူတို့ချင်း ခုလို အတိုက်အခံတွေ ဖြစ်နေကြလို့ သူဌေး မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ..”

ဒါကိုလည်း ခေါင်းညှိတ်မိပြန်သည်။ စိတ်တော့ လေးနေပေမယ့် ဒီတိုင်းဖြစ်မှသာ အဆင်ပြေမှာပါ ..။ ရေး က အဒေါ်ပေမယ့် သားဘဏ် ကကျတော့ တေးကဗျာ က ညီမအရင်း ဖြစ်နေသည်။

ကလေးကို သားက ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိနေသည်ထား ..။

ရေး ကိုပဲ မအေလို စွဲလမ်းတွယ်တာနေသည့် သမီးလေးက ချစ်တဲ့သူကို ခွဲပြီး ဘယ်တုန်းကမှ မရင်းနှီး မနှေးထားခဲ့တဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူ လက်ပေါ်မှာ ပျော်နိုင်မလား ..။

“သူဌေးရဲ့ခံစားချက်တွေကို ကျွန်တော် နားလည်နေပြီ သူဌေးမီးမီးလေးကို သူ့အမေနဲ့တူတဲ့ ရေး လက်ထဲမှာပဲ သူဌေး ထားခဲ့ချင်တယ် .. ဒါပေမယ့် ဂုဏ် အတွက် အထီးကျန် ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့လည်း မဖြစ်စေချင်ဘူးလို့လား .. ပြေးကြည့်လို့ မရသေးတဲ့အချိန်မှာ တွေးကြည့်နေရတာ ပင်ပန်းပါတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော် .. ဒီအတွေးတွေနဲ့ ကျွန်တော် မွန်းကျပ်နေပြီး ရေး ကို မြင်လိုက်တည်းက သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်တောက် အမှန်းတွေကို ကျွန်တော် မမြင်ဘူး .. ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပူပန်ဆိုင်ဆိုင်နေခဲ့တဲ့ အရာရာက သူ့ဆီ ရောက်သွားသလို ပေါ့ပါး ဝမ်းသာချွေးခဲ့တာ ..”

ဦးကျော်ထွန်း က နားလည်နေသည့် ပင့်သက်တစ်ရွက်နှင့် ခေါင်းညှိတ်၏။

“သူ အိမ်မှာနေတော့လည်း သမီးလေးကို ရက်စက်နေတာပဲ .. ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဆက်လက် ယုံကြည်နေမိမှန်း မသိတော့ဘူး.. ဒါပေမယ့် ခုတော့ ရင်ထဲမှာ တော်တော် ပေါ့ပါးသွားပါပြီ .. ကျွန်တော် အိမ်တော့တဲ့အခါမှာလည်း ရေး ကို ဒီမှာပဲ အတူရှိနေနိုင်အောင် ကိုကျော် ကြိုးစားပေးပါ ..”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ..”
ခုချိန်မှာတော့ အနာဂတ်ကို ကြိုမမြင်နိုင်တာ တစ်ခုကလွဲ၍ တိုက်ခိုက်တဲ့ အလီလီကို အောင်နိုင်နေခဲ့ရင်း ..။

“ဖြစ်ရမယ် .. အနာဂတ်ကို ငါ တွေးနေတာ မဟုတ်ဘူး .. နိမိတ်အမှန်ကတော့ .. အားလုံး ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်လာရမယ် ..”

ဦးကျော်ထွန်း သူဌေးအတွက် ကြိုးစားမည့် သန့်စွာန် အခိုင်အမာ ဖြစ် ..။

အခန်း (၁၄)

“ဟယ် .. လူတွေ စုံလှချေလား ..”
 “အမလေး.. လူစုံအောင် ဒီမိန်းမကို မနည်း ချိန်းထားရတာ ..
 လုံမေ က သူမရဲ့ထုံးစံအတိုင်း စားသောက်ဆိုင် ထိုင်ပြီဆို အပြင်
 ကို မြင်သာသည့်ဘက်မှာ နေရာယူ၍ ..
 “ဟွန်း .. ငါ့အတွက် နေရာချန်ထားပေးတာ အမွန် မှ ဟုတ်နဲ့
 လား ..”
 “ဟုတ်ပ .. ရှင် စပ်စုတတ်တာကို သိလို့လေ ..”
 “ကဲ .. လူစုံရင် မတည့်ရာ မတည့်ကြောင်းက စပြီ .. အလုပ်ကိစ္စ
 ဆွေးနွေးမလို့ လူစုတာကို မမေ့နဲ့ ..”
 နန္ဒာ က သတိပေး၍ မိန်းမ စလှန်သည်။ လုံမေ ကလည်း တစ်အုံ
 ဆွဲ၍ ဟိုရှာ ဒီရှာနှင့် ---
 “ဪ .. အလုပ်ကိစ္စပြောဖို့ မမေ့နဲ့ဆိုပြီးတော့ လှန်တော့
 ပါလား ..”
 “ဒါက အရေးကြီးတယ် .. ရှာရဦးမယ် .. မှာရဦးမယ် .. ဆောင့်
 တုန်း နှစ်ရေးလောက် အိပ်လို့ ရတယ် .. အဲဒီမှာ ကြိုက်တာ ပြော

“ဆေး က ဘာစားမှာလဲ .. မိန်းမ ကြည့်လေဟာ ..”
 “နန္ဒာ က မိန်းမကြည့်နေရင်း လက်တို့ ပြောသေးသည်။
 “နင်တို့ပြောတော့ ဟိုကောင်တွေ ပြန်ရောက်နေပြီဆို.. ဒီမှာ ချိန်း
 လား ..”
 “ချိန်းပြီးကော ရေး ရယ် .. ကိုယ်တော်တွေက တစ်ယောက်က
 ပြန်နေလို့တဲ့ .. နှစ်ယောက်က အမေရိကကို ပြန်သွားမှာတဲ့..”
 “ဆလ နဲ့ ဂျန် မို့လား ..”
 “ဟုတ်ပ .. အလကား သစ္စာဖောက် လောက်ကောင်တွေ ..”
 “အောင်ဦး တို့ရော ..”
 “အောင်ဦး က မြစ်ကြီးနား ရောက်နေတယ် .. လင်းမင်းထွန်း
 တော့လာမယ် .. နောက်ကျမယ်တဲ့ ..”
 “ဟုတ်လား .. ဒါဆိုရင်တော့ ငါက စောင့်ချင်မှ စောင့်နိုင်မှာ..”
 “ဟင်!..”
 “အခုကြည့် ခေါင်းတွေ မော့လာ၏။
 “ဆေး .. ငါတို့က ဒီတစ်ညနေလုံး ချိန်းထားတာလေ ..”
 “ငါက သူများအိမ်မှာ နေနေတာလေ .. ပြောစရာ မဖြစ်ချင်ဘူး..”
 “ဆွေလား .. စလာပြီ ..”
 “ဆေး ရယ် .. ငါတို့ ပြောသားပဲ .. တို့တွေမှာလည်း အတောင့်
 နှိတ်တယ် .. ပညာတွေလည်း တတ်ပြီ .. ကုမ္ပဏီထောင်မယ် ..
 လုပ်မယ် .. ဘယ်လို ရင်းနှီးမယ်နဲ့ သေချာ ပလန်ချထားခဲ့ကြ
 “ဟုတ်တယ် ရေး .. ငါဆိုရင် ဟိုမှာပြန်ပြီး နောက်ထပ် သုံးနှစ်
 ဆွေချင်သေးတာ .. အိမ်ကလည်း အတင်းတားနေကြတယ်..”

နင်တို့တွေနဲ့လည်း မခွဲနိုင်တော့လို့ ..”

“ငါလည်း အစ်(ဂ်)စပီးရီးယဲ့(စ်) ရအောင် သူများ လုပ်ငန်းခွင်ယံ
ဝင်ပြီး တစ်နှစ်လောက် အလုပ်လုပ်ကြည့်ဦးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာ
ကို .. ကိုယ့်ဂရု(မ်)နဲ့ ကိုယ် ရှိတာပဲဆိုတဲ့ မာနနဲ့ ပယ်ချခဲ့တာ ..”

“တော်ကြပါတော့ဟာ .. နင်တို့ လောလောဆယ် ငါ့ကို ထည့်
မတွက်ထားနဲ့ပေါ့ .. ဒါတွေပဲ အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ရှင်းပြရတာ
လည်း ဘယ်နှစ်ခါမှန်း မသိတော့ဘူး ..”

ရေး က ရှုံ့မဲ့ ညည်းသည်။

“ငါ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ နင်တို့ သိရဲ့သားနဲ့ ..”

“အံ့မယ် .. မသိပါဘူး ..”

အမွန် က သွက်သွက်လက်လက် ထငြင်း၏။

“ဟဲ့ .. နင်တို့ရော သိကြလို့လား ..”

“နိုး ..”

“မသိပါဘူး ..”

“မသိလို့ပေါ့ .. သိလို့ကတော့ တားပြီးသားပဲ .. ဟွန်း .. ဘယ်သူမှ
လက် မတို့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း သွားပြီးတော့ ..”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောသံတွေ ထွက်လာမှ ရေး က ပခုံးလေး
တွန့်၍ ...

“လက်တို့လိုက်ရင် တားမှာ သိလို့လေ ..”

“တားရမှာပေါ့ ရေး ရဲ့ .. ဖအေက အစ်ဇကို သိမ်းပိုက်ထားတဲ့
လူ .. သားကလည်း အရမ်းရိုင်းဘာလို့ နာမည်ကျော်နေတာ ..”

“အေးလေ .. သူက မွေးနေ့လက်ဆောင်လေးကိုပေးပြီး လက်ဆွဲနှုတ်
ဆက်ဖို့သွားတာ ကျနေတာပဲ ..”

အချိန်မှာ လူသတ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေတဲ့စိတ်က
ဘာမှမရှိဘူး .. ဘာကိုမှလည်း မကြောက်ဘူး ..”

“ပေမယ့် နင် ဟိုသတ္တဝါ စော်ကားတာ ခံခဲ့ရတယ်လေ ..”

“ကြောင့် ငါ မပြန်ဘဲ ဆက်နေတာ ..၊ သင်းတို့ကို ဒုက္ခကို

..”

“အသံတွေ တိတ်ကုန်ကာ မျက်လုံးချင်း ဆုံကြ၏။ ကြေးဥ

ချော့ချော့ ဝတ်စုံလေးနှင့် အနက်ရောင်ပြေးနေသော စစ်စိမ်း

သုတ် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကို ထပ်ဝတ်ထားသည့် ရေး က ဘယ်

နိုင် ခြေချင်းချိတ်တတ်သည့် စတိုင်လ်လေးက ထင်းနေ

..”

“ရောင် ဝတ်ထားသလို စိမ်းကားသည့်စကားတွေကို ဆိုနေ

ကို သူမတို့ မြင်နေတာက တစ်မျိုး ..၊

“အတွက် ပူမနေကြစမ်းပါနဲ့ .. အပြိုင်အဆိုင်ဆိုတာ ညှဲတဲ့လူ

တွေ လမ်းကြိုလမ်းကြားမှာ အရက်သမားကို ခေါင်းခေါက်ရ

သည့် မဟုတ်ဘူး .. ငါ့ကိုယ်ငါ ထိန်းသိမ်းနိုင်တယ် ..”

“အဲဒါကို မပူတော့ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် နင်ကိုယ်နင်

ကိုတော့ ပြောချင်တယ် ရေး ..”

“အယ် .. နင် အရမ်းတော်ပေမယ့် ဒီနေရာမှာတော့ အကွက်

တွေပဲ ထင်တယ်နော် ..”

“အဲဒါလို့လဲ ..”

“ဟဲ့ နင် တွေ့ချင်ရင် အတူသွားနေဖို့ထိ မလိုပါဘူးဟာ ..

“အရေးလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်တော့မယ် ..၊ ပြီးတော့ .. သူ့ရဲ့

..”

www.burmeseclassic.com

“ငါက ကလေးကြောင့် သွားပါတယ်ထို့ ပြောမိလို့လား ..”

“မပြောပေမယ့် ရှင်းနေတာပဲဟာ ..”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ..”

“လုံးဝ အတိအကျ ပြောနေတာ ရွှေရေးပန်းချီ .. ရှင့်ကိုယ်ရှင်က မသိတာ .. ကလေးကို နင် ဘယ်လောက် ချစ်သလဲဆိုတာ ဟိုမှာတင် က ငါတို့ အကဲခတ်မိတယ် ..”

“ဟိုမှာ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့ .. မမ အဖြစ်ကို အမှန်အတိုင်း မသိသေးတာ ..”

“ရေး ရယ် .. အဖြစ်တွေ ဘယ်လိုရှိခဲ့ရှိခဲ့ .. ကလေးက နင့်အဖို့ မွေးခဲ့တာပဲ .. ဒါကို ပြောင်းလဲပစ်လို့ ရသလား ..”

“ရတယ် လုံမေ .. ငါ အခု ကလေးကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်သွယ် တယ် နင်တို့ ထင်လို့လား ..”

“နင်ကတော့ မချစ်ဘူးလို့ ပြောနေတာပဲလေ .. အပြောနဲ့ တွေ့ ညီအောင် နေချင် နေမှပေါ့ .. ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာက ..”

“ဒီမှာ .. အမေရိကန်ထမင်းကြော်တစ်ပွဲနဲ့ အဏ္ဏဝါချစ်စပ်တင် ပွဲကြီး တစ်ပွဲ ..”

ရေး က စကားစ ပြတ်သွားအောင် တမင် အသံကျယ်ကျယ် မှာ၏။ ပြီးတော့ သူမ ဘာမှ မလုပ်သလို လုံမေ တို့ကို မေးဆတ်ကြား ကာ ...

“မှာကြလေ ..”

အားလုံး မျက်နှာလေးတွေ ရှုံ့တွဲတွဲနှင့်ပဲ အကြိုက်တွေ့တာ ရော .. ကြိုက်တာ မတွေ့သေးတာရော ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြီးစလွယ် မှာ ကြကာ ...

“ငါတို့ ပြောချင်တာက ကလေးကို နောင်တစ်ချိန်မှာ ကိုယ့်ဘက် မိအောင် ခုတည်းက ယုယ ကြင်နာထားဖို့ပါ ..”

အမွန် က ဒီစကားကိုပဲ မရမက ပြန်ဆက်၏။ နန္ဒာ က ခေါင်း ညှိတ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် .. နောက်ကျမှ ချစ်ပါပြီ ခင်ပါပြီဆိုရင် နင် ရင်ကွဲ နှော့ ရေး .. သက်ဆိုင်ပုံချင်း ယှဉ်လိုက်ရင် ဟိုတ မောင်နှမ ..”

“နင်တို့ ဒါတွေပဲ ပြောကြမယ်ဆိုရင်တော့ ..”

“အောင်မယ်လေး .. သိတယ် .. ပြန်တော့မယ်လို့ မောင်းထုတော့ မှာမို့လား ..”

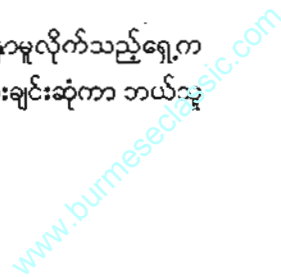
“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဟိုမှာ ဝင်လာကြတဲ့ အုပ်စု ကြည့်စမ်း .. အစိမ်းနဲ့ အနီရစ်နဲ့ စပို့ရှပ်လက်စက ဝတ်ထားတဲ့တစ်ယောက် ..”

“အေးဟဲ့ .. ရေရေလည်လည် လန်းတယ် .. ငါတို့ မော့ကြည့်ရတဲ့ အမေရိကန်ကောင်တွေ ဒေါက်မျိုးပဲ .. ဟိုမှာ ကြည့်လိုက် ..”

“ဟုတ်တယ် ရေး .. ငါတို့ဘေးမှာ ထိုင်တော့မှာ နည်းနည်းလေး ကြည့်လိုက်စမ်း .. အဟွန်း .. လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်နီးပါး မွန်းကျပ် နှစ်ပန်းခဲသမျှ ခုမှပဲ မျက်စိကနေ ရင်ထဲထိ အေးသွားတော့တယ် ..”

အမွန် တို့ ပြောလိုက်ရင် အလွန်အကျွံ ... ကိုယ့်ရဲ့နောက်နား မကျတကျ ဘေးမှာ လှုပ်ရှားမှုတွေ မြင်နေရ ပြင် ရေး ပေါ်တင်ပဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်! ... ဂုဏ် ကလည်း ထိုင်ချလိုက်ကာမှ သူ မျက်နှာမူလိုက်သည့်ရှေ့က မွဲမှာ ရေး ကို မြင်သွား၏။ အမှတ်တမဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံကာ ဘယ်သူ မျက်လုံး မလွှဲမိ ...

ပျဉ်

“ဂုဏ် .. ဟိုမှာ မင်းရဲ့ ရွှေရေးပန်းချီ ..”

ဂုဏ် က ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်ကာ ...

“မင်း အလုံး ပြောင်းလိုက် ..”

“ဟမ်!... ဘာ ..”

“အချိန်မီ ပြင်ပြောရင် ခွင့်လွှတ်ပေးမယ် ..”

“လာသေးတယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

မိုးခြိမ်းညံ စိတ်တိုသွားတာကို ကြည့်၍ မြတ်သူ က ရ...

“ခွင့်လွှတ်ရမှာက မင်း မဟုတ်ဘူး ဂုဏ် .. မိုးခြိမ်းညံ-

ဂုဏ် မျက်နှာက မကြည်မလင်နှင့် ...

“ရုတ်တရက်လည်း တွေ့လိုက်ရော ငေးခနဲဖြစ်သွားတဲ့ ...
လုံးကြီးတွေထဲမှာ.. မင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်အပ်သောတွေ အကုန်ပေါ်...

“ဟေ့ကောင် .. ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး ..”

မြတ်သူ က အတင်း ပြန်တည်လိုက်ရသည့် မချိုမချည်မူ...

“အင်း .. လူတွေကိုက ခက်ပါတယ်လေ .. မပြောတော့...

“အေးကွာ .. လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ .. အစိမ်း...
က အမိဆုံးပဲ ..”

“ငါလည်း ခုမှ သေချာကြည့်မိတယ် .. နေထိုင်ပုံက သူ...
ထူးခြားနေတာကွ ..”

“ထွင်တာ နေမှာပေါ့ ..”

ဂုဏ် က မဲ့ရွဲ့ ကဲ့ရဲ့၏။

“ဘာဖြစ်လဲကွ .. ထွင်တိုင်းလည်း ထွက်မလာပါဘူး -
တာ ကုတ်အင်္ကျီတွေကို ရင်ခွဲဝတ်တာ ခရေဖီဖြစ်ပုံပဲ -

ဆောင်းကုတ်ရင်ခွဲဝတ်တာကတော့ တကယ် လန်းတယ်နော် ..”

ဂုဏ် က နောက်ထပ် ပြန်ကြည့်သည်။ သူမ ဝတ်ပုံက ကုတ်အင်္ကျီ
ဒီနိုင်းတွေပေမယ့် တချို့က အပေါ်ထပ်သာသာ အပျော့စားလေးတွေ
မြင်ကာ အတွင်းခံကိုယ်ကျပ် ခူးကျစကက်လေးတွေနဲ့ တွဲဝတ်တာ
ဖြစ်သည်။

ခုကျတော့ ခါးစည်းပါသည့် ကုတ်အင်္ကျီကို မစည်းမနှောင်ဘဲ
ဒီတိုင်းချထားသဖြင့် ခါးစည်းကြိုးပြားနှစ်ဖက်က ဒီတိုင်း ကျနေ၏။
ခြေချင်းချိတ်ထိုင်ထားသဖြင့် အင်္ကျီရင်ကွဲနှစ်ဖက်စတွေကပါ
ဆားကို တစ်ဖက်စီ ကျနေကြလျက် ဖွေးနုသွယ်လျသော သူမရဲ့ ခြေ
သလုံးသား ဝင်းဝင်းလေးတွေကို မြင်နေရ၏။

စီးထားတာက အနက်ရောင် လေဒီရူး ဒေါက်ဇွန်ဖိနပ် ..!

“အယ် .. ရေး ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေတယ်တော့ ..”

“ပြန်ကြည့်လိုက် ရေး .. အတွေးမမှားနဲ့နော် .. နင်နဲ့ဆို ရှေ့သွား
နောက်လိုက် အရမ်းညီမှာ ..”

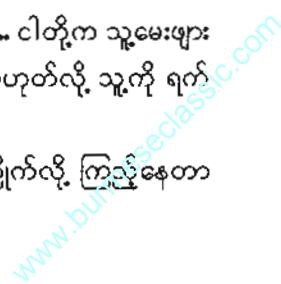
“လုပ်ပါဟယ် .. ငါတို့ လက်လှမ်းမမီပေမယ့် နင်နဲ့ဆို သထာပါ
ဘယ် ..”

“ဟွန်း ..”

ရေး က မေးထောက်လိုက်ပြီး မဲ့တော့ လုံမေ က မျက်ခုံးတွေ
သင့်ကာ ...

“တွေ့လား .. မာန်တက်သွားတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့ .. ငါတို့က သူမေးဖျား
ဆားကို ခြေဖျားထောက် နှမ်းရင်တောင် မိမှာ မဟုတ်လို့ သူ့ကို ရက်
ရက်ရောရော ပေးစားနေတာ နော် ..”

“ဘာမှ ပေးစားမနေနဲ့ .. အဲဒါ ငါ့ကို ကြိုက်လို့ ကြည့်နေတာ

မဟုတ်ဘူး .. ဒေါသတွေ အပြတ်လိုက် အခိုက်လိုက်ထွက်ပြီး မြေသလက်သည်းတွေ ပြေးခွာစားတော့မလို့ စိုင်းပြင်းနေတာ ..”

“ဟယ်!...”

“ဘုရားရေ!...”

“ရေး နော် .. လျှောက်မပြောနဲ့ .. ဒီရုပ်လေးကို ..”

“လှလို့ ကြည့်နေတာ အသိသာကြီးပါ ရေး ရယ် .. နင်ကလည်း”

“နင်တို့မျက်လုံးတွေ ခိုးချောင်ခိုးဝှက်နဲ့လည်း ကြည့်မနေ”

အဲ့ဒီသတ္တဝါ မာန်တက်သွားလိမ့်မယ် .. ရုပ်လေး သနားကမား ရှိနေအထဲမှာ လောက်တက်နေတာ ..”

“ဟင်!...”

“ရေး .. အဲ့ဒါ ဘယ်သူလဲ .. နင် သိလို့လား ..”

“ဂုဏ်ထည်ဝါ လေ .. အဲ့ဒီသတ္တဝါပဲ ..”

“ဗုဒ္ဓေါ!...”

“ဟော့တော် .. သူ့အတင်းတုတ်နေတုန်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်”

“အယ်!... ထသွားပြီ ဟဲ့ ..”

“ဖုန်းတွေဘာတွေ ထပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

“နင်တို့က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ကြည့်နေကြတာလဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. သူက ဒီကိုကြည့်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထထွက်သွား”

ရေး ရဲ့ ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆိုရင်တော့ ရေး နဲ့ စစ်ပွဲက ပြင်းထန်”

သေချာပြီဟ ..”

“ဖြစ်ရလေ ရေး ရယ် .. ဒီလောက်ဖြောင့်တဲ့လူကိုမှ ရန်သူ”

ရတယ်လို့ .. မိုက်ပါဘိတော့ ..”

သူငယ်ချင်းတွေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောနေကြပေမယ့် ရေး ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သွားတာတော့ အမှန်ပင် ..။

ကလေးလို ရွေးလိုလိုနဲ့ သင်းက ဘာအချိုး ချိုးသွားတာလဲ ..။

မိတ်ဆွေဖြစ်ဖြစ် .. ရန်သူတွေဖြစ်ဖြစ် အမှတ်တမဲ့ လာဆိုကြတာ ဒီလောက် သိသိသာသာ လုပ်ပြသွားရလောက်အောင် အောက်တန်း ဘွဲ့ရသလား ..။

“ဟော .. ဟော .. ဟိုမှာ ရေး မျက်နှာကို ကြည့် .. တင်းနေပြီ ဆွေ့လား ..”

လုံမေ က အံ့ဩပေမယ့် စနောက်ချင်သည့် မျက်နှာလေးနဲ့ဖြစ်ကာ နနာ က မခံနိုင် ..။

“တင်းမှာပေါ့ .. သူကရော ဘာတွေ မာန်တက်နေတာလဲ .. ဟွန်း .. ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး စိတ်ဓာတ်က သေးသေးလေး ..”

“သူက အဲဒီလို မာန်ကြီးနေတာ သတင်းမွေးနေတာပဲလေ .. ဒါ တတော့ ထွင်တာ မဟုတ်လောက်ပါဘူး .. ရေး နဲ့ မတည့်တော့ တမင် သိသာအောင် လုပ်ပြသွားတာ အသိသာကြီး ..”

တစ်ယောက်က ဆွပေးလိုက်မှ ဒေါသတွေ စုပုံဖြစ်လာကြကာ...

“ရေး ဒီလောက် မုန်းနေတာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ် .. သင်းက ပါးရိုက်တာကို ခံထားရတော့ ပိုဆိုးပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် ရေး .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံခြုံအောင်သာ ကာ ကွယ်ထား ..။ ကျန်တာ ဆက်လုပ် ..”

မထင်မှတ်ဘဲ အမုန်းတွေ ကူးစက်ကုန်ကြ၏။ စကားပြောရင်း မျက်လုံးတွေကပါ မီးတောက်ကုန်ကြသဖြင့် တစ်ဖက်က မြင်နေရသည့် ဆလ က ပခုံးတွန့်၍ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ .. မချောသုံးယောက် ကိုယ်သုံးယောက် စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မနေကြနဲ့ .. ဟိုမှာ ငါတို့ကို ပစ်ခတ်ကုန်ပြီ ..”

“ဘာတွေနဲ့လဲ ..”

“သူတို့မှာ ရှိတာတွေနဲ့ ..”

“ဟုတ်လို့လား .. ဘာတွေ ပါလာလို့တုန်း ..”

“ဪ .. မင်းကလည်း မေးနေသေးတယ် .. သွားလေရာဟာမို့လို့ လိုသလို အသုံးချပြီး ပစ်ခွင်းနေတာပေါ့ ..”

“သွားလေရာ ပါတဲ့ဟာ ဆိုတော့ .. အင်း .. ဘာဖြစ်နိုင်လဲ ..”

“ဟေ့ကောင်တွေ ..”

“ဟင်!...”

“မင်းတို့ နောက်မနေနဲ့ .. ငါ့ရင်ဘတ်ကို ပစ်ခိုက်နေကြစင်လာမစ တသံသံ ပဲ ..”

“လာပြန်ပြီ .. ငါဖြင့် ဘာမှ မမြင်ဘဲနဲ့ ..”

“မြင်ချင်ရင် လှည့်ကြည့်လိုက် ..”

မြတ်သူ နဲ့ မိုးခြိမ်းညံ တို့ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်ကြလျှင် -

“ဟွန်း .. ရုပ်တွေကိုက ..”

နန္ဒာ တို့ သုံးယောက်စလုံး ပြိုင်တူ မျက်စောင်းထိုးကာ လှဲပစ်လိုက်ကြ၏။

“အား!... အမေ ရေ ..”

“ဟယ် .. ကြည့်စမ်း ..”

အော်ချလိုက်တာ နည်းတဲ့အသံကြီး မဟုတ် ..။

မျက်စောင်းထိုးခြင်းတောင် လက်စမသတ်နိုင်ဘဲ လုံမေ

အဝိုင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

အမွန် ကလည်း နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ကာ ...

“ဟုတ်ပဲ ဟယ် .. အခန်းပြင်ကတောင် ကြားလောက်တယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အောက်ထပ်ထိ တိုက်ရိုက်ပေါက်မယ့် အသံ ..”

“ဟိုတစ်ကောင်က လွဲရင် တော်တော်ကို ဗရုတ်ကျမယ့်ပုံပဲ .. ရုပ်တွေ ဆိုးသလောက် ..”

“လုံမေ ကလည်း ရုပ်ကတော့ သိပ်အဆိုးကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး... ချောတောမောတော အနေအထားတော့ ..”

“ငါ ဖုန်းပြောရတာ မကြားရတဲ့အထဲဟာ .. တိတ်တိတ် နေကြစမ်းပါ ..”

ရေး က စိတ်တို့နေသည့်အရှိန်နှင့် လုံမေ တို့ဘက်ကို မဲ၏။ နန္ဒာက ဟိုဘက်ကို မရောက်သောအကြည့်နှင့် မေးဆတ်ပြကာ ...

“ငါတို့အသံကြောင့် မဟုတ်ဘူး နော် ရေး .. ဟိုဘက်က ဗရုတ်သုတ်ခတွေ မကြားဘူးလား ..”

“ဘယ်သူ ဆက်တာလဲ ရေး ..”

“အိမ်က ..”

ရေး က ဖုန်းပြောရင်း ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ .. ခု ..”

“... ..”

“ဟလို ..”

အိမ်ကဆိုတော့ အံ့သြသည့်မျက်နှာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြကာ မေးဖို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် ဖုန်းပြောနေတာကိုပဲ မော့ငေးနေကြရကာ ...

“ဟလို .. မကြားရဘူး .. ဘာပြောနေတာလဲ ..”

“... ..”

“ကလေး .. ကလေး ဟုတ်လား .. တေးကဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဟလို .. ဟလို .. ဦးခန ကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး .. ကျွတ်!...”

ရေး ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ငါ ပြန်ခေါ်လိုက်ဦးမယ် .. ဘာတွေ အရေးကြီးနေလဲ မသိဘူး အမွန် .. ငါ ပြန်လာချင်မှ လာမှာ နော် ..”

“ကြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲဟယ် .. ဘာမှတောင် မစားရသေးဘူး...”

“အေးလေ .. ပြောတော့ဖြင့် ဆင်ဖမ်းမယ် .. ကျားဖမ်းမယ်...”

ကလေး ဆိုတာနဲ့ပဲ ..”

ပြောချင်ရာ ပြော .. ဖုန်းပြန်ခေါ်ရင်း ရေး အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကလေးဆိုလို့ ပူပန်နေတာလည်း မဟုတ်ပါ .. သူတို့ကို ဂရုစိုက်လို့ လည်း မဟုတ် ..။

ဒီလိုပုံစံ မခေါ်ဖူးသဖြင့် ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာကို သိချင်သည်။

“ဟလို .. ဟုတ်တယ် .. ကျွန်မ ..”

“... ..”

“မစိန် လား .. ခုနက ဘာတွေပြောနေတာလဲ .. ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

လား ..”

“... ..”

“ဟင်!...”

ဖုန်းနားထောင်ရင်း လှေကားထိပ်ရောက်မှ ရပ်တန့်သွားစဉ် ဦးခနဂုဏ် သစ်ခွစင်ပြိုကျတဲ့အောက်မှာ ဒဏ်ရာဖြစ်ပြီး သတိလစ်သွားသည်တဲ့ ..။

ဦးကျော်ထွန်း လည်း မြို့ထဲ သွားနေသည်မို့ ကလေးတစ်ဖက်က မယ်စိန် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေသည်တဲ့ ..။

“ကလေးကလည်း သွေးထွက်သံယိုမြင်တော့ ငိုလိုက်တာ.. သူဌေး ဦးနားကို မကပ်အောင် မနည်း ချောနေရတယ် .. မိသားစုဆရာဝန် နေလည်း ဖုန်းဆက်တာ မရဘူး .. လုပ်ပါဦး မမလေး ရယ် ..”

ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း ရေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မစိန် .. မစိန် သေချာ နားထောင်ဦး.. ကလေးကို လူမမာနား ထိုးပေးသွားနဲ့ နော် .. အခန်းထဲတောင် မဝင်စေနဲ့ .. ကျွန်မ ခု တာပြီ ..”

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူသွားသည်။ ခုန မကြားတကြား ဖြစ်နေ သည်က ဒါကို ဆက်စပ်မတွေးနိုင်ပေမယ့် စိုးရိမ်ဖွယ်ရှိနေပြီကို သိ ထိုင်သည်။

ဒါကြောင့် မရမက ပြန်ခေါ်ပြီး သေချာအောင် ထပ်မေးတာ ဖြစ် သည်။ ကလေးကို ဥပေက္ခာထားလိုက်နိုင်တာက သပ်သပ် ..။ ဒါမျိုးကို ဆရာ သူမ တားဆီးရမှာပဲ ဖြစ်၏။

မမရဲ့ သမီးလေး ..။ ကလေးကိုတော့ ဒီရောဂါ ကူးစက်ခွင့် မပေး နိုင် ..။

ဖုန်းပြောနေရင်း သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း သတိမရတော့တဲ့ လှေ ကားကနေ ကတိုက်ကရိုက် လှည့်အဆင်း ..

“ဟာ!...”

“အား!...”

“ဒုတ် .. ဒုတ် ...”

ပြေးတက်လာသူနှင့် ပစ်တိုက်မိလိုက်တာ အင့်ခနဲ ..။

ဖုန်းတွေ ဘယ်ဆီ လွင့်မြောက် ပြုတ်ကျကုန်မှန်း မသိဘဲ နောက် ပြန်လန်ကျသူက ရေး ကို ပြန်ပြီး အားပြုဆွဲ၏။ ရေး ကလည်း အဆင်း

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မထိန်းလိုက်နိုင်ဘဲ ...

“အား!... သေ .. သေပါပြီ ..”

“ကျွတ်!... ကျွတ် ..”

ဖက်လျက်သားအတိုင်း လှေကားလက်ရန်းကို တွယ်ဖို့ ကြိုးစား
င်း နှစ်ပတ် သုံးပတ် လိမ့်သွား၏။ စားသောက်ဆိုင်ဖို့ လှေကားတစ်
ဘစ်ချိုးကွေ့က အိမ်လှေကားတွေလို မြင့်မား ရှည်လျားမနေ ...

ထို့ကြောင့်သာ မဟုတ်လျှင် သူတို့ ဘယ်လိုမှ အရှိန်သတ်နိုင်ဖို့
မ်းမမြင် ...

“မင်း ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ဖက်ထားတာလဲ ..”

လှေကားလက်ရန်းကို သေချာ ဆုပ်မိထားပေမယ့် နှစ်ကိုယ်စာ
ဝိန်းထားရတာဖို့ ဂုဏ် စိတ်တိုသွား၏။

ရေး ကလည်း သည်းခံတတ်တာ မဟုတ် ... ဒါပေမယ့် ဒေါသ
ဆလျောက် ဖက်ထားတာကို လွှတ်လိုက်သည်နှင့် အောက်ဆင့် လှေကား
ဘစ်မှာ ပုံလျက်သား ကျသွားခဲ့ပြီး ...

“ရှင့်ကို ဖက်ချင်လွန်းလို့ မှတ်နေသလား ..”

“မသိဘူး .. ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျားပဲ သိမှာပေါ့ ..”

“တောက်!...”

စိတ်တွေ ဘယ်လောက်တိုသွားသည်ဆိုတာ ပြစရာတောင် မရှိ...
ဒါပေမယ့် သတိရလိုက်တာက ဖုန်း ..

“ဖုန်း .. ဖုန်း ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး .. အ!...”

နေရာမှ ထလိုက်တော့ လက်ရန်းကို အားပြုလိုက်တာနှင့် လက်
မောင်းရင်းက မျက်သွားသည်။

ဖုန်းကို မြင်ပေမယ့် ဘယ်လောက်ထိ ပျက်စီးသွားပြီလဲဆိုတာ

တာက နာတာကိုလည်း သတိမထားမိပေ ...

“ဟေ့ .. အဲဒါ ငါ့ဖုန်း ..”

“ဘာ!...”

ဗွန်မာလို ပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား ..”

“ရှင်လည်း မကန်းသေးရင် သေချာကြည့် .. ဒါ ကျွန်မဖုန်း ..”

“ရေး .. မင်း မဟုတ်ဘူး နော် ..”

“ဘာ မဟုတ်ရမှာလဲ ..”

သူ အနားရောက်လာတဲ့အထိ ဖုန်းကို ဝင်လှလိုက်သဖြင့် ဟန်း

ချင်း တူနေပြီကို ရေး သိလိုက်သည်။

“ဟင်!... ဟိုမှာ တစ်လုံး ..”

အောက်ဖုန်းတစ်လုံးက ရေး ရဲ့ ခြေထောက်နဲ့ ကွယ်နေကာ သူ

တံမှ ကောက်ယူကြည့်လိုက်မိ၏။

နှစ်ယောက်၏လက်ထဲမှာ အနက်ရောင်ကာဗာနှင့် ဟန်းဆက်

တာ မိတ္တူပြားထားသည့်အတိုင်း ...

“မင်း ကိုယ့်ဖုန်းကို မမှတ်မိဘူးလား ..”

“ခုတ်မိတယ် .. ရော့ ..”

ရေး က ကိုင်ထားသည့်ဖုန်းကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ကာ ...

“သေး .. အဲဒါ ကျွန်မ ဖုန်း ..”

သူ ကိုင်ထားသည့် ဖုန်းကို ဆွဲယူပစ်လိုက်သည်။ ဂုဏ် ဘာမှ

မရှိဘဲ ကိုယ့်ဖုန်းကို သေချာကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဘယ်သူ့ဖုန်း

အောင် ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း စခရင်နံးတောင် မလင်းလာ

ရုံကား ...

“တောက်!...”

ကွယ်ရာရောက်မှ ရေး တက်ခေါက်မိ၏။ ပထမဆုံး ဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်မိတာက ကိုယ်ပဲဖြစ်ကာ ဘယ်သူ့ဖုန်းမှန်း မသိဘဲ ကောက်မိသည့်အဖြစ်မျိုး မရောက်ချင်၍သာ ခပ်တည်တည် ပြန်လှယူခဲ့ မိတာ ..။

တကယ်တမ်းက ဘယ်ဟာက ဘယ်သူ့ဖုန်းမှန်း သူမကိုယ်တိုင် လည်း မသိ ..။ ဖွင့်လို့လည်း မဖွင့်တော့သဖြင့် ခုထိ အမှန်ကို မသိရပေ။

ကားဆီရောက်လို့ ထွက်မယ်ကြံတော့ ရှေ့မှာ မလွတ်မလပ် ရပ် ထားသည့် ကားကြောင့် ဒေါသ နှစ်ဆတိုး၏။

“ဒီမှာ .. ဒီကား ဖယ်မပေးရင် ကျွန်မ ယွက်လို့ မရဘူး .. ကား ရပ်တည်းက ပါကင်နေရာချတာ ရှင်တို့ ကြည့်မနေဘူးလား ..”

“ဗျာ!...”

ပါကင်စောင့်ကြည့်ပေးနေသည့် ဆိုင်ဝန်ထမ်းလူရွယ်က ပျာ့ပျာ့ သလဲ ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ .. ခဏလေးပါ နော် .. ဒီကားပိုင်ရှင် ဆိုင်ထဲမှာ ရှိရင် ခေါ်ပေးပါ့မယ် .. ဒီမှာရပ်သွားတာ လုံးဝ မသိလိုက်လို့ပါ .. တောင်းပန်ပါတယ် ..”

ဒါပေမယ့် ခေါ်မယ့်လူ မသွားရသေးခင် ထွက်လာသူက ဂုဏ် ဖြစ်နေကာ ဒီကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်တည်းက ရေး သိလိုက်သည်။ တစ်အိမ်တည်းမှာ နေနေကြတာတောင် ဒီကားကို သင်းက မသိဘူး တဲ့လား ..။

ဒါ တမင်လုပ်တာ ..။

ကိုယ့်ဘာသာ တပ်အပ်စွပ်စွဲပစ်လိုက်ကာ အကြိတ်ရင်း မဲ့မိသည်။ ဂုဏ် ကတော့ ကားနားရောက်လာကာမှ ရေး ကို မြင်ကာ မျက်

ဆတ်ခနဲ ပင့်တက်သွားသည်။ သို့သော် ခဏအတွင်း မျက်နှာလှည့် ပြီး သူ့ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဒါပေမယ့် ...

“ဟာ!... ကြည့်စမ်း .. ကား .. ကားဘီး ပြားနေပြီ ..”
“အိ”

အား .. နားကို အူသွားတာပဲကွာ ..။
“တောက်!...”

ကားဘီးနားမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေရင်း ဆတ်ခနဲ ထရပ်

ဘာဖြစ်လို့ ဟွန်း ဒီလောက်တီးနေတာလဲ.. လက်ယားလို့လား...
“ရှင်က အဲ့ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..။ ဒီမှာ သွားစရာ အရေးကြီး သည် ..”

“မင်းလို့ပဲ .. အရေးကြီးလို့ ထွက်လာတာ .. တောက်!... မင်း သား လေလျှော့လိုက်တာမို့လား ..”

“ဘာ!...”

“ဒီမှာ ဘီးက ပြားချပ်နေပြီ ..”

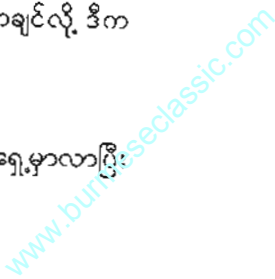
“သူ့ဟာသူ ပြားချင်လို့ ပြားနေတာ ကျွန်မကို လာစွပ်စွဲရလား... ”

ရေး က ကားပေါ်က ပြန်ဆင်းပြီး တံခါးကို ဂျိန်းခနဲ နောက်ပြန် ဖစ်ကာ ...

“ရှင် တမင်လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို စကားများများ မပြောချင်လို့ ဒီက နေလိုက်တာ ..”

“ဘာလဲ .. ဘာကိုလဲ ..”

“ဒီကား ကျွန်မ ကားမှန်း သိသားနဲ့ ရှင် တမင် ရှေ့မှာလာပြီ..”

မလွတ်မလပ် ရပ်ထားခဲ့တာ ..”

“မင့်ကားမှန်း သိရအောင် ငါက ..”

“တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူရှိနေကြပြီး ဒီကားကို နေ့မြင် မြင်နေတာလေ ..”

“နေ့မြင် ညမြင် မြင်နေတာလည်း ကြည့်မှ မြင်တာ ..”

“ဪ ... ဒီကား တစ်စီးယုံကို ရှင် မမြင်ဘူးလေ! ..”

“ဒါဆို မင်းလည်း ငါ့ကားကို သိနေတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်

ကားဘီး လေလျှော့ထားတာ မင်းပဲ ..”

“ရှင်!... ရှင် .. ဘာပြောတယ် ..”

ရေး သည်းခံနိုင်စွမ်း ကုန်သွား၏။

“ရှင် ထည်လဲစီးနေတဲ့ ကားတွေကို မှတ်မိနေရအောင် ကျွန်

ရှင်ကား ရှိသမျှကို စာရင်းထိုင်ပြုစုနေတာ နို့လို့လား ..”

“ဟုတ်ရင် ဟုတ်မှာပေါ့ .. မင်းက ဒေါ်ဘမ်း အားနေတာ

“တောက်!...”

ရေး ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကာ ကားထဲဝင်၍ တံခါးဆောင့်ပိတ်

သည်။ ပြီးမှ စက်နှိုးရင်း မှန်တစ်ဝက် ချလိုက်ကာ ...

“ရှင်ကားကို ခုချက်ချင်း ရွှေပေး ..”

“ရွှေပေးလို့ရတဲ့ အခြေအနေလား .. မင်း ကြည့်လေ ..”

“ပြီးရော ..”

ဟင်!...

ဂုဏ် မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားသည်။ သိမ့်ခနဲ နောက်ဆုတ်

သည်ကားကို မြင်လိုက်တာနှင့် တစ်ခုခုဆိုတာ သိလိုက်ပြီး က

ကတန်း ရှောင်လိုက်တာ မြန်လို့ ...။

“... .. ဂျိုး ...”

“ဟာ!... ကြည့်စမ်း .. ဟေ့ ..”

မောက် နည်းနည်း ပြန်ဆုတ်ပြီး ရှေ့ပြန်တက်လာသည့်ကားသည်

“ရေး .. ဟိတ် .. နေဦး ...”

လမ်းမပေါ်ကို ပြန်ဝိုက်စဉ် ကားတစ်စီးကို မောင်နေတုန်း ဂုဏ်

တံခါးကို ပြေးထုကာ ...

“မင်း .. ခု ဆင်းခဲ့စမ်း ..”

တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် ရေး က လော့ခ်ချပစ်လိုက်ပြီး

ကို အကြမ်းပတမ်း ဝိုက်ထွက်သွား၏။

“တောက်!...”

လူ အနားကပ်နေတာကို ဒီလောက်တော့ မလုပ်လောက်ဘူး ထင်

..။

သူ ပြန်ဆုတ်လိုက်တာ နည်းနည်း .. မောက်ကျခဲ့လျှင် ခြေ

ကို နောက်ဘီး တက်ကြိတ်လို့ ပြားနေလောက်ပြီ ...။

မိုက်ရိုင်းပါတယ်ဆိုသည့်သူကပဲ ဆရာ ပြေးခေါ်ရတော့မလိုလို..။

ဒီနေ့ ရာသီဥတုက ဘယ်သူ့ဘက်မှာလဲ ...။

အခန်း (၁၅)

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .. မစားချင်ဘူး .. မေမေနဲ့မှ တူတူ
မယ် ..”

“ငါက စားသောက်လာခဲ့ပြီးသား .. သွား .. ကိုယ့်ဘာသာ
စား ..”

“လာပါ .. မီးမီးလေး ရယ်နော် .. မမလေး အလုပ်လုပ်နေ
မရှုပ်ရဘူး ..”

“ဟင့်အင်း .. မေမေနဲ့ပဲ နေမယ် ..”

နားငြီးနေပြီမို့ ဖွင့်ထားသည့်ဖုန်းကို ဒီတိုင်းထားကာ ရေး
ကဗျာ ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ထမင်း မစားချင်ရင်လည်း အခု ဒီနေရာကနေ ထသွား
တော့ သွား .. နားငြီးတာ ဘာမှကို လုပ်လို့ မရဘူး ..”

“မီးမီး ငြိမ်ငြိမ်လေး နေမှာပါ ..”

ခေါင်းတခါခါနှင့် တေးကဗျာ ၏ ရုန်းဖယ်ငြင်းဆန်မှုတွေ ရုတ်
တည်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

ည၏ မီးရောင်အောက်မှာ ဂါဝန်အဝါရောင်လေးနှင့် သူမလိုပဲ
အဝါရောင်ဆံနွယ်လေးတွေနှင့် တေး ရဲ့မျက်နှာလေးက မျက်တောင်
ညှပ်ကြီးတွေ ကော့နက်နေတာလည်း ယပ်တောင် ဖြန့်ထားသည့်
အတိုင်း ..။

သူမက ကြည့်တော့ သူမလေးကလည်း ပြန်မော့ကြည့်နေကာ
အေး စိတ်တိုနေမှန်း သိသည်နှင့် မျက်နှာလေး ငုံ့ပစ်၏။

ထိုအခါ မျက်လွှာအချမှာ တစ်စစီ ပျက်စီးနေသည့် ဖုန်းကို တွေ့
သွားပြန်ကာ ကြောက်တာကို မေ့သွားပုံ ပေါ်လျက် ...

“မေမေ ဖုန်းပျက်လို့လား ဟင် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဖုန်းပျက်လို့ ငါ စိတ်တိုနေတာ နော် .. အမေး
မပြန်လည်း မထူနဲ့ ..။ အနားမှာလာပြီး ပြဿနာလည်း မရဘနဲ့ ..
အင်ပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး နေ ..”

“ဟုတ် ..”

ဖုန်းကို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတိုင်း ညနေကအဖြစ်ကို စိတ်တိုနေမိ
သည်။

ဖုန်းသာမက သူ့ကားကို တိုက်ပစ်ခဲ့သည့် ကိုယ့်ကားမှာလည်း
ထုံးအသေး ကွဲသွားသည်။ သူ့လိုပဲ ကားရဲ့ပါးချိတ်မှာ ချိုင့်ခွက် စုတ်
ပစ်သွားခဲ့၏။

ဒေါသကြောင့် ဒီတိုင်း လုပ်ခဲ့ဖူးတာတွေ ခဏ ခဏ ..။

ဘယ်လိုပဲ ကိုယ်က ပေါက်ကွဲခဲ့တယ်ဆိုစေ .. ပေါက်ကွဲခဲ့ရလို့

အငါးကျန်ရစ်ခဲ့ရင်လည်း ကောင်းသေးသည်။

“တောက်!...”

ဥပဒေဆိုတာသာ မရှိခဲ့လျှင် အဲဒီ ဂုဏ်ထည်ဝါ ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကို သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန်ပဲ ထသတ်မိမလား ..၊ ကွယ်ရာက ချောင်းပြီး လည်မျိုကို ဓားနဲ့ ထိုးမိမလား .. တစ်ခုခုတော့ လုပ်မိနိုင်ခဲ

“မေမေ ..”

“တေးကဗျာ .. နင် ငါ့ကို မေမေလို့ မခေါ်နဲ့လို့ ပြောထားတာနော် .. ဘာလို့ မှတ်မထားတာလဲ ..”

“မီးမီး မေ့သွားလို့ပါ ..”

“မမေ့ရဘူး .. ကလေးဆိုတဲ့ သဘာဝက မေ့တယ်ဆိုတာ မှားဘူး .. နောက်ကို အဲလို မခေါ်နဲ့ ..”

“မေမေက အခု ရန်ဖြစ်လာတာလား ဟင် ..”

ဟုတ်တယ် .. နင့်အစ်ကိုဆိုတဲ့ သတ္တဝါနဲ့လို့ ပြောလိုက်ချင်တာ အိမ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရောက်ချင်သည့်စိတ်စောကြောင့် ဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင် .. ဒီဇောက် ဘယ်သူ့ကို ပူပန်သည့် ဇောလဲ ..။

တေး မျက်နှာလေးပေါ် အကြည့်ရောက်ပြီးမှ မော့ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆိုဖာမှာ ပက်ခဲနဲ မှီနေလိုက်မိ၏။

မလွယ်ပါလား ..။

သူမရဲ့ ဒေါသတွေ .. မောဟတွေ .. ဒီကလေးအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ ခံစားချက်တွေ .. ဘယ်ဟာက မှန်ပြီး ဘယ်ဟာက မှားနေခဲ့သလဲ .. ဂုဏ်ထည်ဝါ ကို တုပြိုင် တိုက်ခိုက်ချင်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ သူမ ဒီနေ့ဦးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာရော မှန်ရဲ့လား ..။

ဦးဇနဂုဏ် ကို စိန်ခေါ်မည် .. ဂုဏ်ထည်ဝါ ကို ဒုက္ခပေးမည် .. ဒီအစီအစဉ်တွေက ဦးဇနဂုဏ် ၏ အရာရာကို အလျှော့

... နေမှုတွေအောက်မှာ သူမရဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကို ပျောက်ဆုံးစေ

... “နင် သွားခဲ့တာကိုက ဒီကလေးကို မြင်ချင်လို့ပဲ..။ အဲဒါကို ဝန်ခံ

... “တဲ့ ..။ သုံးမေ က တိုက်ရိုက် ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့သည်။

“နင် အံရမ်း အန္တရာယ်များတယ် နော် ရေး .. ငါတော့ မကြိုက်

... “တဲ့ ..။ နန္ဒာ ကလည်း မကြိုက်ခဲ့ပေ ..။

“သူများကို ဒုက္ခပေးရသေးဘူး .. လောလောဆယ် ကိုယ့်ရဲ့

... ကလေးတွေ ပိတ်ဆို့နေတာလည်း သတိရဦး”လို့ ပြောခဲ့သောက

... “ခု .. သူမပုံစံက ဘာနဲ့ တူနေသလဲ ..။ ဆည်းဆာပန်းချီ ရဲ့ညီမ ..။ တေးကဗျာ ရဲ့ အဒေါ်အဖြစ် နေစရာ

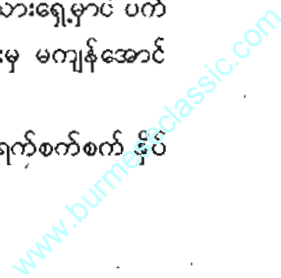
... မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ခိုကပ်နေရသူလိုလား ..။ ဒါမှမဟုတ် ခုချိန်ထိ သူမရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ခိုင်မာနေဆဲလား..။

“ဟား ..” မွန်ကျပ်လာသည့် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးက နှုတ်ဖျားမှ လေပူတွေ

... ထုတ်လိုက်ရုံနဲ့လည်း မပြေ ..။ တကယ်က ဦးဇနဂုဏ် ကသာ မမကို သူ ကြံစည်နိုင်ခဲ့တဲ့အားကိုး

... ကိုမှီပြီး လောဘတွေ တက်ပြလာခဲ့လျှင် သူသားရှေ့မှာပဲ ပက်

... နေသိမ်းစွာ ပြော၍ သိက္ခာဆိုတာ တစ်ပြားသားမှ မကျန်အောင်

စက်ကလူ ဆက်ဆံပြုပြီး ပညာပေးဖို့ပါ ..

မမကို မုန်းခဲ့တဲ့ လူ ..

မိုက်ရိုင်းလွန်းတဲ့ သားအဖြစ် သူမ သိထားခဲ့သူဟာ မမနဲ့ ရဲ့ သူ့အဖေရဲ့ သွေးသားအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ ဥပေက္ခာထားနိုင် ဆိုတာ လက်တွေ့ ပညာပေးချင်တာ ဖြစ်၏။

ခုတော့ အရာအားလုံးက သူမ ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါလား။ အရာရာကို အရှုံးပေး လည်စင်း၍ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲတော့ လူမမာကလည်း ရင်ကွဲပက်လက် လွမ်းပြနေသည်။

ဂုဏ်ထည်ဝါ ကလည်း သူမနည်းတူ မာကျောသော နှလုံးသား ကလေးအပေါ်မှာ ထားသည့် ဥပေက္ခာက ဒီအတိုင်း ..

“သူ့ကို သူ့ညီမတော်နေမှန်း နင်က နှိုးဆွပြီး ရက်စက်ချင် မှီလား .. သူ့လိုပဲ နင်လည်း နင့်တူမံ တော်တာပဲလေ .. ရက်စက်နိုင် ချင်း ယှဉ်ရင် သူကတောင် ပိုချင် ပိုဦးမှာ ..” လို့ အမွန် ပြောခဲ့ မှန်သလား ..

ကိုယ့်ဘေးမှာ လက်လေးပိုက်၍ ခြေထောက်လေးတွေကို လှဲ ဆော့နေသည့် တေးကဗျာ ဆီ အကြည့်တွေ ရောက်သွားခဲ့ပြန်၏။

“တစ်ညနေလုံး သူ့ဌေးအခန်းထဲ မဝင်ရလို့ဆိုပြီး ငိုနေတာ ရယ် .. မမ ရောက်လာမှ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဖြစ်သွားတာ ..”

မိဒ်း က သူမ ပြန်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင် အားပါးတရ ပြောခဲ့သည်။ ကလေး ငိုနေတုန်းက ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်ခဲ့ လည်း သိသာနေကာ ...

“သူ့ဌေး ခေါင်းကို သုံးချက်တောင် ချုပ်လိုက်ရတယ် တဲ့ ထည့်ပြောသေးသည်။

တကယ့်အဖြစ်က မယ်စိန် ထိတ်လန့် ဗျာများကာ ရေး ကိုလည်း ဖုန်းဆက်သည်။ ဂုဏ် ကိုလည်း ခေါ်ခဲ့၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ဖုန်းရတာချင်း အချိန်ကိုက် ဖြစ်နေကာ ရေး က တစ်ခါတည်း ထွက်လာခဲ့ပြီး ဂုဏ် ကတော့ ဝေလ တို့ဆီ ပြန်ပြေး ဘက်ခဲ့ခြင်းမှာ လှေကားထိပ်မှာ ဝင်တိုက်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

သူမက အိမ်ကို အရင်ရောက်လာခဲ့လျက် .. အိမ်မှာ ဦးကျော်ထွန်း ခရီးအိမ်ဆိုတာ သိလိုက်တည်းက ဂုဏ် က ဆရာဝန် တစ်ခါတည်း ဖင့်လာသဖြင့် နောက်မှ ရောက်၏။

သို့သော် ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ထားသည့် ကားနှစ်စီး၏ ရုပ် ဆင်းအင်္ဂါတွေ လှပကြော့ရှင်းနေကြတာက တစ်ထပ်တည်း တူညီနေ ကြတာ ...

“သမီးလေး ထမင်း မစားရသေးဘူး ဆို ..”

အတွေးတို့သည် နှာခေါင်းထဲဝင်လာသည့် ဆေးနဲ့ ထောင်းခနဲ ကြောင့် တိခနဲ ပြတ်ကျသွားပြီး ရေး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ခေါင်းမှာ ပတ်တီးဖွေးဖွေးနှင့် ပိန်လို့ ညှိုးချောင်နေသော မျက်နှာ နှင့် ဦးခနဂုဏ် ..

ရေး နဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံတော့ ပြုံးပြကာ ...

“မင်းက ဖုန်းလည်း ပြင်တတ်သလား ..”

“မပြင်တတ်ပါဘူး .. ဘာဖြစ်မှန်း မသိလို့ လျှောက် ကလိနေ တာ ..”

ရေး က မျက်နှာလေးကို တင်းထား၍ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြန်ထိုင် လိုက်ရင်း တစ်ဖက်လှည့်ပစ်သည်။

“လာ .. သမီး လာ .. ဖေကြီး ထမင်းကျွေးမယ် ..”

ဟင်!..

ရေး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ် ဦးကျော်ထွန်း ပြန်ရောက်လာကာ အမောတကော မျက်နှာနှင့် ...

“ထူထူထောင်ထောင်ပါလား .. ကျွန်တော် သူဌေးသတင်း ကြားပြီး အလုပ်ကိစ္စ အမြန်ဖြတ်လာခဲ့တာ ..”

“မပြီးခဲ့ဘူးလား ..”

“ပြီးပါပြီ .. ညကျ ဖုန်းစောင့်ရုံပဲ.. သူဌေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..”

ဦးဇနဂုဏ် က ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးလိုက်ပေမယ့် အပြုံးက မလန်းဆန်းပေ ..!

ပြီးတော့ ရှေ့တိုးလိုက်ပြီး တေးကဗျာ ရဲ့ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်၍ ...

“ကျွန်တော်က ခါချဉ်ကောင် မာန်ကြီးသလို စိတ်ကြီးဝင်သွားတာပါ .. ခြံထဲဆင်းလျှောက်ရင်း သစ်ခွစင်တစ်ဖက် ပြုတ်နေတာ မြင်လို့ ပြန်ပြင်ချည်မယ်ဆိုပြီးတော့လေ .. အဟွန်း ..”

“သူဌေး ရယ်.. သစ်ခွတိုင်တွေ ချိတ်ထားတဲ့ ဝိတ်(ထ်)ကပဲ နည်းလို့လား .. ကျွန်တော် ပြန်လာရင် ခိုင်းလို့ ရတာပဲ .. ခြံထဲမှာ ကိုဗလတို့ရော မရှိကြဘူးလား ..”

“သူတို့လည်း အနားမှာ မရှိကြတော့ ကြိုးပြင်ချည်ရုံပဲ ထင်တာနဲ့ ကိုင်လိုက်မိတာ .. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး .. ရုတ်တရက် ပူထူပြီး လဲသွားတာ ..”

ဦးကျော်ထွန်း က စိုးရိမ်ကြီးနေသည့် မျက်နှာနှင့် ဦးဇနဂုဏ်ဘေး ရောက်လာပြီး တွဲကိုင်လိုက်၏။

“လာပါ သူဌေး .. ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ အခန်းထဲမှာ အေးဆေး နားနေပါ ..”

“ရတယ် .. တစ်ရေး အိပ်ပျော်သွားပြီးပြီ .. ဒဏ်ရာလည်း သက်သာနေပါပြီ .. သမီးလေး ငိုသံကြားလို့ ထွက်လာတာ .. လာ သမီးတာ .. ဖေကြီး ထမင်းလိုက်ကျွေးမယ် ..”

“ဟုတ် ..”

ရေး ဒီစကားကို ရောက်မှာစိုးလို့ ကြိတ်ဆုတောင်းနေပေမယ့် မပြည့်ခဲ့ဘဲ တေးကဗျာ က ချက်ချင်း ထရပ်၏။

“နေဦး ..”

ရေး က တေးကဗျာ ရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်လေးတစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ကာ ...

“ဦးဇနဂုဏ် .. လူမမာက လူမမာလို နေပါ ..”

ကလေးရဲ့ လက်တစ်ဖက်စီကို ဆွဲထားမိကြကာ ဦးဇနဂုဏ် ခြေထမ်းပြင်ပြီးမှ သူမဘက်ကို အံ့ဩသလို ပြန်ကြည့်၏။

ရေး က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး တေးကဗျာ လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲ၍ ဦးဇနဂုဏ် လက်လွှတ်လိုက်တာ မြင်မှ ...

“ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ပူလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး .. အမြင်မတော်လို့ ..”

ဒီတိုင်း ပြော၍ ကလေးလက်ကို ဆွဲရင်း ထမင်းစားခန်းဘက်ကို ဆီသခြေလှမ်းများနှင့် ဦးတည်၏။

ဦးဇနဂုဏ် မျက်ဝန်းမှာ ရှက်ရွံ့ ကြေကွဲသော ..! နာကျင်ပေမယ့် ဩဇာနဲ့သာ အပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် ...

“ကိုကျော် .. တွေ့လား ..”

www.burmeseclassic.com

ဦးကျော်ထွန်း ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားသည်။
 ရောဂါပိုး ကူးစက်မှာ စိုးသည်လို့ ပေါ်တင် ခွဲခြား နှိမ့်ချပြသွား
 တာကို ဘယ်လို ကျေနပ်ပြီး ပြုံးပြရမလဲ ...
 “ကျွန်တော့်သမီးလေးကို သူ ချစ်တယ် ... သူ့အစ်မရဲ့သွေးဆိုတာ
 ကို သူ ဘယ်လိုမှ မေ့လို့ မရနိုင်ဘူး ...”
 ကြည်နူးဝမ်းသာသော မျက်ရည်ကြည်တို့ ရေသီလျက် .. ဦးဓန
 ဂုဏ် အသံက ကြားရသည်ဆိုရုံလေး ...
 ဦးကျော်ထွန်း ကတော့ ရေး ရဲ့စကားသံကိုသာ ပြန်လည် ကြား
 ယောင်နေခဲ့၏။
 “ဦးဓနဂုဏ် .. လူမမာက လူမမာလို နေပါ ..” တဲ့ ...။

အခန်း (၁၆)

“ခေါ်ကြည့်ပါ ဆိုမှ ..”
 “ခေါ်နေပြီဇေ ..”
 “ငါ့မှာ မခေါ်သေးဘူး ..”
 ရေး ကိုင်ထားသည့် ဖုန်းကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးတွေ
 ချက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကုန်ကြ၏။
 “ဒါဆို .. နင်တို့ချင်း ဖုန်းမှားသွားတာ သေချာပြီ ..”
 “ဟဲ့ .. နင့်ဟာက ဟိုသတ္တဝါဆီမှာပဲ .. နင့်ကို ခေါ်တာ ဟိုမှာ
 သွားခေါ်နေပြီ .. ဟော ကိုင်နေပြီ ..”
 “ဘာလဲ ..”
 “ရေး ဥစ္စာကို ဂုဏ်ထည်ဝါ ကိုင်နေပြီ ..”
 “အမွန် နော် .. ငါ ..”
 ရေး နေရာမှ ထရပ်ကာ ဖုန်းကို လှမ်းဆွဲဖို့ ပြင်ကာမှ ...
 “ဟလို .. ဟုတ်ပါတယ် .. ဖိုက်ဖီးရိုး တူးဖိုက်(ယ်)ကို ခေါ်တာ
 ပါ .. အဲဒီက ..”
 “ရွှေရေးပန်းချီ ကို ပေးလိုက် ..”

www.burmeseclassic.com

“ဟမ်!...”

အမွန် မျက်နှာလေး မှဲသွားပြီးမှ ဖုန်းကို မျက်စောင်းထိုးကာ -

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် .. ဟွန်း .. ရော ..”

ဖုန်းကို ရေး လက်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ ရေး ကလည်း ဂုဏ် ဘာ

ပြောလိုက်တာကို သိကာ ...

“ရှင်ဖုန်း ဟိုနေ့က ဆိုင်မှာပဲ လာယူ .. ဒီက ဖုန်းကတ်ကို ..”

“လာမယူနိုင်ဘူး .. ဒီမှာ ကားဘော်ဒီ ထုနေရတယ် .. ‘ယူဧက’
ဘော်ဒီရုံကို လာပေး .. မပေးနိုင်ရင် နောက် မမျှော်လင့်နဲ့တော့ ..”

“ဘာ!... ဒီမှာ ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”

ရေး ဒေါသထွက်ပြီး စွေ့စွေ့ခနဲသွားသည်။ သူ့ဖုန်းကို ပြန်ယူဖို့
ရော မလိုလိုလား ..။

“တောက်!... လူဝါးဝလိုက်တာ .. မမျှော်လင့်ဘူးလေ .. သင့်
လည်း နေလိုက်ပေါ့ ..”

ပြောဆိုနေကြတုန်း ဖုန်းတစ်ကောင်လဲ ဝင်လာ၏။

“ဟဲ့ .. ဘာတဲ့လဲ .. ဘယ်သူလဲ ..”

“မသိဘူး .. သူ့ဖုန်းကို ခေါ်တာ သူ့အသိ နေမှာပေါ့ ..”

ရေး က ပြန်ဖြေပြီး နားထောင်လိုက်၏။

“ဟလို ..”

ရေး မျက်မှောင်ကုတ်သွားတာ ကြည့်ကာ အမွန် က စပီကာဖွင့်
ပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ တစ်ဖက်ကအသံက မာကျောကျော ..။

“ပြောလေ.. ယူက ဘယ်သူလဲလို့..။ ဒါ ဂုဏ်လေး ရဲ့ဖုန်းမို့လား..”

အမွန် က ဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ...

“ဂုဏ်လေးတာ ဂုဏ်ကြီးတာတွေ မေးနေမယ့်အစား ဒီဖုန်း

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုင်နေတည်းက ယူ သဘောမပေါက်ဘူး
လား ..”

“ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီဟာ .. ဂုဏ် ကို ဒီနည်းတွေနဲ့ လမ်းလွဲချိတ်ဖို့
မကြိုးစားစမ်းပါနဲ့ ..။ ဂုဏ် ရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်တွေ .. အတိတ်တွေကို တို့က
သိထားပြီးသား .. စီနီယာ လုံးဝ မရှိဘူး ..”

“အခု ရှိနေပြီဆိုတော့ .. ယူက ဂျူနီယာ ဖြစ်သွားပြီပေါ့ .. ဘိုင်..”
ဖုန်းပိတ်ပြီး ရယ်နေသေးသည်။

“နင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောလိုက်တာလဲ အမွန် ရယ် .. ဒီကောင်
နဲ့ ငါ စစ်တိုက်နေတာ သိရဲ့သားနဲ့ ..”

“ဘာဖြစ်လဲ .. ဒီလောက်ကြောပြောနေတာကို ဒီတိုင်း ပြန်မပြော
ဘဲ ငါက တောင်းပန်လိုက်ရမှာလား ..”

“ဟဲ့ .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဂုဏ်ထည်ဝါ လည်း ဂရုမစိုက်နဲ့တော့ .. စစ်တိုက်ဖို့အတွက်
ဥပမာတစ်ခုလို့ပဲ မှတ်ပြီး ရှေ့သာ ဆက် ..”

“ဘာကို ရှေ့ဆက်ရမှာလဲ .. အခု နင် ပြောတာကို ဟိုက သိ
လား .. သူ့ဖုန်း ငါ့ဆီမှာပဲ ထင်နေတာကို .. ငါ ပြောလိုက်တယ်ပဲ
မှတ်မှာပါ .. နင် ငါ့ကို ဒုက္ခပေးပြန်ပြီ အမွန် ရယ် ..”

“ဘာဒုက္ခလဲ .. နင်တို့ ဒီလောက်တောင် တင်းနေကြတာ .. သူ့ကို
ကြိုက်လို့လုပ်တာ မဟုတ်မှန်း သူ သိတယ် ရေး .. ဘာဖြစ်လဲ .. သူ့
ဘောင်မလေးတွေ သူ့ကို အထင်လွှဲပြီး ပြဿနာရှာမယ် .. သူက ဖက်
ဖက်မောအောင် လိုက်ရှင်းပြမယ် .. ဟိုပြေး ဒီလွှားနဲ့ ဒါပဲလေ.. သူ့ကို
အဲဒီလိုနည်းနဲ့ ဒုက္ခပေးလိုက်နိုင်တာ ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမှာ ..”

ရေး အသံတိတ်သွားသည်။

၁၇၆

ပျစ်

ဒါပေမယ့် ဒီဖုန်းနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ .. သူ့ရော ကိုယ့် ဖုန်းနံပါတ်ကို သိနေပြီလား ..။

ကိုယ်က မမေးဖြစ်လိုက်ပေမယ့် ကိုယ့်ဖုန်းကို တစ်ယောက် ယောက်က ခေါ်လိုက်ရင်တော့ သူ မေးလိုက်ရင် သိသွားမှာပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းက ထပ်မြည်လာပြန်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်နံပါတ်ကို ခေါ်တာလဲလို့ မေးလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးပေမယ့် ...

“သူပဲ ခေါ်တာဟဲ့ ..”

ထားက ငုံ့ကြည့်နေသည့် နန္ဒာ က အရင်ဆုံး သတိပေးကာ အမှန် က ရေး လက်ထဲကို ဖုန်းထည့်ပေးသည်။ ရေး ချက်ချင်း မကိုင်းဆဲ ခဏ ဝိုင်နေမိစဉ် ဖုန်းက ကျသွား၏။

“ဘာလို့ မကိုင်းလိုက်တာလဲ ..”

စားသောက်စရာတွေ ရောက်လာတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်ကြဘဲ ဖုန်း ကိစ္စကသာ အရေးတကြီး ဖြစ်နေကြလျက် ...

“ဟော .. ဟော .. ပြန်ခေါ်ပြီ .. ကိုင်းလိုက်လေ ..”

ရေး က ဖုန်းကို ရန်သူတစ်ယောက်လို ကြည့်ကာ ...

“ဟလို ..”

“လေသံက မာလှချေလား ..”

“ရှင် ပြောမှာကို ပြောပါ .. အပိုတွေ မပါပါနဲ့ ..”

“မင်း ခု လာမှာလား ..။ ငါ စောင့်နေရမယ်ဆိုရင် ...”

“မလာနိုင်ဘူး .. ရှင်လည်း ရှင့်ဖုန်းကို လိုချင်ရင် လာယူ .. ကျွန်

က ..”

သူကလည်း ရေး ဖုန်းပြောလို့ မပြီးသေးခင် ချက်ချင်းချသွား သည်။

“တွေ့လား .. တောက်!...”

“တွေ့တယ်လေ .. အဲဒါကြောင့် နှင် ပြန်ဖိုက်ဖို့သာ စဉ်းစားတော့..

ကြားရတဲ့သတင်းက နည်းတောင် နည်းသေးတယ် .. တော်တော် လေဟပ်နေတဲ့ကောင် ..”

“ကဲ စားစမ်းပါ .. ဒီလူတစ်ယောက်ကြောင့် အစားပျက်ရတာ ဘယ်နှစ်ခါ ရှိပြီလဲ ..”

“အေးလေ .. သင်းက ဘဝင်လေဟပ်နေရအောင် ဘယ်လောက် ခြီးကျယ်ခမ်းနားနေလို့လဲ .. ပြောရရင် ရေး က သူ့ထက်တောင်

တယ် ..”

“နှင်တို့ကလည်း ကလေးစကားတွေ ပြောနေကြပြန်ပြီ ..”

လေးယောက်စလုံး မကြာခဏ ဆုံဖြစ်လာခဲ့ပေမယ့် သူမကိုက နာတစ်ရပ်ထဲမှာ ပါဝင်ရှုပ်ထွေးနေခဲ့တာမို့ စပြောဖြစ်ခဲ့တာလည်း ကြောင်းပဲဖြစ်ကာ တွေ့လိုက်တိုင်းလည်း ဒီအကြောင်းပဲ ပြောမိခဲ့ ပါ။

အမွန် တို့ သုံးယောက်ခမျာလည်း သူမတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင် မှယ် အချိန်လေးတွေမှာ ကိုယ့်အတွက်ပဲ အချိန်ကုန် အလုပ်ရှုပ် ကြဲရသည်။

“ကဲ .. စားပြီးရင်လည်း ပြန်မယ်ဟာ .. နှင် သူ့ဆီ မသွားတာ ဟုလား ..”

“ဘာလို့ သွားရမှာလဲ .. သူ့ဖုန်းကို သွားပေးမှ ငါ့ဖုန်းကို ရမှာ သူ့ဖုန်းလည်း ငါ့ဆီမှာ ရှိတယ် .. ငါက လျှော့စရာလား ..”

“အေးလေ ..”

“တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်တယ် ..”

“ဘာလဲ ..”

“သူက ဘော်ဒီရုံမှာ ကားဘော်ဒီ ထုနေရတယ်ဆိုတော့ ..”

“အဲ့ဒါ ဘာစိုးရိမ်စရာ ရှိလို့လဲ ..၊ နင်လည်း ပြန်ပြင်ရတာပဲ ..”

“တော်ကြတော့ ဟာ .. လာ .. ငါတို့ တစ်ခါတလေ စိတ်

လက်အေး ရေလယ်တံတားမှာ သွားထိုင်ရအောင် ..”

“ဟာ .. နေပူပါသေးဟယ် .. တခြားနေရာမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်

မယ်လေ .. ငါ့ဖုန်းက ရီဆိုလူးရှင်း(န်) ကောင်းတယ် ..”

“မရိုက်ချင်ပါဘူး .. ငါ ဘဏ်ကို သွားရဦးမှာ .. နောက်ကျ

မဖြစ်ဘူး ..”

ရေး တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းခါပြီးမှ ...

“ငါ တကယ် အချိန်မရလို့ပါဟာ ..”

“တော်ပါ .. ခွဲထွက်သွားပြီဆို သူချည်းပဲ ..”

“အေးလေ .. ငါတို့ချည်းပဲ ကျန်ခဲ့ကြတာ ..”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ တညီတညွတ်တည်း ထရပ်လိုက်ကြကာ လို

က ပိုက်ဆံရှင်းနေရင်း နောက်ဆုးမှ ထရပ်ပြီး ...

“ငါတို့လည်း ဘဏ်ကို လိုက်မယ်လေ.. နင့်မှာ ကားမှ မပါတာ

“ရပါတယ် .. ငါ ဒီတိုင်းပဲ ..”

“ဒီမှာ .. ဒီမှာ ဗျ ..”

ရေး တို့ ဆိုင်ထဲကနေ တန်းစီပြီး ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြစဉ်

အဝင်ဝကနေ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် လက်ညှိုးထိုးခေါ်၍ ဝင်လာသူ

ယောက်က ...

“အစ်မတို့က မာစီးဒီး နိုင်းဂျီ အနက်ရောင် ဘော်ဒီထုထား

အစ်မတွေလား ..”

“ရှင်!...”

“ဘာ!...”

မေးခွန်းနှင့် ရှေ့ကို တလွှားလွှား ရောက်လာသူနှစ်ယောက်ကို

သိလည်း မသိ ..၊ ဒီကားကိုလည်း ဂုဏ် ကားဆိုတာ ရတ်

မစဉ်းစားမိဘဲ ...

“ရှင် .. ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ..”

“ဘား!...”

“ဟာဗျာ .. ခင်ဗျားတို့ အဲ့ဒါပဲ ..”

သူတို့ကပဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် လက်မြှောက်ခြေမြှောက်နှင့် ...

ဦးတော့ နောက်က ပါလာသူသည် စက်ဆီမည်းတွေ စွန်းထင်း

ချွေးသော အဖြူမှန်း အညိုမှန်း မသိနိုင်တော့သည့် အင်္ကျီကို

အင်းက ဆွဲတင်လိုက် .. လက်မောင်းက ဆွဲလိုက်နှင့် အလွန်အမင်း

ထွက်သွားသလို ရှေ့တက်လာပြီး ...

မီးလုံးကဲ့သွားတာလည်း ထည့်ပေးထားရတယ် .. မျက်နှာ တစ်

နည်း စုတ်ပြတ်နေတာကိုလည်း ထုပေးထားတယ် .. ပိုက်ဆံရှင်းဖို့

ပတ်ပြေးနေတယ် ..”

“ဘာ!...”

သူတွေကြားထဲမှာ သူမတို့ ပူထူကုန်ကာ ဘာတွေ ဘယ်လို ထပြန်

နီး မသိတော့ပေ ..၊

“ဟိုလူကလည်း ခင်ဗျားတို့ ပေးမှာတဲ့ .. ခင်ဗျားတို့ကလည်း

လေးတွေ မတန်မယ့် ကားပြင်ထားပြီးမှ ပတ်ပြေးနေတယ် ..

အဲ့က ဘယ်သူ့ဆီက တောင်းရမှာလဲဗျ ..”

ကြည့်စမ်း ..၊ ဒါ ဂုဏ် လက်ချက် ..၊

www.burmeseclassic.com

နောက်ကျမှ တွေးမိရခြင်းအတွက် ရေး ခံပြင်းစွာ တက်ခေါ်၏။ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိရှိ စားသောက်ဆိုင်ကြီးထဲမှာ ကြွေးတောင်းခံရခြင်းပဲ ဖြစ်ကာ ...

“ဒီမှာ .. အဲဒီကားက ..”

“နေကြပါဦး .. ကျွန်တော့်ကိစ္စက ပိုအရေးကြီးလို့ပါ ..”

နောက်ထပ် လူရွယ်နှစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာကာ ရေး တိုင်ထားသည့် ဖုန်းကို လက်ညှိုးထိုး၍ ...

“ခင်ဗျား ဘာပြဿနာတွေ တက်နေသလဲတော့ မသိဘူး .. တွေ့တော့ဖုန်းကို ပြန်ပေးပါ ဗျာ ..”

“ဘာ!...”

“ဖုန်း ကောက်ရထားတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော့်မှာ ပြေးလာလို့တော့တာ .. ပစ္စည်းပြန်ပေးလို့ ကျေးဇူးဆပ်တယ်ဆိုတာ ဒီဟန်းဆက် ထိသလောက်တော့ ဘယ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ ..”

လူရွယ်က ဖြူဖြူချောချောလေးပဲဖြစ်ကာ မျက်နှာက ခေတောင်းပန်ဟန်တွေအပြည့်နှင့် လူတွေဘက်ကို လှည့်ပြီး ထောက်ခံတောင်းသလို ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော် ပေးနိုင်သလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ပေးပါ .. ခင်ဗျားလိုချင်သလောက် မပေးနိုင်လို့ပါ .. တကယ်ပါဗျာ .. ကျွန်တော့်ဖုန်းလေး ပြန်ပေးပါ ..”

“ဒီမှာ .. ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ .. အကုန်လုံးကို သရေဖျက်တရားစွဲပစ်လို့ ရတယ် နော် ..”

ဘယ်သူ့အနေအထား ဘယ်လိုရှိနေသည်ကို မသိတော့ပေ။ အမွန် စိတ်တိုပြီး အားလုံးကို အော်ပစ်လိုက်၏။

“ဟာ .. ခင်ဗျားတို့က ဒီလိုလား ..”

“လုပ်လိုက်လေ .. ဒီနေရာထိ လိုက်တောင်းရတည်းက ခင်ဗျား”

“အဲဒီလို မိန်းကလေးတွေမှန်း သိပါတယ် ..”

“ကြည့်စမ်း .. ဒီလူ ..”

“ကားကို လာပို့ထားပြီး ဟိုလူပေးမှာလိုလို .. ဒီလူ ပေးမှာလိုလို တည်းက ပိုက်ဆံမပေးနိုင်သေးရင်လည်း ကား လာမပြင်ဘဲ နေဗျာ ..”

“ခုတော့ အမြန်လုပ်ပါလည်း ပြောသေးတယ် .. ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်နှစ်နာသလဲ သိလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဖုန်းဆက်တောင်းလည်း မရဘူး .. လိုက်တောင်းလို့လူတွေကို တရားစွဲဦးမယ်တဲ့ .. အံ့ရောဗျာ ..”

“ဒီမှာ အစ်မဗျာ .. ကျွန်တော့်ဖုန်း ပြန်ပေးပါ .. ခင်ဗျား ဒီဖုန်းနဲ့ ချစ်တောင် မသိဘဲနဲ့ ဘယ်သူ ခေါ်မလဲ စောင့်မေးမလို့လား .. ခုနေတာလေးနဲ့ ကျေနပ်ပေးရင် နှစ်ဖက်စလုံး အကျိုးရှိပါတယ် ..”

“တောက်!...”

ရေး ဒေါသတွေ ဆူပွက်ကာ ရှက်ဖို့ကိုလည်း သတိမရတော့ပေ။ အန်ဆိုင်လုံးကိုသာမက တစ်လောကလုံးကို မသိတော့ဘဲ ...

“ဂုဏ်ထည်ဝါ .. လူယုတ်မာ ..”

စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ရင်း ဖုန်းကို နံရံဆီ လွှဲပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒါသည် အစိတ်စိတ်အဖြောဖြော လွင့်စင်ကုန်လျက် ...”

“ဟာ .. ရှက်ရမ်း ရမ်းကုန်ပြီ ..”

လူတွေထဲက တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ထွက်လာသောအသံသည် ...

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၇)

ပေါ်တီကိုအောက်ကို ကားဝင်လာတော့ ညနေ ခြောက်နာရီခန့် တိတိ ..

ရေး ခြေချင်းချိတ်ထားခြင်းကို ဖြုတ်၍ နာရီခန့် မျက်လုံးတွေ သွားသည်။ ဆင်းလာသူက ဂုဏ် ပဲ ဖြစ်ကာ အိမ်ပေါ်ကို ခြေလှမ်းလျှောက် တာနှင့် မျက်လုံးက သူမဆီ တန်းခနဲ ရောက်၏။

ကလေးကိုလည်း မတွေ့ ..၊ ဘယ်သူမှလည်း မရှိ ..။

ရေး ကို ဧည့်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း အကျအန ထိုင်နေ မျိုး မတွေ့ခဲ့ဖူးသဖြင့် တစ်ခုခုဆိုတာ ခံစားမိလိုက်သည်။

ကိုယ်ကလည်း တစ်ခုခု ကြံစည်ထားခဲ့တာမို့ ဘယ်သူ့ဘက် တစ်ခုခုကိုမှ အရေးမစိုက်စွာ ကားသော့ကို ဆော့ရင်း တောက်လျှောက် ဝင်လာခဲ့၏။

သူမ ထရပ်လိုက်တာကိုလည်း မြင်သည်။ ဒါပေမယ့် မျက်လုံး တော့ မရောက်ခဲ့ဘဲ ဒီတိုင်း ဆက်ဝင်လာခဲ့လျှင် ...

“ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”

ခြေသံက ကိုယ့်နောက်မှာ ချက်ချင်း ကပ်လျက် ပါလာတော့ နှစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

မျက်လုံးထဲမှာ ရိပ်ခနဲဆို ဘာမှ ပြင်ဆင်ချိန် မရလိုက်မီ ...

“ဖြန်း ..”

မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ပါးတစ်ဖက်သည် စားနဲ့ ဖြတ်လှီးခံလိုက်ရ သလို တစ်ခါဖူးမျှ မခံစားဖူးခဲ့သော ပြင်းရှသည့် ဝေဒနာက ရုတ်တရက် နှိပ်ကိုင်ကိုင် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ခင် ဒုက္ခပေး၏။

“အဲဒါ .. ယုတ်မာဦး ..”

“ဘာ!... ဖြစ်တယ် .. ယုတ်မာတယ် ဟုတ်လား ..”

ဆံပင်တွေကို အကြမ်းပတမ်း ခါထုတ်ပစ်လိုက်ကာ ဒေါသက သူမနဲ့ ထပ်တူ ..

“ယုတ်မာတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. မင်းလို မိန်းမကို ယုတ်မာတော့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ ..၊ ဒီမှာ ရွှေရေးပန်းချီ ..”

“ရှင့်!... ဖယ် နော် ..”

“လူယုတ်မာဆိုတာ ချိုမပါဘူး .. အဲဒါကြောင့် ငါ့အိမ်ပေါ် တက်လာပြီး မင်း ထင်တိုင်းကြံဖို့ ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တာ ..”

“ရှင် .. ဖယ်လို့ ပြောနေတယ် .. လွှတ် ..”

ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဖိညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ ဒေါသကြီးနေသည့် ခြေလှမ်း များနောက်မှာ ရေး နောက်ဆုတ်နေမိရင်း နံရံမှာ ကျောနဲ့ ကပ်မိလာမှ ခပ်တန့်သွား၏။

“မင်း လုပ်နေတာတွေကတော့ ကောင်းသလား .. ထင်သလို မိုက်ရိုင်း .. ထင်သလို နေ .. အေး .. အဲဒီထဲမှာ မင်း လုံးဝ မှားသွားတာက ငါ့ပါးကို ရိုက်လိုက်နိုင်တာပဲ ..”

ပြင်

“ဂုဏ်ထည်ဝါ .. ရှင့်!... ရှင် မယုတ်မာနဲ့ .. လွှတ် နော် ..”

“မရဘူး .. ငါလည်း မင်းလိုပဲ မိုက်ရိုင်းတတ်တယ် ..”

“ဟင့်အင်း .. ရှင် ကျွန်မကို ထိကြည့် ..”

ရေး သူ့ကို ပါးရိုက်ဖို့ လက်ပြင်လိုက်တာနှင့် နံရံမှာ ဖိကပ်ချုပ်ထား
ကာ မျက်နှာလွှဲသမျှ အတင်းလိုက်နမ်း၏။

“လူရမ်းကား .. ရှင် မယုတ်မာနဲ့ ..”

ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်လာခြင်းသည် မျက်ရည်စက်တွေအကြား
ပြိုဆင်းလာကြ၏။ ထိုစဉ် ...

“ဂုဏ် .. လူလေး .. မလုပ်နဲ့ ..”

ဦးကျော်ထွန်း ၏ ပျာပျာသလဲ တားဆီးသံကြောင့် ဂုဏ် လှုပ်နှံ
မှုတွေ ရပ်တန့်သွား၏။

ရေး က သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ကာ ...

“ကဲ ..”

“ဖြန်း ..”

ဂုဏ် မျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည်။ နောက်တစ်ချက်ထိ သူ့
မထင်မှတ်စွာ ခံလိုက်ရလျှင် ...

“ဟိတ် .. မင်း!...”

“လူလေး ..”

ရေး လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲလိုက်ပေမယ့် ဦးကျော်ထွန်း
ကြားကနေ သူ့လက်ကို ပြန်ဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ .. သူက မိန်းကလေး ..”

“မိန်းကလေးက ရိုက်တိုင်း ခံနေရမယ်လို့ ဘယ်ဥပဒေက သတ်
မှတ်ထားလို့လဲ ..။ တောက်!... ဒီမိန်းမ ..”

ပါးတစ်ဖက်တည်းမှာပဲ အရိုက်ခံလိုက်ရတာ နှစ်ကြိမ် ..။ ဂုဏ်
ခါသထွက်လွန်းကာ ဧည့်ခန်းမှာ အလှအပ ပြင်ဆင်ထားတာရှိသမျှ
အားလုံးကို ဆွဲချ ပေါက်ခွဲပစ်၏။

“လူလေး .. မင်းအဖေ သိသွားရင် ပြဿနာ ပိုကြီးသွားပါ့မယ်
ဘော်ပါတော့ .. သူဌေး အခြေအနေ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးလာတာ
မင်း သိသားနဲ့ လူလေးရာ ..”

“ဒါပဲ .. ကျွန်တော် ဘာလုပ်လုပ် ဖေဖေ ရှိတယ် .. ဒီမိန်းမက
ဘာ့ ဖေဖေကို သေပါစေချင်ပြီး နေ့ရှိသမျှ ကျိန်တွယ်နေတယ် .. အဲ့ဒါ
ဘယ်သူ ခွင့်ပြုထားတဲ့ ပါမစ်နဲ့လဲ .. သူ့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ စော်ကားခွင့်
ပိုနေတာလဲ ..”

“လူလေးရယ် ..”

ဦးကျော်ထွန်း ပြောဖို့ ခက်ပါပြီ ..။ လူကြီးတွေ မျှော်လင့်နေကြ
ဘာက တစ်မျိုး ..။

သူတို့ ဦးတည် ပြင်ဆင်နေကြတာက တခြား ..။

ဘာတွေ ဖြစ်လာမယ် .. မလာဘူး ဆိုတာကတော့ ..။

အခန်း (၁၈)

ကိုယ့်မျက်နှာကို မှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်မိတိုင်း သွေးခြည်ဥ၍ ထင် ကျန်ရစ်သော အနီကွက်တချို့က ရွှေရေးပန်ချီ ဆိုသော မိန်းမ၏လင် တစ်ဖက်ကို မမေ့ဖို့ သတိပေးနေခဲ့၏။

ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်လာသည်နှင့် သွားတိုက်နေရင်း မျက်လုံးက ပါးတစ်ဖက်မှာပဲ စူးစိုက်နေခဲ့သည်။

ပလုတ်ကျင်းနေရင်းနဲ့လည်း မှန်ဆီမှာပဲ အကြည့်ကိုရှိကာ လင် ခုပ်ထဲက ရေနဲ့ ကိုယ့်လည်ကုပ်ကို ပြန်ရိုက်ရင်း ထိုရိုက်ချက်တွေကြောင့် ပါးပြင်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်းက ပိုနေခဲ့၏။

ပြီးတော့ ရေစိုနေသည့်လက်နဲ့ ပါးကို ပွတ်သပ်နေမိသည်။

ခုချိန်မှာ သူမရဲ့ ရိုက်ချက်တွေကို သတိရနေခြင်းက ဒေါသသက်နဲ့ မဟုတ်ပေ ...

ဒီလောက်ထိ အကဲပိုလွန်းသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဒေါသနားမလည်ခြင်းသာ ဖြစ်လျက် ...

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် တံခါးက ရှုပ်ခနဲ ပွင့်သွားကာ ...

“ဟင်!...”

တဘက်နဲ့ ပဝါကို ပိုက်လျက် ရေး မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ ချက်ချင်း မျက်နှာလှဲပစ်၍ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

“ဟိတ် .. နေဦး ..”

ဂုဏ် ရေး နောက်က လိုက်လာခဲ့ရင်း ...

“နေဦးလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား ..”

ဘေးကနေ ထိကပ်တော့မလို ကပ်ပြောလိုက်သဖြင့် ရေး ကဘစောင်း လှည့်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာလှဲ၍ ...

“ဘာလဲ ..”

“အဲဒါ မင်းကို မေးရမှာ ..၊ မင်း ဝင်လို့ရပြီသားနဲ့ ဘာလို့ ပြန်လှည့်သွားတာလဲ ..”

“ဧည့် .. ရှင် အဲဒါကို သေလုမြောပါး လိုက်ပြောရတာလား...”

ရန်တွေ့ဖို့ကျမှ ရဲရင့်စွာ လှည့်လာသဖြင့် ဂုဏ် က ခဲ့သည်။ ပခုံးက မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လည်ပင်းမှာ ပတ်လိုက်ပြီး ခါးထောက်၍ ...

“အဲဒါကိုပြောဖို့ သေလုမြောပါး လိုက်လာမှာ မဟုတ်မှန်း မင်း သိပါတယ် .. လူကို မြင်တာနဲ့ သန့်ဖျပ်ပြီး ပြန်လှည့်ပြေးတာကို သိချင်လို့ .. ဘာလဲ .. မနေ့က မင်း ငါ့ပါးကို ရိုက်ခဲ့ပြီးမှ လန့်နေတာလား...”

“ဟွန့် ..”

ရေး ကလည်း ပခုံးလေးပါ တွန့်၍ ခဲ့သည်။

“ဟုတ်မှာပေါ့ .. ဒီနေ့ အနားမှာ ဘယ်သူမှ ဝင်ဆွဲမယ့်လူ မရှိဘူးနဲ့ ..”

“ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”

“ပြော ..”

“အင်အားကြီးလို့ အင်အားနည်းတဲ့လူကို စိန်ခေါ်ရတာ ရှင် တော်တော် ဂုဏ်ယူနေပုံပဲ ..”

“အင်အားချင်း မမျှရင် စိန်မခေါ်သင့်ဘူးဆိုတာလည်း မင်း သိရှိကောင်းတယ် ..”

“အဲဒီတော့ ရှင်က မကျေနပ်လို့ ခု ထပ်ပြီး စိန်ခေါ်တာလား..”

“စိန်ခေါ်တယ် ဆိုတော့ ..”

“ကျွန်မက ရှင် ထင်သလို အင်အားချင်း မျှမမျှ နှိုင်းယှဉ်ပြီးမှ ဒေါသထွက်တတ်တာ မဟုတ်မှန်း ရှင် သိသွားမှာပေါ့ ..”

“ဪ .. ဪ ..”

ဂုဏ် က ခပ်စောင်းစောင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး မှဲသည်။ ရေး ကလည်း ဂရုမစိုက် ..

“ရှင် ကျွန်မကို အင်အားကြောင့် နိုင်ချင် နိုင်လိမ့်မယ် ဂုဏ်ထည်ဝါ .. ဒါပေမယ့် ကျွန်မက မမျှတမှုပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးတတ်တဲ့ မိန်းမ ..”

“အေး .. ငါကလည်း အင်အား မျှတာ မမျှတာ .. အထီးလား အမလား နားမလည်ဘူး .. စိတ်ထဲက နာရင် စိတ်နဲ့ .. အသားပေါ်မှာ နာရင် နာသလိုပဲ .. အဲဒါကြောင့် မင်းကို သတိပေးလိုက်မယ် .. နောင်ထပ်ပြီး မင်း ငါနဲ့ ထိပ်တိုက် ရင်မဆိုင်မိစေနဲ့ ..”

မျက်နှာနား ကပ်ကြိမ်းသွားသဖြင့် ရေး မျက်နှာလေး နောက်တွန့်သွားသည်။ ထိုစဉ် ...

“ခွမ်း ..”

နောက်က ကွဲရှသံကြောင့် ထွက်သွားပြီးမှ ဂုဏ် က လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ် တက်သွား၏။

“မမ ..”

မိနှင်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဖိတ်စဉ် ကွဲရှကုန်တာတွေကို ဂုတ်တုတ်လေး ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကောက်၏။ ပြီးတော့ ရေး ကို သည်း ရှင်းပြုဖို့ ကြိုးစားရင်း ကောက်တော့မလို ကျုံးတော့မလို ကတုန်ဘယင် ဖြစ်နေရှာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မိနှင်း .. အမှိုက်ဂေါ် သွားယူလေ .. လက်တွေ့ သိလိမ့်မယ် ..”

“ရှင် .. ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ ..”

ရေး ကတော့ သူမ ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ တကယ် မသိခဲ့..။

အခန်း (၁၉)

“ဟုတ်လို့လား မိနင်း ရယ် ..”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို အစ်မစိန် ကလည်း ..”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

“ကျွန်မ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်ကြီး မြင်တာပါ အစ်မစိန် ရယ် - အစ်ကိုလေးက မမကို ငဲ့နှမ်းလိုက်တာ အရှင်းကြီး ..၊ ပြီးတော့ မမက ရှက်နေတာ ..”

ဟင်!...

ဦးမနုဂုဏ် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ နောက်ကနေ ဝင်လာသည့် ရေး ကလည်း ဦးမနုဂုဏ် ကို အရင်မြင်သွားကာ ထမင်းစားခန်းရှေ့မှာ ကွယ်ပြီး နားစိုက် ထောင်နေပုံကို အံ့သြသွား၏။

အထဲက စကားသံတစ်ခုခုကို ခိုးချောင်ခိုးဝှက် နားထောင်နေမှန်း သာနေလျက် ဘာအကြောင်းအရာမို့လို့ ဒီလို နားထောင်နေရကာလဲ ဆိုတာ သူမပါ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့၏။

သူမ ဒီတိုင်း ဖြတ်ထွက်သွားရင်လည်း ဦးမနုဂုဏ် သူခိုးလူငါပြီး နှုတ်မရိုးသားမှုတွေကို ချက်ချင်း ဖုံးကွယ်ပစ်မှာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် သူမလည်း နံရံနား ကပ်၍ ...

“အစ်ကိုလေးက အရမ်းချောတာ .. မမကလည်း ပါးချိုင့်လေး ဆွနဲ့ စွာစွာထက်ထက်လေး အရမ်းလိုက်တာပဲ နော် ..”

“ဒီလောက်မတည့်တာကို မိနင်း ရယ် .. နင် လျှောက်ပြောနေတာ ဆော့ ..”

“လျှောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ အစ်မစိန် ရယ် .. အစ်ကို ကတည်းက နှမ်းလိုက်တာပါ ..”

ဘုရားရေး!...

သေချာကြားလိုက်ရသည့် စကားကြောင့် ရေး မျက်လုံးပြူးသွား သည်။

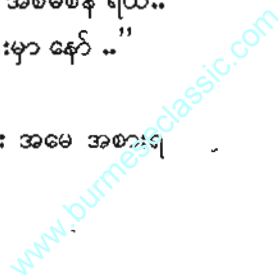
“မမကလည်း ရှက်သွားတာများ ဘယ်လိုပုံစံလေးမှန်းကို မသိ နဲ့ .. ကျွန်မ ဆို .. သိမ်းလာတဲ့ ဖန်ခွက်နဲ့ ဖန်းတွေ လွတ်တောင် လွတ်တယ် ..”

“နင် အဲ့ဒါကို မြင်ပြီး ကျကွဲကုန်တာလား ..”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ .. ခုထိ မယုံသေးဘူးလား အစ်မစိန် ရယ်.. အစ်ကိုလေးနဲ့သာ ညားသွားရင် အရမ်းကောင်းမှာ နော် ..”

“ဟဲ့ .. လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ..”

“တွေးကြည့်တာပါ .. တေးကဗျာလေး လည်း အမေ အစားရ

မယ် .. အစ်ကိုလေးနဲ့ ကျတော့လည်း မောင်နှမလေး .. အစ်ကိုကြီးအဖေအရာဆိုတော့ အဖေ အမေ ခေါ်လို့ ရတာပဲဟာ ..”

“အေးလေး .. နင် ပြောသလို မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တော့ ခုထိ ထင်တုန်းပဲ .. ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ဖြစ်သွားရင် ကောင်းမှာပဲဆိုတာမျိုးလည်း တွေးမိတာပဲ ..၊ ပြီးတော့ သူဌေးကြီးကိုလည်း ငါ သနားတယ်လေးလည်း လေးစားတယ် ..”

“ဟုတ်ပဲ .. မမလေး နဲ့ ချွတ်စွပ်တူနေပေမယ့် မမ ရွှေရေးသန်ကိုကျတော့ တူမသားချင်းလိုပဲ နော် .. ဒါနဲ့များ အစ်ကိုလေးနဲ့ ထပ်ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ ..”

“အောင်မယ်လေး .. ငါကလည်း ပြောသမျှ ဝိုင်းကူပြောနေတော့တယ် ဒုက္ခပါပဲ .. တော်တော့ မိနင်း ရေ .. ချက်စရာရှိတာ မြန်ချက် .. တော်ကြာ ကလေး ကျောင်းကပြန်လာရင် ငါက ကနေရမှာ .. နင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ..”

“ဪ .. ဘာမှ မရှိတော့ဘူး ပြီးနေပြီ .. ကျွန်မကတော့ အစ်ကိုလေးကို မျက်စိထဲ မြင်နေပြီးတော့လေ ..”

“တယ် .. ဒီကလေးမ တော်ပါတော့ ဆိုတာကို ..”

ရေး ထွက်သွားချင်ပေမယ့် ထွက်ဖို့ ခက်နေဆဲ .. ၊ ဦးဓနုရင်ခပ်လှုပ်လှုပ် လျှောက်ထွက်လာ၏။

သူမ ရုတ်တရက် ထိတ်သွားသော်လည်း ဦးဓနုရင် က ဒီဘယ်ကို မလှည့်ဘဲ မျက်နှာသည် အပြုံးတို့ ခိုတွဲနေလျှင် ...

ဒီလူကြီးက သူ့သားနဲ့များ ငါ့ကို စိတ်ကူးနေတာလား ..၊

ပြုံးသွားသည့်မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတာတောင် မယုံချင်သလို ဖြစ်နေခဲ့၏။

သူမ စိတ်ကူးတွေထဲမှာ ဒီလူကြီးရဲ့ ဘဝနဲ့ သိက္ခာတွေ အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်သွားအောင် သူမ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူများရဲ့စက်ကွင်းထဲထိ သူမ ရဲရင့်စွာ ဝင်လာ

တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ..၊

ဘာဝတွေက ပြောင်းလဲကုန်တာလား .. လူတွေက ပြောင်းလဲတာလား ..၊

ဒါပေမယ့် သူမကတော့ မပြောင်းလဲနိုင် ..၊

ဒီခံသားစု တစ်စုလုံးက သူမရဲ့ ရန်သူ ..၊

အခန်း (၂၀)

“အေး .. ရန်သူလို သဘောထားတဲ့လူက အသက်တောင် ထွက်တော့မယ် .. ကိုယ့်ကိုလည်း လက်နက်ပျံ အရှုံးပေးထားပြီးသား ..”

“ဟုတ်တယ် .. နင် ခု တိုက်ခိုက်နေရတာက ဂုဏ်ထည်ပါ ..”

“ငါ သူ့ကို ခေါင်းထဲမှာကို မရှိဘူး ..”

“အေး .. နင်ကချည်းပဲ ဆော်ထည့်နေရတာကိုး ရေး ရဲ့ .. နင် ပါးရိုက်လိုက်တာကို ဟိုက ကျေနပ် မေ့ပျောက်သွားမယ်များ ထင်လို့လား ..”

“ဟုတ်ပဲ ရေး ရယ် .. ဘာမှ မဟုတ်တာလေးကိုတောင် သောက်ဆိုင်ထဲမှာ အရှက်ခွဲလိုက်တာ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ..”

လုံမေ တို့က ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပြောတိုင်း ဒေါသတွေ ထွက်မဲ့ရွံ့နေကြတုန်း ..

“ဇွန်တော်က မချစ်ဖွဲ့ ကျန်တော်ကို မချစ်သော”

“ရုပ်လေးချောသလောက် တော်တော်ညစ်ပတ်တတ်တဲ့ သတ္တဝါ..”

“ကဲဟာ .. ဒေါသတွေ ထွက်ပြဲမနေပါနဲ့တော့ .. ရေး ဆော်ထည့်တာလည်း ဟိုမှာ မီးပွားတစ်စ ဖြစ်သွားပြီးပြီ.. အဲဒီမီးစ ထတောက်ပေါ်စေနဲ့ပဲ ဆုတောင်းကြဦး ..”

လုံမေ က ခုကျမှ လူကြီးလေးလို နားချ ညည်းတွားနေ၏။

“ဒေါသတွေဖြစ်ကြတာကိုက အင်းလျားကန်ပေါင်မှာဖြစ်ကာ ဘယ်မှာမှလည်း မထိုင်ကြပေ ..”

“နေကြာစေ နှစ်ထုပ်က လေးယောက်လက်ထဲမှာ မရောင်းရသည့် နည်းတစ်ယောက် ငိုက်မျဉ်းနေသလို ဘယ်သူမှ ဖောက်ဖို့ စားဖို့ မှူးမရှိကြတော့ ဒီအတိုင်း ..”

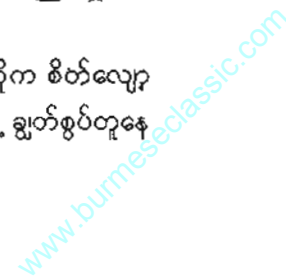
“ချွတ်စွပ်တူနေတဲ့ အစ်မနေရာမှာ နင် ဝင်သွားတာကိုက မှားမကွဲဘဲ ဆားလူကြည့်ရင် နင်က သူ့ဌေးကြီးကို မှန်းပြီး ဒုတိယမြောက် အိမ်အဖြစ် ဆက်ခံချင်နေလို့ သွားသလိုပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခဏ ခဏ အမေပေးပြောရတာ ကောင်းတော့ ကောင်းပါဘူး .. ဒါပေမယ့် နင် အမြင်မှန် မရလို့ ခက်နေတာ ..”

လုံမေ နဲ့ အမွန် တို့က တစ်ယောက်တစ်လှည့် အပြစ်တင်နေကြ

“သူ့ဌေးကြီးက အခု ရောဂါသည်မို့ ရုပ်ကျနေတာရယ် .. မဟုတ်ဘဲ အသက်ကို ဖယ်ကြည့်ပါလား .. အရွယ်က အလတ်ကြီး ရှိသေး ..”

“အမွန် ပြောတာ ဟုတ်တယ် .. ဒါကြောင့်ပဲ ဟိုက စိတ်လျော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ .. မဟုတ်ရင် သူ့မိန်းမနဲ့ ချွတ်စွပ်တူနေကြဦးကို လက်လွတ်ခံမလား ..”

“ငါကလည်း အဲဒါမျိုး ဖြစ်မလာလို့ အံ့သြနေတာ ..”

“ငါတို့ကတော့ ဖြစ်လာလည်း နှင် ရှောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး တာပဲ ..”

“ဘာ!...”

ရေး ရဲ့ ဒေါသဖြစ်နေသည့် မျက်နှာကို အမှန် က ပြန်ကြည့် ခဲ့ ...

“နင် သူများအရိပ်ကို သွားခိုနေတာ သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေပဲ ဆေး ရဲ့ .. နောက်ပြီး နင့်တူမ မျက်နှာကို ငဲ့ရတော့မယ် .. နင် ဘယ်လောက် သတ္တိကောင်းမှာလဲ ..”

“အဲဒါ ငါ့ဘက်က ဘာမှ ပြခွင့်မရတော့လို့ နင်တို့ ပြောနိုင် နေတာ .. ဒီလူကြီးသာ ငါ့စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း ငါ့ကို ပြစ်မှားကြည့် လိုက်စမ်းပါ .. သူ စော်ကားခွင့် ကြုံဖို့အထိ ငါ အခွင့်အရေး မပေး ဘူး ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် လုပ်တာတွေ အရမ်း အန္တရာယ်များနေတယ် ဆိုတာ လက်ခံစမ်းပါ ရေး ရယ် ..”

“အေးလေ.. အခု ဦးဓနဂုဏ် ကို ကြောက်စရာ မလိုတော့.. သူ က တစ်မျိုး ..”

ရေး က ကန်ရေပြင်ထဲကို ငေးစိုက်နေရင်း အံ့ကြိတ်လျက် ..

“ဒီလူကြီး ကလေးနဲ့ ငါ့ကို များလိုက်တည်းက ငါ့ဘက်က အပိုင် တွက်လိုက်တာ .. သင်းရဲ့ မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေ၊ စိတ်ဓာတ်တွေကို သူ့သားရှေ့မှာ ကောင်းကောင်းကြီး ဖော်ထုတ်ပြဖို့လေ .. ဟွန်း .. သူ့ များ ငါ့အစ်မကို မုန်းနေသေးတယ် .. ဖအေက ယုတ်မာလိုက် .. သူ က မိုက်ရိုင်းလိုက် .. ငါ့အစ်မ ဘယ်လောက်ထိ အဖြစ်ဆိုးခဲ့ရသလဲ..”

“ဒီကောင်က မိုက်ရိုင်းတဲ့ပီဇာကို ပါလာတာနဲ့ တူပါတယ် ..”

“သူ မိုက်ရိုင်းသလောက် ငါကလည်း တုံ့ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီး အမှန် .. သူ့အဖေ ယုတ်မာတာကို အရက်ခွဲပြီးရင် ငါ့အစ်မ အတွက် သင်းကို ဒဏ်ခတ်ရဦးမှာ .. ခုတော့ ဟိုတစ်ယောက်က သေ ခံနိုး ဖြစ်နေပြီ ..”

“အဲဒီတော့ .. ကျန်တာတွေကို ဆက်မလုပ်ပါနဲ့ဟော့ .. ငါတို့က နင့်အတွက် ..”

“ငါ့မှာ အန္တရာယ်ရှိမှန်း ငါ သိတယ် .. ဒါပေမယ့် သူ ငါ့ကို ခင်အားသုံးပြီး ယုတ်မာနိုင်ရင် ယုတ်မာပါစေ .. ဒါပေမယ့် သူ ငါ့ရဲ့ အရက်ကို ယူရင် ငါက သူ့အသက်ကို ပြန်ယူမယ် .. တစ်နေရာတည်း ဖြစ်လောင်း သုံးလောင်း ထပ်သွားပေစေ ..”

“အမလေး နော် .. အဲဒါတွေကြောင့် ခက်နေတာပဲ ..”

“ဟုတ်ပဲ လုံမေ .. ဒီမိန်းမကို လျှော့တွက်လို့ မရတော့ဘူး ကြည့် မိန်း .. စိတ်ကူးထားတာတွေတဲ့ ဟယ် .. ဘာမှဖြစ်မလာခဲ့တာပဲ တော် သေးလို့ပါလား ..”

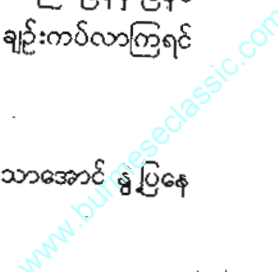
“ပိုလန်သွားအောင် ပြောပြရဦးမယ် ..”

နန္ဒာ က ခုမှ ဘာတွေ ဘယ်လို စဉ်းစားမိသွားသည် မသိ ..

“ဂုဏ်ထည်ဝါ ကလည်း မိန်းမ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် .. ဒေါသ ကြောက်လာရင် ပါးစပ်ကလည်း မညာဘူး .. လက်ကလည်း မြန်မှ မြန်ပဲ ချဲ့ သိလား .. သူက မိန်းကလေးတွေ သူ့ကို စပြီး ချဉ်းကပ်လာကြရင် အရမ်း အပြောပက်စက်တာ တဲ့ ..”

“အခြောက်ကြီးလာမှ မသိတာ ..”

“ဟဲ့ .. အခြောက်တွေက ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ သိသာအောင် ခွဲပြနေ

ကြတာ .. အပြင်မှာဆို သူတို့ကို ဘယ်သူမှ အခြောက်မှန်း မသိ
နော် .. တကယ် ဂျန်းတဲလ်မန်း(နံ)စတိုင်နဲ့ နေကာ .. အခြောက်
လေ ..

“ကြပ်ရွလာလေပဲလား ..”

“မကြပ် မရွတော့ဘူး .. ခြောက်လာလေ အကဲခတ် မရလေ ..”

“ဒါဆို ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ..”

“ဘာလဲ ..”

“ဂုဏ်ထည်ဝါ လေ ..”

သုံးယောက်စလုံး ပခုံးတွေ တွန့်၍ မသိကြဘူး လုပ်ကြမ်း

က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဖြစ်နိုင်တယ် .. တကယ် ခြောက်သွားပြီဆိုတဲ့ ယောက်ျား

တော်တော်များများ နှမြောဖို့ ကောင်းလောက်အောင် ချောကြတာ
တယ် ..”

“ဟော .. တွေ့လား ..၊ ရေး ရင်ထဲက စကားတွေ ..”

“ဘာ!...”

“ဟား .. ဟား ...”

အမွန် က ဖက်ခနဲ လက်ခုပ်တီးပြီး ရယ်ကာ ...

“ဂုဏ်ထည်ဝါ တော်တော် ချောပါလားလို့ နင် တွေးမိ

မို့လား.. ဝန်ခံလိုက် ..”

“မဟုတ်သေးဘူး .. နှမြောစရာကြီးလို တဖွဖွ ရေရွတ်ပြီး

ခေါက်နေတာ ..”

ရေး က မဲ့ကာ ...

“ဟုတ်တယ် .. သူ ကြားတယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ... အဲဒီလို ဝန်ခံလိုက်ပေါ့ဟာ .. မေးရတဲ့
အလုပ် ပိုမရှုပ်တော့ဘူးပေါ့ ..”

“အမွန် နော် .. ငါ ရေထဲ တွန်းချလိုက်လို့ ..”

စိတ်ညစ်စရာတွေထဲကနေ ရယ်စရာတွေ ပြောဖြစ်ရင်း ရယ်လိုက်
သောလည်း နည်းနည်းတော့ ပေါ့ပါးသွားကြ၏။

“ငါတို့တွေ ကုမ္ပဏီဖွင့်ဖို့အတွက် နေရာရှာထားပြီးပြီ ရေး ..
နင့်ရဲ့ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စတွေ လက်စသတ်ဖို့ ပြင်တော့ ..”

“ငါ ဒီလူကြီး အသက်ထွက်တဲ့နေ့အထိ နေဦးမှာ .. ဒီနေ့ သေပြီ
ဆိုရင် နောက်နေ့ ငါ ထွက်ခဲ့မယ် ..”

“ရေး ..”

“ဘာလဲ ..”

“ဘယ်နေ့ သေမယ်မှန်း မသိတဲ့ လူမမာကိုဟယ် ..”

“အေးလေ .. ရန်သူတောင် လက်နက်ချရင် ကျွေးအေးရသေးတာ..
ဒီလူကြီးက နင့်ကို ဘာမှလည်း ..”

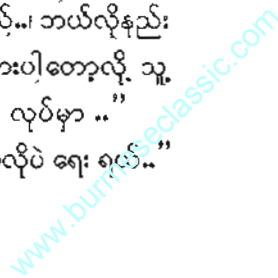
“နင်တို့ ပြောသလိုပဲလေ .. သူသာ ရောဂါသည်ဖြစ်မနေရင် ဒီလို
သနားစရာတစ်ကောင် ဖြစ်နေမှာလား .. အလကား အားမတန်လို့ မာန်
ဆူရှပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ ..”

“အဲဒီတော့ .. နင်က ..”

“အသက်ထွက်ခါနီးရင် အားလုံးကို ဇာစ်မြစ်ဖော် ပြောမယ်.. သူ
သမီးကို သူ့ရှေ့မှာပဲ ထုထောင်း ရိုက်ပုတ်ပြီး ထားခဲ့မယ်..၊ ဘယ်လိုနည်း
နဲ့ဖြစ်ဖြစ် .. သေခါနီးမှ ချက်ချင်း အသက်ထွက်သွားပါတော့လို့ သူ
ဘယ်သူ ဆုတောင်းပြီး မချီမဆုံ ခံစား သေရအောင် လုပ်မှာ ..”

“ဘုရား!... ဘုရား .. နင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်သလိုပဲ ရေး ရယ်..”

“ဘုရား!... ဘုရား .. နင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်သလိုပဲ ရေး ရယ်..”

“ဟုတ်ပဟယ် .. ဘယ်လောက် မုန်းတီးနေပါစေ .. သေခါနီးကို ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ရက်စက်လွန်းပါတယ်ဟာ .. အခု ပြောတာတင် နင် အရမ်းကို ငရဲကြီးနေပြီ သိလား ..”

“ကြီးပါစေ .. ငါ့အစ်မကို ကြွေးတွေနဲ့ ဖိနှိပ် သိမ်းပိုက်ပြီး ချင်နဲ့ ခွဲ .. မချစ်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းရတဲ့ ဒုက္ခကို ပေးခဲ့တယ် .. ပြီးတော့ - ရေး ဆက်မပြောတော့ပါ ..”

သေမယ့်ရောဂါ ရှိနေရက်နဲ့ သူများသားသမီးကို သေတွင်းဆွဲနှစ်ခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာကြီး ..

သူ ဒီရောဂါနဲ့ ဗုန်းဗုန်းလဲနေတာကို ဘယ်သူက သနားရဦးမလဲ ..

“ကလေးကိုလည်း ဒုက္ခပေးဦးမယ် တဲ့ .. နင့်အစ်မက ဓမ္မတူမအရင်း နော် ရေး .. သူတို့က သွေးသားသံယောဇဉ် ရှိရင် ရှိလို့ မယ် .. နင့်လောက် မရင်းဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကလေးရဖို့အတွက် မိန်းမ ကောက်ယူလိုက်ရတယ် .. ယောက်ျားတွေနဲ့ ကလေးရဲ့ ပတ်သက်မှုက ဘာလဲ .. နတ်ကယ် ကြည့်ရမှာက ကိုယ့်အစ်မက မွေးခဲ့တာ ကိုယ်မွေးရသလို နင် ချစ်ရမှာ ..”

“ငါမှ မချစ်တာ ..”

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ ရေး ရယ် .. ဟိုနေ့က နင် ပြန်ပြေးသွားတာ မချစ်လို့လား ..”

“အဲဒါတွေ ထောက်ပြမနေစမ်းပါနဲ့ .. ငါ့တူမဆိုတဲ့အသိ ငါ့မှာ ရှိသလို .. သူတို့ သွေးသားမှန်းလည်း သူတို့ သိတယ် .. ငါက ပစ်စလင်ခတ် ရက်စက်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ သွေးသားကို သူတို့ ရိုက်ခတ်

မသတ်ပါဘူး .. လိုရင်းက ဒါပဲ ..။ ပိုရှင်းအောင် ပြောရရင် ငါ့မှာ ငါ့ ရာဇဗေဒ စုဆောင်းလာတာက လွဲရင် ဘာမှမရှိဘူး .. သူတို့က အရမ်း ချမ်းသာတယ် .. ဒီကလေးကို ငါ ဘယ်လို ဆက်ဆံ .. ဆက်ဆံ သူတို့က ပစ်မထားဘူးဆိုရင် .. အဲဒါ လိုရင်းပဲ ..”

နန္ဒာ က ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ ...

“ဒါဆိုလည်း ငါ့ကို ပြောကြဦး.. ကိုစောနောင် ရဲ့အစ်မက အိမ်မှာ ထမင်း လာစားကြပါဦးလို့ ခေါ်နေတာ .. ခဏ ခဏ ရှိနေပြီ..”

“သွားစားလိုက်ပေါ့ဟာ .. ကိုယ်နဲ့ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းလည်း မဟုတ်ဘူး .. မမလည်း မရှိတော့တဲ့ဟာ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် သူကလည်း မဆည်းဆာ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင့်ကို တွေ့ချင်နေတာဆိုတော့ ငါတို့က နင် မပါဘဲ ဘယ်လို လုပ် သွားမလဲ .. ကြာလာတော့လည်း အားနာစရာကြီး ..”

“သူပုံစံက သူ့မောင်လေး ဆုံးသွားကာမှ သူ့မောင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရော .. အသိမိတ်ဆွေတွေနဲ့ပါ အရမ်းကို ပြန်ဆုံချင်နေတာဟာ .. စကားလက်ဆုံကျပြီး အလွမ်းဖြေချင်တာမျိုးပေါ့ဟယ် ..”

ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိခဲ့တာတွေအတွက် အချိန်ပေး အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရတာ ရေး စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။

“ပြီးတော့ ပြောသေးတယ် သိလား ..”

နန္ဒာ က ရေး ကို ပခုံးချင်း တိုက်လိုက်ရင်း ...

“နင့်အစ်မနဲ့ ကိုစောနောင် က အရမ်းရင်းနှီးတာတဲ့ .. ပြီးတော့ ကိုစောနောင် က ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဓာတ်ကျ ငေးရှိုင့်နေပါစေ မဆည်းဆာ ရောက်လာရင် သူငယ်ချင်း မြင်လိုက်တာနဲ့ သူ့မျက်နှာ ကြည်လင်သွားတာပဲ တဲ့ ..”

www.burmeseclassic.com

“အေးလေ အဲဒါ မမ ပဲဟာ .. အခု ဘယ်သူမှလည်း မရှိကြတော့ဘူး .. နေပေဟော .. ငါ့ပြဿနာကို နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြထားလိုက် .. ခု ရက်ပိုင်းတွေမှာတော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး လို့ ..”

“အင်းပေါ့ .. သေမယ့်လူက ဒီရက်ပိုင်းကျော်ကျော်မှာ အသက်ထွက်ပါ့မယ်လို့ သူ့ဆီမှာ ဖွန်(မ်) လာတင်သွားပြီလေ ..”

“စကား အကောင်းပြောနေတာ နော် ..”

“အေးပါ .. အကောင်းပါပဲ ..”

လုံမေ က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့၏။
စကားကောင်း မပြောဖြစ်ကြတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ ..
သူ့မှ အပြောကောင်း ..

အခန်း (၂၁)

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ .. ခု ရပ်လိုက်ပါ ..”

ဦးကျော်ထွန်း က ကလေးလက်ကို ဆွဲခေါ်သွားကာ ဂုဏ် ကထားမှာ ..

“ကလေးကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ ..”

ဦးကျော်ထွန်း က ကလေးလက်ကို ပို၍ ဖိဆုပ်ထားပြီးမှ ...

“သူဌေးက ကလေးကို ..”

“မရဘူး .. အဲဒီအခန်းထဲ လုံးဝ မဝင်ရဘူး ..”

ရေး က အနားရောက်လာတာနှင့် ကလေးလက်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဖြုတ်ယူပစ်လိုက်ကာ ...

“ကလေးက ဝင်ချင်ရင်တောင် တားရဦးမှာ.. လူကြီးတွေက ဒီလို လုပ်နေကြတာ အရမ်း အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ် ..”

www.burmeseclassic.com

“နေပါဦး သူ့သမီးကို သူ့အဖေက ခေါ်တဲ့ကိစ္စ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဒီလိုတွေ ဝင်ရှုပ်နေတာလဲ ..”

“ဘာဆိုင်လဲဆိုတော့ ကျွန်မက မတော်ချင်ပေမယ့် ဆိုင်တော့ ဆိုင်နေသေးလို့လေ .. ကျွန်မကို ဒီအိမ်မှာ နေပါ ထိုင်ပါလို့ တောင်းပန်ထားတဲ့ ရှင်အဖေကို မေးကြည့်လို့လည်း ရတယ် ..”

“အဒေါ် တော်တာကို မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြနေတာလား ..”

“အဒေါ်တော်တာကို မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြဖို့ မလိုပေမယ့် ဆွေစဉ်မျိုးဆက် လူညွန့်တုံးတဲ့ရောဂါနဲ့ သေကုန်ကြတဲ့ရာဇဝင် ကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့ .. ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်အတွက် တားနေတာ .. ရှင်အဖေက သေခါနီးမှ အလွမ်းသယ်ချင်တာ အရေးမကြီးဘူး .. ကလေးရဲ့နောင်ရေးကို စဉ်းစားရမှာ ..”

“မင်းတူမ မင်း ချစ်ရင် အခု ခေါ်သွားလိုက်လေ .. ဘယ်သူက ဂရုစိုက်နေလို့လဲ ..”

“ဟား .. ရှင်ထက် ပိုတာပေါ့ .. ရေး တို့က ပျော့စိစိဆို မုန့်ဆီကြဲတောင် မကြိုက်တဲ့ မိန်းမ ..”

ရေး မျက်နှာက ဂုဏ် ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုတင်းနေကာ-

“လိုချင်ရင် ဘယ်လို ကောက်ကျစ်တဲ့နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရအောင် ယူတတ်တဲ့ ရှင်အဖေနဲ့ .. ပြုံးမိရင် ဘယ်လို ယုတ်မာ အောက်တန်းကျတဲ့နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လက်တုံ့ပြန်တတ်တဲ့ ..”

“ရွှေ ရေး ပန်း ချို ..”

“လူလေး ..”

သူ့အသံ ဟိန်းထွက်လာတာနှင့် ဦးကျော်ထွန်း က တားဆီးပြီး သားဖြစ်ကာ ရေး ကတော့ ထိမထင် မဲ့လိုက်ပြီ: ...

“ဥပမာ .. ပါးစပ်နဲ့မနိုင်ရင် ဖက်ကိုက်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ ရှင့်လို သားမျိုးနဲ့ ဆက်နွယ် ပတ်သက်နေတဲ့ ဒီကလေးက .. ကျွန်မအစ်မရဲ့ ငမ်းနဲ့ လွယ်မွေးခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မအတွက် သံယောဇဉ်ကြီးလောက်ဖွယ် ဘာမှမရှိဘူး ဂုဏ်ထည်ပါ ..”

“ဒါဆို ပြော .. မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ ..”

“ပြောနေတာပဲလေ .. ကျွန်မအစ်မရဲ့ သမီး ဖြစ်နေတဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာအတွက် ထိန်းသိမ်း တည့်မတ်ပေးရမှာတွေ ရှိနေလို့ .. ပြီး ဆော့ ..”

သူမက ဂုဏ် ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ရှင်က မနေစေချင်တော့ ကျွန်မကလည်း နေကို နေမှာပဲဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ..”

“ခဏလေး ရေး .. နေကြဦး ..”

ဦးကျော်ထွန်း က ကလေးကို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ထည့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။

ကလေးက အားလုံးကို နားမလည်ပေမယ့် အခြေအနေကို သိသွားသည်မို့ ...

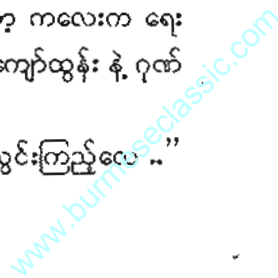
“ဘိုးဘိုးကြီး .. မီးမီးက ဖေကြီးနဲ့ မံမန်း အတူဟူ စားမလို့ ..”

“စားရမယ် မီးမီး .. ခဏပဲ နော် .. မယ်စိန် .. ဟေ့ ..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အဘ .. ကလေး ဝင်ပါစေ ..”

ကလေးလက်ကို ဂုဏ် က ထပ်ဆွဲလိုက်တော့ ကလေးက ရေး ခဲ့လက်ထဲမှာပဲဖြစ်ကာ လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဦးကျော်ထွန်း နဲ့ ဂုဏ် က ဆွဲကိုင်ထားပြီးဖြစ်လျက် ...

“ရှင် ကလေးကို အဲဒီအခန်းထဲ သွင်းရရင် သွင်းကြည့်လေ ..”

“ဘာလို့ မသွင်းရဲမှလဲ ..”

“ရှင် နော် ..”

“ဟေ့ .. နေကြဦး .. ကလေး နာကျင်သွားလိမ့်မယ်ကွ ..”

ဦးကျော်ထွန်း က ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဂုဏ် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကလေးလက်ကို မရမက ဖြုတ်ချလိုက်၏။

“အဘ ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“နေကြပါဦး .. မင်းတို့ကို အဘ စကားပြောမယ် .. ကလေးရှေ့မှာ မပြောချင်လို့ ..”

“အဲဒါ ဖေဖေကလည်း ခေါ်နေတယ် .. အထဲ ပို့ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မပို့ရဘူး .. ရောဂါပိုးတွေနဲ့ သေတော့မယ့် လူမမာကို ဂရုစိုက်ပြီး ကလေးငယ်လေးကို ပျက်စီးမခံနိုင်ဘူး ..”

“ရွှေ ရေး ပန်း ချီ ..”

“အား!... ကိုကြီး ..”

“အား!...”

ရေး က ကလေးခေါ်ပြီး ထွက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် ဂုဏ်က လက်တစ်ဖက်ကို ပြန်ဆောင့်ဆွဲလိုက်လျှင် ရေး တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်သွားကာ သူမ ဖက်ထားသည့် တေးကဗျာ က ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွား၏။

“သမီးလေး ..”

ဦးကျော်ထွန်း တေးကဗျာ ကို ကမန်းကတန်း ပြေးထူသည်။ ဒါပေမယ့် ရေး က ဦးအောင် ကောက်ယူ၍ ပန်းလေးကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး ...

“မရဘူး .. ဦးခနဂုဏ်မှာ ခေါင်းက ဒဏ်ရာ အကင်းမသေသရွေ့ ငလေးနဲ့ မတွေ့ရဘူး .. နောက်ထပ် ထိရမိတဲ့ဒဏ်ရာ ထပ်ရရင် ထပ်ဖြုတ်ပင်ရဦးမှာပဲ ..။ အဲဒီတော့ ဒဏ်ရာ မြန်မြန်ပျောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်း .. ဒါမှမဟုတ်ရင် မြန်မြန် သေဖို့ပဲ ..”

“ဟာ!... ဒီမိန်းမ ..”

“မလုပ်နဲ့ လူလေး ..”

“ရိုက်ချင်တာလား .. လုပ်လေ ..။ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ထားနေတာ .. ကျွန်မကို ကြောက်တတ်တဲ့မိန်းမလို့ ထင်ရင် စမ်းကြည့် ဖြိုက်စမ်းပါ .. ရှင့်လိုတော့ ပြောမနိုင်တိုင်း ဖက်ကိုက်ဖို့ မကြိုးစားဘူး .. သူ့ဆူ ကိုယ်သေပဲ ..”

“တောက်!...”

တက်ခေါက်သံက ဓားသွားလို ပြတ်ရှုနေလျက် ...

“မင်း!... မင်း .. တော်တော် လူဝါးဝတဲ့ မိန်းမ...”

“ပညာတွေ ရထားတာလေ .. ကာလံ ဒေသံ အလိုက်ပေါ့ ..”

ရေး က ကလေးကို လက်ဆွဲ၍ ထွက်သွား၏။ ခြေထောက်နာ သွားသဖြင့် တေး ခြေထောက်လေး ထော့၍ ပါသွားတာကို လှမ်းကြည့်တာ ...

“တောက်!... အဘတို့ ဘာသဘောနဲ့ ဒီလောက်ထိ သဘော အကင်းနေကြတာလဲ ..”

“သူ့လည်း သူ့တူမမို့လို့ပေါ့ကွယ် ..”

“သူ့တူမလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတာကိုက လိုသလို အသုံးချဖို့ပဲ .. ပြောသမျှ .. သူ လုပ်သမျှ တူမဆိုပြီး ချစ်ခင်ကြင်နာတာ ဘယ်အရာမှာ ရှိသလဲ ..”

“ဒါဆို လူလေးကရော ..”

ဒီလို မေးလာမည် မထင်ခဲ့သဖြင့် ဂုဏ် အံ့အားသင့်သွား၏။

“လူလေးနဲ့ဆိုလည်း မောင်နှမပဲလေ ..”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မေးတာလဲ အဘ ..”

“လူလေး ပြောတဲ့ စကားအရပေါ့ .. အခု ကလေးအပေါ်မှာ သူ မကြင်နာတာတွေကို ထောက်ပြမယ်ဆိုရင် လူလေးကတော့ သူ့လိုလူ ဖြစ်မနေဖို့ လိုတယ်မို့လား ..”

“ကျွန်တော်က သူ့လို ကလေးကို မြင်တိုင်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုနဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတာမျိုး လုပ်ခဲ့သလား ..၊ မေတ္တာရှိလွန်းလို့ မဟုတ် ပါဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုးရော ပြောခဲ့ဖူးလို့လား ..”

“ဒါပေမယ့် ချစ်တယ်လို့လည်း မပြောခဲ့ဖူးဘူးလေ .. အမူအရာ နဲ့လည်း မပြခဲ့ဘူး .. ပြောလည်း မပြောခဲ့ဘူး .. လူလေးသာ ကိုယ့် ညီမလေးအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့မယ်ဆိုရင် ခုချိန်မှာ ကလေးက လူလေးခြေသလုံးဖက်ပြီး ဘယ်သူ ဆွဲခေါ်ခေါ် မလိုက်ဘူးပဲ ငြင်းနေ တော့မှာ ..”

“ဒါဆိုလည်း သူနဲ့ ကျွန်တော် ဘာထူးလို့လဲ ..၊ ဘာဖြစ်လို့ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကလေးက ခေါ်တိုင်း ပါသွားတာ သူ့ကို ပိုပြီး ယုံကြည်နေလို့ပေါ့ လူလေးရယ် .. ကလေးဆိုတာ လက်သာရာမှာ ပျော်တတ်တာပဲ ..”

“ဘယ်နေရာမှာ လက်သာသွားတာလဲ .. ကျွန်တော့်ကို ထောက်ပြ စမ်းပါ ..”

“ထောက်ပြလို့ မရဘူး .. မမြင်နိုင်ဘဲနဲ့ ဖြတ်တောက် မလွယ် အောင် ခိုင်မာတာ သံယောဇဉ်ကြီးပဲ ..”

ဂုဏ် က နှာခေါင်းရော နှုတ်ခမ်းပါ မဲ့ပစ်ပြီး ခါးထောက်သည်။
ပြီးတော့ ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်၍ ...

“အဘနဲ့ ဖေဖေတို့က ဒီမိန်းမ ရင်ထဲမှာ ကလေးကို ချစ်တဲ့စိတ် နှိပ်နေတယ်လို့ ထင်နေကြတာလား ..”

ဦးကျော်ထွန်း ရုတ်တရက် မဖြေဘဲ သက်ပြင်းချသည်။

“ဒီလောက်ထိ ပါးစပ်ကနေ ရိုင်းရိုင်းပျံပျံတွေ ပြောပြီး မုန်းပါ တယ် .. ငြိုးပါတယ်လို့ အော်နေတာကျတော့ ..”

“မဟုတ်သေးဘူး .. သူ ချစ်နေမှာလို့ ယုံကြည်နေတာမျိုး မဟုတ် ဘူး .. ဒါပေမယ့် ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝတရားအရ သူခိုးက ဘယ်တော့ မှ ခိုးပါတယ်လို့ မအော်ဘူး .. အမုန်းကြီးတဲ့လူတွေဟာ အချစ်ကြီးကြ ကြည့်ပါ .. ချစ်တတ်နေတဲ့ နှလုံးသားက တစ်စုံတစ်ရာသော ရိုက်ခတ်မှု မကြောင့် အသံမြည်လောက်အောင် မာကျောသွားတာဖြစ်ရင် ဖြစ်မယ် .. ဘာစဉ် ဒီတိုင်း ဖြစ်မသွားနိုင်ဘူး ..”

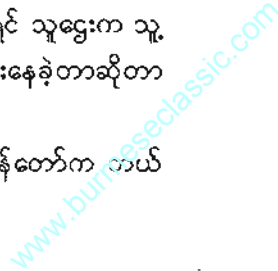
ဦးကျော်ထွန်း က အခန်းထဲဝင်ဖို့ ဝါးနားထိ ကပ်လိုက်ပြီး

“ဘယ်သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်လို့ အဘတို့ မပြောနိုင်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မနေပေမယ့် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာဖို့ တော့ မျှော်လင့်လို့ ရတာပဲ ..”

“ဘာကိုလဲ အဘ ..”

“အားလုံးပဲ လူလေး .. အရေးကြီးဆုံး ပြောရရင် သူ့ဌေးက သူ့ ဘားနဲ့ သမီးငယ်လေးအတွက်ပဲ အများကြီး စဉ်းစားနေခဲ့တာဆိုတာ ဆို ယုံကြည်ပါ ..”

“ဘာတွေ စဉ်းစားထားပါတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်က ဘယ်

အချိန်ကျမှ သိခွင့်ရှိမှာလဲ ... ဒါမှမဟုတ် ဖေဖေ ဒီတိုင်း လောကဉာဏ်ကနေ ထွက်သွားပြီးမှ အဘက တစ်ဆင့်လား ..”

“လူလေး ..”

“နေပါဦး ..”

ဦးကျော်ထွန်း က ပါးစပ်ပြင်ပေမယ့် သူ လက်ကာ တားကာ ...

“ဖေဖေ စီစဉ်နေတာတွေကို ကျွန်တော်က ကျေနပ်လား .. မနပ်ဘူးလားဆိုတာရော မလိုအပ်ဘူးလား ..”

“လိုအပ်ပါတယ် သား ရယ် ..”

ဦးကျော်ထွန်း မဖြေရသေးခင် အခန်းတံခါး ပွင့်သွားကာ ဦးဂုဏ် ကို မြင်လိုက်ရ၏။

တိုးသဲ့သော စကားသံက လူမမာ၏ အခြေအနေကို ဖော်ပြနေတာမကဘဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်ခဏမှာပဲ ဦးနေဂုဏ် စိုက်ခနဲ ထိုင်သွား၏။

“ဖေဖေ!...”

“သူဌေး!...”

ဂုဏ် လက်ထဲမှာ လူက မဟန်နိုင်ပေမယ့် စိတ်က ဆော့လျက် ...

“သားကို ဖေဖေ .. ဖေဖေ ပြောချင်တာတွေ ရှိပါတယ် ..”

“နေဦး ဖေဖေ ..”

ဂုဏ် ရင်ထဲမှာ စူးနှင့် ထိခိုက်သွားခဲ့ခြင်းက ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို ခံစားချက်နဲ့မှ မတူ ...

“ဖေဖေ သတိထားဦး နော် .. စကားပြောဖို့ ကြိုးစားမနေနဲ့ ..”

ဆွေ့ရာထက်မှာ ကမန်းကတန်း ပွေ့ချီသွားချကာ ဖုန်းပြောဖို့ လုပ်ဦးကျော်ထွန်း က လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး ...

“မခေါ်နဲ့ လူလေး ..”

“ဖေဖေ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ ဆရာဝန် ခေါ်ရမှာပေါ့ အဘ ..”

“မခေါ်နဲ့ ..”

ဦးကျော်ထွန်း က ဂုဏ် ရုန်းထွက်သွားသည့်လက်ကို မိအောင် ဆွဲပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ...

“သူဌေး ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး လူလေး ..”

“အဘ .. ဒါက ..”

“သူဌေးနားမှာ မင်း ထိုင်နေလိုက်ပါ .. နားလည်သွားပါလိမ့် ..”

သူ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပေ ...။
ဖေဖေကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း လက်ယပ်ခေါ်နေတာတောင် နားမလည်လက်တို့က ခွန်အားမဲ့နေသလိုမျိုး ...။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ..။

ဖေဖေ ဒီလောက်ထိ ဆိုးရွားနေတာကို သူ ဘာလို့ မသိခဲ့တာလဲ ...။

ဖေဖေကရော ဘာဖြစ်လို့ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး လုံးဝ ခြားနားစွာ ဘာလဲ ...။

ဖုန်းကို ဖိကျစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ ဒီတိုင်း ရပ်နေမိဆဲ ...။

ဖေဖေကို သူ အများကြီး စော်ကားခဲ့သည်။

အရိုအသေတန်ခွဲမိသော ခံစားချက်တစ်ရပ်နှင့် ဖေဖေအပေါ်မှာ တားသမ္မတွေ .. ချစ်ခင် တွယ်တာမှုတွေ ...။

ပြီးတော့ ဖေဖေလုပ်ရပ်မှန်သမျှအပေါ် တစ်ခုမှ အကောင်
နိုင်အောင် စူးစမ်း စိမ်းကားသော မျက်လုံးတွေနဲ့သာ ကြည့်ခဲ့
ခုတော့ တကယ်ပဲ ဖေဖေအခြေအနေက နောက်ဆုံးအ
ရောက်နေပြီလား ...။

သူ ဖေဖေခုတင်ဘေးကို ရောက်သွားချိန်မှာ ကမ်းလာသည့်
တစ်ဖက်ကို ပြန်၍ ထွေးဆုပ်လိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဆိုကျပ် ပူလောင်
သည်။

ငိုချင်လာခဲ့သည့် ခံစားချက်ဆိုတာ မငိုခဲ့ဖူးသူမို့ သူ မသိခဲ့

အခန်း (၂၂)

“ဖေဖေကြောင့် သူတို့ညီအစ်မ ဘဝပျက်ရရှာတယ် သား .. ညီမ
အင် နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ငွေရှာနေရတဲ့ အစ်မဖြစ်တဲ့သူကို ဖေဖေက
ဆိုက်ခဲ့တယ် .. ရွှေရေးပန်းချီ သာ ပညာတတ်ပြီး စိတ်ဓာတ်
ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ခဲ့ရင် နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ဒီမိန်းကလေး
အိမ်ပြန်ဖို့ ..” တဲ့ ...။

ဆဖေ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေအားလုံးက .. ‘သားက သည်းခံပါ’ ..။
“ကလေးက ညညဆို အဒေါ်ဖြစ်သူနဲ့ သွားအိပ်ဖို့ ပူဆာနေတယ်
သူ့ခမျာ ဖအေနဲ့ မအိပ်ရပေမယ့် အမေတော့ ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့
ကလေးနဲ့ပါ .. ဒါကို ကြည့်ရင် ဖေဖေတို့က ရက်စက်နေတယ်လို့
ဆမယ့် ဒီတိုင်း မဟုတ်ခဲ့လို့သာ ကလေးက ခင်တွယ်နေတာပါ”

‘အရိုးကွဲအောင် ရိုက်လို့ အသည်းစွဲအောင် ချစ်တယ်’ဆိုတာတွေ
တယ်သွားထားမလဲ ...။

စီးကရက်တစ်လိပ်လုံး ကုန်သွားတဲ့အထိ လက်ကို အပူငွေ နှိ
လာမှ သူ သတိဝင်လာခဲ့သည်။

ဒီမိန်းမကို ဘယ်လို ပါရမီထူးတွေနဲ့ သည်းခံဖို့ ကြိုးစားရမလဲ
“သားက မိန်းမလည်လို့ ထင်ခဲ့တဲ့ ဆည်းဆာ ကိုလည်း ဖေ
ပဲ မတရား အကွက်ချ စီစဉ်ပြီး သိမ်းပိုက်ခဲ့တာ .. ခုလည်း ဒီရေ
ကြောင့် သူ စောစီးစွာ လောကထဲက နုတ်ထွက်ခဲ့ရတယ် .. ဖေဖေ
ဒီလို မတရားမှုကြီးနဲ့ ရှင်သန်မနေချင်တော့ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ခိ
သမီးလေးရယ် .. မကြင်နာတဲ့ သူ့ရဲ့အစ်ကိုရယ်ကို ဖေဖေ ဘယ်
စိတ်မချနိုင်ဘူး ..”

ဒါကြောင့် ရွှေရေးပန်းချီ နဲ့ ကလေးကို စိတ်ချထားခဲ့ချင်တာ
လို့ သူ ဖေဖေရှေ့မှာတုန်းက မမေးရက်ခဲ့ပါ .. ဒါပေမယ့် ခုတော
အတွေးကပဲ နှိပ်စက်နေခဲ့၏။

ရေး ကို စုပြုံ နားလည်ပေးနေကြပြီး သူ့အပေါ်မှာကျတော့
တဲ့အတိုင်း .. ကြားတဲ့အတိုင်း သတ်မှတ်ထားလိုက်ကြတာ ဘယ်
မရွေ့ပါလား ..။

ဆည်းဆာ ကို သူ မုန်းပေမယ့် ကလေးကိုတော့ သူ တ
မုန်းခဲ့သလား .. မမုန်းဘူးလား ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူတောင် မဆန်း
ရသေးဘဲ ရွှေရေးပန်းချီ ရောက်လာခဲ့သည်။

အမြဲတမ်း မြင်တွေ့နေရသည့် သူ့ရင်ထဲကိုတော့ မြင်ဖို့ မကြ
ကြပါလား ..။

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

“ဘယ်သူလဲ ..”

“အစ်ကိုလေး ကျွန်မပါ ..”

ကျွန်တော်က မချစ်၍ ကျွန်တော်ကို မချစ်သော
အေးပုံ အသံကို ကြားလိုက်တော့ နာရီကို ကြည့်မိ၏။ ည ဆယ်
တစ်ရီ ထိုးတော့မည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ..”

“ဟို .. တေးလေး ငိုနေလို့ ..”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ဘာကြီးလည်း သူငွေကြီးအခန်းထဲမှာမို့လို့ ..”

“ဟိုတစ်ယောက် မရှိဘူးလား ..”

“ရှင်!...”

ရုတ်တရက် အေးပုံ အသံလေး တိတ်သွားပြီး ဟိုတစ်ယောက်
တာကို စဉ်းစားနေပုံ ပေါ်၏။ သူကလည်း ထပ်မဖြေ ..။ သူမသာ
ဘာကရုဏာရှင်ဆိုရင် အဲဒီ ကရုဏာရှင်ပဲ တာဝန်ယူပါလိမ့်မည်။

“အစ်ကိုလေး .. မမကလည်း နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတာ ..”

“အသက်နဲ့ အဝေးကြီးပဲ .. နှိုးလိုက် ..”

“ရှင် .. ဟုတ် ..”

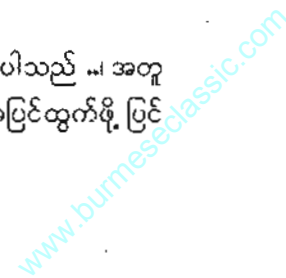
အေးပုံ အသံလေး ပျောက်သွားတာ အတန်ကြာ၏။ သူ တံခါးနား
လိုက်ပြီး အသာလေး တံခါးဟာကြည့်တော့ ကလေးငိုသံသဲ့သဲ့ကို
ကြားလိုက်ရ၏။

ဘယ်မှာ ငိုနေတာလဲ ..။

သေချာတာက ရေး အခန်းရှေ့မှာပဲ ဖြစ်နိုင်၏။

“တောက်!...”

ဒီဟာလေးက ဘာဖြစ်လို့ သင်းနဲ့မှ အတူအိပ်ချင်ပါသည် ..။ အတူ
ချင်ပါသည် ဖြစ်နေရတာလဲ ..။ သူ စိတ်တိုကာ အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်
တိုက်ကာမှ ...

“အစ်ကိုလေး ..”

အေးပုံ ပြန်ရော့.. နီလာပြီး တံခါးဟနေတာ မြင်ကာ ထိုဘေးမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ကလေးက မမနဲ့ အိပ်မယ်လို့ပဲ ..”

“အေးပုံ ..”

ပြောနေတုန်း စကားသံတစ်ရပ်ကို ကြားဖြတ် ကြားလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့မှ ...

“ရပြီတဲ့ အစ်ကိုလေး .. မမ ထွက်ခေါ်သွားပြီ တဲ့ ..”

ဟင်!...

ဒီတစ်ခါ အံ့ဩသွားတာ သူ့အလှည့် ဖြစ်၏။ သူမ ရောက်လာတာ လနဲ့ ချီနေပါပြီ ...

ကလေးက ဘာပဲတောင်းဆို တောင်းဆို လိုက်လျောခဲ့တာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ ...

တံခါးဖွင့်၍ အပြင်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကလေး ငိုသံကတော့ တိတ်သွားတာ အမှန်ပင် ... ပြောလည်း ပြောသွားသည်။ ငိုသံလည်း မကြားတော့ပါဘဲ သူ မယုံချင် ...

အိပ်ခန်းတိုင်းက အသံလုံ စီစဉ်ထားတာမို့ အထဲက စကားပြောခံ လောက်ဆို အပြင်က မကြားရပေ ... ထို့ကြောင့် ကလေးကို ခေါ်သွင်း သွားပြီး ဘယ်လို နေရာပေး ဆက်ဆံနေသလဲဆိုတာ သိချင်လာသည့် စိတ်က လူကို ကသိကအောက် ဖြစ်စေ၏။

ထိုစဉ် အေးပုံ နဲ့ မိနင်း တို့ ရေဘူးနှင့် သစ်သီးတွေ .. ကွတ်ကီးနှင့် တွေ အသီးသီးကိုင်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေကြတာ မြင်တော့ ဝမ်းသာသွား၏။

အခန်းတံခါးကို တံတောင်နဲ့ တိုက်ဖွင့်ပြီး နှစ်ယောက် ဝင်သွား သူ အခန်းရှေ့ကို အစီရောက်အောင် သွားပြီး ကွယ်ရပ်လေးကနေ နှင့်ထားလိုက်သည်။

“ထားခဲ့လိုက် ..”

ရေး က သံပြတ်နဲ့ပဲ ဖြစ်ကာ ...

“ဟိုဘက်တံခါး ဖွင့်လိုက်ရင် ရေအိမ် ရှိတယ် .. အဲဒီမှာ စားစရာ ဘင်ပေးထားတယ် .. အိပ်နေရင်း တစ်ခုခု လိုအပ်ရင် ကိုယ့်

အခန်းမှာ ကိုယ်ထရှင်း .. ကြားတယ် နော် ..”

“မေမေနဲ့ တူတူ မအိပ်ရဘူးလား ..”

“မအိပ်ရဘူး .. နင့်ကို အခန်းထဲ ခေါ်ထည့်ထားတာနဲ့ ရောင့် ရောင့်နဲ့ .. နင့်အဖေ ရောဂါသည်ကြီးဆီ မသွားစေချင်လို့ .. အခု အိပ်ပိတ်ပြီး .. အိပ်တော့ ..”

“မမ .. ကလေးကို ကျွန်မ စောင့်အိပ်ပေးရမလား ဟင် ..”

“ဘာ!...”

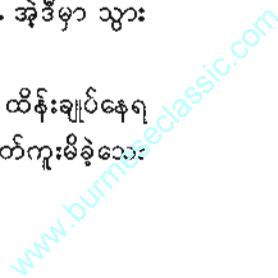
နာခေါင်းသံတွေ ပါနေပေမယ့် ရေး အသံက မာထန်နေလျက်...

“ငါ့အိပ်ခန်းကို ဆေးရုံက အထူးကုသဆောင်များ မှတ်နေ သေး ..”

“မ .. မဟုတ်ပါဘူး မမရယ် .. မမလည်း နေမကောင်း ..”

“ချက်ချင်း သေသွားမယ့်ရောဂါ မဟုတ်ဘူး .. ဘယ်သူ့အတွက်မှ မလွန် .. မနေတတ်ရင် သေတော့မယ့်လူနာ ရှိတယ် .. အဲဒီမှာ သွား နေပေးလိုက်ကြ ..”

ကြားရသမျှကို တက်မခေါက်မိအောင် မနည်းပဲ ထိန်းချုပ်နေရ သည်။ သူမကို အဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံကြည့်ဖို့ သူ စိတ်ကူးမိခဲ့သေး

သည်။

ဒါပေမယ့် စိတ်ကူးက စိတ်ကူးတွေ မပြီးဆုံးခင်မှာပဲ ပျက်စီးသွားခဲ့၏။ ဘယ်လို တည့်အောင်ပေါင်းလို့မှ အဆင်ပြေနိုင်ဖို့ မလွယ်သည့် မိန်းမ ...

ရေး ကတော့ ကိုယ့်ဝေဒနာနဲ့ ကိုယ်ပါ ...

နဂိုတည်းက သည်းမခံချင်သည့်စိတ်က စကားတွေ ရှည်နေတာကို ဘယ်သူ့အတွက် စေတနာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်မရှည်နိုင် ...

“အား .. ကျွတ် .. ကျွတ်!...”

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် ..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. အိပ်တော့ ..”

တေးမှာ ခေါက်ခုတင်လေး ချခင်းကာ သူမကပဲ ပြောင်းအိပ်လိုက်သည်။ တေး ကတော့ ကလေးရဲ့ ခုတင်ကျဉ်းကျဉ်းဆို ပြုတ်ကျသွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမ မွေ့ရာပေါ်မှာ သိပ်ထားလိုက်၏။ သူမ စောင်ကြိုးပြီး ကွေးနေရင်း ညည်းတော့ တေး က ကိုယ်ပေါ်က စောင်ကို ခွာချကာ ငုတ်တုတ်လေး ထထိုင်၏။

“မေမေ ကွတ်ကီး စားပါလား .. မီးမီး ဖောက်ပေးမယ် လေ...”

“မစားချင်ပါဘူး ..”

“ပန်းသီး ရော ..”

“မစားဘူးဆိုမှ ဘာဖြစ်နေတာလဲ တေးကဗျာ .. အိပ်ဆို အိပ်ပါလား .. တောက်!...”

တေး ပါးစပ်လေး ပိတ်ထားရှာပေမယ့် ငုတ်တုတ်လေးအတိုင်း အတန်ကြာ ရှိနေပြီး သူမကို ကြည့်နေခဲ့၏။

“ဘာလဲ မအိပ်ချင်ဘူးလား .. မအိပ်ချင်ရင် ပြန်ထွက်တော့ - သွား ..”

“မီးမီး အိပ်တော့မယ် ..”

ပြောတော့မှ ရွှေခနဲ လှဲချလိုက်ပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဇွတ်ပိတ်ထား၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရှည်ကော့သည့် မျက်တောင်ဖျားလေး ဆွေက လှုပ်ခတ်နေလျက် ... သူမရှိရာကို ခိုးကြည့်ဖို့လည်း ကြိုးစားနေသေးသည်။

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖွင့်မလာခင် ရေး က အရင် မျက်လုံးတွေ နဲ့ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ပူပြင်းနေသည့် မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ သဲတွေဝင်နေသလို ကြမ်းရှု နာကျင်နေတာကို သတိထားမိသည်။

ပြီးတော့ နှာခေါင်းတွေ အာခံတွင်းတွေကအစ ပူနေခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ချမ်းနေတာက ခုနေ အသံကျယ်ကျယ်သာ ပြောဖို့ ရှိသာလျှင် ဆိတ်အော်သံနဲ့ ခွဲခြားနိုင်ဖို့ မလွယ် ...

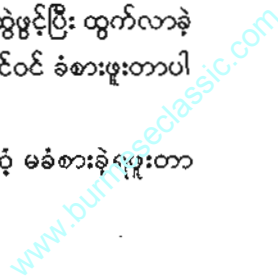
မခံနိုင်သည့်အဆုံးမှာ မျက်လုံးတွေ အရင်ဖွင့်ပြီး တေး ကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ တေး အိပ်ပျော်နေပါပြီ ...

“အ!...”

အသံမထွက်အောင် အံ့ကြိတ်ထားတာတောင် မူးနေသည့် ခေါင်းက မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ကုန်းကုန်းကွကွ ပြန်ကျ၏။ ပြီးတော့ နှမ်းနေတာကို မခံနိုင် ...

ရှိသမျှ အနွေးထည်တွေ ထပ်ဝတ်ကာ တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်ပူဖျားနာခြင်းကို ဒီတစ်ခါသာ ထဲထဲဝင်ဝင် ခံစားဖူးတာပါဆို ယုံချင်မှ ယုံကြမည်။

သူမကတော့ ဒီလောက်ထိ တစ်ခါမှ မချီမဆုံ မခံစားခဲ့ဖူးတာ

အမှန်ပင် ..။

အောက်ထပ်က ထမင်းစားခန်းနှင့် တွဲလျက် အခန်းထဲမှာ အရက် ဘား ရှိသည်။ ရင်ထဲက ရေခဲပြင်ကို မီးလောင်တိုက်သွင်းမှ သူမ အချမ်း ပြေမှာကို တွေးပြီး စွန့်စားခဲ့မိတာ ဖြစ်၏။

မိနင်း ပြောပုံအရဆို ဒီအခန်းက ဦးခနဂုဏ် မကျန်းမာတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်သူမှ မဝင်ဘူး ဒီတိုင်းပဲ .. တဲ့ ..။

“အစ်ကိုလေးက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ပျော်နေတတ်ပေမယ့် အိမ်မှာလည်း မသောက်ဖူးဘူး .. အပြင်က မူးရူးပြန်လာတာမျိုးလည်း မတွေ့ဖူးဘူး” တဲ့ ..။

အခန်းထဲမှာ လူမရှိပါစေနဲ့လို့ တွေးရင်း သူမ ဝင်လာခဲ့မိ၏။ ဒီအခန်းမှာ ကတ္တီပါနီညိုရောင်နှင့် ကန့်လန့်ကာခြားထားတာပဲ ရှိကာ တံခါး မရှိ ..။

အဆင်သင့် ယူလာသည့် ဆေးကို ပုလင်းဖင်တစ်ခုနှင့် ခပ်ဖိဖိ ထုချေပစ်ကာ ဖန်ခွက်ထဲမှာ ဝီစကီနှင့် ရောလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက် ကို ပါးစပ်နား ကပ်တော့ပြီးမှ အသက်ဝဝ ရှူလိုက်ရင်း ...

“ငါ မူးယစ်သေစာ မှီဝဲတာ မဟုတ်ဘူး .. ဆေးသောက်တာ ..”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ရေရွတ်ကာ နောက်ထပ် အသက်အောင့်၍ တစ် ချက်မှ မနားဘဲ မျိုချပစ်လိုက်သည်။

“အား .. ဟား ..”

“ဒေါက် ..”

မျိုချပစ်မိတာနှင့် ပူထူ မူးမိုက်သွား၏။ နဂိုတည်းက မူးနောက်နေ သည့်အရှိန်ကြောင့် စိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ဆောင့် ချလိုက်မိသလို အသံမြည်သွားခဲ့သည်။

ပူစမ်း ..။

ရင်ထဲမှာ ပူထူ လောင်မြိုက်သွားအောင် ပူ ..။

ချမ်းလွန်းလို့ ဘယ်လိုမှ မခံနိုင် ..။

ဒီနေ့ ရေ သုံးခါ ချိုးမိသွားကာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ကျမှ ဒီနေ့ ခေါင်းလျှော်ထားမှ ဖြစ်မှာကို တွေးမိပြီး မိုးချုပ်မှ ခေါင်းလျှော်လိုက်မိ၏။

“ရေချိုးမိုးချိုးလည်း ဆင်ခြင်ဦး နော် ရေး .. လူစိမ်းတွေကြားထဲ မှာ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် နင် တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်နေ လိမ့်မယ် ..” လို့ လုံမေ က သတိပေးတာ နှစ်ခါ ..။

ဖြစ်တာတောင် နည်းသေးသည်ပဲ ..။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အပြစ်တင်လို့ မဆုံးနိုင်ပါ ..။ ကုလားတိုင် မှာ တအိအိ ပြိုကျသလို ထိုင်လိုက်မိရင်း အနွေးထည်အင်္ကျီ ရင်ဘတ်စ ဆွကို အတင်း ဆွဲစေရင်း လက်ပိုက်ထားမိသည်။

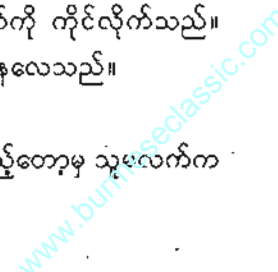
လည်ချောင်းကနေ ထိုးဆင်းသွားသည့် ပူလောင်ခြင်းက ရင်ထဲထိ တကယ်ရောက်သွားခဲ့၏။ တရှိန်ရှိန် နွေးလာခြင်းနှင့်အတူ အချမ်းတက် ပြီး သေတော့မလောက် ခံစားနေရသည့်ဝေဒနာတွေ သိသာစွာ လျော့ပါး သွားသည်။

ထို့ပြင် ဆေးရှိန်ကြောင့် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလာခြင်းမှာ အိပ်ချင်စိတ်တွေပါ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူမ အိပ်ခန်းထဲကို ဝီစကီတစ်ခွက် ထည့်ယူသွားမည် ..။ ထပ်ချမ်းလာလျှင် ထပ်သောက်မည်။

နေရာမှ ပြန်ထရပ်ကာ ဝီစကီနဲ့ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် တော်တော်နဲ့ မဆုပ်ကိုင်မိဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

“ကျွတ်!... ဘာလဲဟာ ..”

ခေါင်းကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ပြူးပြိုကြည့်တော့မှ သူမလက်က

ပုလင်းဆီ မရောက်သေး ..!

“သေလိုက်တော့ ..”

ကိုယ့်ဘာသာ ကျိန်ဆဲကာ ပုလင်းကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဂုဏ် က အခန်းရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားခဲ့ပြီးဘာလဲ ..!

အခန်းထဲက လှုပ်ရှားသံတစ်ချက်ကို သူ ကြားလိုက်သည်။ နေ့လှမ်းတွေက လွန်သွားပြီးမှ တုံ့ခနဲ ဖြစ်ကာ နားစွင့်လိုက်၏။

ဟုတ်သည် ..!

ပုလင်းသံ .. ခွက်သံ ..! ပြီးတော့ လောင်းထည့်နေသည့်အသံ ..

“အား!... ပူလိုက်တာ ..”

နောက်ထပ် ရေး အသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် သူ့ခြေလှမ်းတွေ အခန်းရှေ့ ပြန်ရောက်ကာ ကန့်လန့်ကာကို သိမ်းဖယ်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ရေး ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ ..!

မျက်စိရှေ့မှာ သူမ ပီစကီတွေ မော့သောက်နေတာ မြင်နေပါလျက်နှင့် မယုံနိုင် ..!

“မင်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

ဟင်!...

ရေး ခါးလေးတော့ မတ်သွားသည် ထင်သည်။ ဒါပေမယ့် မျက်တောင်ကော့တို့ စိုက်ကျ မှေးစင်း ပျက် ..! မျက်ဝန်းတို့သည် သူ့ထံဘက် မဆုံးနိုင်ခဲ့ဘဲ ...

“ဘာလဲ .. ဘယ်သူလဲ ..”

မသောက်ဖူးဘဲနှင့် သူမ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ခွေဆင်းနေပြီဖြစ်၏။ ဖြစ်တော့ ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် တင်ထားပြီးပါလျက်နှင့် ထပ်ရွှေ့နေ

“ခွမ်း ..”

စားပွဲစွန်းက လွတ်သွားမှ လက်လွှတ်လိုက်တော့ ပြုတ်ကျ ကွဲထွက်သွားသလို ရောက်လေသည်။

“ကွဲသွားပြီလား .. ဘာလို့ တိုက်ချလိုက်တာလဲ ..”

ကွဲသွားတာကို သိသည်။ ကြမ်းပြင်ကို ပြူးပြဲ ငုံ့ကြည့်ကာ ဖန်ကွဲစေမှုကို ဆင်းကောက်ဖို့ ပြင်သည်နှင့် ဂုဏ် က သူမ လက်မောင်းကို ဆွဲထုသလို ကိုင်ထားလိုက်ကာ ...

“မိန်းကလေးတန်မယ့် အရက်သောက်တယ် ဟုတ်လား? ..”

“ဘာ!...”

“သိတယ် .. မင်းလို မိန်းကလေးက ဘာမဆို မလုပ်ရဲတာ မရှိဘူး -”

“ဟုတ်တယ်.. မရှိဘူး..! ချမ်းလို့လေ.. အရမ်းချမ်းလို့ ဆေးသောက်လိုက်တာ .. ဆေးသောက်တာ နော် .. အရက် မဟုတ်ဘူး .. အစ် ..”

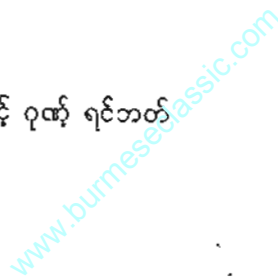
သူ ဆွဲထုလိုက်မှ ကြိုတိုးလိုက်သလို ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါ သူမ နဖူးက သူမေးဖျားနဲ့ မထိတထိ ဖြစ်သွားကာ ရေး ကိုယ်တွေ ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိလိုက်သည်။

စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ဆွဲထုထားပြီးမှ သူမကို ဘယ်လို စီရင်ရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစဉ် ...

“မူး .. မူးတယ် .. ဝေါ့ ..”

“ဟာ!... သွားပြီ ..”

လူချင်း နီးကပ်နေတုန်း အန်ချာပစ်လိုက်သဖြင့် ဂုဏ် ရင်ဘတ် ဘစ်ခြမ်းလုံး ပေကျံ့ကုန်လေသည်။

ရုတ်တရက် ဗျာများသွားတုန်းမှာ သူမက ရင်ဘတ်ပေါ် ထပ်ပြီး မှီကျလာတော့ ပိုဆိုးသွား၏။

ကိုယ့်မှာ ပေကျံကုန်နေတာတွေ သူမနဲ့ ရောပြီး အဖြစ်ဆိုးကုန် ပြီးမှန်း သိလိုက်ကာ သူမကို ကမ်းကတန်း ပြန်တွန်းလိုက်မိကာ -

“တောက်!...”

“အ!...”

“ဒုန်း ..”

သူ တွန်းလိုက်တာ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ကျရုံ အရှိန်မများပါ။ ဒါပေမယ့် ရေး က ယိမ်းထိုးနေသဖြင့် စားပွဲပေါ်ကို ခါးစောင်းနဲ့ ဖန် တိုက်ပြီးမှ ကုလားထိုင်ပေါ် ပြိုကျ၏။

နောက်ထပ် ကြမ်းပေါ် ကျွမ်းပြန်မကျတာ ကံကောင်း ..!

သူမကို ထားခဲ့ပြီး ဒေါသခြေလှမ်းတွေက ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့ပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အ .. အစ် ..”

သူမ လူးလွန် ညည်းညူရင်း ပျို့အန်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေတုန်း ...

ကိုယ့်မှာလည်း ပေကျံနေတာ သူမကြောင့် ..!

ဒေါသတွေလည်း ထွက်နေပြီပေမယ့် လူးလူးလိုစိုလိုစို ဖြစ်နေသည့် သူမဆီကိုပဲ ပြန်လှည့်လာမိတာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ..!

“ကဲ .. ထ ..”

ဆွဲထူမိတော့လည်း ဆူဆူအောင့်အောင့် ..!

“အမူးပြေသွားအောင် နားရင်းနှစ်ချက်လောက် ပိတ်အုပ်လိုက် ရရင် ကြည့်ကောင်းဦးမယ် .. တောက်!...”

“ဘာလဲ .. ဘယ်သူ့ကိုလဲ .. အား .. ကျွတ် ..”

လူမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေကာ သူခါးကိုပဲ အတင်းဖက်တွယ် မှီခို ပုံ လာ၏။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ပခုံးနဲ့တိုက်ဖွင့်ပြီး သူမကို ကြွေကန် နဲ့ သားလိုက်ကာ သူ့အင်္ကျီကို ချွတ်ဖို့အတွက် အညစ်အကြေးတွေကို အင်ဆေးချပစ်ရ၏။

ဒီညကျမှ ဒီအချိန်ထိ ညဝတ်အင်္ကျီ မဝတ်သေးဘဲ နေမိသည့် အခါ -

“တောက်!...”

အင်္ကျီချွတ်လို့ ရသည်နှင့် ကိုယ့်အင်္ကျီ ကိုယ်တိုင် လျှော်လိုက်ရ သည့် အဖြစ်ကြောင့် တက်ခေါက်လိုက်မိ၏။

အဲဒါ သွားကြည့်ချင်ဦး .. သွားထူချင်ဦး ..!

နည်းသေးတယ် ဂုဏ်ထည်ဝါ .. မင်း ..!

“ဝေါ့ ..”

နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမ အန်ချနေတာ ဗွက်ထ ထိ ..!

ကောင်းတယ် ..! အဲဒီမှာ များများအန်ပြီး ကိုယ့်အခန်းကို အန် နေတဲ့နဲ့ လက်ပစ်ကူးသွားလိုက် ..!

စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးပြီး တက်ခေါက်မိလို မိ ..!

ပါးစပ်က ထုတ်ပြောပြီး တစ်ယောက်တည်း ရှုံ့မဲ့ ခေါင်းခါရင်း ကို ..

“ကဲ .. ထစမ်းပါ ..”

အန်ဖတ်တွေနဲ့ဝေးအောင် ဘေးကို တရွတ်တိုက် ရွှေယူကာ သူမ ထပ်ပေါ်က ပေကျံနေသည့် အနွေးထည်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ တော့ ထိုအင်္ကျီကို လုံးထွေးကိုင်ကာ နံရံဆီကို ပစ်ပေါက်လိုက်စဉ်...

“ဟယ်!...”

မိန်းမ အခန်းရှေ့မှာ ကျွတ်ထွက်တော့မတတ် ပြုံးကျယ်နေတဲ့ မျက်လုံးတို့နှင့် တအံ့တဩ ..

“ဟို .. ဟိုဥစ္စာ .. ဟိုသင်း ..”

လက်ညှိုးထိုးမလိုနှင့် လက်ညှိုးက ဟိုရောက် ဒီရောက် မိုထောင်သွားကာ .. ပြီးမှ နောက်ပြန် လန်ကျသွားပြီး ...

“တေး .. တေးကဗျာ .. ကျွန်မ .. မ .. မမ က ..”

“ဟာ!... ဘာလဲ ..”

“အောင်မယ်လေး ..”

သူ အော်လိုက်တော့ တုန်ခန် ဖြစ်သွား၏။

“သွားစမ်း .. စိတ်တိုရတဲ့အထဲ ..”

“ဟုတ် ..”

ပြန်ပျောက်သွားလိုက်တာ လေတိုက်သွားတဲ့အတိုင်း .. ဒီပုံစံကို ကြည့်ပြီး တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သွားပြီးကို သိလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင် ..

ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်ထင် ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ် ..

အခန်း (၂၃)

“အား!... ကိုက်လိုက်တာ .. ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

ထစ်ကိုယ်လုံး လက်ထောက်လိုပင် မခိုင်ချင်လောက်အောင် ကတုန် ဖြစ်နေသည်။ လှဲနေရာကနေ ကျူးထလိုက်နိုင်ပေမယ့် ပြန်လှဲချင်သည်။

“ပေမယ့် ခေါင်းတွေက တစ်အုံလုံး ကိုက်ခဲ့နေ၏။”

“ငှက်မောနင်း မေမေ ..”

“ဟဲ!...”

“ပြန်ပြန်ဝတ်စုံလေးနှင့် ကျောပိုးအိတ်လေးကို ပိုးရင်း တေးကဗျာ လေးက ပါးချိုင့်လေးတွေ လင်းလက်နေအောင် ပြုံးချိုနေ၏။ ကတုန်နဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြေးဝင်လာကာ ရေး ရဲ့ပါးပြင်ကို စွေခနဲ ဖြစ်၏။”

“မေမေ .. နေကောင်းသွားပြီးလား ဟင် ..”

“အင်း ..”

“မေမေ .. မေမေကိုယ်က နံတယ် ..”

“ဘာ!...”

တေး က နာခေါင်းလေး ရှုံ့တွတွနှင့် နေပြီးမှ ရေး စိတ်ဆိုသူ မှာ စိုးသလို ရယ်ပြလိုက်၏။ ပြီးတော့ ...

“မနံပါဘူး .. နည်းနည်းလေးပဲ ..”

“ဘာစော် နံတာလဲ ..”

“ဖေကြီးဆီက အနံ့မျိုးနဲ့ တူတယ် ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

“မီးမီးလေး ..”

ရေး ဒေါသထွက်သွားသည့်အချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အေးပုံ ဝင်လာပြီး ကလေးကို လာခေါ်၏။

“ကျောင်းသွားရအောင် နော် မီးမီးလေး ..”

ကလေးကို ချီပွေ့လိုက်ပြီးမှ ရေး ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာမာ ငုံ့၍ ...

“ကလေးကို ခေါ်သွားမယ်နော် မမ .. ကျောင်းပို့ရတော့မှာ လို့ ..”

“မေမေကို ချစ်တယ် ..”

စိတ်တွေတိုနေရတုန်း တာတာ လုပ်ပြသွားသေးသည်။

တေးကဗျာလေး ဟာ သူမထံမှ ဘယ်လိုဥပေက္ခာနဲ့ ရက်စက် တွေပဲ ပေးနေပါစေ .. မျက်နှာလေး ပျက်သွားလည်း ခဏတာပဲဖြစ် သင့်ယိုသွားတဲ့အထိ ဖြစ်ရင်တောင် မျက်ရည်ခြောက်တာနဲ့ အနားရောက် လာတာပင် ..

“ကျွတ်!...”

ခေါင်းတွေ ထိုးကိုက်လာကာ တေးကဗျာ ကြောင့် စိတ်ပျက်ရ တွေနှင့် ဝေဒနာ ခံရတာ နှစ်ဆ တိုးလာသလိုပင် ..

ညက သူမ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ ..

ချမ်းတာကို ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တော့လို့ အရက်ဘားရှိတဲ့နေရာ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တကယ် သောက်ခဲ့တာကိုလည်း မလိုရသည်။

ရင်ထဲမှာ ပူဆင်းသွားတာနှင့် နွေးထွေးသွားသည့်အရသာကို မက် မကာ နောက်ထပ် သောက်ခဲ့သေးသည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက် တောင် သောက်နေမိခဲ့သလဲ ..

နောက်ထပ် ဘာတွေ လုပ်မိခဲ့သေးလဲ ..

စဉ်းစားနေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်က အနံ့ကို သတိထားမိလာ၏။ ရှာပေါ်ကနေ ဆင်းကာ ခေါင်းကိုက်နေတာထက် နံစော်နေသည့် ညဿနာကို အရင်ရှင်းဖို့ လုပ်ရ၏။

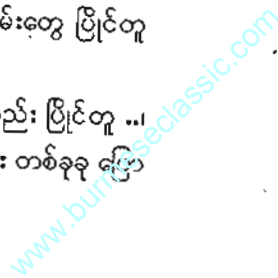
ညက ကိုယ်ပူဖျားနာနေတာတွေ ပျောက်ကုန်ပြီပေမယ့် ဆိုးရွား ခြင်း အလီလီကို ခံစားနေရကာ အခန်းထဲက ထွက်လာတော့လည်း မှုန်ကိုယ်က အင်အားကုန်ခန်းနေသလိုပင် ..

“မမ ..”

“အဲ့ ..”

ရေး အခန်းထဲက ထွက်လာတော့ ရေချိုးခန်းဘက်က နှစ်ယောက် တွဲ ထွက်လာကြသော အေးပုံ နဲ့ မိနင်း တို့ ခြေလှမ်းတွေ ပြိုင်တူ သွားကြသည်။

ထို့ပြင် မျက်လုံးနှစ်စုံ ပြူးခနဲ ဖြစ်သွားကြတာလည်း ပြိုင်တူ .. သူမတို့ရဲ့ပုံစံကို မြင်လိုက်တာနှင့် ကိုယ့်အကြောင်း တစ်ခုခု ပြော

လာတုန်း လူမိသွားတာပဲဆိုတာ ရေး ကလည်း တန်းသိသည်။

မိနှင်း က အဆိုးဆုံးပဲဖြစ်ကာ ပါးကုတ် နားကုတ် ဖြစ်သွားတယ်။ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေသည့် ရေး ကို ပြုံးပြပြီး မျက်နှာငုံ့၍ -

“မမ ဘာခိုင်းမလို့လဲ ဟင် ..”

“မခိုင်းပါဘူး ..”

ရေး က အေးဆေးသည့်ပုံစံနှင့် သူမဆီကို လျှောက်သွားကာ -

“ညတုန်းက ..”

“ရှင်!...”

မိနှင်း တုန်ခန်တောင် ဖြစ်သွား၏။ ရေး မျက်ခုံးတန်းလေး

တွန့်သွားစဉ် ...

“မိနှင်း ရေ ..”

“ဟင် .. ရှင် .. ရှိတယ် အစ်မစိန် ..”

မယ်စိန် အသံ ကြားလိုက်တာနှင့် မိနှင်း ဝမ်းသာအားရ ထူ

အေးပုံ ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့ပြီး အပြေးအ

ထွက်သွားလေသည်။

ကိုယ့်ခေါင်းပေါ် ကျလာပြီမှန်း သိလိုက်ကာ အေးပုံ မျက်နှာ

သာ တွင်တွင်ငုံ့ထားမိ၏။

ဒါပေမယ့် ရေး က ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားသလို

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကံကောင်းလေစွလို့ မှတ်ရင်း...

“အေးပုံ ..”

“ရှင် ..”

“ဪ .. ဒီကောင်မလေးတွေ ခေါ်ရခက်လိုက်တာ .. နေ

ပြန်ရောက်လာရင် ပစ္စည်းပိုင်းသယ်ရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ကြဘူး

ဟယ် .. မသိရင် သယ်ရမှာစိုးလို့ ချောင်ခို တွယ်ကပ်နေတာ ကျနေတာ ပဲ ..”

မယ်စိန် အသံကိုသာ ကြားနေရကာ လူကိုတော့ မတွေ့ရပါ ..။ ဈေးဝယ်တဲ့လူတောင် ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ သူမ ဒီအချိန်ထိ အိပ် ချက်သွားခဲ့ပါလားလို့ တွေးမိကာ ဘရေဖတ်စံ စားဖို့ အစီအစဉ်ကိုပါ ဖျက်လိုက်မိ၏။

ကော်ဖီပူပူနဲ့ သံပရာရည်လေး ညှစ်သောက်၍ ခဏ ပြန်နားလိုက် သည်။

ခေါင်းကိုက်ပြေအောင် သူများတွေ လုပ်ကြသည့် လုပ်ထုံးလုပ် နည်းအတိုင်း ကော်ဖီဖျော်ခဲ့ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရက်သမားလို့ တောင် ထင်လာမိသည်။

ထိုစဉ် ခပ်ဟဟ အခန်းထဲမှ စကားသံတွေကြောင့် အခန်းရှိရာကို မျက်လုံးရောက်သွားခဲ့၏။ စကားသံတွေက တီးတိုးပြောနေကြတာ မဟုတ်သည်မို့ နားစွင့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့လျှင် ...

“သက်သောင့်သက်သာ ပြန်လဲ့နေပါ သူဌေးရယ် .. ကျွန်တော် ပြန်ရှာပေးပါ့မယ် ..”

“ကျွန်တော် ဒီထဲထိ လိုက်လာတာ ပြန်ရှာမလို့ မဟုတ်ဘူး ကိုကျော် .. ခင်ဗျား ..”

“မဟုတ်ရပါဘူး သူဌေးရယ် .. ကျွန်တော် ယူလည်း မသိမ်းဘူး.. ဗုဒ္ဓလည်း မကြည့်ဘူး .. မညာရပါဘူး .. တကယ်ပါ ..”

“ဒါကို ပြန်မတွေ့ရမချင် ကျွန်တော် မယုံနိုင်ဘူး ကိုကျော် .. အားတော့ နာတယ် ..”

“အားမနာပါနဲ့ .. စိစိတီဦးကင်မရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ

www.burmeseclassic.com

ရော .. ကတ်ရော .. အားလုံးက သူ့ဌေးအတွက် ဒီလောက် အရေးကြီးနေတာကို ကျွန်တော် သေချာ မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာပါ ..”

“ဟုတ်ဟယ် .. အဲဒါတွေ အားလုံးကို ဖြုတ်ပြီး သိမ်းပစ်လိုက်နေတည်းက ကျွန်တော် ဒီထဲမှာပဲ ထားတာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဒီအခန်းနဲ့ရဲတစ်ခြမ်း ဆေးသုတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ပြောင်းရွှေ့လိုက်တော့ ..”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကျော်.. ကျွန်တော် ထားတဲ့ ဘယ်လိုပစ္စည်း ဘယ်လိုစာရွက်စာတမ်း ဖြစ်ဖြစ် .. ကျွန်တော့်ကို အသိမပေးဘဲ ဘယ်သူ့ပြောင်းရွှေ့ ဖျက်ဆီးရဲတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“သူ့ဌေး ..”

ဦးကျော်ထွန်း ရင်နင့်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် ရုတ်တရက် ဆွဲသွားခဲ့၏။

ဘယ်သူမှ မပြောင်းရွှေ့ မဖျက်ဆီးရဲပေမယ့် သူကတော့ ဒီလို လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ရရှိထားတဲ့သူ ..။

ဘယ်လိုရှင်းပြပေမယ့် ကိုယ့်ကို စွပ်စွဲနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်မို့-

“သူ့ဌေးရှယ် .. ကင်မရာတွေ ဖြုတ်ရှင်းပစ်ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းတည်းကလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး .. သူ့ဌေးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ကျွန်တော် ထက် ပိုပြီး စွက်ဖက်လုပ်ကိုင်ခွင့်တွေ ရှိထားတဲ့ ဆည်းဆာ ကိုလည်း ထည့်တွေးပေးပါ .. သူ ရွှေပြောင်းထားမိတယ် ဆိုရင်လည်း ..”

ဦးဓနုဂုဏ် က လက်ကာလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်ထွန်း အသံ ငါဏ်သွားသည်။

“ဆောရီး ကိုကျော် .. ကျွန်တော် စိတ်လောသွားမိတယ် ..”

သူ တကယ် မှားသွားခဲ့တာပါ .. အခန်းတချို့တွေထဲမှာ ကင်မရာတွေ ရှိနေတာကို ဆည်းဆာ က မှန်းသည်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ သဘောကျခဲ့၏။

သူမ၏ ကြည်ဖြူမှုကို လိုလားလာမိသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ့်ဘက်က အလှကြည့် အချစ်နဲ့သာ ထိန်းသိမ်းနေခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူမလေးရဲ့ သွားလာလှုပ်ရှားမှုလေးတွေကို အချိန်တိုင်းမှာ မြင်နေခွင့် ရချင်တော့ ကင်မရာတွေကို မဖြုတ်ဘဲ ဒီတိုင်း ထားခဲ့၏။

“မင်း မကြည်ဖြူဘဲ ကိုယ် ဘာမှ မယူခဲ့ဘူး ဆည်းဆာ .. ကိုယ့်ကို ရင်မဆိုင်မိဖို့ပဲ ကြိုးစားနေတဲ့ မင်းကို ကိုယ်က ဘယ်လိုမြင်ရမှာလဲ...။ အလှကြည့်နေခွင့်လေးတော့ ပေးပါ ..”

လို့ သူ ပြောတော့ ...

“ရှင် အရူးပဲ ..” ဆိုပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ပြောခဲ့သည်။ လူတိုင်းဟာ တစ်မျိုးစီ ရူးနေကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား ..။

ဒီကင်မရာတွေကို ဖြုတ်ချထားလိုက်တာ မြင်သည့်အချိန်မှာ သူမဝမ်းသာအားရ ကောက်ယူ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပဲ...။

ဦးဓနုဂုဏ် ၏ အဆုံးမဲ့ နာကျင်မှုတို့သည် လူကို တစ်စစ စုတ်ယူဝါးမျှခံနေရသကဲ့သို့ မျက်လုံးတွေ စုံမှိတ်ထားမိပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်နေ၏။

ပြီးတော့ မွန်းကျပ် ပူလောင်လာခဲ့လျက် ...

“ပျက်စီးကုန်တာပဲ ဖြစ်ပါစေ ..”

“သူ့ဌေး!...”

ခွေကျသွားသည့် ဦးဓနုဂုဏ် ကို ဦးကျော်ထွန်း ကမန်းကတန်းပွေ့ထားလိုက်ကာ ...

“သူဌေး သတိထားပါဦး .. သူဌေး ..”

ရေး ထိုနေရာမှ ဦးအောင် ထွက်လာခဲ့ရင်း စင်္ကြံလမ်းချိုးကုန် ခြေစုံရပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ တွေးလိုက်မိတာက ဖြုတ်ချ သိမ်းဆည်းပြီး သည့် ကင်မရာနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မတွေ့တာလောက်နဲ့တော့ ဦးဇနဂုဏ် ဒေါသတွေ ဒီလောက်ထိ ဖိစီးနေမှာ မဟုတ် ...

ကွန်ပျူတာထဲမှာ .. ဒါမှမဟုတ် external hardisk ထဲမှာ သူ့ရဲ့ လူသိမခံနိုင်သော ကြီးမားသည့် လျှို့ဝှက်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေလို့ သာ ဖြစ်ရမည်။

လျှို့ဝှက်ချက်က ဘာလဲ ...

မမနဲ့ သက်ဆိုင်နေမှာကတော့ ကိုးဆယ်ရာနှုန်းလောက်ပင် ...

ရေး အတွေးနယ်ချဲ့နေမိစဉ် ဦးကျော်ထွန်း ၏ ပျာယံပျာယံ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဟိုလူကြီး ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ ...

အခန်း (၂၄)

“ဟင်!...”

ဦးဇနဂုဏ် ကို ဆေးတိုက်ပြီး ဒီဘက်ပြန်အလှည့်မှာ ရေး ကို မြင် လိုက်ရသဖြင့် ဦးကျော်ထွန်း အံ့ဩသွား၏။

သူမ ဒီအခန်းထိ ရောက်လာခဲ့တာ ဘယ်လိုမှ ကောင်းနိုးရာရာ ဖြစ်ဖွယ် မရှိမှန်း တွေးမိလိုက်ကာ ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ရေး ..”

စိတ်ထဲမှာတော့ တင်းသွားပေမယ့် အနားမှာ သူဌေး ရှိနေသဖြင့် အပြေပြစ်ဆုံး ပြင်ဆင်လိုက်ရင်း နေရာမှ ထသွား၍ ...

“ပြောဖို့ တစ်ခုခုရှိရင် ကျုပ်ကို ပြောပါ .. သူဌေးက ..”

“ကျွန်မက ဦးဇနဂုဏ် ကို ပြောဖို့ လာတာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. အဲဒါကိုပဲ ..”

ရေး က သူ့စကားကို ဂရုမစိုက်ပေ ... စကားလည်း ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ ရှောင်ကွင်းပြီး လူမမာစုတင်နားထိုင် ရောက်အောင်သွား သည်။

www.burmeseclassic.com

သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်းကို တည်ကြည်အေးဆေးစွာ ကြည့်နေခဲ့သည့် ဦးဇနဂုဏ် ၏ မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်ရောက်မှ ရပ်တန့်ကာ --

“သော့ခတ်ထားတဲ့အခန်းကို ကျွန်မ ဝင်ကြည့်ချင်တယ် ..”

“ဟေ့ .. နေပါဦး .. မင်းက ဘာကို လာတောင်းဆိုနေတာလဲ..”

ဦးကျော်ထွန်း စိတ်တိုသွားတာကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်ဘဲ ပြောရင်း အနားရောက်လာသည်။

“သော့ခတ်ပိတ်ထားတည်းက ..”

“သော့ပေးလိုက်ပါ ကိုကျော် ..”

“ဗျာ!...”

ဦးကျော်ထွန်း အံ့သြသွားသည်။ ဒါက အိမ်ရှင်ကို တိုက်ရိုက်စော်ကား၍ စိန်ခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား ...

ဦးဇနဂုဏ် မျက်နှာကတော့ စိတ်လှုပ်ရှား ဒေါသ အလျဉ်းမရှိဘဲ မျက်နှာသာမက မျက်ဝန်းတို့သည် ခံစားချက်မဲ့နေသော လူသေတစ်ဦးကဲ့သို့ ...

“ကျွန်မ ဘာကို သိချင်သလဲဆိုတာ ရှင် မမေးတော့ဘူးလား ..”

“မလိုတော့ပါဘူး .. မင်း သိချင်တဲ့ မင်းအစ်မနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို အဲဒီထဲမှာ စိတ်ရှိသလောက် လှန်လှော့ရှာပါ .. နောက်ထပ် ဒီအခန်းထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ် ..”

“သူဌေး ..”

ဦးကျော်ထွန်း တန့်နုဖြစ်ရင်း သတိပေး တားဆီးနေပေမယ့် ဦးဇနဂုဏ် က သူ ပြောတာကို ဂရုမစိုက် --

မျက်တောင်ဖျားတို့တောင် မလှုပ်ခတ်ဘဲ ရေး ကိုသာ ဆေးကြည့်ရင်း --

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ဘက်က လျှို့ဝှက်ချင်တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိခဲ့ရင်တောင် .. အဲဒါကို မင်း သိသွားတယ်ဆိုရင် ငါ ကျေနပ်တယ်..”

ရေး ကတော့ သူ ဘာပြောပြော ပလီနေတာဆိုသည့် အကြည့်တို့နှင့် ခပ်နဲ့နဲ့ လက်ပိုက်၍ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်ထားရင်း ခပ်မဲ့မဲ့ ..

“နောက်ထပ် သေချာတာက မင်း သိသွားရင်လည်း မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်သိစေချင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ ..”

ရေး ရဲ့ ပင့်ချီနေသည့် မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ ကုတ်ကျသွားသည်။ ဦးကျော်ထွန်း ကိုယ်တိုင် သူ မသိခဲ့ရသည့် တစ်စုံတစ်ရာအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှုတွေ ပိုမိုသွားခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ဦးဇနဂုဏ် က ထိုစကားကို ရှေ့မဆက်ခဲ့ဘဲ ...

“မင်း ငါ့ကို မုန်းနေတာ ငါ နားလည်တယ် ..”

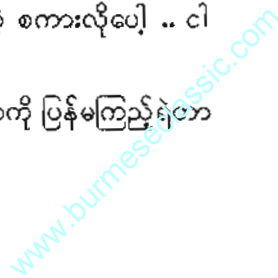
“ရှင် နားမလည်ပါဘူး .. ကျွန်မ ဘယ်လောက်ထိ မုန်းနေလဲဆိုတာကို တစ်ဆုံး မမြင်သေးဘူး ဦးဇနဂုဏ် .. ဒါကြောင့် ကျွန်မကို ရှင် ဒီမှာ လက်ခံရဲတာ .. အရူးလို မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားနေတာ ..”

“ပြောပါဦး .. ဒါဆို ငါက ဘာကို မျှော်လင့်နေတာလဲ ..”

ခဏ စောင့်နေပေမယ့် ရေး မဖြေလျှင် ...

“ခုချိန်မှာ ငါ့အတွက် ရူးလောက်အောင် မျှော်လင့်နေစရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ .. ဒါပေမယ့် နေ့တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဗန်ကြည့်ရင်း မြင်နေရတဲ့လူတွေတောင်မှ ကိုယ့်အပြစ်ကို သူများပြောမှ သိတာလေ .. ကိုယ့်မျက်ခွေးကို မမြင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့ .. ငါ ဗန်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့တာ နှစ်နဲ့ ချီနေပါပြီ ..”

“မကြည့်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်မျက်နှာကို ပြန်မကြည့်ရဲတာ သည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ..”

ဦးဓနဂုဏ် မျက်ဝန်းတွေမှာ ရီဝေခြင်းတို့က အေးခဲသွားမတတ် ရှိလျက် ...

“ဟွန်း ..”

နာကျင်သည့် မဲ့ပြုံးတစ်ရပ်က ခပ်ယဲ့ယဲ့သာ ..

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် .. အခု မင်း ဒီထိရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ငါ့ကို အစက သူ့စရိတ်နဲ့သူ သွားမှာပဲဆိုပြီးတော့ နေခဲ့ပေမယ့် မသေနိုင်သေး တဲ့အတွက် စိတ်လိုက်မာန်ပါ တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ ရှိလာတာလား ..”

“ဟွန်း.. တကယ်တော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ချင်တာလဲဆိုတာကို ရှင် သိချင်နေတာပဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ငါ စိတ်ကူးကြည့်ခဲ့တာတွေ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့လို့ အံ့ဩ တာ ..”

“ရှင်ကို ရင်ခွဲ ဆားပက်ပြီး မီးကင်တော့မှာပဲလို့ တွေးကြောက်နေ တာလား ..”

ဦးဓနဂုဏ် က တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ဖြေလည်း မဖြေ ..

“ပူမနေနဲ့ ဦးဓနဂုဏ် .. လူတစ်ယောက်ကို ရက်စက်တဲ့နည်း တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ပက်ပက်စက်စက် သတ်ချင်လောက်အောင် စိတ်ကြိုက် မုန်းတီးခွင့်ရှိပေမယ့် မုန်းနေတိုင်း သတ်ပစ်လို့ မရဘူးဆိုတာ သိတယ်- ပြီးတော့ အာဏာပါးကွက်သားလက်ထဲ ရောက်နေပြီးတဲ့ ရှင်လိုလူကို ဓားနဲ့ ဝင်ခုတ်ပြီး အပြစ်ကျ ရလောက်အောင် ကျွန်မ မမိုက်မဲသေး ဘူး ..”

ရေး က ပြောပြီး နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါပစ်သည်။ ပျော့နဲ့ လှပသည့် ဆံနွယ်တို့သည် သူမရဲ့ပါးရိုးလေးတွေပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲ ဘယ် လို ပြိုဆင်းနေနေ .. ဘယ်လိုဖွဖွ ဘယ်လိုခါပစ်ပါစေ ဖြူစင်နေမည်သည်

နာလေးက အလှမပျက် ..

ထိုပြင် မုန်းတီးစက်ဆုပ်တာတွေ .. ဘယ်လိုပဲ ပက်စက်ရင့်သီးစွာ

နေပေမယ့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ဝိုင်းစက် ချိုင့်ခွက်သွားတတ်

ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်ကြောင့် တစ်ဖက်လူမှာ စိတ်ဆိုးဖို့ ခက်သွား

...

ဦးဓနဂုဏ် ငေးကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေကို မသိပေမယ့် သူ

ကို လှည့်လိုက်စဉ်ခဏမှာ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲသွားသည့် သူမ

နာလေးနှင့် အစစသော အလှအပတွေကို ဦးကျော်ထွန်း လက်မခံလို့

တော့အောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထိုပြင် သူမသည် ဆည်းဆာပန်းချီ ထက် အစစ သာလွန်လှပ

ဖြစ်နေမှန်းလည်း နောက်ထပ် တွေးဖြစ်လေသည်။

ပြာလှဲစူးရဲသော မျက်ဝန်းညိုက ရုတ်တရက် သူ့ဘက်ကို လှည့်လာ

...

“ကျွန်မကို သော့ပေးပါ ..”

သူ ဦးဓနဂုဏ် ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့်

ထက် ပို၍ အရောင်ရင့်သော နံရံတပ်ဖိရိုကြီးက တံခါးနှစ်ချပ်ကို

ဖွင့်ပြီး သော့ထုတ်ယူလိုက်၏။

အတွဲလိုက်ဘာညာ မရှိဘဲ သော့သည် တစ်ချောင်းတည်းသာ

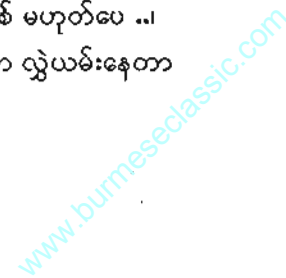
ထွက် .. မိန်းကလေးကြိုက် ကီးချိန်းလေးက တလက်လက် လွှဲယမ်း

... သူမ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ကီးချိန်းအစစ် မဟုတ်ပေ ..

ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးကို ခေါက်တုံ့ပြန်ပတ်ကာ လွှဲယမ်းနေတာ

မိန်းကလေးစွပ်လေး တစ်ကွင်း .. ထိုစဉ် ...

“ဟာ .. ဖေကြီး နိုးနေပြီ ..”

မျစ်

အဖြူအနီ အထပ်ထပ်နှင့် ဂါဝန်လေးဝတ်ထားသည့် တေးကဗျာက ဖအေ ကြည်ကြည်လင်လင် ထိုင်နေတာမြင်ကာ အခန်းတံခါးထဲလည်း ပွင့်နေသဖြင့် တဖားဖား ပြေးဝင်လာ၏။

သတိလက်လွတ် ခုန်ပေါက်မြူးတူးသွားတာမျိုးဖြစ်ကာ ရေး ထိုရေး နဲ့ နံဘေး ရောက်လာကာမှ တွေ့သွားခဲ့၏။

“မေမေ ..”

“သွား .. ခု ပြန်ထွက် ..”

“မေမေ .. မီးမီးက ..”

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား ..”

“ဟင့်အင်း .. ဖေကြီးဆီ သွားချင်လို့ .. မီးမီး ဖေကြီးဆီ သွားမှာ-

“မသွားရဘူး .. နင့်ကို ငါ ဒဏ်ပေးပြီးတော့ မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမမယ် .. လာခဲ့ ..”

ဖအေနဲ့ ကလေးကို ချစ်သော ဖအေရဲ့လူယုံကြီးရှေ့မှာပဲ လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်သည်။ ထို့ပြင် ဦးကျော်ထွန်း ဒီတိုင်းကိုင်ထားမိဆဲ သော့ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသွားတာ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ...။

ဦးဓနုဂုဏ် ၏ မှိတ်ချပစ်လိုက်သော မျက်ဝန်းတွေကြောင့် ဦးကျော်ထွန်း ပါးစပ်လှုပ်ရင်း ခြေလှမ်းပြင်ရင်းနှင့် ဒီတိုင်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူ လှုပ်ရှားပြောဆိုနိုင်ဖို့အတွက် လိုအပ်တာက အမိန့်တစ်ရပ်-

အခန်း (၂၅)

“မင်း ဘာရှာတာလဲ ရေး ..”

လက်ထဲရောက်လာသည့် ဟက်ဒစ်(စ်)ကို သေချာကိုင်ကြည့်ပြီး အေးနေတုန်း ဦးကျော်ထွန်း အသံ ကြားသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိ

ဦးကျော်ထွန်း က အထဲကို ဝင်မလာဘဲ တံခါးဝအပြင်ကနေ ဦးနစ်ဖက် နောက်ပစ်ရပ်နေလျက် ...

“စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ .. အခု မင်း ရှာနေတာ တွေပြီလို့ ငါ ထင်

ရေး ကိုင်ထားတာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ မျက်လုံးတွေ သူမ ဦးနစ်ဆီ ပြန်ရောက်လာကာ ...

“မင်း ဒီအခန်းထဲကို ဝင်ချင်ရတဲ့အကြောင်းရယ် .. ဒါကို ရှာယူ နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရယ်ကို ကြည့်ရင်း ကျုပ်တောင် သိခွင့်မရခဲ့ တဲ့စွတချို့ကို မင်း သိနေတယ်လို့ ပြောရင် မှားသွားနိုင်လား ..”

ရေး က နားထောင်ပြီး ဟက်ဒစ်(စ်)ကို ပြန်ငုံကြည့်သည်။
မော့လာကာ ...

“ရှင်တို့ ရှာနေကြတာ ဒါလားဆိုတာကို ကျွန်မက ခုမှ
ကြည့်နေတုန်းဆိုရင်ရော ရှင် ယုံမှာလား ..”

ဦးကျော်ထွန်း မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ဒါဖြင့်ရင် သူဌေးနဲ့ ကျုပ်တို့ ပစ္စည်းပျောက်ရှာရင်း စိတ်ဒုက္ခ
နေကြတာကို မင်း သိသွားတာပေါ့ ..”

“အပြန်အလှန် မေးခွန်းတွေချည်း ဖြစ်နေကြရင် အဖြေကို
လိုထုတ်ကြည့်နိုင်မှာလဲ ဦးကျော် ..”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျုပ်က မင်းကို မေးချင်လို့ ရောက်လာ
ပါ ..”

“ကျွန်မကတော့ မသိတာရှိပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မေးဖို့ စိတ်
မရှိတဲ့အတွက် သူများမေးတာကို ဖြေဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားဘူး-

ရေး က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ပါးရိုးတစ်ဖက်ပေါ်မှာ ထုတ်
သည့် ဆံပင်တွေကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ သိမ်းတင်ရင်း ...

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောချင်သေးတယ် ..”

ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာရင်း ဦးကျော်ထွန်း ကို
ရင်းဖြင့် ...

“စိစိတိဒွီကင်မရာတွေ တပ်ပြီး သူများတကာရဲ့ အချိန်
အချိန်တိုင်းက အရေးကြီးတာတွေ .. မကြီးတာတွေ .. လျှို့ဝှက်
တွေ .. လျှို့ဝှက်ဖို့ မလိုအပ်တာတွေအားလုံးကို အခန်းထဲက
ထိုင်ကြည့်နေတာ ဆိုတော့ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါတွေက မဟုတ်သေးဘူး ရေး ..”

“ဟုတ်တာ .. မဟုတ်တာတွေ ရှင်က ပြောရအောင် ကျွန်မက
ပြောနေတာလား ..”

ရေး က ပြောချင်လာပြီဆို စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတတ်ကာ
မရှိုင်းတာ မသိ ..။

“ဝုဏ်သိက္ခာကို အရောင်တင်ပြီး အတွင်းလှိုက်စားနေတဲ့ စည်းမဲ့
..”

“ဟေ့ ..”

“ဒါကြောင့် ကင်မရာတွေ တပ်ထားတာ .. မမရဲ့ မေးလ်တွေ
ဘည်းက အဲဒါတွေကို ကျွန်မ သိတယ် .. အခု ဒီပြဿနာတက်

ကြည့် မနေ့တစ်နေ့ကအတိုင်းပဲ ပြန်ခံစားနေရတယ် .. ကိုယ့်သား
ချစ်သူရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယုတ်မာတဲ့နည်းနဲ့

အိမ်ထဲမှာ ထားတော့လည်း ဒီလိုစည်းကမ်းမဲ့ခြင်းတွေနဲ့
အရေးအားလုံးကို လွှမ်းမိုး ချုပ်ထားသေးတယ် .. အခု ဒါကို
ရသွားတော့ ရှင်တို့အတွက် ဘာတွေဖြစ်သွားနိုင်လဲ ..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ မင်းကို သူဌေး ဖြေခဲ့တယ် မို့လား ..”

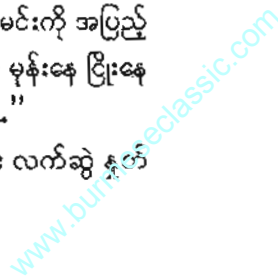
“အလူးက မြက်စားပြီး ငိုပြနေလည်း သနားဖို့ မရှိဘူး ဦးကျော်..”

“သူဌေးက မင်းကို စိန်ခေါ်ခဲ့တာလည်း မရှိဘူး .. သနားလည်း
မရှိဘူး .. ရောက်လာတာလည်း မင်းပဲ .. ငြိုးပါတယ် .. မုန်းပါ

အဲဒါလည်း မင်းပဲ .. ကျုပ်တို့က မင်းရင်ထဲကို မသိပါဘူး ..
သည်းဆာပန်းချီ ရဲ့ညီမဆိုတဲ့ အခွင့်အရေး မင်းကို အပြည့်
အစုံပြီးသား .. မင်းဘက်က ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် မုန်းနေ ငြိုးနေ

ကျုပ်တို့ မငြိုမငြင် လမ်းဖွင့် ကြိုဆိုခဲ့ကြတယ် ..”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်

၂၄၀

ဆက်ရမလား ..”

“မင်း ဆုံးဖြတ်ပါ .. အခု ကျုပ် မင်းနေတဲ့ နေရာထိ ရောက်တာက ဒါ ဘာပစ္စည်းလဲဆိုတာကို မေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး ..”

ဦးကျော်ထွန်း က မျက်မှောင်ကုတ်ထားပေမယ့် သူ့မျက်နှာခပ်ထဲက မင်းအား မှတ်တမ်းအဖြစ် အလျဉ်းမရှိခဲ့ဘဲ မျက်ဝန်းတွေ ခပ်လွှဲလွှဲထွက်ပင့်သက်ရှိက်သည်။

ပြီးတော့မှ အထဲကို ခြေနှစ်လှမ်းလောက် လှမ်းဝင်လာကာ နဲ့ လက်တစ်ကမ်းသာသာအကွာမှာ ရပ်တန့်သွား၍ ...

“သူဌေး အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေပြီ ..”

သေသင့်တာ ကြာပြီပဲ ..

ရေး စိတ်က ပြောတာပေမယ့် မစာမနာမဲ့လိုက်သည့် နှုတ်ချာတွေကို ဦးကျော်ထွန်း က စိုက်ကြည့်၍ ...

“မင်းအစ်မကို ရယူ သိမ်းပိုက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ကျုပ်တို့ သိပ်မသိဘူး .. ဒါက ကျုပ်တို့ ပြောရမယ့်အပိုင်းလည်း မဟုတ်ဘူး ..”

ဒါပေမယ့် မင်း ရောက်လာကာမှ မင်းဘက်မှာ ဘာမှ အနောက်မဖြစ်အောင် ကျုပ်တို့ဘက်က ချို့ယွင်းခဲ့တာမျိုးလည်း မဖြစ်ရဘူး .. သူ အများကြီး ကြိုးစားခဲ့တယ် ..”

“ဒီမှာ ဦးကျော်ထွန်း .. ရှင်က သစ္စာရှိလှယုံ ပီသပါ .. ရှင်သူဌေး ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် အသက်ပေး သစ္စာရှိမယ့်ပုံလည်း ..”

တယ် .. ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ရှင် ပြောသမျှ နားခါးမကိုင်ဘဲ ရှင်သစ္စာတရားတွေကိုလည်း အထင်မကြီးဘူး .. အထူးသဖြင့် ရှင်ရဲ့ ကောင်းရာကောင်းကြောင်းတွေ ကြားရတိုင်း ပြောလာတာမျိုး ပြန်မိုက်ရိုင်းဖို့ ကျွန်မ ပါးစပ်က အဆင်သင့်ပဲ ..”

ဦးကျော်ထွန်း သက်ပြင်းချလိုက်ပုံက အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ပျက်သွက် ..

ထိုပြင် ရေး ကို ဘယ်လိုစကားမျိုးမှ မပြောချင်တော့သလို မျက်နှာမင်း ဆိုင်းခါ၏။

ခဏကြာမှ ...

“မင်းရင်ထဲက အမုန်းငြိုးက မသေးဘူးပဲ ..”

“ခုမှ နားလည်သွားတာလား ..”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ် ပြောချင်တာကိုတော့ ပြောရလိမ့်မယ် .. ပြီးမှ ကျုပ် ပြောချင်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့စကား မဟုတ်ဘူး ..”

“ဦးနေဂုဏ် ပြောခိုင်းတာပေါ့ ..”

“မပြောခိုင်းဘူး .. ပြောပြချင်လိုက်တာလို့လည်း သူပါးစပ်က ပြောသွားဘူး .. ဒါပေမယ့် သူ မသေခင် ဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒတစ်ခု ရှိနေတာပဲ ..”

“ခု သိလာတာက သူ့သမီးလေး တေးကဗျာလေး ကို သူ မင်းအစ်မထံ ထည့်ခဲ့ချင်တာ ..”

“ဟွန်း ..”

ရေး က ရက်စက်စွာ မဲ့လေသည်။

“တစ်ခြမ်းယုတ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ မျိုးဆက်သွေးကို ဘယ်သူက ချစ်ပါလိမ့် .. ခင်ပါတယ် ပြောနေလို့လဲ ..”

ဦးကျော်ထွန်း က စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ရေး မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပြောင်းသွားသည်။

ပြီးမှ မာနနှင့် ခပ်တင်းတင်း မော့ကာ ...

“ကျွန်မ သိတယ် .. သူ့သွေးသားကိုတော့ မသိစိတ်က ချစ်နေမှာပဲ ..”

ရှင်တို့တွေ တွက်နေကြတာ ..”

“သွေးသားသံယောဇဉ်ဆိုတာ လူတွေတင်မကဘူး .. သတ္တဝါတိုင်းမှာ ရှိတယ်.. ခု ကျုပ် ပြောချင်တာက မပြီးသေးဘူး .. ဦးကျော်ထွန်း က မျက်နှာပူသလိုမျိုး မျက်လုံးတွေ လှဲလိုက် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ကြည့်၍ ...

“မင်းနဲ့ ဂုဏ် တို့ အကြောင်းကို မိနင်း ပြောပြတယ် ..”
“ဘာ!...”

ရေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လို!... ဘယ်လို ..”

ထပ်မေးလိုက်ရင်း ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ ပါးနီဆိုးလိုက်သလို ဘာစွာ ရဲတက်လာသည်။

မိနင်း တို့ နှစ်ယောက် ကိုယ့်ကို မြင်လိုက်တိုင်း အိုးနင်းခွက် ဖြစ်သွားတတ်တာတွေကို တစ်ခုခုဆိုတာတော့ တွက်မိခဲ့ပါဘူး ဒါပေမယ့် ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ရေချိုးခန်းထဲမှာ ..”

“မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ထင်မနေနဲ့ .. ဒီလိုမျိုး တိုက်ခိုက် အဖြစ်တွေက ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာပဲရှိတာ မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ဆိုင်လာတိုင်းလည်း ..”

“ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ မြင်နေရတာတွေကလည်း ဘဝတွေရဲ့ ပြင်ပ ရွှေရေးပန်းချီ .. မင်း ဒီအဖြစ်ကို မေ့ထားလိုက်တာလား .. ကျုပ် စရာ မလိုဘူးလို့ ထင်တာလား ..”

“ဘာမှ မဟုတ်တာတွေကို ကျွန်မက ဘာကို ဂရုစိုက်ရမှန်း ..”

“ဒါဆို မင်း နည်းနည်းလောက် သည်းခံပြီး ကျုပ်အား ဖြေပေးနိုင်မလား ..”

ရေး ပါးစပ်ပြင်လိုက်ပေမယ့် ရုတ်တရက် ဘာသံမှ မထွက်နိုင်ခဲ့။
“မင်းနဲ့ ဂုဏ် ..”

“သူနဲ့ ကျွန်မ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့တောင် ရတာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဒါပေမယ့် မိနင်း မြင်ခဲ့တဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်ခဲ့တာကိုတော့ မင်း ငြင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် ..”

“ကျွန်မ ..”

“မင်းကို ဂုဏ် က အင်္ကျီလဲပေး ..”

“ရှင် လျှောက်မပြောပါနဲ့ ..”

ရေး အသံလေး ကုန်နေအောင် အမူအရာတွေပါ ပျက်ယွင်းနေ

ထိုညကအဖြစ်တွေကို သူမကိုယ်တိုင် သေချာ ဘာမှ မမှတ်မိခဲ့ဘူး။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုမြင်ခဲ့ပါသည်ပြောပြော ငြင်းဆန် ခုခံဖို့က မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဦးကျော်ထွန်း ကလည်း သူ့စကားကြောင့် ရေး ဘယ်လောက် ထိတ်လန့်သွားသည်ကို သိနေသည်။

ဒီလိုဖြစ်စေချင်လို့ ပြောလိုက်တာလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘာလို့လည်း မဖြစ် ..။

“သဘာဝတရားကိုက ဖြစ်သင့်တာ .. မဖြစ်သင့်တာတွေကို ခွဲခြား ဦးသားပါ .. အဲ့ဒီညက မင်းတို့ ဖြစ်နေကြတာကို ကျုပ်တို့လည်း မသိဘူး ..”

“မဟုတ်ဘူး ဦးကျော်ထွန်း .. အဲ့ဒီညက ကျွန်မ မူးနေတာ ..”

“ဘယ်လို!...”

ဘယ်အရာကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ

ကြောင့် ထိုညက သောက်မိခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြောပြလိုက်မိသည်
တော့ အားလုံးကို အမှန်အတိုင်း ...

“သူ မူးမနေဘူးဆိုရင် ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ သိရမှာ
ရှင်တို့ သူ့ကို သွားမေးပါလား ..”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးဆီက ဒီလိုစကားတွေပဲ ကြားရ
ရေး .. တစ်ယောက်စီကို မေးပြီး ဖြေရှင်းပေးလို့ရတဲ့ ပြဿနာမျိုး
မဟုတ်တော့ ..”

“အခု ဒီပြဿနာက ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ ပြောပါ ..”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ကနေ နောက်ထပ် တစ်ရာ ..
ကနေ ဘယ်လောက်ထိ ထပ်ဖြစ်သွားမလဲ ဆိုတာပဲ ..”

“အဲ့ဒီတော့ ..”

“မင်းနဲ့ ဂုဏ် ကို ..”

“ဦးကျော်ထွန်း ..”

ရေး က သံပြတ်နှင့် တားဆီးပစ်ကာ ...

“ကျွန်မက ဂရုမစိုက်ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် ..”

“ရှင်သူဌေးက ဒီတိုင်း ဖြစ်စေချင်နေတယ်ပေါ့ ..”

“ကလေးအတွက် အများကြီး ပါပါတယ် ..”

“ဘယ်သူ့အတွက်မှ မစဉ်းစားခဲ့လို့ သူ့ရဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး
တွေကို ယုတ်ယုတ်မာမာ ဖြန့်ချိခဲ့တာပေါ့ ..”

“ကလေးက သန့်စင်ပါတယ် .. ပြီးတော့ ဒါ မင်းတူမပါ
ဂုဏ် က သူ့အစ်ကိုဆိုပေမယ့် ယောက်ျားလေး .. ကလေးက
ကို ပိုခင်တွယ်နေသလဲဆိုတာလည်း မင်း သိပါတယ် ..”

“အဲ့ဒါ ကျွန်မအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး .. အခု ကျွန်မ ဒီမှာ ရှိနေတာ
ဇာည်း သူ့အဒေါ်အဖြစ် ရပ်တည်ဖို့ မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ဘာမှ
ဇာည်း ဖြစ်မလာခဲ့ဘူးဆိုတော့ ..”

ရေး က ပြောလက်စကို ခဏရပ်လိုက်ပြီးမှ ...

“အခု အားလုံး ဖောက်ထွင်နေတဲ့လမ်းကိုလည်း မလျှောက်နိုင်တဲ့
အတွက် ကျွန်မ ဒီကနေ ထွက်သွားမယ် ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ရေး က နေရာမှ ချက်ချင်းခွာ၏။ ဦးကျော်ထွန်း
က တိတ်ဆိတ်စွာ တိတ်ရစ်လေသည်။

ဒီတိုင်း ဖြစ်လာမှာပဲဆိုတာ တွက်ထားခဲ့ပေမယ့်လည်း ...

အခန်း (၂၆)

“သွား .. ရှင် ထွက်သွား နော် .. အို .. မထိနဲ့ .. လူယုတ်မာကြီး...”

“ဆည်းဆာ ရယ် .. မင်းကို ကို အများကြီး အလိုလိုက်ထားခဲ့တာ ပါ .. ကိုယ်တို့ လင်မယားချင်းမှာ တစ်ခါတလေ ဖောက်ပြန်ခွင့်လောက် တော့ ရှိပါတယ် ..”

“အို .. မရှိဘူး .. လူယုတ်မာ .. ရှင်ကြီးကို မုန်းတယ် .. ကိုယ့် သူဌေးဆိုပြီး ရိုသေလေးစားခဲ့သမျှ .. ရှင် ဆည်းဆာ ကို အပိုင်ကြံလိုက် တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ရှင်ကို ဘယ်လောက်ထိ မုန်းတီးသွားခဲ့သလဲ ရှင် သိလား ..”

ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ပေါ်လာတည်းက ရှိုက်ငင် ငိုကြွေးနေတာထ မမ ..

ပြီးတော့ မသေမသပ် ဖရိုဖရဲဆန်သော ခုတင်မွေ့ရာနှင့်တကွ မမရဲ့ပုံစံကလည်း ဆံပင်တွေပွလျက် တကယ့်ကို သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေခဲ့ပြီး ..”

“ရှင်ကို အေကိုက်ပြီး သေအောင် ကျွန်မ ကြံစည်ခဲ့တာ ..”

“ဘာ!...”

ဦးခနဂုဏ် ပုံစံက အံ့ဩတာထက် မထင်မှတ် မယုံကြည်နိုင်ခြင်း ဆွသာ စိုးမိုးနေခဲ့ပေမယ့် ရေး ကတော့ တိုင်ကြည့်နေရင်း ရင်ခုန်သံ ဆွ မြန်လာခဲ့၏။ တအံ့တဩ ပွင့်ဟသွားမိသည့် နှုတ်ခမ်းတို့မှသည် လည်ချောင်းတစ်လျှောက်သို့ လှိုမ့်ဆင်းသွားသည့် အပူရှိန်က အာခေါင် ဆွကို ခြောက်သွေ့သွားစေခဲ့လျက် ...

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ ..”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ..”

ဆည်းဆာ က ပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ဖြစ်သလို ပွတ်ဆွဲသုတ် သစ်ရင်း ဦးခနဂုဏ် ရှေ့တိုးလိုက်တိုင်း နောက်ကိုဆုတ်လျက် ...

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ရောဂါသည် ရှိတယ် .. သူ သုံးနေတဲ့ဓားနဲ့ ခွင့်ကို ပါးမြိုင်းမွှေး ရိတ်ပေးခဲ့တာလေ .. ရှင်ကို ပျူငှာချိုသာစွာ ပြုစုပေး ခဲ့တာ သဘောတွေ သိပ်ကောင်းနေလို့များ ထင်နေသလား ..”

“မင်း!... မင်း .. တကယ် ပြောနေတာလား ..”

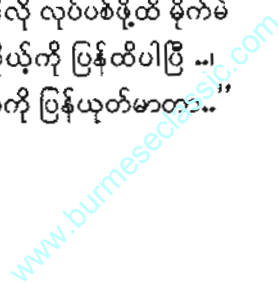
“ဟုတ်တယ် .. ရှင့်နားထင်မှာ ဓားထိသွားတာ မတော်တဆ မဟုတ်ဘူး .. ကျွန်မ လန့်အော်ခဲ့တာလည်း တကယ် မဟုတ်ဘူး .. ဘမင် သွေးထွက်အောင် လုပ်ပစ်တာ.. ဝမ်းသာလွန်းလို့ ထအော်တာ..”

မမရဲ့ ရက်စက်မှုကို ရေး ဘယ်လိုမှ လိုက်မမိတော့ပါ .. အဘယ် ခြံကြောင့်ဆိုလျှင် .. သူမကိုယ်တိုင် ဒီလို ကြံစည်ကျူးလွန်ဖို့ နေနေသာ သာ မြင်နေရတာနဲ့တင် မယုံနိုင် ..

မမ ဒီလောက်ထိ မုန်းတီးခဲ့တာလား .. ဒီလို လုပ်ပစ်ဖို့ထိ မိုက်မဲ ခဲ့ဘာလား .. ခုတော့ .. ကိုယ့်လက်နက်နဲ့ ကိုယ့်ကို ပြန်ထိပါပြီ ..

“ရှင် .. ရှင်ကြီး အဲ့ဒါကို ရိပ်မိလို့ ကျွန်မကို ပြန်ယုတ်မာတာ..”

“မဟုတ်ဘူး .. လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဦးဓနုဂုဏ် က သူ့ကိုယ်မှာ သေနိုင်သည့်ရောဂါဆိုးကြီး ဝင်ရောက်နေပြီမှန်း သိရက်နဲ့ မမကို ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ထို့ပြင်—

“ကိုယ့်မှာ ဒီရောဂါ ဝင်နေပါစေ .. မင်းကို ဒုက္ခမရောက်စေရဘူး ဆည်းဆာ .. မင်းအတွက် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ကိုယ် ကြိုးစားကုပေးမယ် ..”

“ဒါကို ကုစရာ ဆေးမရှိမှန်း သိလို့ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ..”

“ဘာလို့ မရရမှာလဲ .. ကုလို့ ရတယ် ..”

“မပြောနဲ့ .. မပြောပါနဲ့တော့ ..”

မမ နားနှစ်ဖက်စလုံးကို လက်ဖဝါးတွေနဲ့ ကပ်ပိတ်ပြီး ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း အရူးတစ်ယောက်လို အာခေါင်ခြစ် အော်လေသည်။

“ရှင်ကြီး လူယုတ်မာ .. ကျွန်မရဲ့ ကြည်ဖြူမှုကိုမှ ဘယ်တော့မှ မရတော့ရင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ပါတယ် .. ဘာဖြစ်တယ် .. ညာဖြစ်တယ်နဲ့ ပလီခဲတယ် .. လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါ့မယ် .. ကွာရှင်းခွင့် ပေးပါ့မယ်လို့ လည်း ကတိတွေ ပေးခဲ့သေးတယ် .. လက်ဖျားနဲ့ မတို့ပါဘူး .. ယုံစိဆိုတာတွေကိုရော ဘယ်လူလိမ်က ပြောခဲ့တာလဲ ..”

“ဆည်းဆာ ရယ် ..”

“ဟင့်အင်း .. သွား .. ရှင် ခု ထွက်သွားဆို သွား .. သွားပါ .. သွားပါတော့ ..”

ဦးဓနုဂုဏ် မျက်နှာကြီး ပျက်ကျနေပုံက ဗုန်းဗုန်းလဲတော့မတတ်ပင် ..

ထို့ပြင် တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမဆိုသည့် ဒေါသမျိုး သူ့ နှက်နာမှာ မတွေ့ရပေ ..။ မမ ပြောသမျှအပေါ်မှာ ဖြေရှင်းခွင့်မသာခဲ ခြင်းကြောင့်သာ စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံစားသွားရတာမျိုး ..။

အများကြီး ကြည့်နေခဲ့ပြီးမှ ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။ နေ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်မကြည့်ချင်တော့ပေ ..။

ဦးဓနုဂုဏ် ကို သေစေလို၍ ရောဂါရအောင် ကြံစည်ခဲ့သည်။ ဒီရောဂါ ကိုယ့်ဆီ ပြန်ရောက်လာတော့ ကြံစည်ခံရတဲ့လူက ကျန်ခဲ့ပြီး ကြံစည်ခဲ့တဲ့လူသာ စောစီးစွာ လောကကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့ရ၏။

မကောင်းမှုကံတွေက ကြောက်စရာကောင်းလှချေလား ..။

အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိရင်း ရေး ရင်တွေ ခုနေမိသည်။ မမကို ကွာရှင်းပေးပါမည်ဆိုတဲ့ ကတိ ဦးဓနုဂုဏ် ပေးထားခဲ့သည်။

ဒီကတိကို ရတည်းက ကွာရှင်းခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါလား ..။ ဘာဖြစ်လို့ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ဒီလောက် ရဲရဲတင်းတင်း ကြံစည်ရတာလဲ ..။

နာကြည်းတယ်ဆိုတာကတော့ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးနဲ့ လူတိုင်းကိုယ်စီ ရှိခဲ့ဖူးကြမှာပါ .. ဒါပေမယ့် လူတိုင်း ဒီလိုနည်းတွေနဲ့ ဖြေရှင်းနေကြသလား ..။

ပြီးတော့ ဒီယောက်ျားကို ချစ်သည်ဖြစ်စေ .. မချစ်သည်ဖြစ်စေ သမီးလေးတစ်ယောက်တောင် ထွန်းကားခဲ့ပြီ မဟုတ်ဘူးလား ..။

ရေး စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်လာသည်။

မမ ဒါတွေကို တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ကြိတ်ခဲသလို သူမကို ဘာမှ အမှန်အတိုင်း မပြောခဲ့ဘဲ တစ်ယောက်တည်းပဲ ကြိတ်ခံသွားခဲ့

သည်။ တကယ်ဆို ခံစားနေရသမျှကို ဖွင့်ပြောလို့ ရသည်။ မှန်ရင် မှန်သည်။ မှားခဲ့တာရှိရင်လည်း မှားတဲ့အကြောင်း ...

ခုတော့ သူမ တစ်ဖက်သတ်ကြီး မုန်းတီးပေါက်ကွဲနေခဲ့မိသည်။ ဦးဓနုရုဏ် ဆိုတဲ့လူကြီးက ဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမခံဘဲ သိမ်းဆည်း မျှိုသိပ်ခဲ့သည်။ သူမအပေါ်မှာလည်း ဆိုးသည်ကောင်းသည် ဘာမှ မဝေဖန်ခဲ့သလို ဘာကိုမှလည်း မဖြေရှင်းခဲ့ ...။

ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ ...။ ဒီဒီယိုရီကျော့(ဒ်)တစ်ခုကြောင့် ပြောင်းလဲခဲ့ရသည့် အရာရာဟာ ဘယ်လိုမှ ယုံနိုင်ဖွယ် မရှိသော ရိုက်ချက်ဆန်းတွေပါလား ...

“အဲဒါကို မင်း သိသွားတယ်ဆိုရင် ငါ ကျေနပ်တယ်” တဲ့ ...။ ဦးဓနုရုဏ် ပြောခဲ့တုန်းကလည်း ဂရုမစိုက်ခဲ့မိပေ ...။

“နောက်ထပ် သေချာတာက မင်း သိသွားရင်လည်း မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်သိစေချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ ...”

ဒီထိပြောခဲ့တာတောင် အယုံအကြည်မရှိသည့် စာရင်းထဲမှာ ထည့်ထားပြီးသည့်လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဘာပြောပြော ခေါင်းထဲ မထည့်ခဲ့ပေ ...။

ဒါဆို ခု သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ ...။

နာရီကို မော့ကြည့်မိတော့ ည ကိုးနာရီကျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိုင်စရာနေရာ မရှိတဲ့လူလို ဘယ်မှာမှလည်း ထိုင်လို့ မရ ...။

ညဉ့်နက်လာပြီပေမယ့် အိပ်လည်း မအိပ်ချင် ...။

“ဒေါက် .. ဒေါက် ...”

ဟင်!...

ရေး တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ တံခါးဆီကို သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင် ညီ လှမ်းကြည့်မိ၏။

“ရေး ..”

ခေါ်သံအရဆိုရင် အပြင်မှာ ဂုဏ်ထည်ဝါ ...။

“ဒေါက် .. ဒေါက် ...”

“ဟိတ် .. ရေး ..”

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ ..”

“မင်းနဲ့ ပြောစရာရှိလို့ ..”

“မနက်မှ ပြော .. ခု အိပ်တော့မလို့ ..”

“မရဘူး .. ခု ပြောမှ ဖြစ်မှာ ..”

ရေး ဘာလုပ်ရမလဲ ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေရင်း တံခါးနား ရောက် နားခဲ့၏။ ဒီလူနဲ့ သူမ တစ်အိမ်တည်းမှာ နေဖြစ်ခဲ့ကြပြီး မြင်ဖန် တွေ့ နေ များနေခဲ့ကြတာလည်း မှန်သည်။

ရန်တွေသာ ဖြစ်နေခဲ့ကြပြီး ဘယ်မှာ ရင်းနှီး ခင်မင်ဖူးလို့လဲ ...။

“ဟေ့ .. တံခါးဖွင့်လေ .. မင်း မအိပ်သေးဘဲနဲ့ ..”

“ဒုန်း .. ဒုန်း ...”

“ဘာလို့ ထုနေတာလဲ ..”

တံခါးကို တတိယအကြိမ် ထပ်ထုဖို့ ပြင်လိုက်သည့်လက်က တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ လေထဲမှာပဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

ရေး က မိုးပြာရောင် ညဝတ်ခါးရှည်အင်္ကျီကို ခါးပတ်ကြီးလေး နှင့် ရင်စေ့ဝတ်ထားကာ ကော်ဖီရောင်နုနု ဆံစတို့က အတွင်းက

အရောင်ခံနှင့် ရွှေရောင် အနားကွပ်ထားသလိုပင် ...။

ပန်းနုရောင် ဝင်းနှစ်နေသည့် မျက်နှာလေးကို ရုတ်တရက် ဖိုက်

ကြည့်မိရင်း နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူမှ စကား မစဖြစ်ခဲ့ ..

“ဘာလဲ ..”

စူးရဲသည့်အကြည့်တို့ကို ရေး က အရင် မနှစ်သက်ခြင်းပြလျက် မျက်စောင်းရွယ်၏။

“အဟမ်း ..”

ဂုဏ် က အဖြူရောင်စပို့ရှပ်၏ ကော်လံကို မလိုအပ်ဘဲ ဆွဲတင်ပြီး ငေးသွားသည့်သူ့အဖြစ်ကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစား၏။

“မင်းကို ပြောပြီးပြီလား ..”

“ဘာလဲ ..”

“မင်းနဲ့ ငါ့ကို ..”

“ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”

“ပြော ..”

“ဘာမှမဟုတ်တာကို ရှင် သိတယ် နော် ..”

“ဘာကိုလဲ မသိဘူး ..”

“မသိဘူးဆိုရင် ဒါတွေ ဒီလိုဖြစ်ကုန်အောင် ရှင် ဖန်တီးခဲ့တာပဲ ..”

“ဒါတွေ ဒီလိုဆိုတာ ဘာတွေက ဘယ်လိုလဲ ..! အဲ့ဒါကို မင်း

ပြောစမ်းပါ ..”

ရေး မျက်နှာလေး အရောင် ပိုရင့်သွားခဲ့သည်။

“မိနင်း နဲ့ အေးပုံ တို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ .. အဲ့ဒါကို ရှင်

ပိုသိမှာပေါ့ ..”

“ပိုသိနိုင်တဲ့ အကြောင်းက ..”

“ကျွန်မက အချမ်းတက်လွန်းလို့ အချမ်းပြေအောင် ဝီစကီ

မျိုချထားတာ ..”

“ဒါကို မင်း သိနေတာပဲကွ .. မူးနေတဲ့မိန်းမကို ငါ ဘယ်ခေါ်

သေး .. ဘာလုပ် ..”

“ရှင် နော် ..”

“ပြောပြတာလေ .. ငါ့ဘက်က လုံးဝ ကလီးယား နော် .. မယ်

.. ဒါပေမယ့် လူပြောသူပြောတွေ ရှိလာခဲ့ရင် မင်းမှာပဲ ..”

“မလိုပါဘူး .. အဲ့ဒါကို ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး ..”

“ဘာကို ဂရုစိုက်တာလဲ ..”

“အခု ရှင် ဒီရှေ့က ပြန်သွားဖို့ပဲ ..”

“ဟေ့ ..”

“ရှင် .. ဘာလုပ်တာလဲ ..”

တံခါးပိတ်ဖို့ပေမယ့် ဂုဏ် က လက်ခံထားလိုက်သဖြင့် ရေး

ထွက်သွားသည်။ ဂုဏ် က တံခါးဘောင်မှာ လက်ထောက်ထား

ပြီး စိုက်ကြည့်၍ ...

“သူတို့ မြင်သွားတဲ့ပုံစံက မင်း ဘယ်လိုရှောင်ထွက်ထွက် .. ငါ

ဘောက် ရှင်းပြပြ .. ရိုးသားကြတဲ့ ပတ်သက်မှုမျိုး ဘယ်လိုမှ

ဘာနိုင်ဘူး ..”

“ဘာ! ...”

“ဘာလဲ .. မင်းကို ညာပြောနေတယ် မှတ်လို့လား .. အဲ့ဒီညက

မြေမခိုင်အောင် မူးနေတာ .. ပြီးတော့ ငါ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အန်ချ

..”

“ရှင် .. ရှင်ကရော ..”

“ဘာလဲ ..”

“ကျွန်မနားကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်နေတာလဲ ..”

www.burmeseclassic.com

“မူးနေတယ်ဆိုတော့ အခွင့်အရေး ရရင်လည်း ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

“ငါ တခြားအကြောင်း ပြောလည်း မင်း ဒီတိုင်း စွပ်စွဲမှာလား..”

“ဟင့်အင်း .. မေးတာကိုပဲ ဖြေ ..”

“မေးရင်လည်း ဖြေချင်အောင် မေးစမ်းပါ .. တစ်အိမ်တည်းနေနေကြတာ .. ပြီးတော့ ဘားဆိုတာ မင်း ရှိနေရမယ့်နေရာလား .. ငါ ရှိနေတယ်ဆိုတာက သဘာဝမကျတာလား ..”

“ကျွန်မ ဆေးသောက်တာလို့ ပြောပြီးပြီ ..”

“ဪ .. မှတ်သားသင့်တာပဲ ..”

“ဘာလဲ .. ရှင်က လူကို လှောင်တာလား ..”

“ထားလိုက်စမ်းပါ .. မင်းဘာသာ ဆေးပဲသောက်သောအခါ အဆိပ်ပဲ သောက်သောက် .. အဲဒါတွေကို ပြီးသွားပြီ .. အခု မင်း ဖေဖေက ..”

“ရပြီ.. ရှင် ပြောရသက်သာအောင် ကျွန်မ ပြောပေးမယ်.. သူ ဘယ်လိုထင်ထင် .. ကျွန်မက ..”

“မင်းက ဂရုမစိုက်ပေမယ့် ငါက စိုက်မှဖြစ်မယ် ရေး .. မင်းရဲ့သိက္ခာတွေ ပဝါတွေကို မဟုတ်ဘူး .. ငါ့အဖေရဲ့ နောက်ဆုံးသက်မှာ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ ထွက်သွားနိုင်ဖို့ပဲ ..”

“ရှင့်!...”

“ငါ့အဖေအတွက် မင်း ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာလည်း သိတယ် ဒါပေမယ့် ငါက ဂရုမစိုက်ရမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းနဲ့ငါ လက်ထပ်ဖို့”

“အို .. အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ..”

“ဆရာအတွက်ကတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ် ထင်တာပဲ ..”

“အဲဒါက ထောက်ထားသည့်လက်ကို ဖြုတ်၍ အကျအန လက်”

“မင်း ယုံမယ်ဆိုရင် ပြောချင်တယ် .. အဲဒီညက မင်းကို ဘားမှာ”

“...တော့ အံ့ဩသွားတယ် .. မင်း ဖျားနေမှန်း သိလိုက်လို့လည်း”

“...ထားခဲ့ချင်တဲ့စိတ်က ရိုးရိုးသားသား ဖြစ်သွားတာပါ ..”

“...နားမထောင်ချင်ပေမယ့် ဦးခနဂုဏ် နဲ့ ပတ်သက်သော”

“...ကြောင့် ချောက်ချား တွေဝေနေခြင်းက သူ ပြောသမျှကို”

“...မထောင်နေသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။”

“...မင်း အန်ချလိုက်ပြီး ကိုယ့်ပေါ်ကို ထပ်လဲလာတော့ နှစ်ယောက်”

“...ဆက်တိုက်တယ် .. အဲဒီမှာလည်း မင်းကို ဒီတိုင်းထားပြီး ငါ”

“...ရဲ့ လုပ်သေးတယ် ..”

“...မျက်တောင်ဖျားတွေ ဖျတ်ခနဲ ပင့်တက်လာတော့ သူ”

“...တွေနဲ့ ဆုံမိ၏။ ချက်ချင်း ဘဝ ... သွေ့ဖြစ်ကြဘဲ ငေးကြည့်”

“...မင်းကို ရေချိုးခန်းထဲ ခေါ်သွားမိတာက မှားသွားတာပဲ ..”

“...ဘာ!...”

“...ပြောရတာတွေ ဖြစ်ကုန်တာကို ဆိုချင်တာ ..”

“...အမျိုးခန်းထဲမှာ ရှင်က ..”

“...ကိုယ်အင်္ကျီပေါ်က မင်း အန်ဖတ်တွေကို ဆေးချရတယ်လေ..”

“...အင်္ကျီလှိုက်လိုက်တာပေါ့ .. အဲဒါ မင်းရဲ့ အပေါ်အဖွေးထည်ကို”

“...ဘက်တော့ ..”

“အရသာတွေလွန်းလို့ ပြောပြနေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

သူ့မှာလည်း ဒေါသနဲ့ပဲ ..။ မာနဆိုတာလည်း လူတိုင်းမှာ ရှိတယ်။ မျက်နှာက ချက်ချင်း ပုတ်သိုးသိုး ဖြစ်သွားကာ ...

“ဒီအခြေအနေ ဖြစ်သွားတဲ့အပေါ်မှာ အခွင့်အရေး ယူချင်တာပဲ ..”

“သိစေချင်တာက ဘာကြောင့်လဲ ..။ သိတယ်ဆိုတော့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ ..”

“မင်းနဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်ဖြစ်တာကို လိုချင်တယ် ..”

“ဦးမနဂုဏ် က လား ..”

“ဖေဖေ ခု စကားတောင် ကြာကြာ မပြောနိုင်တော့ဘူး .. ငယ်ကို သူ့သား လက်ထဲမှာထက် မင်းကိုပဲ ပေးခဲ့ချင်တာ ..”

ရေး ခဏတော့ ဝိုင်သွားခဲ့၏။

သို့သော် လိပ်ပြာမလုံခြင်းသည် လိုအပ်သောမာန်မာနထက် မြင့်သွားသော အချိုးဆန့် ..

“ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး ..”

ပြတ်သားစွာ ငြင်း၍ တံခါးရွက်ကို နောက်ထပ် ပြန်

ပြီးတော့ ...

“ဖယ်ပါ ..”

ဖယ်ပါလို့ ပြောပြီး ဖယ်ဖယ် မဖယ်ဖယ် ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်

ဂျိမ်းခနဲ ..။

သူ့သာ အချိန်မီ နောက်မဆုတ်လိုက်နိုင်လျှင် သူ့တစ်

တံခါးနဲ့ မိတ်ဆက်ပြီး ဘယ်လောက်ထိ အဖြစ်ဆိုးသွားမည်

“တောက်!...”

“လူလေး ..”

ဘက်ခေါက်သံကြောင့် အဆင်မပြေခြင်းကို ရိပ်မိကာ ဦးကျော်

သူ့ယိပျာယာ ရောက်လာ၏။

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ .. အဘဘာသာ ပြောပါ့မယ် ဆိုထားသား

..”

“ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ဒီစကားပဲ အဘ .. သူ့ကို ဘယ်သူက

ပြောလို့လဲ ..”

“နက်တယ် ..”

“ဘာမှ မခက်ဘူး .. ကျွန်တော့်ဘက်က သိက္ခာပဝါချပြီး သူ

အောင် အားလုံး ပြောပြခဲ့တယ် .. ဒါလည်း လူမမာအတွက်

ချက် ဖြစ်နေလို့ နားလည်မှုနဲ့ ..”

“နားလည်မှုနဲ့ ဘာတွေလုပ်ဖို့ လူလေး သွားပြောလိုက်တာလဲ..”

“ဘက်ထပ်ဖို့လေ ..။ ဖေဖေ အခြေအနေ ဘယ်လောက်ဆိုးနေတာ

လည်း သိတာပဲ ..”

“သူမှ မသိတာ လူလေးရဲ့ .. သိလည်း တုန်လှုပ်ပြူးပျာသွားမယ့်

တုတ်ဘူး .. အဘတို့ လုပ်ရမှာက ဘယ်နည်းလမ်းက အကောင်း

ဆုံးတာ စဉ်းစားဖို့ပဲ ..”

“ဘက်တော် မာနကြီးတဲ့ မိန်းမ.. အငြိုးကြီးတာလည်း လက်လန်

ဒီလို သတ္တိပြောင်တာမျိုး နောက်ထပ် ရှာတွေ့ရင် စံအိမ်ကို

ပြန်ပေးလိုက်ဦးမယ် ..”

“အောင်တော့ ရှင် ဘယ်တော့မှ စိန်တွေ ဖြုန်းတီးခွင့်ရမှာ မဟုတ်

ဘူး ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”

“ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မလို မိန်းမမျိုးက ကျွန်မပဲ ရှိတာ ..”

အပြင်က ပြောနေသမျှကို ကြားနေရရင်း တံခါးကို ကျွန်ုပ်တို့
မှီထားလျက် ငိုချင်လာခဲ့သည်။ မြေသံတွေ ပျောက်ကွယ်သွားတာ
မျက်ဝန်းမှာ စိုစိုစွတ်စွတ် ဖြစ်လာခဲ့၏။

သူမလို မိန်းမမျိုး နောက်ထပ် ရှိနိုင်ပါ့မလား ..

အစ်မဖြစ်သူက သူများအိမ်ပေါ်မှာ သူများကို ကျကျနန ခုတ်
သွားခဲ့သည်။ သူညီမကျတော့ မကောင်းဆိုးပါးတစ်ကောင်လို
လာပြီး ဝုန်းဒိုင်းကြဲသွားအောင် မိုက်ရိုင်းခဲ့သည်။ ကျိန်စာတွေတို
စိန်ခေါ်နေခဲ့၏။

ကိုယ် ဘာတွေ လွန်လွန်ကျူးကျူး ပြောခဲ့သလဲဆိုတာ
ဘာသာ သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကို ခိုင်ခံ့
ချမိသည်။

မှားခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် မှားပါပြီလို့တော့ သူမ ဘယ်တော့မှ
တောင်းပန်မှာ မဟုတ်ပေ ..

ထို့ကြောင့် အမှားကိုပဲ မိမိဘာသာ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်း၍
ဝှက်စွာ ထွက်ခွာသွားမှာ ဖြစ်၏။

ကလေးကို ရက်စက်ခဲ့မိသည့် ဥပေက္ခာတွေအတွက်
ကွယ်ရာကနေပဲ .. သူမ ..

အခန်း (၂၇)

“မိနင်း ..”

“ရှင် .. မမ ..”

ရေး က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ သူမ နားကို
ထွက်သွားကာ ...

“တေး ရော ..”

“အစ်ကိုလေး သွားခေါ်နေတယ် မမ ..”

“ဦးကျော် ရှိလား ..”

“ခုနက ရှိတယ် မမ .. အခုလေးတင် ထွက်သွားတာ .. ဘယ်ကို
တော့ မသိဘူး ..”

“အသြ ..”

ရေး က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ မိနင်း ကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်

“ဝုတ် နဲ့ ငါ့အကြောင်းကို ဘယ်သူ မေးတာလဲ ..”

“ရှင်!...”

ခေါင်းလေးငုံ၍ ရှောင်ထွက်မလို ပြင်နေတုန်း မိနင်း မျက်လုံးဆိုင်းသွားသည်။

“မင်း သွားပြောပြတာလား .. သူတို့ မေးတာလား ..”

“ဟို ..”

“အများကြီး မပြောနဲ့ .. မေးတာကိုပဲ ဖြေ ..”

“ဟိုလေ .. မမတို့ ချွတ် .. ချွတ်ခဲတဲ့ အင်္ကျီကို မနက်ကျတော့ ကြီးကျော် က မြင်သွားပြီး မေးတာနဲ့ ..”

“ရပြီ ..”

ရေး မျက်နှာလေးက တင်းနေကာ မိနင်း နဲ့ ဒီအဖြစ်ကို ယှဉ်းကြည့်ရင်း တရားလည်း ကျမိပါ၏။ ‘လူပါးစပ်တစ်ပေါက် ပိတ်ရောင်သက်’ဆိုတာ စကားပုံ ရိုင်းပေမယ့် သွေးထွက်အောင် မှန်ပါပေသည်။

သူမ နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရင်း အိတ်ထဲက အိတ်(စ်)ထဲက နယ်လ် ဟက်ဒစ်(စ်)ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ဦးဓနုဂုဏ် ၏ အခန်းတံခါးရှေ့ကို ရောက်တော့ တံခါးပေါ်ထဲက တင်ပြီးမှ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ညီမလေး .. ဘာလိုလို့လဲ ဟင် ..”

မယ်စိန် က ချိုသာနူးညံ့သည့်မျက်နှာနှင့် ချက်ချင်း အနားလေးလာ၏။ အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ ရေး က ဦးဓနုဂုဏ် ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လောတဲသူမို့ ...

“သူဌေးက အိပ်နေတယ်လေ .. ဘကြီးကျော် က မရှိဘူး .. တစ်ခုခုများ ..”

“ကျွန်မ ဦးဓနုဂုဏ် နဲ့ တွေ့ဖို့ လာတာ ..”

“ဟင်!...”

မယ်စိန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ညီမလေး ..”

မယ်စိန် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် တားလည်း မတားရဲ ..

ရေး ကလည်း ကရမစိုက်ဘဲ တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်သည်။ အခန်း

တံခါး ပွင့်သွားတည်းက စိမ်းသက်သော ကိုယ်သင်းနဲ့ကြောင့် ဦးဓနုဂုဏ် က မျက်လုံးတွေ တဖြည်းဖြည်း ဖွင့်လာခဲ့၏။

ရေး ကို မြင်လိုက်တော့ မျက်လုံးတွေ ပို၍ လင်းလက်သွားခဲ့ပြီး...

“ရွှေ ရေး ပန်း ရှိ ..”

တိုးသဲ့သော ခေါ်သံနှင့်အတူ နှုတ်ခမ်းတို့မှာ ပြူးယောင်သမ်းသွက် ...

“မင်း လာမယ်လို့ .. ငါ မထင်ခဲ့ဘူး ..”

ရေး က ဘာမှမပြောဘဲ ဟက်ဒစ်(စ်)ကို ကိုင်ပြီး ရှေ့ကို တစ်ဖမ်းချင်း တိုးသွားခဲ့၏။ ဦးဓနုဂုဏ် မျက်လုံးတွေ ဟက်ဒစ်(စ်)ဆို

ထွက်သွားတော့ အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားကာ ...

“မင်း .. မင်း တွေ့သွားတာလား ..”

ဝမ်းသာခြင်း .. စိုးရိမ်ခြင်းတွေ တရှုပ်ရှုပ် ဖြတ်ပြေးသွားသည့်

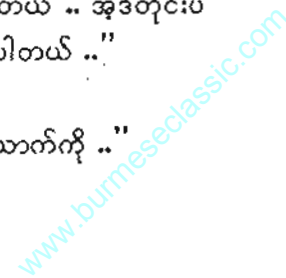
မျက်နှာက စိတ်ကျ ဖိစီးခြင်းတို့နှင့် အဆုံးသတ်၍ ...

“မင်းပဲ သိထားသေးတယ်လို့ ငါ ထင်ပါတယ် .. အဲဒီတိုင်းပဲ

သိလိုက်ပါ .. မင်းကို .. မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..”

ပြောနေရင်း မောလာသလို ဖြစ်လျက် ...

“ဂုဏ် မသိပါစေနဲ့ .. ငါက မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ..”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ဒါ လာပေးတာ ..”

“ရွှေရေးပန်းချီ ..”

ဦးခနဂုဏ် အလျင်စလို ခေါ်လိုက်တာပေးမယ့် မောဟိုက်သံ ပါနေပုံက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် စားပွဲပေါ်မှာ ဟက်ဒစ်(စ်) လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ရေး လှည့်ကြည့်မိ၏။

“မင်းကို ငါ မေတ္တာတောင်းခံနေတာ မဟုတ်ပါဘူး .. သမီး - သမီးလေးက .. သမီးလေးက အပြစ်ကင်းပါတယ် .. သူ့ဘဝမှာ မအေဆီက မေတ္တာကိုလည်း အပြည့်အဝ မရခဲ့ဘူး .. ငါလည်း ဒီ .. ဒီရောဂါကြောင့် သမီးလေးကို အနီးကပ် မကြင်နာနိုင်ခဲ့ဘူး .. သမီးလေး ဒီတိုင်းသာ ဆက်သွားရရင် သူ့အနာဂတ်မှာ ..”

ဦးခနဂုဏ် ၏ မောဟိုက်နေခြင်းကို စာနာစိတ်တော့ တစ်ချက်ဖြစ်မိသည်။

ဒါပေမယ့် ရေး ဒီတိုင်း ရပ်နေရာမှ တုတ်တုတ်မျှ လှုပ်ဖို့ သတိမရ-

“သူ့အနာဂတ်အတွက် မင်း စဉ်းစားပေးပါ .. ငါ .. ဒါ .. ဒါ တစ်ခုကိုပဲ ..”

သူမ ကတိမပေးနိုင်ပါ ..။ ကိုယ့်မှာ အပြစ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီဆို သူမရဲ့ စိတ်ကူးတွေအားလုံးက ဒီကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာဖို့ပဲဖြစ်လျက် -

“ကျွန်မလည်း တစ်ကောင်ကြွက်ပဲ ဦးခနဂုဏ်.. ပြီးတော့ ကလေးကို အိမ်မှာပဲ ရှိသင့်တာ .. သူ့ကို စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့သူလည်း ..”

ဦးခနဂုဏ် က လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“စောင့်ရှောက်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ငါ မလိုချင်ဘူး .. ငါ လိုချင်တာ သမီးလေးဘဝ သာယာချမ်းမြေ့ဖို့ပါ .. ငါ့သမီးလေး ငါ့လို အမုန်အဲအထီးကျန်ဘဝနဲ့ အနာဂတ်ကို မဖြတ်သန်းစေချင်ဘူး ..”

ပြောနေရင်း မျက်ဝန်းထောင့်က စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို မြင်လိုက်လျှင် ရေး မျက်နှာလှည့်ပစ်လိုက်မိသည်။

“သမီးကို သူ့အစ်ကိုက စောင့်ရှောက်ရင် အရိပ်အာဝါသတစ်ခု သွားနိုင်ရုံလောက်ပဲ .. မင်း စောင့်ရှောက်မှ သူ့အတွက် ..”

“လူတစ်ယောက်အတွက် အရိပ်အာဝါသကောင်း တစ်ခုသာ အလိုအပ်ဆုံးပါ .. ကျွန်မတို့ညီအစ်မ ဘယ်အရိပ်အာဝါသမှ မရှိ - ဆွကြေးအသိုင်းအဝိုင်း မရှိဘဲ ကြီးပြင်းခဲ့ကြတာ .. အခု ငွေကြေးပြည့်စုံအောင် ရှာနိုင်ပေမယ့် အရိပ်အာဝါသကောင်း ဘယ်မှာလဲ ..”

ရေး မျက်နှာလေးမှာ ခံစားချက်တွေ ရင်နဲ့ အပြည့် ..။

“ဘယ်သူမဆို ကိုယ် လိုအပ်နေတာသာ အရေးကြီး အလိုအပ်ဆုံးလို့ ထင်ကြတာပါ .. ရှင် ကျွန်မကို အရမ်း မျှော်လင့်ထားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး ..။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ ရေရာမသိခင်က တနဲ့နဲ့နဲ့ အရမ်း နာကြည်းခဲ့ရသလိုပဲ .. သိရတော့လည်း ဘာကိုမှ မတွေ့ချင် .. ကြားချင်အောင် ဖြစ်နေတယ် ..”

ပြောပြီးတာနှင့် သူမ စားပွဲနားက ခွာသည်။

“နေပါဦး .. ရေး ..”

“ကျွန်မ ခုပဲ သွားတော့မလို့ ..”

“ဟင်!... ဘယ် .. ဘယ်ကိုလဲ ..”

“ကျွန်မ နေရာကိုပေါ့ .. ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်နေဖို့ မလိုပေမယ့် ကျွန်မ ပြန်သွားရတဲ့အကြောင်းကိုတော့ ရှင့်ကို သိစေချင်လို့ ဟက်ဒစ်(စ်) လာပေးတာ ..”

“ဇာ နေပါဦး ..”

ဦးခနဂုဏ် စိုးရိမ်ကြီးသွားသည့်မျက်နှာနှင့် ထဆွဲမတတ် ကားဆီး

နေ၏။ ပြီးတော့ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့သည်မို့ မချင့်မရဲ ... နှုတ်ခမ်းတွေ ဖိ၍ အံကြိတ်လျက် ...

“ငါ မင်းကို တွေ့ချင်နေတဲ့စိတ်နဲ့ ခုထိ အသေမဖြောင့်ဘဲ ရှိနေတာပါ ရွှေရေးပန်းချီ .. မင်း .. မင်း ငါ့ဆန္ဒကို ဒါလေး တစ်ခုပဲ ..”

ရေး နားထဲမှာ ကားသံသဲ့သဲ့ ဝင်လာ၏။ ထိုအချိန်မှာ မျက်ခနဲ ဝင်လာသည့်အသိက ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ခင် သူမ ဒီက ထွက်သွားတော့ဖို့ ...

“ဆောရီးပါ .. ကျွန်မ သွားမယ် ..”

ချိုသာသောစကား မဟုတ်သော်လည်း သူမ စိတ်တွေ ထွေပြားနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ပြောမိသမျှတို့မှာ ခိုင်မာပြတ်သားမှုတွေ နည်းပါးနေခဲ့လျက် ...

“ဟား!...”

တိုက်ကြီးရဲ့ ဘေးတံခါးကနေ ခြံထဲ ရောက်လာလျှင် ပင့်သက် တဝကြီး ရှိုက်၍ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ မျက်နှာကို မော့ထားကာ မျက်လုံးတွေကိုပါ ငါးစက္ကန့် လောက် ပိတ်ထားမိလေသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ ရေး ...

ဒီလူကြီး မျက်ရည်ကျပြတာနဲ့ပဲ ဒီလူမှ သနားစရာလို့ မြင်သွားတာလား ...

စိတ်မပျော့နဲ့ ရေး ... တောင်ငူကလည်း တောင်ငူ .. မောင်းထောင်ကလည်း မောင်းထောင် ...

“ဂူး ..”

လီဇာကို သတိလက်လွတ် နင်းပစ်လိုက်မိ၏။ ခြံ၏ခြေရင်းပိုင်း

ပါကင်နေရာကနေ ဝေါခနဲ ဆောင့်ထွက်သွားမှ သတိဝင်လာ၏။ ခြံဝရောက်တော့ ခြံစောင့်က ပြေးထွက်လာပြီး တအံ့တဩ ...

“ဘာကြည့်နေတာလဲ .. တံခါးဖွင့်လေ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ပြီးတော့ မလိုအပ်ဘဲ တံခါးဖွင့်ရင်း စကားတွေ ပြောနေသေးသည်။

“ခုပဲ ကားဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ကျွန်တော်က အံ့ဩသွားလို့ပါ ..”

တစ်ခုခု ပြောပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ဒီခြံဝင်းထဲက လူတွေနဲ့ ကိစ္စအဝဝကို ထားခဲ့လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားမို့ ဘာမှ မပြောဖြစ်လိုက်ပါ။ ထိုစဉ် ကားကို လမ်းပေါ်မှာ သေချာ လမ်းကြောင်းတည့်ပြီးမှ ...

“ခွေးရူး .. ခွေးရူး ..”

‘ဝေးဝေးရှောင်နေ နော် .. ခွေးရူး ..’

လမ်းမပေါ်မှာ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကားကို အရှိန်မတင်ဘဲ ဒီတိုင်း လိုမိနေစေကာ ရှေ့ကနေ ပြေးလာနေသည့် ဆွေးကို ခွေးရူး ဟုတ်မဟုတ် သေချာကြည့်နေမိသည်။

ထိုခွေး၏ ရှေ့တည့်တည့်မှာ လူတွေ ရဲ့ကုန်ကြကား ခွေးက အမြီးစင်းစင်း .. လည်ချောင်းစင်းလျက် သွားရည်တွေ တမြားမြားနဲ့ ဖြစ်၏။ ကိုယ်ကတော့ ကားပေါ်မှာမို့ ဂရုစိုက်ဖို့ မရှိပေ။ သို့သော် ...

“ဟင်!...”

ဘက်မမှန်ဆီ ကြည့်လိုက်မိစဉ် ခေါင်းထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ပစ်ဆောင့်သွားသလိုပင် ...

တေး ...

ပန်းနုရောင်ဂါဝန်လေးနှင့် တဖားဖား ပြေးလိုက်နေ၏။ အဖြူနဲ့ ပန်းရောင်စပ်ကျား ခြေအိတ်လေးနှင့် ရှူးဖိနပ်အဖြူလေးကလည်း အဝေးကနေ ထင်းနေအောင် မြင်ရသည်။ တေး ကိုယ့်နောက်ကို ထွက်လိုက်လာတာမှန်း သိလိုက်ကာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

“ဒုက္ခပါပဲ!...”

ရေး ရုတ်တရက် ပျာသွားကာ ကားကို အလျင်စလို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ရှေ့ကခွေးနဲ့ ပြေးလာနေသည့် ကလေးရဲ့ အကွာအဝေးက သူမ ကားရပ်ထားသည့်နေရာကို ဗဟိုပြု၍ သိပ်မဝေးတော့ဘဲ ရှိကာ ...

“ရိုး .. ဟဲ့ ...”

“ဂျိမ်း ..”

ကားပေါ်က ကမန်းကတန်း ဆင်းကာ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ် လိုက်လျှင် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ပြေးလာနေသည့် ခွေးက တုံ့ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။

“သွား .. ရှူး ..”

တွေ့ကရာ ခဲယမ်းမီးခြောက်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်ပေမယ့် ခွေးက အနည်းငယ်သာ တန့်သွားပြီး ပို၍ မြန်အောင် ပြေး၏။

“သမီး .. သမီး မလာနဲ့တော့ .. အဲဒီကနေ ဘေးကပ် ပုန်းနေ လိုက် .. မပြေးနဲ့တော့ ..”

“မေမေ ရေ ..”

“သမီး ပြောတာ ကြားရဲ့လား .. ဘေးကပ်နေ .. ဘေးကပ်လိုက်..”

“မေမေ ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့ .. မေမေ မသွားရဘူး .. မီးမီးကို ခေါ်ပါ ..”

“ဂါး ..”

ကျွန်တော်က မချစ်၍ ကျွန်တော်ကို မချစ်သော

“သမီး!...”

ခွေးက ကလေးကို မြင်သွား၏။ ခေါင်းတစ်ချက်ခါပြီး ကလေး ခြေထောက်ကို ပြေးဆွဲလျှင် ...

“သမီး!...”

ရေး မျက်လုံးတွေ ပြာသွားသည်။ ခွေးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ပြေး နှုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကလေးကို ချီဖို့ပေမယ့် ကိုယ့်အရှိန်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ကလေးနဲ့အတူ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လဲ၏။

ထိုအခါ အတွန်းခံလိုက်ရပြီး ပုံလဲသွားသည့်ခွေးရူးက ပြန်ထ ဘာကာ ဒေါသတကြီး ခုန်ဆွဲလေသည်။

ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားကာ ရေး မျက်လုံးတွေ မိုတ် နှစ်လိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် ...

“ဒုတ် ..”

“ဂိန်!...”

ပြင်းထန်သော ထိခတ်သံနှင့်အတူ ခွေး အသံတစ်ချက်ပဲ ထွက် နှင်း ခွေးခနဲ ပုံကျသွား၏။

“ဘုန်း ..”

“အ ..”

ရေး မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဂုဏ် က အနားရောက်လာပြီဖြစ်ကာ အသံတစ်ချက် လွှဲကန်ပစ်လိုက်သဖြင့် ဘေးက သွပ်ဆူးကြိုးတန်းဆီ သွားသွားကာ ခွေး တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်တော့ပေ ...။

နောက်က လိုက်လာကြသူတွေလည်း အနားမရောက်ခင်မှာ ရပ် နေထိုင်ကြကာ ...

“ဘော်သေးတာပေါ့ .. ဟိုကောင်လေး လက်မြန်လို့ ..”

“အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တာ ခေါင်းကိုသာ တည့်တည့်မထိရင် ဟိုနှစ်ယောက် လှိမ်ခံရမှာ ..”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြရင်း လှည့်ထွက်သွားကြသည်။

“သမီး .. သမီးလေး ..”

“မေမေ ..”

“သမီးရယ် ..”

ရေး ခုချိန်ထိ ရင်တွေတုန်နေဆဲ ..!

“တီ .. တီ ..”

ကားဟွန်းသံတွေ ဆူညံသွားသည်။ ဂုဏ် က ဟိုဘက်လမ်းကြောကနေ ဒီဘက်ကို ထောင့်ဖြတ် ကွေ့ချိုးလာကာ ရေး ရဲ့ကားရှေ့မှာ ခေါင်းချင်းဆိုင် ရပ်ထားတာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကားက လမ်းကြောတစ်ခုလုံးမှာ ပိတ်ဆို့ထားသလို ဖြစ်နေ၏။ ကားပြန်ရွှေပေးနေသည့် ဂုဏ် ကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သမီးလေးကို ပွေ့ချီကာ ရေး ထရပ်လိုက်သည်။

“မေမေ .. ဘယ်သွားမလို့လဲ ဟင် .. မေမေ ထွက်မသွားပါနဲ့ - မီးမီးကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ..”

တေး က ခွေးရူးရဲ့အန္တရာယ်ကို သေချာ သိလိုက်ပုံတောင် မပေါ်ရေး ရဲ့လည်ပင်းကို ကျစ်နေအောင် ဖက်ထားကာ တတွတ်တွတ် ခြေနေရင်း မျက်ရည်တွေလည်း ကျ၏။

“မီးမီး မေမေကို ချစ်တယ် ..”

“သမီးရယ် .. တို့က သမီးရဲ့ အ!...”

သမီးကို ဖက်ထားရင်း ခြေလှမ်းလိုက်သည်နှင့် ခြေချင်းဝတ်မျက်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

လူက ယိုင်သွားကာ ကလေးနဲ့မို့ ထိန်းရခက်နေစဉ် ...

“ကလေးကို ပေး ..”

ရေး ရဲ့ပခုံးကို နောက်ကနေ ထိန်းကိုင်လိုက်ရင်း ကလေးကို ဆွဲ

တာ ...

“မင်းက ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“ဘာလုပ်တယ် ထင်လို့လဲ ..”

အမေးနဲ့ ဖြေပုံက ယဉ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့မျက်နှာတွေက ခုန ထိတ်လန့် ဗျာများသွားခဲ့ကြသည့်ခဏမှာ ဖြစ်ပျက်သွားကြသလို တခြားစီ ..!

“မေမေ မသွားပါနဲ့ .. မီးမီးကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ..”

ဂုဏ် ချီထားသည့် လက်ပေါ်ကနေ တေး က ရေး ရဲ့လည်ပင်းကို တွတ်လိုက်လျှင် နှစ်ယောက်စလုံး ပို၍ နီးကပ်သွားကြ၏။

“မေမေ ပြန်လာခဲ့ပါ နော် .. မီးမီးတို့ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ ..”

“သမီး .. တီလေးက သမီးမေမေ မဟုတ် ..”

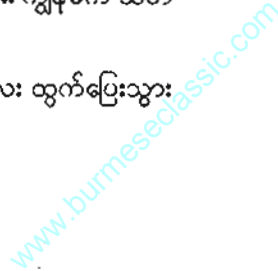
“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း ...”

“ရေး .. မင်းကို ငါ အများကြီး ပြောထားပြီးပြီကွာ .. ဘာဖြစ်လို့ တောင်တောင် မာနတွေ ထားနေတာလဲ .. ဖေဖေဆီကို တက်သွားတောင် ဖေဖေအခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်လို့ မယ်စိန် က ပြောတယ်..”

“ဘစ်ခုခု လုပ်သွားပြီလို့ရော မပြောပြဘူးလား .. ကျွန်မက သတ်အောင် မုန်းတီးနေတဲ့သူ ..”

“ဘာကို နားထောင်ချိန် မရလိုက်ဘူး .. ကလေး ထွက်ပြေးသွားတာနဲ့ နောက်က တန်းလိုက်ခဲ့ရတာ ..”

“အခု ခေါ်သွားလို့ ရပြီ ..”

“မင်းကိုပါ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မှာ ..”

“ဘာ!..”

“ခဏ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ ..”

သူ ပြောနေတုန်း ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် နားထောင်လိုက်တော့ ဖုန်း ဖြစ်ကာ ...

“ဖေဖေ အခြေအနေ မကောင်းဘူး .. မင်းကို ခေါ်ပေးပါ ပြောနေတယ် တဲ့ ..”

ရေး တွေဝေသွားသည်။

ကလေးကလည်း လည်ပင်းက လက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်တော့ ပခုံးသားကို ပြန်ဆွဲထား၏။

“တီ ..”

ဂုဏ် က သူ့ကားကို ရီမှ(ထ်)နဲ့ ခလာချပစ်လိုက်ကာ ...

“သွားမယ် ..”

ရေး ရဲ့ကားပေါ်ကို တက်သွားလိုက်တာ ကိုယ့်ကားပေါ်ကို လိုက်တဲ့အတိုင်း ..

ရေး ရင်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ခံစားချက် တစ်ထပ်တည်း သေးသော်လည်း ..

အခန်း (၂၈)

ဦးခနဂုဏ် မျက်ဝန်းထောင့်မှ မျက်ရည်စ တချို့ စိုစွတ်လာခဲ့တာ ပြင်နေရသည်။ စကားမပြောနိုင်တော့သည့် နှုတ်ခမ်းသားတွေက ထင်နေကာ မျက်လုံးအစုံသည် ကလေးမျက်နှာလေးကနေ မခွာ ...

“သူဌေး .. ဒီမှာ ဂုဏ် နဲ့ ရေး တို့ ရောက်လာပါပြီ ..”

ဦးခနဂုဏ် ၏ နောက်ဆုံးအချိန်မို့ ဦးကျော်ထွန်း မျက်နှာကြီး ကော အသံတွေပါ အက်ရနေခဲ့၏။

ရေး ရင်ထဲမှာလည်း မကောင်းပါ ...၊ သေအံ့ဆဲဆဲ လူတစ် ယောက်၏ ချိုးကျ ယိုယွင်းနေသော မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ပထမဆုံး ခြင်းဖြစ်ကာ ထိုမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ...

“ဂုဏ် ..”

ဦးကျော်ထွန်း က ဂုဏ် ကို ခေါ်ပြီး ရေး ကို လှမ်းကြည့်ကာ ... “မင်းတို့နှစ်ယောက် ရှေ့တိုးလိုက်ကြပါ ..”

“အဘ .. ကျွန်တော် ...”

ဂုဏ် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေခဲ့လျက် ...

“ကျွန်တော် အဲဒါကို ထိုင်ကြည့်မနေချင်ဘူး ..”

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူး လူလေး .. သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ငါတို့ အားလုံး ဂရုစိုက်ရမယ်.. သူ့ရဲ့ စိတ်အေးချမ်းစွာနဲ့ သက်သောင့်သက်သာ တာဝကူးကောင်းဖို့ မင်းတို့က အဓိက ဖြစ်နေတာ ..”

ဦးဓနဂုဏ် ၏ အကြားအာရုံတွေ ပျက်စီး ချို့ယွင်းကုန်ပြီလား .. ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောနေကြသလဲဆိုတာ နားထောင်

ကြည့်လို့ မရ .. ဘယ်သူတွေ ရှိနေသလဲဆိုတာလည်း ခေါင်းလှည့် ကြည့်တာ မအောင်မြင်ပေ ..။

“ဖေဖေ ..”

သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာကာ ဖေဖေလို့ ခေါ်ဆို ကြားလိုက်၏။ ‘သား ..’ လို့ သူ ခေါ်ချက်သည်။ ဒါပေမယ့် အသံမထူ နိုင် ..။ နောက်ထပ် လက်တစ်ဖက်ကို မျှော်လင့်ရင်း သူ့လက်က ချိတ် စမ်း၍ ဆုပ်ဖမ်းစရာ မဲ့နေခဲ့၏။

ဂုဏ် က ရေး ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ထိုလက်ထဲ ပေးလိုက်မှ ..

“ရေး လေ သူဌေး .. သူဌေးရဲ့ လက်တစ်ဖက်စီမှာ ဂုဏ် နဲ့ ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီးပြီ ..”

ဦးကျော်ထွန်း က မျက်နှာချင်း နီးကပ်အောင် ငုံ့၍ ကြားပြောပေးလိုက်သည်။

“ကလေးကို ငိုမှာစိုးလို့ မယ်စိန် ခေါ်သွားတယ် .. သူဌေး မပူနဲ့ နော် ..”

ဦးဓနဂုဏ် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ပြောတာကို ကြားနေရမှန်း ဦးကာ ဂုဏ် အားတက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို ငုံ့၍ --

“ဖေဖေ .. ဘာပြောချင်လို့လဲ ..”

ပြောဖို့ ကြိုးစားနေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံက လှုပ်ခတ်နေပြီး အသံ ထွက် ..။

ဒါပေမယ့် ရေး ရဲ့လက်ကလေးကိုတော့ သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးနိုင် ပြီး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသလို ဖြစ်စေခဲ့လျက် ...

“သ .. သမီးလေးကို မင်းတို့ လက်ထပ် .. လက် .. ထပ် .. မှ ..”

အငို .. ရှောက် ..”

“သူဌေး!...”

“ဖေဖေ!... ဖေဖေ ...”

ဦးဓနဂုဏ် မျက်လုံးတွေ မှိတ်ကျသွားသည်။ ရေး က ထပ်ကိုင်ထားခဲ့သည့် သူမရဲ့လက်ကို ပြန်ဆွဲနုတ်ပြီး

ဆွဲလိုက်၏။ ဘာရောဂါနဲ့ သေဆုံးသွားသည်ဆိုတာ လူမသိစေရအောင် ရောဂါ

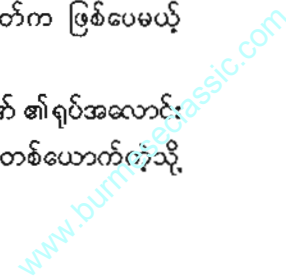
အကြောင်းတိုင်း ဆရာဝန် မခေါ်ဖို့ တားမြစ်ခဲ့သော ဦးဓနဂုဏ် ..။ သမီးငယ်လေးအပေါ်မှာ ပွေ့ပိုက် ယုယချင်ပါလျက်နှင့် သားအဖ

အကြောင်းဖြင့် အထီးကျန်ခြင်းဝေဒနာကို လူးလို့မို့ ခံစားခဲ့သော အချစ်ရှုံး ကြီး ..။

ရေး ဆတ်ခနဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားဖို့ စိတ်က ဖြစ်ပေမယ့်

အသက်ပိညာဉ် ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော ဦးဓနဂုဏ် ၏ ရုပ်အလောင်း

အကြည့်ရင်း ကိုယ် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့

ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေသည်။

“ရှင်ကို အေကိုက်ပြီး သေအောင် ကျွန်မ ကြံစည်ခဲ့တာ ..”

“ဘာ!...”

“ရှင်နားထင်မှာ မားထိသွားတာ တမင် သွေးထွက်အောင် လုပ်မိခဲ့တာ ..”

“ရှင်ကြီး အဲဒါကို ရိပ်မိလို့ ကျွန်မကို ပြန်ယုတ်မာတာ ..”

“လုံးဝ မဟုတ်ဘူး .. ကိုယ့်မှာ ဒီရောဂါ ဝင်နေပါစေ .. မင်းအတွက် ဒုက္ခမရောက်စေရဘူး .. မင်းအတွက် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ကိုယ်ကြိုးစားကုပေးမယ် ..”

သူမကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရသမျှ ကြားခဲ့သမျှ အားလုံးဟာ မမကိုယ်တိုင် သူမ ကျူးလွန်ခဲ့သမျှကို ပြောပြထားတာတွေ ဖြစ်သည်။

ဒါတွေကို မယုံကြည်ထိုက်တဲ့ စကားတွေအဖြစ် ဘယ်လိုလက်ရမလဲ ..

ဒီလူကြီးကို ဘယ်လိုပြစ်ချက်တွေ ထပ်ဖို့ပြီး မုန်းတီးနေရမလဲ အလောင်းကို ငုံ့မိုးကြည့်နေရင်း ရေး မျက်ရည်တွေ လည်သည်။

“ဒါတွေကို သား မသိပါစေနဲ့” တဲ့ ..

ဦးခနဂုဏ် က ထပ်မံ တားဆီးခဲ့သေးသည်။ မမ မရှိတော့တော့ ဒီအဖြစ်မှန်ကိုသာ ဂုဏ် သိသွားခဲ့ရင် အမုန်းတွေ ထပ်တိုးသွားမှာပဲ တပ်အပ်သိနေတာ ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် ဒါတွေကို ဘယ်သူမှ မကြည့်နိုင်တော့အောင် ဖျက်ထားခဲ့သည်။ မတွေ့တော့ ဦးကျော်ထွန်း ကို ဒေါသနှင့် မောင်းနေခဲ့၏။

အကယ်၍ ဒီအကြောင်းကို ရေး ကို သူကိုယ်တိုင် ပြောပြရင်ရော သုံးပါးမလား ...

မယုံဘူးဆိုတာ သေချာပြီးသားပင် ..

ဒီလို ရက်စက် အောက်တန်းကျတဲ့နည်းနဲ့ တိုက်ခိုက်မည်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် ပြောနေတာတောင်မှ သူမ အံ့ဩလို့ မဆုံး ..

“ရေး ..”

သူမ ခပ်ဖြည်းဖြည်း နောက်ပြန်လှည့်စဉ် ဦးကျော်ထွန်း က ရှေ့ပိတ်ကာထားလိုက်ပြီး ...

“မင်း ဒီလောက်ထိ မရက်စက်ဘူးလို့ ကျုပ် မျှော်လင့်ခဲ့တာ ..”

“ဟုတ်စာယ် .. မရက်စက်ချင်ဘူး .. ဒါပေမယ့် သူ ပြောသလို ..”

“နိုင်ဘူး ဦးကျော် ..”

“ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာတွေလည်း ကျုပ်တို့ ထပ်ဆွေးနွေးလို့ မိမိတယ် .. အခု နာရေးလည်း ဖြစ်နေပြီ .. ကလေးခမျာလည်း ဖအေ

အခုခွင့်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး .. မင်း ထွက်သွားဦးမှာလား ..”

ရေး ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ဆိုင်းနေခဲ့၏။

ဓာသိဥတုက မသာယာ ..

အခန်း (၂၉)

“မဆောင်းချင်ပါဘူး ..”

“ဆောင်းရမှာပေါ့ကွ .. မြန်မာ သတို့သားဝတ်စုံ ..”

“ဟေ့ကောင် .. လက်မှတ်ထိုးရုံပဲ .. ဒါ မလိုဘူး .. ငါ့ကို မှတ်နေသလား ..”

ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းကို ဆွဲယူပြီး မွေ့ရှာပေါ် ပစ်ပေါက်သို့ တော့ ဝေလ က တချို့ရယ်သည်။ မြတ်သူ က ဝေလ နားမှာ တို့ကပ်ပြောကာ ...

“မေးကြည့် .. မေးကြည့် ..”

“ဘာလဲ ..”

သူတို့ ရယ်နေ ပြုံးနေတာကို နဂိုတည်းက စိတ်မလုံဖြစ်နေသူ နီမြန်းနေသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် ဂုဏ် က မေးဆတ်မေးသည်။

“မင်းကို မြတ်သူ က မေးခိုင်းနေတယ် ..”

“ဘာလဲ .. ဒီနေရာမှာ ရပ်ရင် ဘယ်လောက်ပေးမယ်တဲ့ထဲ ..”

“ပေးမယ်ဆိုရင် မင်းက ရပ်မှာလား ..”

“မေးရဲတဲ့ကောင် မေးကြည့်လေ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဂုဏ် .. ဂုဏ် .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. တော်တော် ရယ်ရတဲ့ ကောင် ..”

ဂုဏ် က ပြုံးစိစိနှင့် မှန်ထဲမှာ ကြည့်ပြီး ဆံပင်ကို သေချာဖြိုးနေ၏။

“ရိုးရိုးပဲ မေးမှာ .. လေးခွန်းတည်းပဲ ..၊ ရေး ကို ချစ်လား ..”

“ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ..”

“ညာတာ ..”

“ထားလိုက်ပါကွာ .. ကဲ ရေး ကရော စီးစိမ်းပြဖို့ ရှိလား ..”

“လမ်းဆုံမှာ .. မပြေးကြည့်လိုက်လေ ..”

“ဂုဏ် ..”

“ဘာလဲ ..”

“မင်းအတွက် ပြောနေတာ ..”

“ငါ့အတွက် ငါလုပ်မှ ဖြစ်မှာ .. မင်းတို့နဲ့ ဆိုင်လို့လား ..”

“အေးပါ .. မင်းလုပ်မှ ဖြစ်မှာ သိပါတယ် ..”

“ခွေးသူရီး ..”

“မင်း ပြောလို့ ပြောတာ .. မဆဲနဲ့ ..”

ဂုဏ် က ဘီးကို ပစ်တင်လိုက်ကာ မွေ့ရှာစပ်မှာ အတုံးအရုံး ချိန်ထိုင်နေကြသည့် မြတ်သူ တို့ကို ကြည့်၍ ...

“မင်းတို့ကို ငါ ပြောဖူးတာပဲ .. ငါက ငါ့ကို မချစ်တဲ့ မိန်းမကိုမှ စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုတာ ..”

“စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ..၊ မင်း သူ့ကို ချစ်တယ်လို့

ဘာသာပြန်ရမှာလား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ငါက ..”

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါကွာ .. မချစ်ဘူးလို့တော့ မညာနဲ့ .. လက်ထပ်ဖို့ပြင်ဆင်နေတဲ့ ရုပ်ကြီးက သွားကြီးဖြိုးမနေပေမယ့် ဖြိုးနေတာထက်တောင် ပိုသေးတယ် ..”

“ဘာ ပိုတာလဲ ..”

“အပျော်တွေ လွန်ပြီး ဒိန်းတပ်တပ် ဖြစ်နေတာ ..”

မိုးခြိမ်းညံ စကားကြောင့် ဂုဏ် က ရယ်ကာ နာရီ ကောက်ပတ်လိုက်သည်။ ဖြိုးတော့ အချိန်ကို ကြည့်၍ ...

“သွားမယ် ..”

“တွေ့လား .. ဟေ့ကောင် မင်း မဟုတ်တော့ဘူး ..”

“ဘာလဲ ..”

“မေးတာကို ဖြေဦးလေ .. သူငယ်ချင်းချင်းတောင် မပွင့်လင်းရဲဘူးလား .. ချစ်ရင် ချစ်တယ်ပေါ့ကွ ..”

“မင်းတို့ကို ပွင့်လင်းပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ .. ငါ လိုချင်တာ မင်းတို့ပေးမှာပိုလို့လား ..”

“ဘုရား .. ဘုရား ..”

“မြတ်သု သေချာ သိမ်းထားဦး ..”

“ခွေးကောင် ..”

ဂုဏ် က ဖြန့်ခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီး ရယ်လျှင် ...

“ခုန သူ ယူလာတဲ့ ရင်ကပ်မန်းကို ပြောတာပါ .. ပြုတ်ထွက်ကုန်မှာစိုးလို့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

“ဟော ..”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အားလုံး အသံတွေ တိတ်ကုန်ကြ၏။

“လူလေးတို့ ပြီးရင် ထွက်ခွဲကြတော့ .. လူကြီးတွေက ပြန်စောင့်ချရရင် မကောင်းဘူးကွယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ ..”

မြတ်သု က နှုတ်သွက်လျှာသွက် ပြန်ဖြေကံာ အားလုံးကို ခုတင်ဆီက ဆင်းဖို့ လက်ဟန်ပြု၍ ဆွဲချလို ချ --

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ .. သတို့သားက မပြီးသေးဘဲနဲ့ ..”

“ပြီးပြီ .. သွားမယ် ..”

ဂုဏ် က မှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်ပြီးမှ လှည့်ထွက်လာ၏။ မိုးပြာရောင်မျှော့ ပိုးပုဆိုးနှင့် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်က အရောင်တူဖြစ်ကာ အဖြူ

ပောင်တိုက်ပုံကို ဝတ်ထား၏။

“ဒီလိုကျတော့လည်း လူတော်လူကောင်းရပ်လေး ပါပဲ ..”

“အေးကွ .. ဘယ်တစ်နေရာမှ ထောင့်မကျိုးတဲ့ကောင်လို့ လုံးဝမသင်ရဘူး ..”

“သေချာတယ် .. အချစ် တစ်ယောက် ခရီးသွားရင်း ခလုတ်တိုက်

မင်း ..”

“ပိုသေချာတာက သူ ကော့သောင်းကနေ လုံးဝ ပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ..”

“အေးလေကွာ .. ရွာနားက မြတ် .. ရွာနား ..”

“ဟေ့ကောင် ..”

ဂုဏ် က အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်ဖို့ သတိပေး၏။

“မင်းကို နွားလို့ ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲကွ .. စကားပုံက ဒီတိုင်းပဲ ဥစ္စာ ..”

“ဘာစကားပုံမှ ရွတ်ပြမနေနဲ့ .. ပြေပြေဖြစ်ဖြစ်လေး မြင်တိုင်း သိက္ခာမဲ့အောင် ကပ်တွယ်လာတာမျိုးတွေ ငါ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး..”

“အေးပေါ့ .. တစ်နေ့ကို ပိဿာလေးနဲ့ ဘေးပစ်သလို အလီလီ အခါခါ ပေါက်သတ်မယ့်မိန်းမကမှ ချစ်စရာ ကောင်းတာကိုး ..”

“အဟွန်း ..”

“တွေ့လား .. ရယ်ပုံက ..”

“မဆင်ရဘူး ဒီကောင် .. ရွှေရေးပန်းချီ ကိုမှ ပစ်ကျသွားတာ..”

“လှလည်း လှတာကိုးကွ ..”

“ကိုကြီး .. ကိုကိုကြီး ..”

“ဒုန်း ..”

ကလေးအသံလေး ကြားသည်နှင့် ဂုဏ် က တံခါးဖွင့်လိုက်ကာ..

“ဘာလဲ ..”

“မပြီးသေးဘူးလား .. မေမေ့ကို သွားခေါ်ပေးလေ ..”

“မပြီးသေးလို့ နေမှာပေါ့ ..”

“စိန်စိန်ကြီး က ပြောတယ် .. မေမေက ဘာမှ မလိမ်းဘူးတဲ့ .. အကျိုလှလှလည်း မဝတ်ဘူး တဲ့ ..”

ဂုဏ် နဲ့အတူ မြတ်သူ တို့ မျက်နှာတွေ ပျက်ကုန်ကြ၏။

“မီးလေး ရေ .. လာ .. လာ .. သွားမရွပ်ရဘူး နော် ..”

စကားပြောနေတုန်း မယ်စိန် ရောက်လာပြီး တေး ကို ခေါ်ခေါ်

“မယ်စိန် ..”

“ရှင် ..”

အသက်တွေ ကွာပေမယ့် ဒီတိုင်းပဲ ခေါ်ပြောနေခဲ့တာ အကျင့်ပါ နေပြီမို့ .. တစ်အိမ်လုံးက မယ်စိန် လို့ပဲ ခေါ်ကြတာ ဖြစ်၏။

“ရေး က နေမကောင်းလို့လား ..”

“ဟဲ့ .. နေတော့ ကောင်းပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

မယ်စိန် က တစ်ခုခု ပြောရခက်နေသလို ရှိလျက် ...

“ကျွန်မလည်း သူ ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ ထင်တာ .. ဘာမှ ..”

“ရပြီ .. ရပြီ .. သွားတော့ ..”

ဂုဏ် ခါးထောက်လျက် မျက်မှောင်ကုတ် အံ့ကြိတ်ရင်း ဝိုင်သွား

၏။

“ဂုဏ် .. မင်း အပြင်ကနေ စောင့်နေလို့ မရဘူး နော် ..”

“ဟုတ်တယ် .. အချိန်ကပ်နေမှ ထော်လော်ကန့်လန့်တွေ ထလုပ်

ပေ ခက်မယ် ..”

“သွားကွာ .. ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးလိုက် ..”

“ဘာမှန်းမသိဘူး အဲ့ဒီတစ်ယောက်လည်း ..”

“ငါ ထင်သားပဲ ဒီလောက် မာနကြီးတာ .. ဂုဏ် မလွယ်ဘူး..”

ဂုဏ် က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၍ ...

“ဘာ မလွယ်တာလဲ ..”

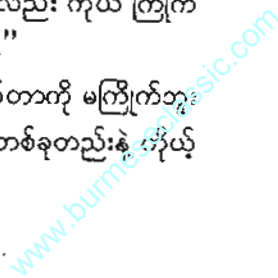
“မင်းရဲ့ဒဿန .. မင်းကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ် .. ကိုယ်က မချစ်ရင် အောင် သူက ချစ်နေရမှာလေ .. ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ကိုယ် ကြိုက်

တာ ကိုယ်ယူပြီး စိတ်ညစ်ရတာက တန်တယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုယ်က မချစ်ဘဲနဲ့ လာချစ်တာကို မကြိုက်ဘူး

မိ - ခုလည်း ကိုယ့်ဘက်က စိတ်ဝင်စားနေတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုယ့်

မိန်းမနဲ့ တွဲ မိန်းမကိုမှ ..”

“ပူမနေနဲ့ .. ငါ့အလုပ် ငါလုပ်တာ ..”
 “လာပြန်ပြီ ..”
 “အေး .. လုပ်ကြ- မာနတွေ အပြိုင် မီးပွင့်ပြီး ပူခွေးနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးပါ မီးထတောက်သွားဦးမယ် ..”
 ပြောချင်ရာ ပြော ..
 ဂုဏ် က ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ပေ ..၊ ရေး ရှိနေသည့် အခန်းဆီ ဦးတည်လာခဲ့၏။
 “လူလေး ..”
 ဦးကျော်ထွန်း က သူ့ကို လှမ်းခေါ်ကာ .. ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာပြီး ...
 “ရေး ဆီ သွားမလို့လား ..”
 “ဟုတ်တယ် ..”
 “ပြဿနာဖြစ်မယ့်စကားမျိုးတော့ မပြောမိပါစေနဲ့ လူလေး ရယ် သူ့ဘက်က ကြည့်ရင်လည်း သူ ခံစားနေရတာတွေ အားလုံးက နှစ်တယ်လို့ မင်း နားလည်ပေးလိုက်ပါ ..”
 “ဘယ်လို!...”
 “သူက မုန်းနေတဲ့သူလေ .. ပြီးတော့ ဆင်ဖမ်းမယ် .. ကျားဆင်မယ်နဲ့ ကြိမ်းဝါးလာခဲ့တဲ့သူ ..၊ သူ့ဘက်ကကျတော့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံး ..”
 “ဒါတွေ ထိုင်တွေးပြီး ဘယ်ဘက်က နှစ်နာနေသလဲလို့ တွက်ရင် အစတည်းက လက်မခံနဲ့ပေါ့ ..”
 “လူလေး ..”
 ဂုဏ် က ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ရေး အခန်းဆီ ထွက်လာ

သည်။ အခန်းရှေ့ရောက်တော့ တေး ရဲ့ အသံစာစာလေးကို အရင်ကြားလိုက်ရတာ ...
 “မေမေက တေး ကို မချစ်ဘူးလား ဟင် ..”
 “ချစ်ပါတယ် သမီးလေး ရယ် .. အဲဒါက ဒီအင်္ကျီတွေ ပန်းတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး ..”
 “ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရတာလဲ ..၊ မီးမီးတောင်မှ အင်္ကျီလှလှတွေ လဲပြီးပြီ .. မိတ်ကပ်တွေလည်း လိမ်းထားတယ် .. ပါးနီလည်း ခြယ်ထားတယ် .. နှုတ်ခမ်းနီလည်း ဆိုးတယ် ..၊ ကြည့် .. မီးမီး မလှဘူးလား..”
 “လှတာပေါ့ ..”
 “မေမေလည်း လိမ်းလေ ..”
 “မေမေက ..”
 ဂုဏ် တံခါး တွန်းဖွင့်လိုက်တာနှင့် နှစ်ယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတာ ...
 “ဟာ .. ကိုကိုကြီး လာပြီ ..”
 တေး က ဂုဏ် ဆီ လှည့်ပြေးလာပြီး လက်ကို ဆွဲခေါ်၏။ ရေးနဲ့ ဇွန်နာချင်းဆိုင်မိကာမှ နှစ်ယောက်စလုံးကို မော့ကြည့်ကာ ...
 “ကိုကိုကြီး .. မေမေကို အင်္ကျီတွေ လဲခိုင်းပေးပါ .. မေမေက ဆဲထုံးလည်း မထုံးဘူး .. ပန်းတွေလည်း မပန်ဘူး တဲ့ ..”
 အပြာနုနု သုံးထပ်စာဂါဝန်လှလှလေးနှင့် တေး အသံလေးက တစ်လုံးကို လှမ်းမြဲနေ၏။ သူမလေး ပျော်ရွှင်နေသလောက် လူကြီးတွေ ချစ်ခင်နာမှာ ဘယ်လိုရာသီဥတုတွေ ဆင်နေသလဲဆိုတာကို မသိရှာ..၊
 “မီးမီးလေး ရေ .. လာ မီးမီး လာ .. မေမေတို့ စကားပြောပါစေ ..”
 ဦးကျော်ထွန်း ကလေးကို တံခါးဝကနေ အသံပေးပြီးမှ အထဲထိ

ဝင်ခေါ်သည်။ ပြီးတော့ ရေး တို့ကို အကဲခတ်၍ ...

“မြန်မြန်ထွက်ခဲ့ကြ နော် .. ရုံးမှာ လူကြီးတွေကို ကြိုချိန်းထားတာ ဆိုတော့ ကိုယ်က ထပ်ပြီး နောက်ကျလို့ မကောင်းဘူး ..”

သတိပေးပြီးမှ ကလေးကို ချီ၍ ထွက်လာခဲ့၏။

“မေမေ .. ပန်းလှလှလေး ပန်ခဲ့ နော် .. မီးမီး မွှေးမွှေးပေးမယ်..”

ချီထားသည့် လက်ပေါ်ကနေ ဖလိုင်းကစ် လုပ်ပြရင်း တေး က ရယ်နေသည်။ ဦးကျော်ထွန်း သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ ဒီနှစ်ယောက် အဆင်ပြေပါ့မလား ...။

“ရေး ..”

ဘယ်သူမှ မရှိတော့သည်နှင့် ရေး က စားပွဲဘက်ကို လှည့်ထွက် သွားကာ လက်ဝဲဘက်ကို ဖွင့်နေသဖြင့် ဂုဏ် အသည်းယားသွားသည် ကိုယ်ကတော့ သတို့သားဝတ်စုံ တကားကားနဲ့ အရူးလို ..။

“ဟေ့ .. မင်းကို ခေါ်နေတာ ရေး ..”

သူ ရေး ရဲ့သားကို ရောက်သွားကာ လက်ကောက်ဝတ်လေး တစ် ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရေး က လူကို မော့ကြည့်ပြီးမှ အသာ လေး ရုန်းပစ်လိုက်ကာ ...

“ကျွန်မတို့ချင်း ပါးစပ်နဲ့ ဆွေးနွေးလို့ ရတယ် ..”

“ဒါ ဆွေးနွေးရမယ့်အချိန်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ .. မင်း ဘာဖြစ်နေ တာလဲ .. ဘာပြောချင်လို့လဲ ..။ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ မင်းနဲ့ ငါ ကတိတွေ ပေးခဲ့ကြတာ .. အဲဒီကတိက ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကတိတွေလား ..”

“ရှင်အဖေအတွက်လို့ ပြောပြီး ဦးကျော် က အထပ်ထပ် ကောင်း ပန်ခဲ့လို့လေ ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..။ မင်း!...”

ရေး က လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ မတ်တတ်ကနေ ကွန်ပျူတာကို မှာ မောက်(စ်)ရွှေရင်း လူကို အဖတ်မတန်သလို လှည့်လည်း မြည့် .. ပြန်လည်း မပြော ...။

“ရေး .. မင်း အခု ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာလဲ ..။ ဒီနေ့ လက် ကြိုဖို့ ပြင်နေကြတဲ့ ငါတို့အားလုံးက အရူးတွေလား ..။ ဒီလိုဖြစ် ဆင် မင်း တမင်လုပ်တာလား .. ပြောစမ်းပါ ..”

“ရှင်ကို ပြောရာရှိတယ် ဂုဏ် ..”

ရေး က သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်လှည့်ကြည့်ပြီး ဆေးစက်စွာ မြည့်သည်။ ပြီးတော့ ...

“အဲ့ဒါကို ရှင် သိပြီးမှ ကျွန်မတို့ ရှေ့ဆက်ကြဖို့ သင့်မသင့် ဆုံး စိတ်မယ် ..”

ပြောပြီး ကွန်ပျူတာဘက် ပြန်လှည့်လိုက်လျှင် ဂုဏ် စိတ်တိုသွား တဲ့ ရေး ရဲ့ ပန်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“ဒီအခြေအနေထိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးမှ ဘာကို ဆက်သိပြီး ဘာ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချရာမှာလဲ ..။ မင်း လူတွေကို အရူးမလုပ်နဲ့ .. ငါလည်း မင်းလိုလူပဲဆိုတာ မမေ့နဲ့ ..”

“ဟွန်း ..”

ရေး က မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေပြီးမှ မှဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ တွေကို ဖယ်ချပစ်၏။

“အဲဒါကြောင့် ရှင်နဲ့ မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး ..”

“ဘာ!...”

“အားလုံး ရှင် သိမှ ဖြစ်မယ် .. သိပြီးရင် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်...”

သူမက မောက်စ်ကို ကစားနေပေမယ့် ဂုဏ် က ကွန်ပျူတာကို

www.burmeseclassic.com

စိတ်မဝင်စားပေ ..။

အဖြူဆွတ်ဆွတ် လက်ပြတ်ဘလောက်(စ်)ပွပွလေးနှင့် နို့နှစ်လေး
ဘောင်းဘီရှည်ပွပွလေး ဝတ်ထားသည့် ရေး ပုံစံလေးကိုပဲ အနီးက
ကနေ စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

တကယ်ကို သူမ ဘာမှပြင်ဆင်မထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ မျက်
မှာ အမြဲတမ်း မှုန်ညက်ညက်လေး တင်ထားတတ်သည့် မှုန်နှစ်
တစ်စိုးတစ်စိလေးတောင်မှ ရှိမနေခဲ့ပေ ..။

ပါးစို့လေးတွေက ပြောင်ချောနေကာ ပန်းရောင်ပျော့ပျော့
ခမ်းသားလေးတွေကလည်း ဒီတိုင်း ..။ ဆံနွယ်ပျော့ပျော့လေး
မျက်နှာ နည်းနည်းလေး ငုံ့ထားတာနဲ့ ပါးရိုးလေးတစ်ခြမ်းကို
ကာကွယ်ထား၏။

ဆံပင်တစ်ဖက်ကို နားနောက်မှာ ညှပ်ထားသဖြင့် သူ့ဘာ
ကြည့်တော့ ကော့ထင်းနေသည့် နှာတံလေးနှင့် မျက်နှာလေးက
သည်။

“ရှင် ကြည့်လို့ ရပြီ ..”

သူမ အသံ ကြားမှ သူ့အကြည့်တွေ မော်နီတာဆီ ရောက်
၏။ သူ သိထားခဲ့သမျှ အရာရာဟာ အမှန်မဟုတ်ခဲ့ဘဲ ဘယ်ဟာ
ဆိုတာ စိစိတီတီက ငါ့မရာကနေ ဖော်ပြထားခဲ့တာ ဖြစ်၏။

သူ အားလုံးကို အမေ့တလျော့ ဖြစ်သွားကာ ဖေဖေနဲ့ ဆင်
ရဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေကို ငေးမောနေမိလေသည်။

ပြီးတော့ တနဲ့နဲ့ ဖြစ်လာတာက ဒေါသတွေ ဖြစ်၏။

“တောက်!...”

တော်တော် ရန်ငြိုးကြီးတဲ့ မိန်းမ ...။

ဘုံကပုံအင်္ကျီကို ချွတ်၍ တွေ့ကရာ ပစ်ပေါက်လိုက်မိသည်။
...

“မင်း ဘယ်မှ မသွားရဘူး -”

ရေး ရဲ့ လက်ကစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်ကာ ...

“မင်း သွားလို့ မရဘူး .. မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်ရမယ် .. မင်း
... သလိုပေါ့ .. ဒါကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ ငါ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က
... ”

“ဘုန်း ..”

ရေး က လက်ကို ပြန်ဆောင့်ရုန်းသည်။ ဒါပေမယ့် ဂုဏ် က
... ခေးကဲ အတင်းအကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ပြီး ...

“မင်း ဘာမဲ့တာလဲ ရေး .. ကိုယ် ပေးလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်ပြန် ..
... နိုင်တာဖြစ်ခြစ် တစ်ခါပဲ ရမယ် ..”

“အနိုင်နဲ့ပဲ ပိုင်းနေတဲ့လူတွေ မရှိဖူးလို့လား ..”

“ရှုံးပဲ ရှုံးနေတဲ့လူတွေလည်း ရှိတယ် .. ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက
... ဆန်နိုင်လို့ ဖြစ်ကြတာတွေ .. တမင် ရည်ရွယ်ပြီး ဖန်တီးနိုင်ရင်
... ”

“ဒါဆို အဲဒီတစ်ခါက ပြီးသွားပြီ .. ကျွန်မလက်ကို လွှတ် ..”

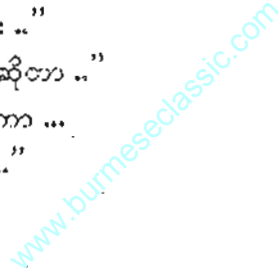
“မရဘူး ..”

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ .. ဖအေလိုအေချိုး ဖျိုးလဒရင် ကျွန်မက
... ဘာပန်းချီ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ နားလည်ကား ..”

“သိတယ် .. မင်းလိုမိန်းမမျိုး မင်းပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ..”

... က ရေး ကို အဝတ်စီရိုနား ဆွဲခေါ်လာကာ ...

“ခဲချက်ချင်း အဝတ်စား လဲ .. ရုံးသွားမယ် ..”

မိရီကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ဘာမှ မရှိ ..။

“ကျွန်မက ဧည့်သည်ပဲ .. ကျွန်မ အဝတ်အစားက ခရီးဆောင် သေတ္တာထဲမှာပဲ ရှိမှာပေါ့ .. ဖယ် .. လွှတ် ..”

“ခရီးဆောင်ဆိုလည်း ခရီးဆောင်ပေါ့ ..”

လက်ကို တစ်ချက်မှ မလွှတ်ဘဲ အဝတ်လဲသည့် ကန့်လန့် နောက်ထဲ ဝင်သည်။ တကယ်ပဲ ခရီးဆောင်သေတ္တာကြီးနဲ့ အဝတ်တွေကို တွေ့လိုက်ရတာ ...

“ရပြီ လဲတော့ ..”

“ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”

“ဘာလဲ ..”

“ရှင် ကလဲ့စားချေဖို့အတွက် လည်စင်းပေးရအောင် ကျွန်ုပ် သိုးကလေးတစ်ကောင် မှတ်နေသလား ..”

“မင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး .. ဆည်းဆာ မိန်းမကိုရော သိုးလား .. ကျားလား ဘယ်သူ သိလို့လဲ .. ဒါပေမယ့် ငါ့အဖေ အားလုံးကို လုံးထွေးပြီး သူချည်းပဲ တရားခံ လုပ်ခဲ့တာ ..”

“ကျွန်မက ဦးခနဂုဏ် မဟုတ်ဘူး ..။ ဆည်းဆာ ရဲညီမ ဖြစ်တာနဲ့ပဲ ဆည်းဆာ ကျူးလွန်ခဲ့သမျှ ခေါင်းတိုးမခံနိုင်ဘူး ..”

“မင်းအစ်မ မတရားခံရတယ် ထင်တုန်းကတော့ မင်း ကလဲ့ချေဖို့ ရောက်လာခဲ့တာပဲ ..”

“မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး ဂုဏ်ထည်ဝါ .. ကလေးရဲ့မွေးနေ့ပွဲကို လာခဲ့တဲ့အထိ ကလဲ့စားချေဖို့တွေ .. ဒီလိုဖြစ်ကြဖို့တွေ မပါဘူး ..”

ရှင် ယုံချင်ယုံ .. မယုံချင် နေ ..”

“မယုံဘူး ..”

“သဘောပဲလေ .. ရှင်အဖေ အရာရာကို ပြည်ဖုံးကားချထားခဲ့ ဘယ်ဆိုတာကရော သူ ပေးဆပ်သင့်တယ်ထင်လို့ ပေးဆပ်ခဲ့တာ .. ကျွန်မကလည်း သူ့ရဲ့ သဘောထားကြီးမှုအတွက် နည်းနည်းတော့ သဘောသင့်တယ်ထင်တဲ့အတွက် လက်ထပ်ဖို့အထိ ငြိမ်နေပေးခဲ့တာပဲ .. ကျွန်မမှာ ကျွန်မ သဘောကျ ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဆုံးဖြတ်ခွင့်က ငါ့မှာပဲ ရှိတယ် .. မင်း နုတ်ထွက် နှိုးဖို့ မရဘူး ..”

“သိပ်ရတာပေါ့ .. ရှင် ခု ဖယ်ပေး ..”

“မဖယ်နိုင်ဘူး ..”

“ဒီမှာ ဂုဏ် .. ကလဲ့စားချေတာ .. ရွဲ့တာတွေက အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ မဆိုင်ဘူး နော် .. ကလေးကို ရှင်လိုပဲ ကျွန်မလည်း စောင့်ရှောက် ထားမယ် .. ဒီတော့ ကလေးကို မေးမယ် .. သူ နေချင်တဲ့ဘက်မှာ ချွင်း ရှိတယ် ..”

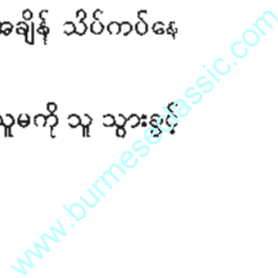
“မလိုပါဘူး .. မင်း လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်ခွင့်ရမလားပဲ ငါ့ကို မေး ..”

ဂုဏ် မျက်နှာက တင်းမာနေကာ အဝတ်လဲသည့် လိုက်ကာ ချွင်းဘက်မှာ သူ့ကိုယ်ကြီး ပိတ်ကာထားတာနှင့် ရေး ဘယ်ကိုမှ မသွားပြင်လို့ မရ ..။

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

“လူလေးရေ .. ထွက်ခဲ့ကြတော့ လူလေး .. အချိန် သိပ်ကပ်နေ ..”

အေးနဲ့ ဂုဏ် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြသည်။ သူမကို သူ သွားခွင့် မပြု ..။

ဒါက အဖြစ်မှန်တွေကို သိလိုက်ရလို့ ဖြစ်လာရတဲ့ဒေါသနဲ့ စားဖိတ်ကြောင့်လား .. ဒါမှမဟုတ် သူမကို လက်လွတ် ဆုံးရှုံးမိတာလား ..။

ရေး ကတော့ ရှင်းပါသည်။ ဒါတွေကို သိသွားမယ်ဆိုရင် တစ်ခုခု တုံ့ပြန်ဖို့ အတွေးဝင်လာတော့မှာကို သိထားပြီးသား ..

ထို့ကြောင့် လက်ထပ်ပေးခဲ့သလို ဦးနေဂုဏ် ပြုမှုသွားသည့်ကိစ္စမှာ နာခံသလိုပဲ နေခဲ့လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ဒါက သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အတွက် သူမဘက်က လျော့ပေးခဲ့ခြင်း သက်သက် ..။

နောက်ထပ်ပြီး ဆက်ရန်ရှိသေးတာတွေက ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်လို့ ..
“မင်း အဝတ်လဲ .. ပြီးရင် ထွက်လာခဲ့ ..”

အမိန့်တစ်ရပ်လို သတ်မှတ်၍ ဂုဏ် က ကန့်လန့်ကာရဲ့ အထွက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် အခန်းပြင်ကို မဟုတ်ဘဲ အထဲမှာ အကြည့်ကြည့်နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေတာဖြစ်တာ ..
“ဟာ!... မင်း ..”

ရေး ထွက်လာတာ မြင်တော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖျန်းမိသွား၏။ ရေး က အနက်ရောင် ခူးကျစကက်လေးနှင့် ဘာအပြားမှ မပါသော အနက်ရောင် ပိုးပျော့လည်ဟိုက်လက်ပြတ်တဲ့ ဝတ်စုံထားသည်။

ဘယ်ဘက်ရင်အုံထက်မှာ ကြက်ဥလုံးနီးပါးရှိသည့် အနက်ရင်ထိုးက တဖျပ်ဖျပ် လက်နေကာ ဘယ်ဘက်ဆံစတို့ကို သိမ်းထိသည့် ဘီးကုတ်လေးကလည်း အနီရောင် ကျောက်တန်းလေးဆူပွေးနေသော သူမ တစ်ကိုယ်လုံးက အနက်ရောင်နှင့် ပိုနီ

လှတာထက် ပိုလှသည်။ ကိုယ်လုံးအလှကလည်း ကောက်ပင် ဆွဲထားသလိုပင် ..။

ဒါပေမယ့် ဒီလို ဝတ်ထွက်လာသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို သိလိုက်ရုံနဲ့ ဂုဏ် ချက်ချင်း အနားရောက်သွား၏။

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ရေး ..”
“ရှင် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ..”

“မြင်တယ် .. လူတွေကို မင်း ထင်တိုင်း နေရာချပြီး ကစားလို့ အရုပ်တွေလို့ မင်း ထင်နေသလား ..”

“ကျွန်မကလည်း ရှင် ထင်သလို အသုံးချလို့ရမယ့် အရုပ် မဟုတ်ဘဲ ဘာ ရှင် နားလည်သင့်တာပေါ့ ..”

“ဒီလို အတူလုပ်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မင်းလည်း ပါတယ် ရေး..”
“ရှင်အဖေ အသေဖြောင့်ဖို့လေ .. အခု ပြီးသွားပြီ ..”

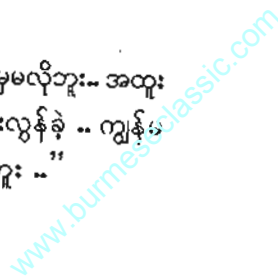
“ရေး ..”
“အို .. လူကို မကိုင်ပါနဲ့ ..”

ရေး က နည်းနည်းလေးမှ အထိမခံဘဲ နောက်ဆုတ်၍ ပုတ်ခါချ ..

“အခု ရှင်အဖေကို မမက လုပ်ကြံခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင် သိပြီးပြီ ..”

“ဟာ ကျွန်မကို သူ့အဖေ ထင်ပြီး စွဲလမ်းတမ်းတနေတာကလည်း ကျွန်မတို့ရင် သူ နားလည်သွားမှာပဲ ..”
“အဲဒီတော့ ..”

“ကျွန်မနဲ့ ရှင် ဒီလောက်ထိ ပတ်သက်ကြဖို့ ဘာမှမလိုဘူး.. အထူးကျွန်မအစ်မ ဘာအပြစ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့ ကျူးလွန်ခဲ့ .. ကျွန်မ ပြဿနာတွေအတွက် ကျွန်မ မပေးဆပ်နိုင်ဘူး ..”

“ဪ ...”

“ကလေးက ရှင့်ညီမပါ .. ရှင့်က ပိုပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ရှင်ပဲ ကလေးကို စောင့်ရှောက်ရမှာ .. ဒီအဖြစ်တွေကို ကလေးကိုရော ..”

ရေး နည်းနည်းတော့ အသံလေး တုန်သွားသည်။ တေးကဗျာကို သူမ ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါ၏။ သို့သော် ...

“ကျွန်မက ဘာမှ မသက်ဆိုင်တဲ့သူ ..”

“မင်းကို ငါက ဒါတွေနဲ့ ရစ်ပတ်ဆွဲနေတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဟုတ်လား ..”

ရေး သူ့ကို မျှတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဆွဲထွက်လာခဲ့တဲ့ အဝတ်သေတ္တာကို ဘယ်ညာ ပြောင်းကိုင်လိုက်ကာ ...

“ဖယ်ပေးပါ ..”

“မဖယ်နိုင်ဘူး ..”

ဂုဏ် က သူမလက်တစ်ဖက်မှာ ဆွဲထားသည့် သေတ္တာကို ဖြုတ်ချပစ်လိုက်ပြီး ပခုံးလေး နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ .. ဘာနဲ့မှ မသက်ဆိုင် ဆိုရင်ရော ..”

မျက်ဝန်းတို့ ဆုံစည်းသွားခဲ့ပြီး ရေး ချက်ချင်း မျက်နှာတူသည်။ ပြီးတော့ သေတ္တာကို ကောက်ကိုင်လျှင် ...

“မင်း ထွက်သွားလို့ မရဘူးလို့ ကိုယ် ပြောပြီးပြီ ရေး .. အဲဒါ ထားလိုက် ..”

“မထားနိုင်ပါဘူး .. ရှင် အမိန့်ပေးတိုင်း ကျွန်မက နာခံရမှာပဲ။ ဘာမှ မဆိုဘူး လွှတ် ..”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ.. ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ခုပဲ လက်တွေ့ပြမယ်..”

“အို .. ရှင့်နော် .. ဟင့်အင်း .. လွှတ် ..”

သူ့လက်တွေကို ဖယ်ချ ရုန်းနေရင်း ရေး နောက်ကို တစ်လှမ်းပြီး တစ်လှမ်း ဆုတ်သွားခဲ့၏။ ဂုဏ် က ရေး ကိုယ်လေးကို အတင်းအကျပ် ဖက်ထားလိုက်ကာ ...

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

“ဘာသံမှ မကြားပါလား ..”

“ပြောဆိုရင်း ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပြီး သတ်ဖြတ်ကုန်ကြပြီ ထင်ဘယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. နှစ်လောင်းပြိုင်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ရင် ခက်မယ် ..”

“ကြာတယ် .. ဖွင့်လိုက် ..”

“ဟာ!..”

“ဟာ .. ကြည့်စမ်း ..”

“ရိုက် .. ရိုက် .. ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူလိုက် ..”

အခန်းထဲကို လူတွေ အလုံးလိုက် ဝင်လာတဲ့အထိ သူ ရေး ကို အတင်း ဖိကပ်နှမ်းနေခဲ့၏။ လွတ်မြောက်သည့်အချိန်တွင် ရှက်ရှက်နင့်နင့် သူ့ပါးကို လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်၏။ သို့သော် ...

“ဆောရီး ..”

“ဘာ ဆောရီးလဲ .. ရှင် .. ရှင် လွှတ် နော် ..”

“ရှက်နေပြီ တွေ့လား .. ဒီကောင် ကောင်မလေး အလိုမတူဘဲနဲ့ နှုတ် ..”

“ဟုတ်မှာပေါ့ .. ဒီကောင် လုပ်ပုံကို ကြည့်ပါလား ..”

“အေးလေကွာ .. တံခါးဖွင့် ဝင်လာကြတာတောင်မှ ..”
 “ဒါပေါ့ကွ .. ဒီကောင် ခုမှ ပထမဆုံး အနမ်း ..”
 “ဟေ့ကောင်တွေ .. သွားကြ သွား ..”
 “အေးပါ .. ဒီမှာ နှစ်ပုံတောင် ရပြီ .. ခုချက်ချင်း အင်တာနက်ပေါ် တင်လိုက်မယ် ..”

စကားတွေ ပြောသွားကြတာ ဆူညံနေတော့သည်။
 ရေး ရှက်လွန်းသဖြင့် တအား ရှိုက်ငိုမိ၏။ ဂုဏ် က စိုက်ကြည့်ပြီး မချီမချည် ပြုံးသည်။

ပြီးတော့ ရှေ့တိုးလာကာ သူမ မျက်နှာလေးနဲ့ ထိမတတ် ငုံ့၍--
 “ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲဆိုတာ ခု သိသွားပြီလား ..”

“ရှင် နော် .. ရှင် ခု ထွက်သွား ..”
 ရေး သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်လျှင် ထိုလက်လေးတွေ ကို သူက ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကာ ...

“ဖေဖေတို့ ကိစ္စတွေကို ကိုယ် သိရင် အမုန်းတွေ တစ်ကနေ ပြန်စလိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်နေတယ်မို့လား ..”

ရေး က ရှိုက်နေရင်း ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။ သူက ရှေ့ထစ် တိုးပြီး ရေး ရဲ့ ပခုံးစွန်းလေးပေါ်က ကျော်၍ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်၏။

“ဆည်းဆာပန်းချီ ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တယ် - ခုချိန်ထိ မုန်းနေတုန်းပဲ .. ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လိုပဲ မုန်းတတ်တဲ့ မင်းတို့ တော့ ဆက်ပြီး မုန်းလို့ မရတော့ဘူး ..”

သူ့နှုတ်ဖျားက လေငွေ့ နွေးတို့က နားသယ်ဆံစတို့ကို ပုတ်ခတ် လာကြသဖြင့် ရေး ရှေ့တိုးလိုက်၏။

သူကလည်း ဒီတိုင်း ထက်ကြပ်မကွာ တိုးကပ်ပါလာလျက် -

“မင်းနဲ့ ပါ ဒေါသတွေနဲ့ လုံးထွေး သင်ပုလဲ နှင်း ဘားပြောပြော ကဗျာမဆန်ဘူး ဖြစ်နေတာပါ .. ငါလည်း မင်းကို ကဗျာဆန်ဆန်တွေ ပြောလာမိလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထင်ခဲ့ဘူး .. ဒီအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့တဲ့အထိပဲ ..”

“ဒါဆိုလည်း ဒီတိုင်းပဲ ဆက်နေလိုက်စမ်းပါ .. ကျွန်မကလည်း..”
 “မင်းက မချစ်နိုင်တာ ကိုယ် သိပါတယ် ..”

“ရှင်က ချစ်နေပါပြီလို့ ပြောမလို့လား .. မယုံဘူး ..”
 ရေး က နေရာမှ ရှောင်ထွက်သွားဖို့ လှည့်လိုက်လျှင် ဂုဏ် က နုတ်ခနဲ ဆွဲဖက်ထားလိုက်ကာ ...

“နောက်တော့ မင်း ယုံလာမှာပါ ..”
 “အို .. မသိဘူး .. လွှတ် ..”

“မင်း သိလား ရေး .. ကိုယ် မင်းနဲ့ကျမှ ရင်ခုန်တတ်ခဲ့တာ ..”
 သူက ရေးကို လှုပ်လို့မရအောင် ချုပ်ဖက်ထားလိုက်ပြီး မျက်နှာ ခင်း ကပ်ကာ ...

“အဲ့ဒါ မင်းရဲ့ တိုက်ခိုက်ချင်တဲ့ စိတ်တွေကြောင့် ထင်တယ် .. တစ်ချစ်တည်း ချစ်နေကြတာတွေကို ကိုယ် အထင်မကြီးဘူး .. ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်သိထားတဲ့ မိန်းမဆိုတာက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို သဘောကျပြီဆို သဘောကျစရာတွေ ဗုန်းပေါလအော ပေးတတ်တဲ့ ကာရိုက်တာမျိုးတွေနဲ့ မဟုတ်ဘူး ..”

“ရှင် လွှတ်စမ်းပါ .. ကျွန်မဆီက သဘောကျစရာတွေကို ဖတ်စု ဆယ့်လာနေရအောင် ကျွန်မက ရှင့်အိမ်ကို ကြင်ရာတော်ရွေးပွဲ တက်လာ တယ် မှတ်နေသလား .. ဖယ် နော် ..”

ရေး က အတင်းအကျပ် ရုန်းနေကာ သူ့ကိုယ်ကို လက်လွှတ်သမျှ

အတင်း ထုနှက်ပစ်နေ၏။

“ဟုတ်တယ် .. မင်းက ကိုယ့်အတွက်မို့လို့ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်ထိ ရောက်လာတာ ..”

“ရှင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ မပြောနဲ့ ..”

“ကြီးကျယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး .. မိန်းမယူဖို့ မပြောနဲ့ ခုချိန်ထိ ရည်းစားထားဖို့ကို စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ ကောင် ..”

ပြောပြီးတော့ ရေး ကို သူ နမ်းဖို့ ကြိုးစားသည်။ ချစ်သူဆိုတာ ဘာမှန်းမသိလိုက်ဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ရင်ခုန်သံ တွေနဲ့ လုံးထွေးနေခဲ့ရ၏။

ရေး သူ့အနမ်းတွေအောက်မှာ မုန်းသည်လား .. ချစ်သည်လား ဘာဆိုဘာမှ ခွဲခြားခွင့် မရှိ ..။

နင် အပြောတွေကြီးပြီး အလုပ်နဲ့ လက်တွေ့မှာကတော့ တခြားနီ ပါလား ရေး ..။

မဟုတ်ဘူး .. သူ့ကို ရေး မချစ်နိုင်ပါဘူး ..။ လက်ထပ်ဖို့ထိလည်း မဖြစ်နိုင် ..။

“ရုန်းနေလိုက်တာကွာ.. ဘာလဲ .. မင်း လွတ်မြောက်ဦးမယ် ထင် လို့လား ..”

ဂုဏ် ကလည်း ရေး မျက်နှာလေးပေါ်က ရှုပ်ထွေးမှုတွေကို နား လည်နေ၏။

“ခုလောက်ဆိုရင် မင်းနဲ့ ကိုယ် နမ်းနေတဲ့ပုံတွေ ဖေ(စ်)ဘွတ်(စ်) မှာ ပျံ့နေလောက်ပြီ ..”

“ရှင် တကယ် လုပ်လိုက်တာမို့လား ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. မင်းကို မုန်းလို့ အတင်းနမ်းပြီး လူမြင်ခံလိုက်

ဘယ် ထင်နေတာလား ..။ မုန်းတာတစ်ခုအတွက်နဲ့ ငါ မုန်းတဲ့မိန်းမကို မက်မက်မောမော နမ်းပြရလောက်အောင် ရင်ခုန်သံတွေက လက်ယပ် ခေါ်တိုင်း ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ..”

သူ ရေး မျက်နှာလေးကို ရီရွှန်းလက်သည်အကြည့်တို့ဖြင့် ငေး ဘာ ...

“မုန်းစရာတွေချည်း တွေးနေကြလို့ပါ .. မင်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင် စားကြည့်လိုက် ..”

“ဘာ!...”

“ဟုတ်တယ် .. ချစ်တဲ့စိတ် နည်းနည်းလေး ဝင်ကြည့်လိုက်မိရင် ခင်း ကိုယ့်လိုပဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ..”

ရေး မျက်နှာလေး မှုန်ကုတ်ကုတ်လေး ရှိနေဆဲဖြစ်လျက် ..။ ဂုဏ် က ပါးပြင်လေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်ကို ငုံ့နမ်းသည်။

ရေး က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ရှောင်ပစ်လိုက်သဖြင့် ဂုဏ် က ရယ်ကာ... “ရှင် နော် .. ဟင့်အင်း ..”

နွေးသောအနမ်းတို့ဖြင့် ကျီစယ်သည့်အခါ ရှက်သွေးဖျန်းခြင်း အကြောင့် ရေး မျက်ရည်လေးတွေ ဝေတက်လာခဲ့၏။

“ဖယ် .. သွား .. ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး .. ဘယ်တော့မှ သည်း လက်မထပ်ဘူး ..”

“ဘယ်ရမလဲ ..။ ကိုယ် နမ်းရင် မရှောင်ရဘူး .. ကိုယ် တောင်းရင် သေးရမယ် ..”

“ဘာ!...”

“လက်ထပ်ခွင့် ..”

“ရှင် လိုချင်တိုင်း ပေးရအောင် .. ကျွန်မက ..”

“မင်းက ဘယ်လိုမျိုးတုတ်မိန်းမ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကိုယ် လိုချင်တာ အေးဆေး မရရင်လောက် ကိုယ်က ရွဲဟတ်တယ် ..”

ရေး မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူက ရယ်ကာ ...

“အခု ဘာတွေ တွန့်တိုချင်သေးလဲ .. နောက်တပ် တိုတိုထွာထွာ တွေ မလုပ်ရဲအောင် ..”

“ဒုန်း ..”

“ဟေး .. မပြီးကြသေးဘူးလား ..”

“ဘချလာနိုက်က အစောကြီး ရှိသေးတယ် နော် .. နေ့နဲ့ည မှာ ကုန်ကြဦးမယ် ..”

အပြင်ဘက်က အော်ဟစ်သံတွေကြောင့် ရေး မျက်လုံး ပြူးသွား တော့ သူက ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ပန်းရောင်ရင့်သွားသည့် ပါးပြင်စေး တွေကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်၍ ...

“ဘယ်လိုလဲ .. မသွားချင်သေးရင် ရတယ် နော် .. ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်ထင် ကိုယ်က အေးဆေး ..”

“ကျွန်မ ထွက်သွားမှာက တရားရုံးကို မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ရော-”

“လုပ်ကြည့်လေ .. ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ မင်း လက်တွေ့ သိသွားမှာပေါ့ ..”

“ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”

“အင်း .. ပြော ..”

“ရှင် ပြောင်းလဲသွားတာ ချက်ချင်းကြီးပါလား ..”

“မင်းကို ကလဲ့စားချေချင်တာလို့ ထင်ပြီး လန့်မနေနဲ့ .. အဲဒီလို ဟုတ်ရင်တောင် ဖေဖေ အချစ်ငတ်ခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခရယ် .. မင်း ကြိမ်းမောင် ထားတာတွေရယ်အတွက် အတိုးတက်ပြီး ချစ်ခိုင်းသွားမှာ .. ကိုယ်က

မင်းအတွက် မရှိမဖြစ် အမြဲတမ်း လိုအပ်နေတဲ့ယောက်ျား ဖြစ်ချင် တယ် .. ကိုယ့်အတွက် ဘာမဆို နူးညံ့ကြည်ဖြူ လိုက်လျောခြင်းတွေနဲ့ ချစ်လားလို့ မေးတိုင်း .. ချစ် ..”

“လုံးဝ မချစ်ဘူး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

သူက မျက်နှာမော့ ရယ်သည်။ ရေး က သူ့ကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီး တံခါးသွားဖွင့်၏။ တံခါးပွင့်သွားတော့ ဂုဏ် က နောက်ကနေ ရေး ရဲ့ခါးလေးနှစ်ဖက်ကို ဖွဖွလေး ကိုင်ထားပြီး ပုန်းသလို ကွယ်သလို လုပ် နေပုံနှင့် ...

“တွေ့တယ် နော် .. အဲဒါ မှတ်ထား .. အချစ်နဲ့ သိမ်းပိုက်ခြင်းလို့ ခေါ်ကယ် ..”

ပြောပြီးတော့မှ နောက်ကနေ သိမ်းဖက်ထားလိုက်၏။ ရေး မျက် နှာလေး ရဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ခွေးစုတ်ကောင် .. ခုမှ မှီရတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ ..”

“အေးလေ .. အမြဲတမ်း ဗျူးမြဲမောင်းမဲနေပြီးတော့ .. အသည်း အသန် ထဖြစ်တာလည်း ချက်ချင်း ..”

ရေး က သူ့လက်တွေ့ကို ဖယ်ချကာ အခန်းထဲ ပြန်ပြေးသွားလျှင် ဂုဏ် က ရယ်နေကာ ...

“ချက်ချင်း ထချစ်မိအောင် သူ လုပ်တာကိုး ..”

“ဟမ်!...”

“ဘာရယ်!...”

“ဂုဏ် .. ရှင်းရှင်း ပြော .. တံတွေး နင်လိုက်တာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မဟုတ်ရင် သူနဲ့ ဘုနဲ့ဘောက် ဇာတ်လမ်းကြီးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြမှာ ..”

“အပိုတွေ မပြောနဲ့ .. ဘုနဲ့ဘောက် ဖြစ်နေကြရင် .. မင်းတို့ .. ဟို ..”

“အေးလေ .. နေရာတကာ ဘုဘောက် ဖြစ်မနေဘူးတော့ လုပ်လိုက် ..”

သူတို့ပြောလေ ဂုဏ် က ရယ်လေ ..

“ဘုဘောက် ပြောနေရင်းနဲ့ရော ချစ်လို့ မရဘူးလား .. ငါ သူ့ကို အဲဒီလိုနည်းနဲ့ ချစ်မိသွားတာ ..”

“ပေါ်လာပြီ ..”

“ငါက မချစ်ဘူးဆိုရင် ငါ့ကို လာချစ်တာလည်း မကြိုက်ဘူး .. ငါက မချစ်သလို ငါ့ကို မချစ်တဲ့ မိန်းမနဲ့ကျတော့ ငါ့နဲ့လုံးသားထမခံနိုင်တော့ဘူး ..”

“ကဲ.. ကဲ .. လာကြ .. မခံနိုင်တာတွေ နောက်မှ ပြော .. နောက်ကျနေပြီ ..”

ဦးကျော်ထွန်း က အားလုံးကို ခေါ်ပြီးမှ ဂုဏ် နား ကပ်လာပြီး အခန်းထဲကိုလည်း ကြည့်သည်။

“ရေး နဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား လူလေး .. ရယ်မောနေကြတယ်ဆိုတော့ အဘ စိတ်ချမ်းသာစရာပဲ ကြားချင်တာ ..”

“လက်ထပ်ဖို့တောင် သေချာ စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီးမှ အဘက ဘာပူနေတာလဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး.. ရေး ရဲ့စိတ်ကို အဘတို့ မပိုင်သေးဘူးဆိုတာ ခံမိနေလို့ .. ပြီးတော့ သူ အခန်းထဲက မထွက်တာ တစ်ခုခုများ -”

“အခု ဘာတစ်ခုခုမှ မရှိတော့ဘူး .. သူ ထွက်လာပြီးမှ အဝတ်စား .. တာ နေမှာပါ .. ကျွန်တော် သွားခေါ်လိုက်မယ် ..”

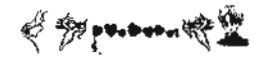
“ဟာ .. ဟေ့ .. ဟေ့ .. အဘ မလုပ်နဲ့ .. မလွှတ်လိုက်နဲ့ ..”
မြတ်သူ တို့က ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ပြန်လှည့် အော်ကြကာ..

“အထဲကို ဒီတစ်ခါ ဝင်သွားရင် မလွယ်ဘူးနော် အဘ .. တကယ် ..”

“ဟုတ်တယ် အဘ .. ကျွန်တော်တို့ ဘချလာနိုက်လေး လုပ်ပါရ .. အဘ သနားမှ ကျွန်တော်တို့ ချမ်းသာမှာပါ ..”

ဦးကျော်ထွန်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ကြောင်နေပြီးမှ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ် ..

ဘက်တော်ရှုပ်တဲ့ ကောင်တွေ ..

အခန်း (၃၀)

ဦးမနုရုဏ် ဆုံးသွားပြီး နှစ်လပဲ ကြာသေးတာမို့ ညဘက် နေ့ကိုလည်း အကျဉ်းချုံးပြီး ပြီးစီးဖို့ပါ... ဒါပေမယ့် ဖိတ်ကြားသမျှ ဆွေတွေ တက်ရောက်လာကြတာမို့ ညွှန်ပွဲက စည်ကားနေ၏။

ထို့ပြင် လူငယ်တွေကလည်း နှစ်ဖက်စလုံးက ပျော်တတ်သူ ချည်းမို့ ဖိုပြည်တာထက်တောင် ပိုနေပါသေးသည်။

“မြန်လိုက်တာ နော် .. အဖေ ဆုံးသွားတာတောင် မမြေ့ပေ သေးရဲ့လား မသိဘူး ..”

“မြေ့ပုံ မဟုတ်ဘူး .. အုတ်ဂူ ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ .. ကောင်လေး သနားပါတယ် .. ကောင် ထွက်မပြေးခင် သူ့ခမျာ အမိအရ ယူလိုက်ရတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဝဲစားကောင်တွေ .. မင်းတို့လည်း ငါ့ မပြောင်းခင် မြန်မြန် စား ..”

“ဖြန်း ..”

သူတို့ဝိုင်းနား ဂုဏ် ပြန်ရောက်လာပြီး ဆေးလ ရဲ့ပခုံးကို ဖြန်းခနဲ ခံပစ်လိုက်ကာ ...

“သူများ ကျွေးတာလည်း စားသေးတယ် .. အတင်းတုတ်နေ နှင် ဟုတ်လား ..”

“နာလိုက်တာ ဝဲစား .. မသိသေးတဲ့လူတွေ သိရအောင် ပြောပြ မိန်းကလေးတွေကို အထင်မကြီးဘူး .. မကြီးဘူးနဲ့ လိုချင်လာ သူ့သင်္ကေတကောင် ဆိုးသေးတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူးကွ .. အခု ရသွားပြီဆိုတော့ မျောက် အုန်းသီးရတာ မြေ့ ပြောရမှာ ..”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..၊ ငါ့ဟာငါ ဘာပဲရရ ..”

ဤက အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်ဖြစ်ကာ ဖြူဖတ် နှင့်ပြာရောင်လည်စည်းနဲ့ ခါးပတ်ကြောင့် အဖြူရောင်က ကောင်း နေ၏။

ထုတ်အင်္ကျီကို ရင်ခွဲဝက်ထားကာ ဆံပင်တွေကိုပါ နောက်လှန်ပြီး ပြင်ဖြူဝင်းနေသည့်မျက်နှာက ရှင်းသန့်ကြည်စင်နေသည်။

“ဘယ်ဆိုးလိုတုန်းဟာ .. ငါ့သူငယ်ချင်းက အရွေးတော်သားပဲ..”

အခုမြင်ဖူးသည့် အောင်ဦး နဲ့ ဂျွန် က ဂုဏ် ထွက်သွားမှ ခေါင်း နှစ်ညှိဘဲနှင့် ချိုးမွမ်းခန်း ဖွင့်၏။

“အော်တော် ရုပ်ဖြောင့်တယ် .. ဒါပေမယ့် မျက်လုံးတွေကလည်း ချစ်စရာတယ် နော် .. အရိုင်းဆန်သလိုပဲ ..”

“အော်တယ် .. ရိုင်းသလားတော့ မမေးနဲ့ ..”

“ဟဲ့ က ဖြည့်စွက်လိုက်တော့ ဂျွန် က စားသောက်ရင်း မျက်ခုံး

တွေ ပင့်သွားကာ ...

“တကယ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါနဲ့ လုံးဝ မတည့်ဘူး ..”

အောင်ဦး က ပခုံးတွန့်၍ ...

“စဉ်းစားပါဦးဟာ .. တည့်တဲ့နေရာတော့ ရှိမှာပါ ..”

“စိုး ..”

ပျွန် ရယ်ချလိုက်တော့မှ ရေး မျက်နှာလေး နီရဲသွားကာ ...

“အောင်ဦး နော် .. ငါ ပန်းကန်လုံးနဲ့ ပေါက်လိုက်မှာ ..”

“ဪ .. ကဲ ... ခုပဲ လက်ထပ်ပြီးနေပြီ မတည့်ဘဲ နေသွား

ဖြစ်မလား ..! မဟုတ်ဘူးလား .. အမွန် .. ငါ ပြောတာလေ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ရှင်တို့ ပြောမှပဲ ရှင်းပါတော့တယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“နင်တို့ကိုတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နှုတ်ဆက်သွားတာ

ဘာကို အရိုင်းဆန်တာလဲ ..”

လုံမေ က မေးတော့ ပျွန် က ခေါင်းခါ၍ ...

“နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ မသိနိုင်တဲ့ ငါတို့ချင်းပဲ နားလည်

အသံတိတ် လဲန်း ဝှစ်(ရှ်) ..”

“နားလည်သွားတော့ ဘာတဲ့လဲ ပြောပါဦး ..”

“မင်းတို့ကောင်တွေက ရေး နဲ့ ဘယ်တုန်းတည်းက သိသလဲ ..

ဘယ်လောက် ရင်းနှီးသလဲ တဲ့ ..”

“အဲမယ် .. ဘာသာပြန်လိုက်တာတော့ အိပ်(စ်)ပက်(တ်)ပက်(တ်)

“တကယ်နော် .. သူ့အကြည့်ကို ဘာသာပြန်လိုက်ရင် အဲဒီ

လုံးဝ အတိအကျပဲ ..”

“ဒီလောက် နားလည်ရင်လည်း မင်း ပြန်ဖြေလိုက်ပါလား .. ကျား

နားမှ နွား ချမ်းသာတာ လို့ ..”

“အဲမယ် .. ပြောပုံက ..”

ဒါကျတော့ ရေး က လက်ရွယ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးသည်။ ပျွန်

နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ...

“မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ .. ခင်ဗျားကိုလည်း ..”

“ဘာ!...”

“ငါတို့တွေကတော့ တစ်ပြည်ရပ်ခြားမှာ လေ့လာကြိုးစားရင်း

နဲ့ခဲရတာ .. ရွေးလိုက်တော့ ကိုယ့်အချင်းချင်းလဲကာ မဟုတ်ဘဲနဲ့

တော် ကျော်လွမ်းတယ် ..”

“အမေကျော် ဒွေးတော် လွမ်းတယ် လုပ်ပါ ..”

“တည့်တည့်ပြောရတာ ပျင်းဖို့ကောင်းလို့ ..”

ဘာကယ်တမ်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထင်သလို စနောက်

ပေးမယ့် မရိုးမသားတွေ ပြုမူနေထိုင်တာမျိုးကော့ ဘယ်သူ့မှာမှ

မရှိပါ ..! ”

ဟိုရောက်မှ ရည်ရွယ်ချက်တူသူတွေ အုပ်စုဖွဲ့မိကြပြီး ချစ်ခင်

နှစ်ခွဲကြကာ အုပ်စုတောင့်လို့လည်း နှစ်တွေကြာအောင် ကြိုးစား

တည်နိုင်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

“ဘေးကောင်းပြောနေရင်း ဖောက်မလာနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်က

သွေးရင် သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

အမွန် က ကပ်ပြောသည်။

“အဲမာ .. ဘယ်တစ်ယောက်လဲ ..! ငါတို့ချစ်ခြင်းကို သူပဲ နှံ့ပစ်

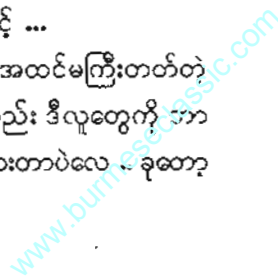
ကုန်ရောင် လုပ်ကြည့်ပါလား .. ရေး လက်ကို ချက်ချင်း ဆွဲ

ထွက်သွားလိုက်မယ် .. မယုံမရှိနဲ့ ..”
 “ကဲပါ ဂျွန် ရယ် .. ‘စကားကြောင့် ဖားသေ’ ဖြစ်နေပါမယ် ..”
 “တကယ်ပဲ ..”
 “ရေး ..”
 “ဘာလဲ .. ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေ လာနေလို့ ..”
 ဂျွန် က ရေး လက်ကို ဆွဲထားကာ ...
 “ဒီကောင်ပုံက ရုပ်ချောသလောက် တော်တော်ကြောမယ့်ပုံ ..”
 နင့်ကို ဘယ်လိုအထောက်အထားနဲ့ ဆက်ဆံသလဲ ပြော ..”
 “ဟဲ့ .. လွှတ်လိုက်လေ .. ရေး ကို နင် ဟိုတုန်းကလို ရင်းနှီး ..”
 မရတော့ဘူး .. သူ့မှာ ယောက်ျားနဲ့ ..”
 “မေးကြည့်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”
 ဂုဏ် ကလည်း ဒီဘက်ကို လှမ်းမြင်တည်းက မျက်လုံး မလွှဲ ..”
 “မေမေ .. မေမေကို ကိုကိုကြီး က ခေါ်နေတယ် ..”
 “ဟာ .. ခုမှ သေချာကြည့်ရတယ် ကြည့်စမ်း .. မီးမီး ..”
 ချစ်စရာလေးပဲကွ .. ရေး လိုပဲ ပါးချိုင့်လေးတွေ ထင်းလို ..”
 ကလေးကို မြင်လိုက်တော့ ဂျွန် မျက်နှာ ချက်ချင်းကြီး ပြုံး ..”
 သွားကာ ...
 “ချစ်စရာလေး ရေး ရာ.. ဒီလို သမီးမျိုးလေး ရအောင် ငါ ..”
 ယူခဲ့ရမှာ .. ကျွတ်!... အသိ နောက်ကျသွားတယ် ..”
 “လူလေးတို့ လိုအပ်တာရှိရင် ပြောကြနော် ..”
 ဂျွန် က ပြောချင်တိုင်း ပြောနေသဖြင့် ဦးကျော်ထွန်း သူ့ ..”
 ရောက်လာတာကို အမှတ်တမဲ့ ..”

ကျွန်တော်က မချစ်၍ ကျွန်တော်ကို မချစ်သော

၃၁၁

“သမီးတို့ ပြည့်စုံရဲ့လားကွယ် ..”
 “ဟုတ်ကဲ့ .. ပြည့်စုံပါတယ် အန်ကယ်လ် .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ..”
 “အန်ကယ်လ် .. သမီးလေးက ချစ်စရာလေး နော် ..”
 ဂျွန် ကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သလို ရယ်မောမပျက်ပေ ..”
 နဲ့ လုံမေ တို့ ဦးကျော်ထွန်း နဲ့ ရေး တို့ ထွက်သွားမှ သက်ပြင်းချ ..”
 “နင် ပြောတာ ကြားသွားပြီ ထင်တယ် ..”
 “ဘာပြောလို့လဲ .. ကြားကြားပေါ့ ..”
 “နေပြော နောက်ကြည့် .. ညပြော အောက်ကြည့် တဲ့ ..”
 “ငါ အောက်ကို ကြည့်ပြောတာပါ .. စားပွဲအောက်မှာ ဘာမှမှ ..”
 “ဟုတ်တယ် .. ဦးကျော်ထွန်း ဆိုတဲ့လူကြီးက စားပွဲအောက်ကနေ ..”
 “ကဲ .. တော်ကြပါတော့ .. ဟိုမှာ တွေ့လား .. ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”
 ကြည့်တွေ မီးပွင့်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ .. သေချာတယ် .. ရေး လက်ကို ..”
 “ဟား .. ဟား .. ဟား ...”
 ဂျွန် က ပျော်ပျော်နေတတ်သလောက် ဘာကိုမှလည်း သိပ်အရေး ..”
 ..”
 “ဟိုသတ္တဝါကလည်း မိန်းကလေးတွေကို အထင်မကြီးတတ်တဲ့ ..”
 ..”
 “အန်ကယ်လ် .. ညာလုပ်ချင်တယ်နဲ့ ကြိမ်းဝါးသွားတာပဲလေ ..”
 “ခုတော့ ..”

ဆင်လည်း မဖမ်းနိုင်ဘူး .. ကျားလည်း မမိဘူး .. သူ့ဟာသူ ခလုတ်တိုက်ပြီး ကျားစာတောင် ဖြစ်သွားပြီ ..”

“အဲဒါတွေ ဘာလို့ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ..”

“သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ညားသွားတာလဲ .. ဘယ်လို ညှိနှိုင်း ပြောလို့ သွားတာလဲ .. နင်ကို တွေးကြည့်လေ ..၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ ချစ်ခင်ခင် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

“အဲဒီတော့ရော .. ဘာဆိုင်လို့လဲ ..”

“သူတို့ချင်း တည့်စရာအကြောင်းမှ မရှိတာ .. ငါ လက်ဆွဲလို့ ရန်ထဲ တော့လည်း .. ဟွန်း ..”

ရွှန် ၊ ရယ်သလို မဲ့သလို မျက်နှာနှင့် ...

“ရန်ဖြစ်လေ ချစ်လေ တဲ့ ..၊ ငါက တမင်တကာ ဝီလိန်လှိုင် လိုက်တာ ..”

“လာသေးတယ် ..”

“အစတည်းက မာနချင်းပြိုင် .. ဒေါသချင်းပြိုင်နဲ့ မတည့်ကြ နှင့်ကြောင့် တစ်ခုခု ဖြစ်တယ် အသံကြားကြည့် ..”

လုံမေ ကတော့ အပြတ် ကြိမ်းနေလေသည်။ ရွှန် က စပ်ပြော

“အဲဒီကောင် ငါ့ကို မီးတောက်မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်

အဲ့ဒါတွေက ရေး ကို ချစ်နေတဲ့စိတ်တွေပဲ .. မသိရင် ဂုဏ်ထည်ဝါ ဆိုတဲ့ကောင် ရေး ကို သေလုမြောပါး ခါ

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုထင်ကြေးတွေနဲ့ ဝေဖန်

သလဲတော့ မသိ ..၊

ညှော်ခံပွဲပြီးသွားတဲ့အထိ ဂုဏ် မျက်နှာ

ဦးကျော်ထွန်း လည်း သိနေ၏။

“သိမ်းဆည်းနေကြပါပြီ .. သမီးတို့ နားကြတော့လေ -”

ဦးကျော်ထွန်း ၏ ဆက်ဆံပုံကအစ ရေး အပေါ်မှာ တကယ့် သမီးရင်းတစ်ယောက်လို နူးညံ့ချိုသာနေခဲ့လျက် ...

“မင်္ဂလာဦးညဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြောအဆို ထောက်မိကြတာရှိခဲ့ရင် သမီး သည်းခံပေးပါ” တဲ့ ..၊

ဂုဏ် ထံမှ ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေ ထွက်လာတော့မည်ဆိုတာ လည်း ကြိုသိနေပုံရှိကာ ရေး ကို ကြိုတင် မေတ္တာရပ်ခံ၏။

သူဌေး ဦးမေဂုဏ် အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ ယုံကြည်လေးစားခဲ့ သလဲဆိုတာတွေကို ဦးကျော်ထွန်း ရဲ့ လုပ်ရပ်တိုင်းက သက်သေပြနေ သေးသည်။

သူဌေး မျက်စိနှစ်လုံး ကွယ်သွားခဲ့ပေမယ့် ဂုဏ် အပေါ်မှာ သူဌေး ရှိနေတုန်းကအတိုင်း ဦးကျော်ထွန်း တစ်စက်လေးမှ ဂရုစိုက် မပျက်ခဲ့ သေး ..၊

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပါသွားတာ အပြန် သောက်စားလာမှာ သေချာ ဘယ် .. မူးလာရင် စကားမှားတတ်တယ်လေ .. အဲဒါကြောင့်ပါ ..”

ဦးကျော်ထွန်း ကိုတော့ လေးစားပါသည် ..၊ ဒါပေမယ့် ရေး ခေါင်းမညိတ်နိုင်ပေ ..၊

ကိုယ်ကချည်း သည်းခံနေရလောက်အောင် သူက ဘာမို့လဲ ..၊

အခန်း (၃၁)

“မေမေ့ .. မီးမီးကိုလည်း လိမ်းပေး ..”

“မလိမ်းရဘူး မီးမီး .. ဒါ သနပ်ခါး မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟင် .. သနပ်ခါး မဟုတ်ဘဲနဲ့ မေမေက ဘာဖြစ်လို့ ပါးကွက် လှလှလေးတွေ ကွက်နေတာလဲ ..”

“ပါးကွက် မဟုတ်ပါဘူး .. ဒီတိုင်းပဲ ပုံလိုက်တာ .. မြန်မြန် မခြောက်တော့ အေးနေတာပေါ့ ..”

“မီးမီးလည်း အေးချင်တယ် ..”

တေးက ရေးနဲ့အတူ အိပ်ရတော့မည်မို့ တက်ကြွနေကာ ခုချိန်ထိ တစ်ခါမှ မအိပ်သေးပေ ..။ ရေး ရင်ခွင်ထဲ အတင်းထွက်ထိုင်ကာ-

“လိမ်းပေးလေ မေမေ့ ..”

“မီးမီးရယ် .. ဒါက ဆေးမြစ်စုံတွေရယ် ..။ ကလေးငယ်လေးတွေ မလိမ်းရဘူး ..”

“ဟင်!... မမက ..”

ကျောက်ပျဉ်နဲ့ ဘူးတွေ ဘရပ်ရုံတွေ လာသိမ်းရင်း မိနင်း မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် မော့ကြည့်၏။

“မမက ဆေးမြစ်စုံတွေ လိမ်းနေတာ ဟုတ်လား ..”

တအုံတသြ မေးပြီး နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပွပွနှင့် အနံ့ခံကြည့်သေးသည်။ ပြီးတော့ အုံသြပြီးရင်း အုံသြနေပုံနှင့် ...

“သနပ်ခါး သွေးပြီးသား မရှိလို့လားဟင် မမ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. အဲ့ဒါတွေ သိမ်းသွား .. ငါ့အခန်းထဲမှာ ပြင်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပြီးပြီလား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ .. ပြင်ပြီးပါပြီ ..”

မင်္ဂလာဦးညမှာ ဆေးမြစ်စုံတွေ ထူခဲနေအောင် လိမ်းနေသည့် ရှေးကို မိနင်းက အခန်းဝရောက်သွားတဲ့အထိ ခိုးချောင်ခိုးဝှက် ပြန်လှည့်ကြည့်သွား၏။

“မေမေ့ မီးမီး အိပ်ချင်တယ် ..”

“အိပ်လေ ..”

“မေမေ့ ပခုံးပေါ်မှာ အိပ်မယ် ..”

ရေး အကြည့်တွေ တေးကဗျာ ရဲ့ မျက်နှာလေးဆီ ရောက်သွားခဲ့၏။ လက်ထပ်ကြတာ .. ပေါင်းသင်းကြမှာတွေကို ကလေးက နားလည်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် ရေးနဲ့ ဒီအိမ်ကလူတွေ အဆင်ပြေနေတဲ့အဖြစ်ကိုတော့ ကိုယ့်ခံစားချက်လေးနဲ့ကိုယ် တေး နားလည်နေမှာပါ ..။

ထို့ကြောင့် မင်္ဂလာပွဲမှာလည်း သူမလေး ခုန်ပေါက် ပျော်မြူးနေခဲ့၏။

“မီးမီးလေး က ဖေဖေရော့ .. မေမေရော့ ရပြီပေါ့ ..”

လို့ တစ်ယောက်က ပြောပြီး ပါးလေး ဆွဲသွားတိုင်း ပါးချိုင့်လေး ခေါ်နေအောင် ပြုံးနေတတ်၏။ ခုချိန်ထိလည်း ရေး နားက တစ်ဖဝါးမှ ခြောက်သေးပေ ...။

ခါတိုင်းဆို မယ်စိန် ကပဲ သိပ်ရတာဖြစ်ကာ ရေး က တစ်ခုခု ဒဏ်ပေးချင်မှ .. ဒါမှမဟုတ် ဦးခနဂုဏ် နဲ့ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိလာမှ အခန်းထဲ ခေါ်ထည့်ထားတတ်တာ ဖြစ်သည်။

ဒါတောင် ယုယုယယ ကြင်ကြင်နာနာ မဟုတ်ခဲ့ ..!

သူမလေးကို မြတ်နိုးယုယချင်ပေမယ့် သူမ အိပ်ပျော်သွားမှသာ ပွေ့ပိုက် ယုယခဲ့သည်။ ဒါတောင် ဒီအိမ်မှာ ကင်မရာတွေ ဖြုတ်ထားခဲ့ တာ ကြာပြီဆိုတာ သိမှ ..!

ရေး အဲလောက်ထိ ကိုယ့်စိတ်ကို ချုပ်တီး၍ ရက်စက်ပစ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“မီးမီး အိပ်တော့ နော် .. တီလေး လည်း အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ .. မီးမီး အိပ်မှ အိပ်ရမှာ ..”

“ဟုတ် ..”

ပန်းပေါ်မှာ မျက်နှာလေး ကပ်မှောက်ပြီး ‘ဟုတ် ..’ လို့တော့ ပြော သည်။ ဒါပေမယ့် ရေး ရဲ့ လည်ကုပ်ဆံစလေးတွေကို ပွတ်သပ်ကိုင် တွယ်ရင်း ခေါင်းလေး ထောင်လာပြီး နမ်းလိုက် .. ပါးပြင်ကို နမ်း လိုက်နှင့် ...

“မေမေ့ကို ချစ်တယ် ..”

“အင်း .. အိပ်တော့ ..”

“မီးမီး ကို ချစ်လား ဟင် ..”

“ချစ်တာပေါ့ ..”

“ရေးရေးတုန်းက ဘာလို့ မချစ်တာလဲ ဟင် ..”

မနေ့တစ်နေ့က အဖြစ်တွေကို ရည်ရွယ်တာပေမယ့် ကလေးမို့ မပြောတတ်ရှာ ..!

“ဟိုတုန်းကလည်း ချစ်တာပါပဲ မီးမီး ရယ် .. ဒါပေမယ့် အလုပ် တွေ ရှုပ်ပြီး ဒေါသတွေပဲ ထွက်နေလို့ ..”

ကလေးကို ချီရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ လမ်းလျှောက်သိပ်နေရသည်။ ဆေး ကတော့ အိပ်ဖို့ထက် မေးခွန်းတွေ မေးဖို့သာ အားသန်နေကာ—

“အခု ဒေါသ မထွက်တော့ဘူးလား ..”

“အင်း .. မီးမီးက လိမ္မာရင် မထွက်တော့ဘူးပေါ့ .. ပြောဆို မကောင်းရင်တော့ ဒေါသတွေ ထွက်လာဦးမှာပဲ ..”

“မီးမီး လိမ္မာပါ့မယ် ..”

“ဒါဆို အိပ်တော့လေ .. ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးတော့မယ် ..”

“မေမေက တီလေးလို့ ဘာလို့ ပြောတာလဲ ဟင် ..”

“မီးမီး ရယ် ..”

အိပ်ပါတော့ဆိုမှ အများကြီး ဖြေရမယ့် မေးခွန်းတွေ ထပ်ထွက် ဘာသဖြင့် ရေး သက်ပြင်းချမိသည်။ ကလေးကို ဒီလိုပုံ ချီဖွေပြီးတော့ သည်း မသိပ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် လက်တွေလည်း ညောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

“မီးမီးလေး မအိပ်သေးဘူးလား .. ဟောဗျာ .. ကဲ .. ပေး .. ပေး သမီး သွားနာ တော့ သွား ..”

ဦးကျော့ သွန်း ရောက်လာပြီး လက်ပြောင်းချိမယ်ဆိုတော့လည်း ခရ ..!

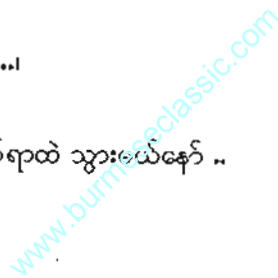
“ဟင့်အင်း .. မေမေနဲ့ အိပ်မှာ .. လိုက်ဘူး ..”

“ရပါတယ် .. ထားခဲ့ပါ ..”

ဦးကျော်ထွန်း လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင် ..!

“မေမေ့ကို ချစ်တယ် ..”

“ချစ်ရင် အိပ်တော့လေ မီးမီးရယ် .. အိပ်ရာထဲ သွားမယ်နော် ..”

လမ်းလျှောက်ရတာ တီလေး သောင်းနေပြီ ..
“ဟုတ် ..”

ကလေးကို ခွဲသိပ်မှာပေမယ့် ရေး က အတူတူ အိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သား ..၊ ထို့ကြောင့် ကလေးကို မင်္ဂလာအိပ်ခန်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပြင်ဆင် ပေးထားသည့် မွေ့ရှာကြီးပေါ်မှာပဲ အတူ ချသိပ်ကာ ...

“တီလေး ကိုယ်က ဆေးစော်နံ့နေလား ..”

“နံ့ပါဘူး .. မွှေးတယ် ..”

ပြောပြီး မြေထောက်လေး ခွတင်ကာ လည်ပင်းကို ဖက်ထားလိုက် သဖြင့် ရေး ပြန်ဖက်ထားရင်း ပြုံးမိ၏။

သမီးလေးနဲ့ သူမ ဒီလိုနေချင်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ ..၊

ခုတော့ မာနမီးတောက်တွေ ခြားနားကာ ကလေးတစ်ယောက် တည်း အထီးကျန်ခဲ့ရသလို ကိုယ့်မှာလည်း မျှိုသိပ်ရ ချုပ်တီးရတာတွေ နှင့် ..၊

ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ဖိကပ်နမ်းလိုက်တော့ တေး မျက်နှာ လေး ပြုံးသွားကာ မျက်လုံးတွေပါ မှိတ်ကျသွား၏။

ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလျက်နှင့် ...

“မီးမီးကို ပုံပြောပြပါလား ဟင် ..”

“ဘာပုံပြင်လဲ .. ဟား!...”

ဂုဏ် အသံ ကြားလိုက်ရတာ ရေး နားထဲမှာ ငှက်ဆိုးထိုးတဲ့ အတိုင်း ..၊

“မင်း ကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီထဲ ခေါ်သွင်းထားတာလဲ .. ထ ကွာ .. သွား .. မယ်စိန် ဘယ်မှာလဲ ..”

“ဒီမှာ ..”

ရေး ကမန်းကတန်း ငုတ်တုတ် ထထိုင်ကာ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် လှမ်း ဘားရသည်။

“အချိန်မတော်မှ ဘာလို့ လျှောက်အော်နေတာလဲ .. အားလုံး အိပ်ကုန်ပြီ ..”

“ဟ အိပ်လို့ ရမလား .. ဘာလဲ .. မင်္ဂလာဦးညှို့လို့ ဒီကလေး ဒီထဲထည့်ပြီး သူတို့က အနားယူကုန်ကြတာလား ..”

“ကလေးက အိပ်ချင်လို့ ကျွန်မ ခေါ်ထားလိုက်တာ .. ရှင့်အသံပြ ဘိုင်း အော်မနေနဲ့ ..”

“အော်ရမှာပဲ .. မရဘူး .. ကလေးပေါက်စနဲ့ ကိုယ် လုံးဝ မအိပ် ဘူး ..”

“ပြီးတာပဲ ..”

“ဟေ့ ..”

ရေး က ကလေးကို ကောက်ပွေ့ဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် ဂုဏ် အနား ဆက်လာသည်။ နှာခေါင်းထဲမှာ အရက်နံ့က စူးခနဲ ..၊

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ ..”

“ကလေးနဲ့ ကျွန်မ ခွဲအိပ်မယ် ..”

“ဘာကွ!...”

“ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”

“ဘာလဲ ..”

“ရှင် မူးလာရင် ဒီမှာ ကျွမ်းဆယ်ပတ်လောက် ထိုးပြီး တစ် နောက်တည်း ကြိုက်သလို လှိုမ့်နေလိုက် .. ပြဿနာမရှာနဲ့ ..”

“တစ်ယောက်တည်း အိပ်ချင်ရင် တစ်အိမ်လုံး အခန်းတွေ အများ ပြီး - ကြိုက်တဲ့အခန်း ဝင်အိပ်လို့ ရတယ် .. လူကို မတည့်အောင်

www.burmeseclassic.com

စမလာနဲ့ ..”

ပြောပြီး သူ့မျက်နှာကြီးကို ရှေ့တိုး၍ လက်ညှိုးပြန်ထိုးပြကာ ...

“မျက်နှာကို သေချာကြည့်ဦး .. မူးရူးယိမ်းထိုးပြီး ဖြစ်သလို လှဲချ အိပ်ပျော်ရလောက်အောင် ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်လား ..”

“မသိဘူး .. ရှင် သိချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ မှန်ထဲ ပြေးကြည့် ..”

ရေး က ကလေးခေါ်ဖို့ချည်း ပြင်နေသဖြင့် ဂုဏ် က လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ကာ ...

“ထားလိုက်တော့ .. မင်း ထပြီး ကိုယ့်အတွက် အကျီလဲဖို့ လုပ်ပေး ..”

“ကလေး မအိပ်သေးဘူး ..”

“အိပ်အိပ် မအိပ်အိပ် .. ဟေ့ .. တေးကဗျာ အိပ်တော့ .. မျက်လုံးတွေ ပြန်မဖွင့်နဲ့ နော် .. နောက်ထပ် ခေါ်ကြည့်လို့ မအိပ်သေးရင် ..”

“ဂုဏ် .. ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ..”

ရေး ခုတင်ပေါ်က ဆင်းကာ အဝတ်စီရိုကို ဆောင့်အောင့် ဆွဲဖွင့်သည်။

“ယောက်ျားတွေ မိန်းမရတာနဲ့ ခြေတွေလက်တွေ ကျိုးကုန်ကြတယ် ထင်တယ် ..”

“ဟုတ်မယ် .. အရင်းကနေ ကပ်ပြီး တိုဝင်သွားတာ ..”

နားထဲမှာ ထော်ထော်ကနဲလနဲကြီး ကြားလိုက်ရတာ စိတ်ဟိုသွား၏။ ပြန်ပြောဖို့ကလည်း ကိုယ့်စကားနဲ့ ကိုယ် ..

“ရေး ..”

အနားကပ်လာပြီး နာမည်ခေါ်သည်။ ရေး က လှည့်မကြည့်စေမယ့် သူ့ဟာသူ ဆက်၍ ...

“မင်းနဲ့ ဟိုကောင်တွေက ဘာလဲ ..”

“ဘာတွေလို့ ထင်လဲ ..”

“မင်းကို ငါ ကောင်းကောင်းမေးတာ နော် ..”

“ရှင်ဘာသာ ဘယ်လိုမေးမေး ကျွန်မ ဖြေချင်မှ ဖြေမှာပေါ့ ..”

ချစ်တဲ့တွေနဲ့ ကျွန်မက အမေရိကမှာ နှစ်တွေအကြာကြီး အလုပ် အတူ လုပ်ခဲ့ကြတာ .. ခင်တာ ရင်းနှီးတာတွေကို ဘယ်လောက်ထိလဲ ..

“မင်းလိုလဲ .. ဘာမှ လာမမေးနဲ့ ..”

“မေးတော့ ..”

“မသင်္ကာရင် စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက် .. ရှင်းပြတယ်ဆို”

“ရှင်တာရှိမှ ရှင်းရတာ .. ရှင်ကို ကျွန်မ ဘာမှ ရှင်းပြဖို့ မရှိဘူး ..”

ရေး မျက်နှာလေးကို နောက်ကနေ ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း သူ ခပ်ချဉ်ချဉ်

“သေချာပဲ .. ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမရဲ့ တွေ့ကိုပဲ အစိမ်းလိုက် ငါးစားချင်စိတ်ပေါက်လာတာ ဘယ်လို

“ကိုယ့်ရဲ့ စည်းစိမ် .. ကိုယ့်ပုံစံကို မကံမောပြီး တကောက်ကောက်

“အကြားမှာ ထည့်ထားခဲ့သည်။

“အရေးပန်းချီ ဆိုသော ရန်ငြိုးတွေနဲ့ ရောက်လာသည့် မိန်းမကျမှ

“ဟေ့ ..”

“ဒီမှာ ဘာမှ မရွတ်ရသေးဘူး .. ဝိုင်းကူဦး ..”

“ရှင်မှာ လက်တွေပါတယ် မို့လား .. ဟိုမှာ ကလေးနဲ့ ..”

“ကျိုးကုန်ပြီလေ .. အရင်းကနေ တိုဝင်သွားတာပါ ဆို ..”

“ရှင် မိုက်မရိုင်းနဲ့ ..”

“ဟား .. ကောင်းကောင်းပြောလို့ကို မရဘူးကွာ .. မင်း သူများထက် ဒုက္ခပြောတော့ ယဉ်ကျေးနေသလား ..”

“ရှင် မကျေနပ်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ဆက်လုပ်လေ ..”

“ဘာလို့လုပ်ရမှာလဲ .. မိန်းမယူထားတာ ကိုယ့်ဘာသာ မလုပ်လို့ ..”

“ရှင် နော် ..”

“အား!...”

ရေး လည်စည်းကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်၏။ တာလည်း မဟုတ်ဘဲ တအားအော်ကာ ရေး ကိုယ်ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်ပြီး ...

“ဂုဏ် .. မလုပ်နဲ့ .. ကလေး .. ကလေး .. မအိပ် .. ရှင် နော်”

“ဟား .. ဘာနဲ့ကြီးလဲ ..”

ဘယ်လိုမှ ရှောင်မလွတ်နိုင်သည့် ဒုက္ခထဲကနေ ရုတ်တရက် လွတ်မြောက်သွားသဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကူး တော်တော် ခရီးရောက်သွားတော့ ရေး သိလိုက်၏။

ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း ..!

“မင်း ဘာတွေ လိမ်းထားတာလဲကွ ..”

“ဆေးမြစ်စုံတွေ ..”

“ကျွတ်!...”

ဂုဏ် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ဒါ ဆေးမြစ်စုံ လိမ်းထားတာလား

ပါးကွက်လေးတွေလည်း ရှိနေသည်။ ဘရပ်ရှ်နဲ့ ခြစ်ထားတာ

လည်း ညီနေ၏။ မျက်ခုံးထူထူ .. မျက်တောင်ကော့လေးတွေနှင့်

မျက်ဝန်းအိမ်လေးတွေကြောင့် မီးရောင်အောက်မှာ ရွှေရေးပန်းချီ သူမအလှက တကယ့်ကို ပန်းချီကားဆန်အောင် လှနေတာ ဖြစ်

ဒါပေမယ့် ...

“မင်း .. မင်း တမင် လုပ်တာမို့လား ..”

“မျက်ဝန်းတွေက လှောင်ရယ်နေတာ သိသာပေမယ့် မျက်နှာ

မလိမ်ပိုး မလိမ္မာပုံလေး မမ်းကာ ...

“တမင်လုပ်စရာလား .. ညညဆို ကျွန်မ ဒီတိုင်း လိမ်းနေကျ..”

“ဘာ!...”

“နဲ့ဒီလို ညတိုင်း မလိမ်းရရင် အသားတွေ ယားလို့လေ .. ကျွန်မ

ကျွန်းတယ် .. ခဏခဏ အနာတွေ ပေါက်တာလေ ..”

“ဂုဏ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားလိုက် .. မျက်လုံးတွေ ကျဉ်းမြောင်း

ပျက်စီးနေပြီးတော့ မဲ့၏။

“တုတ်လား .. ဒါဆို မင်းနဲ့ ကိုယ် ပေါင်းလို့ ရပြီ .. ကိုယ်လည်း

အတူပဲ .. အစားမှားရင် အနာတွေပေါက်တယ် .. ဒေါသ အကြီး

ဖြစ်လာရင် ပိုတောင် ဆိုးသေးတယ် .. အဲဒီအခါမျိုးဆို အနာ

တွေ ပျောက်တော့ဘဲ အရည်တရွဲရွဲနဲ့ ..”

“ဟေ့ ..”

“တုတ်မယ် ထင်တာပဲ ..”

“ဖြစ်ပါ့တယ် .. ရှင် နုနာတွေ ဖြစ်လာတဲ့နေ့ ကျွန်မတို့ ကွဲကြတာ

တွေလို့ ကွဲရမှာလဲ .. နုနာသည် အချင်းချင်း ဒီလောက် လိုက်

“..”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရွဲ့ချိတ်ပြောရင်း ဂုဏ် ကလည်း အကြိတ်နေသည်။ ရေး ကလည်း ခပ်တည်တည် .. တေး ခမျာ အနံ့ ဖြစ်သူကို ဘယ်လောက်ကြောက်သည်တော့ မသိ ..

အတင်းဖိမှိတ်ထားသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို နည်းနည်းလေး မဖွင့်ရဲရှာ ..

ပြီးတော့ အိပ်မပျော်သေးတာလည်း သိသာနေသဖြင့် ...

“ရှင်ကို ကျွန်မ အဲဒါပြောဖို့ စောင့်နေတာ ..”

“ဘာလဲ ..”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘာမှလည်း ရင်းနှီးမှု မရှိကြသေးဘူး .. မရင်းနှီး

အပြင် တွေ့တာနဲ့ ရန်ဖြစ်နေရတာ ..”

“ဆက်ပြော ..”

“ပြီးတော့ ကလေးသည်းညည်းလည်း ရှင် ခံချင်တာ မဟုတ်

လေ .. ကျွန်မက သမီးလေးကြောင့် ရှင်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ ..”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းကို လိုချင်တာပဲ .. ဘာအကန့်မှ မပါ

“ဟုတ်တယ် .. ရှင်က အာဏာဆန်ဆန် အမြဲတမ်း ပြောနေ

တဲ့သူပဲ .. ကလေးကိုမှ မကြည့်ဖြူနိုင်ဘဲ ကျွန်မနဲ့ ရှင်နဲ့ ဘယ်

မဖြစ်ဘူး ..”

“ဘာကို မဖြစ်တာလဲ .. ဒီကလေးက မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ ရတဲ့

မို့လို့လား ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

ဒေါသကြောင့် ရေး အသံကျယ်သွားသဖြင့် ဂုဏ် က နဲ့

“မင်း အရင် စကျယ်တာနော် .. ပြီးတော့မှ ကိုယ့်ကို

မပြောနဲ့ ..”

“ရှင် ဒီလောက်တောင် ပြောရက်ရသလား ဂုဏ် .. ကလေးက

အဖေရဲ့သွေး .. ရှင့်ညီမ အရင်း ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ.. ညီမဖြစ်တာနဲ့ပဲ လင်မယားကြားထဲ ခေါ်သိပ်

လား .. အဓိပ္ပာယ် မရှိ ..”

“တေး က ကလေးလေးပဲ ရှိသေးတာ ..”

“နေစမ်းပါဦး .. ဒီကလေးကို ဘယ်တုန်းတည်းက အရေးပါသွား

တာလဲ .. မင်းပဲ ရောက်လာတုန်းကတော့ ကိုင်ပေါက်တော့မလိုလို ..

အဲဒါကလည်း ချစ်လျက်နဲ့ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဂုဏ်..

အဲဒါကို မုန်းတဲ့အမုန်းတွေက အားကောင်းလွန်းလို့ ချစ်တဲ့စိတ်ကိုက

အောက်နေခဲ့တာ ..”

“ယုံပါတယ် ခင်ဗျားကို ..”

“ရှင်ကိုတော့ မယုံနိုင်ဘူး .. ကိုယ့်ညီမအရင်းကိုတောင် ဘာမှ

ဘာတဲ့ တစ်စိမ်းကလေးလိုပဲ .. နောက်နေတွေက စပြီး ကလေးနဲ့

“ဟား .. အဲဒီစကားကို မင်း ဆုံးအောင် ပြောလိုက်လေ ..”

မျက်လုံးချင်း စူးစူးရဲရဲ ဆုံသွားကြသည်။ ဂုဏ် မျက်လုံးတွေက

အဲဒီဆနေပုံ အလျဉ်းမရှိပေ .. အရက်နံ့နှင့် မျက်နှာနီနေသည်မှ

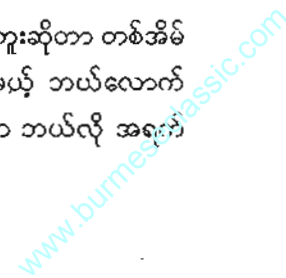
သောက်စားလာတာနဲ့လည်း မတူ ..

ဒီလို မကြာခဏ သောက်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တစ်အိမ်

လူတွေ ပြောကြတာ ကြားဖူးသည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်

သောက် မမူးတတ်အောင် သမ္ဘာ့ရင့်နေတာ ဘယ်လို အရက်

ဖြစ်လဲ ..

“ကလေးက ငါက ပါလာတဲ့ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး .. ဇင်
ပါတာလည်း မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီအတွက် ဘယ်သူ့မျက်နှာကို ဘယ်
ကမှ အားနာင့်ညှာနေစရာ မလိုဘူး .. ရှင်းတယ်နော် .. မင်းကလေး
တူမ .. ငါကလည်း ညီမ .. မင်းဘက်ကလည်း ချစ်ရင် ချစ် .. မုန့်
မုန့် .. ငါလည်း ဒီတိုင်းပဲ .. ငါ့ကိုပဲ ကွက်ပြီး ရက်စက်တာတွေ
နေရက်တာတွေ ပုံမချပါနဲ့ .. ကိုယ့်အခွင့်အရေးနဲ့ ကိုယ် ..”

“ပြောလို့ရသမျှ ပြောနေရင် စကားလုံး လှလှတွေ အများပြား
ဂုဏ် .. ဒါပေမယ့် ကလေးက မိဘမဲ့လေး ဖြစ်နေတာ ..”

“အဲဒီတော့ သူ လမ်းဘေးရောက်သွားလို့လား .. ငါတို့က ထင်
အခါရှစ်ဆယ်လောက် ဆဲရေးတိုင်းထွာနေသလား .. ကျွတ်! ..
တာပဲကွာ .. လုပ်လိုက် .. မင်း ဒီည ထားလိုက်တော့ .. နောက်
စပြီး ညဘက် ဒီအိပ်ရာထဲမှာ မြင်ရင် .. ခြေထောက်နှစ်ချောင်းထွာ
ပြီး ဆွဲထုတ်ပစ်မှာ .. မလုပ်ဘူး မဟုတ်နဲ့ ..”

အင်္ကျီကို ဖြစ်သလို ကောက်လျှိုကာ ခါးပတ်ကြိုးကို
ရှူးရှူးရှားရှား ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မမ ..”

သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ မိနင်း ကုပ်ချောင်းချောင်းလေး ရော
ကာ ...

“အစ်မစိန် က .. ကလေးကို ..”

“မလိုဘူး .. သွား ..”

တံခါးစေ့ထားလိုက်ကာ ရေး ဝမ်းသာအားရကြီး ဝင်အိပ်
သည်။
မင်္ဂလာဦးည တဲ့ ..

ဘယ်မှာ မင်္ဂလာရှိလို့ မင်္ဂလာဦးညလဲ ..

နောက်နေ့တွေမှာလည်း ဒီတိုင်း ကင်းကင်းနေကြဖို့ ပြောမည်။
သင်းက မာနကြီးတဲ့လူပဲ .. မာနကို နှိုးဆွ စိန်ခေါ်ပြီး ကင်းကင်းနေနိုင်ဖို့
ကြိုးစားရမည်။

ရေး စိတ်ကူးတွေနဲ့ အဆင်ပြေနေကာ တေး ရဲ့ကိုယ်လေးကို
သိမ်းကျုံးဖက်ထားရင်း ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်ချော့၍ ...

“အိပ်တော့ မီးမီး အိပ် .. မီးမီး ကိုကြီးက ဒီလိုပဲ ဒေါသကြီးတတ်
တာ .. ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ..”

တကယ်တော့ တေး က အိပ်ပျော်နေပြီ ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးလေး
နှုတ်ပိတ်ထားရင်းနဲ့ပဲ အိပ်ပျော်သွားတာ ဖြစ်မည်။ ဟိုလူ ထွက်သွားလို့
အပျော်လွန်ကာ စကားတွေ တတွတ်တွတ်ဆိုရင်း ချော့သိပ်သလို
ဖြစ်နေခဲ့လျက် မကြာခင် သူမပါ အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

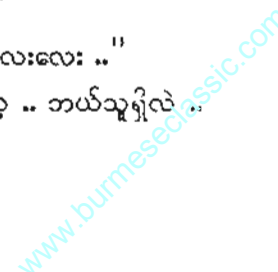
အိပ်မက်ထဲမှာ ဂုဏ် တစ်ယောက် ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာပေါ်မှာ ငုတ်
ဆုတ်ငိုက်ရင်း တက်တွေခေါက်လို့ ..

ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်သည့်မျက်နှာနှင့် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ထ
ညှောက်လာတော့ ရေး လန့်သွားကာ သမီးလေးကို ကျုံးဖက်ထားလိုက်
သည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပြီး အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်
၏။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး နော် ရေး .. လင်မယားအိပ်ရာပေါ်မှာ ညီမကို
အသယ်ကထားပြီး အိပ်ရမယ်လို့ .. တောက်! ..”

“ဘာဖြစ်လဲ .. ညီမပေမယ့် တေး က ကလေးလေး ..”

“မလိုချင်ဘူး .. ဖယ်ကွာ .. လွှတ် .. ဟေ့ .. ဘယ်သူ့ရှိလဲ ..
လေး လာခေါ်စမ်း ..”

“အို .. ကလေး နီးတော့မှာပဲ ..”

သူ့အသံကြီး သန်းခေါင်ညဉ့်နက်နက်မှာ ဟိန်းထွက်လာတော့ ကလေး နီးမှာစိုးကာ တေး ရဲ့မျက်နှာလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ မြှုပ်နေအောင် ဖက်ထားလိုက်မိ၏။

သူ ဘယ်လိုမှ ဆွဲထုတ်သွားလို့ မရတော့အောင် ဖက်ထားရင် ကိုယ့်ဘာသာ မွန်းကျပ်လာခဲ့လျက် ...

“ဟင်!...”

ရေး မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာခဲ့၏။ သူမ မီးမမှိတ်ခဲ့ပါ။ တစ်ခန်းလုံးမှာ ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်ဖျော့ဖျော့လေးသာ ရှိနေခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူမ အတင်းအကျပ် ပွေ့ဖက်ထားခဲ့တာ တေးလေး မဟုတ် ...

“ဂုဏ်!...”

ဖက်ထားသည့်လက်ကို အလန့်တကြား ခွာလိုက်မိ၏။ ဂုဏ် သူမဘေးမှာ ခေါင်းအုံးကို ဆင့်၍ ခပ်လျော့လျော့ မှီလှဲနေကာ အိပ်စားတာလား .. မှိန်းနေတာလား မသိ ...

ရေး ချက်ချင်း ၎င်းတုတ်လေး ဖြစ်သွားသည်။

တေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ ...

“ဒီမှာ .. ဒီမှာ ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”

“ဟင်!...”

ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ မျက်နှာလှန်ချထားပြီး နဖူးပေါ်တင်ထားလက်က ဆတ်ခနဲ ကြွတက်သွားသည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာတစ်ချက်ပွတ်၍ ထထိုင်လိုက်ကာ ...

“နီးပြီလား .. သွားကွာ .. မျက်နှာ သွားသစ်လိုက်စမ်းပါ .. နီးတာ ..”

“နီရင် ဘာလို့ လာဝင်အိပ်နေလဲ .. ရှင့်ကို ဘယ်သူက လာအိပ်ပါခေါ်လို့လဲ ..။ ဘယ်မှာလဲ ကလေးက ..”

“ဟ .. များလှချေလား ..”

“ဘာများတာလဲ .. ကလေးက ခုမှ ကျွန်မနဲ့ အတူအိပ်ရလို့ ယော်နေတာ .. ဘယ်ကို ပို့ပစ်လိုက်တာလဲ ..”

“အမှိုက်ခြင်းထဲ သွားမထည့်လိုက်တာတော့ သေချာတယ် -”

“ဂုဏ်ထည်ဝါ ..”

“ဘာလဲ ..”

“ရှင် နည်းနည်းလေးမှ အကြင်နာတရား မရှိပါလား ဟင် -”

“မိနီမကို ကျော်ပြီး ညီမကို ပွေ့ပိုက်ကြင်နာနေတာ ကြားဖူးလား-”

ဗုပါနေထရယ်လ်တွေ မလုပ်ဘူး .. သဘာဝကျကျပဲ ..”

ပြောရုံက သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိသည့်မျက်နှာနှင့် ...

“ဒီဇာတ်လမ်း အစတည်းက ကလေးကြောင့်ချည်းပဲ ကျိုင်းတက်နေတာ .. နေရာတကာ သူ့အကန့်နဲ့သူ ထားတတ်အောင် မင်း ကြိုးစား ..။ မဟုတ်ရင် မလွယ်ဘူး ..”

“ဘာ!...”

“ပြောပြတာ ..”

“မပြောနဲ့ ရှင်ပဲ ကိုယ့်အကန့်နဲ့ကိုယ် နေတတ်အောင် နေ -”

“ကလေးက ရှင့်ညီမပေမယ့် အစ်ကိုပီပီသသ နေစိမ့်မယ်ဆိုတာ ထား-”

“ကျွန်မကိုယ် ဘယ်လိုနေပါ .. ဘယ်လိုထိုင်ပါ အမိနီမပေးနဲ့ .. မရဘူး-”

“မပေးလို့ ရမလား.. ခုပဲ ဒီကလေးကြောင့် ငါ တစ်ညလုံး ဆိုးတာ ..”

“ဟ ..”

“ဒါတော့ ရှင့်ရဲ့ မစ္ဆေရစ်တံပဲ .. ကိုယ့်အကုသိုလ် ကိုယ့် အကျိုး

ပေးတာ ..

“ဘာအကျိုးပေးတာဖြစ်ဖြစ် .. အဲဒီ ကိုစိကွစတွေ ငါ လုံးဝ သည်းမခံဘူး .. တေးကဗျာ က ငါ့ညီမဖြစ်နေလို့ .. တစိမ်းကလေးသာ ဖြစ်ကြည့်ပါလား .. ညတည်းက ဆွဲထုတ် ကိုင်ပေါက်ပြီးသားပဲ ..”

“ယုံပါတယ် .. ရှင် အဲဒီလိုလူဆိုတာ ..! ဟွန်း .. ဖအေက စိတ်မချတာလည်း မပြောနဲ့ .. နည်းနည်းလေးမှ ကြင်နာတတ်တဲ့စိတ် မရှိဘူး..”

“ဘာကို ကြင်နာရမှာလဲ .. ဘယ်လောက်ထိ ကြင်နာဦးမလဲ .. ရေး နော် .. အလုပ်မဟုတ်တာ လုပ်ပြီး မင်း ငါ့ကို ဒုက္ခပေးချင်တာ မသိဘူး မှတ်နေလို့လား .. လူကို ငတုံး မှတ်လို့ ..”

ပြောပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ခေါင်းအုံးဆွဲချပြီး ပက်ခနဲ ပြန်လှဲ၏။ နေ့က ဆံပင်တွေ ဘယ်ရောညာရော သိမ်းညှပ်ပစ်ကာ ကိုယ်ပေါ်က စောင်ကို ဆောင့်အောင့် ဆွဲဖယ်ပစ်၏။

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ ..”

“အိပ်လို့ မရတော့ဘူး .. ထမင်းသွားချက်မယ် ..”

“ဘယ်အချိန် ရှိသေးလို့ ထမင်းချက်မှာလဲ ..”

“အချိန်နဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး .. အလုပ်လုပ်ဖို့ ရှိလာရင် ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ချိန်ပဲ ..”

“အဲဒါ ဘယ်တုန်းကလဲ ..! အခု မင်းရဲ့အချိန်တွေကို မင်း မပိုင်တော့ဘူး ..”

ရှင်ထဲမှာ အောင့်သွားသည်။ အဲဒီလိုလေသံမျိုးနဲ့ အနိုင်နဲ့ပိုင်း ခြေတာမျိုးကို အမုန်းဆုံး ..!

“အခု မနက် သုံးနာရီပဲ ရှိသေးတယ် ..”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. မအိပ်ချင်တာကို အတင်းအိပ်ဖို့ ကြိုး

ရအောင် ရှင် သံပတ်ပေးထားတဲ့အရုပ် မှတ်နေလို့လား ..”

“အရုပ်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်စရာလား .. ဒီမှာ အခု မင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးည ..”

“မသိဘူး ..”

“မသိလို့ကို သိစေချင်တာ ..”

ပြောပြီးတာနှင့် နှစ်ပတ်လို့မခိုက်တော့ ရေး ရဲ့ဘေးမှာ ပက်လက်ကြီး ရောက်လာကာ မျက်နှာကို ခပ်ချဉ်ချဉ် မှဲ့ပြီးနှင့် မော်ကြည့်နေသေးသည်။

ရေး ခုတင်ပေါ်က ဆင်းမလို့ ခြေချလိုက်တာနှင့် လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထားကာ ...

“မင်း အသည်းအသန် လှိုမ့်ဖက်ထားတုန်းကတော့ ငါက ဖက်လုံးကြီးလို ငြိမ်နေခဲ့ရတာ ..”

“ကလေးမှတ်လို့ ဖက်ထားတာမှန်း သိရဲ့သားနဲ့ အရသာခံ ပြောမနေနဲ့ ..”

“ဘာ!...”

သူ ဆတ်ခနဲ လက်ထောက်ပြီး ကိုယ်ကြီး ကြွလာကာ ...

“အရသာရှိနေတယ် ဟုတ်လား .. အပြင်က ဆိုဖာပေါ်မှာ တစ်မျိုး .. အိပ်ရာထဲဝင်လာတော့ တစ်မျိုး .. မခံနိုင်တဲ့အနံ့ကြီးလည်း ခံနေရဘယ် .. ခင်ဗျား ထင်သလို ဆွဲလွှဲ ပွေ့ဖက်နေတာကိုလည်း ..”

“ရှင် တော်တော့ နော် ..”

ရေး အော်လိုက်မိပြီးမှ အသံလေး တိုးကျသွားကာ ...

“ခုလည်း ဒီမှာအိပ်ရင် နံဦးမှာပဲ .. ကျွန်မက တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းသားတာ .. အဲဒီတော့ ကြိုက်တဲ့နေရာ သွားအိပ် ..”

“မင်း ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်ရအောင် ငါက ကြောင်တောင်ကန်း နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“ဘာ!... ရှင် ဘာပြောတာလဲ ..”

“ဟွန်း ..”

သူက အနားထပ်တိုးပြီး မျက်နှာကို မော့ကြည့်တော့ ရေး က တစ်ဖက်လှဲပစ်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်တုန်းကမှ ဒါကြီး မလိမ်းခဲ့ဖူးဘဲနဲ့ ဒုက္ခခံပြီး ထူပြိန်း နေအောင် လိမ်းထားတာ .. တော်တော်မှ နေသာထိုင်သာ ရှိရဲ့လား..”

ဘယ်လိုလုပ် ရှိမှာလဲ ..

သနပ်ခါးတောင် မကြိုက်ခဲ့ဘဲနဲ့ နံလည်း နံသေးသည်။ ပူသလို ရှိန်းသလို နေရခက်တာက တစ်မျိုး ..

“ပြောစမ်းပါ .. လိမ်းနေကျလို့ ထပ်မပြောနဲ့ နော် ..”

“လိမ်းနေကျကျ မကျကျ အဲ့ဒါတွေကို ကျွန်မက ရှင့်မျက်နှာပေါ် တင်ပေးနေလို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် မင်း မသိသေးတာက ဂုဏ်ထည်ဝါ က မပေးချင်တာဆို သိပ်လိုချင်တာ .. အိုးရှဲ့ဆို စလောင်းရှဲ့ပဲ ..”

ရေး မျက်နှာလေး ပျက်သွားတော့ သူက ပြုံးသည်။ မီးရောင်က ပြာလဲ့လဲ့လေးပေမယ့် ရေး ရဲ့မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ .. မျက်တောင်ကော့ လေးတွေက ပို၍ နက်မှောင်နေသည်။

သူ အနားမကပ်အောင် လိမ်းထားပါသည်ဆိုသော ဆေးမြစ်နံ့ ဆိုတာတွေကြောင့် သူမ ပိုလှနေတာကိုရော သိရဲ့လား ..

ဝင်းထိန်နုမှတ်နေသည့် ပါးမို့လေးတွေက ရန်တွေနေတာတောင် ပါးချိုင့်လေးတွေက လင်းခနဲ .. လက်ခနဲ ..

လူကို စိုက်ကြည့်နေမှန်း သိသည်နှင့် ရေး ထိတ်လန့်လာတာ နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ သို့သော် ဂုဏ် က သူမ ခါးလေးကို လှမ်းဖက်ကာ ...

“အား ..”

“ဘယ် ထွက်ပြေးမလို့လဲ ..”

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .. လွှတ် ..”

ရေး သူ့ရင်ခွင်အောက်မှာ ပက်လက်ကလေး ပစ်ကျသွားတာတောင် ချောက်ချားနေသည့်စိတ်က လွတ်မြောက်ခွင့်ကို ရှာဖွေနေမိရင်း ...

“ရှင် မကြောက်ဘူးလား ဂုဏ်.. ကျွန်မမှာ အိပ်ချ်အိုင်ဗီဝိုင်း ရှိတယ်”

“ဘာ!...”

လက်ဖဝါးချင်း ထပ်၍ ဓမ္မရာထက်မှာ ဖိချုပ်ခံထားရသဖြင့် ရေး ကိုယ်လေး တွန့်ဖယ် ရုန်းနေရင်း ...

“တကယ် ပြောနေတာ .. ရှင့်ကို ကျွန်မ ဒုက္ခပေးချင်လို့ တမင် သက်ထပ်တာ ..”

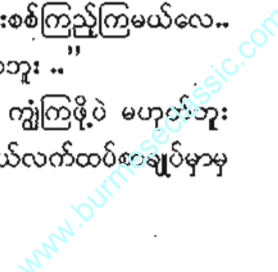
“ရတယ် .. သေအတူ ရှင်မကွာ ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုး လဲ လက်တွေ့ သိရတာပေါ့ ..”

“ရှင် .. ရှင် နော် .. ဂုဏ် .. ကျွန်မကို မထိနဲ့ .. လွှတ် ..”

“မင်း ဒီလောက်လှနေတာကို ကိုယ်က ဘယ်လောက်ထိ စောင့် ခိုနဲ့နေမှာလဲ ..”

“ရှင့်ကိုလည်း မယုံဘူး .. ကျွန်မတို့ ဆွေးစစ်ကြည့်ကြမယ်လေ.. ခွန်ကျွန်ကုန်မှဆိုရင် ဘာမှ ပြုပြင်လို့ မရတော့ဘူး ..”

“လက်ထပ်လိုက်ကြတာကိုက လွန်ကြ ကျွန်ကြဖို့ပဲ မဟုတ်ဘူး .. မှားသွားရင် ပြန်ပြင်မယ်ဆိုတာတွေ ဘယ်လက်ထပ်စေချုပ်မှာမှ

မပါဘူး ..”

“ရှင် နော် .. ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် .. ဟင့်အင်း ..”

ရေး သူ့ကို မပြည်ဖြူစွာ ကျရှုံးခဲ့ရင်း ထုနှက် ရိုက်ပုတ်ရင်းနှင့်...

“မုန်းတယ် .. ရှင်ကို သတ်မှာ .. သတ်ပစ်မှာ သိလား .. လူ့ကို အနိုင်ကျင့်တာ အရမ်းမုန်းတယ်... လူညစ် လူယုတ်မာ ..”

ရေး ရဲ့ မျက်ရည်စက်တို့သည် သူ့ရင်ခွင်ထက်မှာ တချို့... ခေါင်း အုံးပေါ်မှာ တချို့...။

မိုးလင်းသည့်အခါမှာ သူငယ်ချင်းတွေ လာကြတော့ ဂုဏ် ခေါင်း မှာ ပတ်တီးဖြူဖြူနှင့် ...

“ဟာ!... ဂုဏ် ..”

“ဘာဖြစ်တာလဲ .. ပတ်တီးက ..”

ဧည့်ခန်းမှာ လူစုမိကြတော့ ဂုဏ် မျက်နှာမှာ မမြင်ဖူးခဲ့သော နူးညံ့၍ မြတ်နိုးလွန်အပြုံးတို့ ခိုတွဲလျက် ...

“တကယ် လက်သံပြောင်တယ် .. ဟွန်း ..”

“ဘာ!... ဒါ .. ရေး လုပ်လိုက်တာလား ..”

“ဟ .. တကယ်လား ..”

“ခေါင်းကွဲထားတာကို ပြုံးနေတယ် ..”

ပြောလိုက်ကာမှ အသံထွက်အောင် ရယ်ရင်း ဆိုဖာမှာ ပက်ခနဲ မှီချလိုက်သည်။

“နေပါဦး ဟေ့ကောင် .. မင်း ဘာမှ မဘာလိုက်ရဘဲနဲ့ အဆော်ခံ လိုက်ရတာလား ..”

ဂုဏ် က ဆံပင်တွေ သပ်ရင်း ရယ်နေကာ မျက်နှာ ဟိုလွှဲ ဒီလွှဲ... မြတ်သူ က သဘောပေါက်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းကို ရုပ်ဆိုးအောင်

ခွဲ၏။

“ဒီရုပ်ကြီးလား .. ဒီတိုင်း အဆော်ခံပြီး ကျန်ခဲ့မယ့်ရုပ် ..”

“ဟုတ်လား .. ကြည့်လည်း လုပ်ပါ ဂုဏ် ရာ .. မင်းဟာ တစ်ည အိပ်တိုင်း တစ်ချက် ဆော်ခံထိနေရရင် ..”

“ဘာဖြစ်လဲ .. အဲဒါမျိုး မင်းတို့ ကြားဖူးခဲ့လို့လား ..”

“ဟမ်!...”

“ဘယ်လို!...”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ငါ ပြောသားပဲ .. ငါ့ကို မချစ်ဘူးဆိုတဲ့မိန်းမ နဲ့ပဲ အရုပ်ရေးရမလို ဖြစ်နေလို့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ငါ အထင်မကြီးခဲ့

...”

“ခုလို ခေါင်းရိုက်ခွဲလိုက်တဲ့ မိန်းမကျတော့ အထင်ကြီးသွားရော

...”

“ဆေး ..”

“ဟေ့ကောင် .. မင်း ဒီကိစ္စ လျော့မတွက်နဲ့ နော် .. မင်းတို့ချင်း တောင်းတော်က ရန်ငြိုး ..”

“ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိဘူး .. ရေး က မာနကြီးတာ .. ပြီးတော့ သူများ တူအောင် တမင် ဟန်ဆောင်နေထိုင်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ..

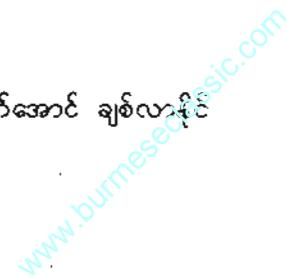
“ဟွန်း .. ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ကွ .. ငါ့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးညလေး .. ဟား .. ဟား ..”

“ဆာစမ်းကွာ ..”

“ဒီကောင် ရူးပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် ကြာကြာနေရင် ရူးလောက်အောင် ချစ်လာနိုင်

... တော်တော်စွာတဲ့ မိန်းမ ..”

၃၃၆

ပျဉ်

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး ..!

ချစ်ဖို့ မကောင်းတဲ့ မိန်းမ ..!

ရန်ခန်လောက်အောင် လှသည်သူ ..!

စသည် နာမည်အထူးထူးဖြင့် သူ့အာရုံထဲမှာ ရေး ရဲ့ပုံရိပ်လေးပဲ
ဝေ့ဝဲနေခဲ့သည်။

သူမကိုမှ နှစ်သက်ခဲ့၏။ သူမ မျက်နှာလေးကို ကြည့်နေရင်းနဲ့
ရင်ခန့်တတ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် သူမကတော့ ရန်ခန်သံကို နားထောင်ခွင့် မပေးနိုင်
လောက်အောင် လက်ယဉ်ပါပေသည်။

အထင်ကြီးဖွယ် မရှိလေခြင်းဟု ရှုံ့ခဲ့သည်းသူရင်း သူ ဆုတောင်းခဲ့
ဖူးတဲ့အတိုင်း တကယ်ပဲ ပြည့်ဝခဲ့တာလား ..!

ကျွန်တော့်ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေနိုင်မည့် မိန်းမမျိုးသည် ..!

'ကျွန်တော်က မချစ်၍ ကျွန်တော့်ကို မချစ်သော ..'

ပရိသတ်အတွက်

ထားရ

ပျဉ်